PERSONAJE

STAR. IULIE 2007. *ASTRANTIA MAJOR.*

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

FLORA. ESTHWAITE HALL, ȚINUTUL LACURILOR

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

STAR. OCTOMBRIE 2007. CEANOTHUS.

Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24

FLORA. LONDRA.

Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31

STAR. HIGH WEALD, KENT. OCTOMBRIE 2007.

Capitolul 32
Capitolul 33

FLORA. NEAR SAWREY, ȚINUTUL LACURILOR. FEBRUARIE 1919

Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39

STAR. NOIEMBRIE 2007. ROSA X CENTIFOLIA

Capitolul 40

Capitolul 41

Capitolul 42

Capitolul 43

Capitolul 44

Capitolul 45

CECE. DECEMBRIE 2007. CAMELLIA

Capitolul 46

MULȚUMIRI

NOTA AUTOAREI

blue
MOON

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA UMBRĂ

POVESTEA LUI STAR

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București
2020

The Shadow Sister

Lucinda Riley

Copyright © 2016 Lucinda Riley

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Sora umbră. Povestea lui Star

Lucinda Riley

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RILEY, LUCINDA

Sora umbră. Povestea lui Star / Lucinda Riley; trad. din lb. engleză: Gabriela Ghircoiaș –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5798-5

ISBN EPUB 978-606-33-6236-1

I. Ghircoiaș, Gabriela (trad.)

821.111

Pentru Flo

„Dar să existe spații în unirea voastră
și să lăsați vânturile cerurilor să danseze între voi.“
Khalil Gibran

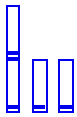

PERSONAJE

Atlantis

Pa Salt – *tatăl adoptiv al surorilor* (decedat)
Marina (Ma) – *guvernanta surorilor*
Claudia – *menajeră în Atlantis*
Georg Hoffman – *avocatul lui Pa Salt*
Christian – *căpitan de barcă*

SURORILE D'APLIÈSE

Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (absentă)

STAR. IULIE 2007. *ASTRANTIA MAJOR*.
(PLANTĂ PERENĂ – DIN FAMILIA APIACEAE).
NUME DERIVAT DIN LATINĂ PENTRU „STEA“

Capitolul 1

N-o să uit niciodată locul în care mă aflam și ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei...

Cu stiloul încă suspendat deasupra colii de hârtie, am ridicat privirea spre soarele lui iulie sau mai degrabă către raza firavă care răzbise între fereastră și zidul din cărămidă roșie, care se înălța la câțiva metri în fața mea. Toate ferestrele din micul nostru apartament dădeau spre monotonia pe care ne-o oferea acest zid și, în ciuda vremii frumoase din acea zi, înăuntru era întuneric. Era cu totul altceva față de casa copilăriei mele, Atlantis, de pe malurile lacului Geneva.

Mi-am dat seama că și atunci ședeam în același loc în care mă aflam și acum, când a intrat CeCe în amărâta noastră sufragerie minusculă, ca să-mi spună că a murit Pa Salt.

Am lăsat stiloul din mână și m-am dus să-mi umplu un pahar cu apă de la robinet. Arșița era sufocantă și făcea totul cleios, așa că am băut însetată, în timp ce conștientizam faptul că nu era deloc nevoie să fac asta, anume să mai trec o dată prin calvarul amintirilor. Tiggy, sora mea mai mică, fusese cea care, atunci când ne văzuserăm la Atlantis, imediat după moartea tatei, îmi sugerase asta.

– Dragă Star, îmi spusese ea atunci când plecaserăm să navigăm pe lac, doar pentru a ne distrage atenția de la durere, știu că-ți vine greu să vorbești despre ceea ce simți. Și mai știu și că suferi cumplit. De ce nu-ți așterni gândurile pe hârtie?

Acum două săptămâni, în vreme ce zburam dinspre Atlantis spre casă, m-am gândit la ce-mi spusese Tiggy și azi-dimineață tocmai asta m-am încumetat să fac. M-am uitat lung la zidul de cărămidă și am socotit că acesta reprezenta metafora vieții mele din acel moment, lucru care măcar m-a făcut să zâmbesc. Iar zâmbetul m-a purtat înapoi la masa de lemn scrijelită, pe care dubiosul nostru proprietar dăduse probabil o nimica toată într-un magazin de vechituri. M-am rezemat și am apucat din nou stiloul elegant, cel pe care îl primisem de la Pa Salt atunci când am împlinit 21 de ani.

– N-am să încep cu moartea tatei, am spus eu cu voce tare. Voi începe în schimb cu sosirea noastră la Londra.

Ușa apartamentului s-a trântit și am tresărit, dar știam că era sora mea, CeCe. Tot ce făcea era foarte sonor. Nu era în stare să așeze o ceașcă de cafea fără s-o izbească de suprafață și să-i împroaște conținutul în toate părțile. Niciodată nu a înțeles conceptul „vorbitului încet în casă“ și zbiera așa de tare în copilărie, încât Ma s-a speriat odată destul de tare cât s-o ducă la un orelist. Bineînțeles că n-avea nimic. Ba din contră, auzul ei era dezvoltat peste măsură. Nici eu n-aveam nimic atunci când, un an mai târziu, m-a dus la un logoped, îngrijorată că încă nu vorbeam.

– De putut poate vorbi, doar că n-are chef, îi explicase logopedul. O să vorbească ea când va fi pregătită.

Acasă, în încercarea de a comunica cu mine, Ma hotărâse să mă învețe limbajul semnelor francez.

– Așa, ca atunci când vrei sau ai nevoie de ceva, îmi explicase ea, să-mi poți comunica, ca să știu ce simți. Uite ce simt eu chiar acum pentru tine!

Și arătă spre ea, își încrucișă palmele deasupra inimii și apoi le îndreptă spre mine: „Te iubesc“.

CeCe învățase și ea repede limbajul și amândouă adoptaserăm sistemul care a început ca un mijloc de comunicare cu Ma și pe care l-am dezvoltat pentru a ne alcătui propriul nostru limbaj, un amestec de semne și cuvinte inventate, pe care-l foloseam când mai erau și alții în jur și trebuia să vorbim nestingherite. Ne distrau mutrele derutate ale surorilor noastre atunci când făceam câte un comentariu șiret la micul dejun, după care chicoteam amândouă până nu mai puteam.

Dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că, pe măsură ce-am crescut, eu și CeCe am devenit opusul celeilalte: cu cât vorbeam eu mai puțin, cu atât mai tare și mai mult vorbea ea în locul meu și cu cât făcea asta mai des, cu atât mai rar simțeam eu nevoia s-o fac. Pur și simplu, personalitățile noastre deveniseră exagerate. Când eram mici nu părea să aibă importanță, îngrămădite fiind în mijlocul unei familii de șase surori, căci ne aveam una pe alta. Problema era că acum conta…

– Știi ce? Am găsit! a strigat ea, în timp ce năvălea în cameră. Și în câteva săptămâni ne putem muta. Mai au de făcut niște finisaje, dar va fi incredibil când va fi gata. Doamne, ce căldură-i aici! Abia aștept să plecăm din locul ăsta.

CeCe s-a dus în bucătărie și am auzit jetul de apă curgând prin robinetul deschis la maximum. Cel mai probabil stropise tot bufetul pe care mă chinuisem mai devreme să-l șterg.

– Vrei niște apă, Sia?

– Nu, mersi.

Cu toate că CeCe o folosea numai între noi, tot m-am admonestat singură pentru faptul că m-am lăsat iritată de porecla pe care o ticluise când eram mici. Era dintr-o carte pe care mi-o dăduse Pa Salt de Crăciun, *Povestea Anastasiei*, despre o fetiță care locuia într-o pădure din Rusia și care a descoperit că era prințesă.

– Seamănă cu tine, Star! îmi zisese CeCe, care avea cinci ani, în timp ce ne uitam la imaginile din carte. Poate că și tu ești prințesă. Ești destul de drăguță, cu părul tău auriu și cu ochi albaștri. Așa că o să-ți zic Sia. Și se potrivește perfect cu Cee! Gemenele Cee și Sia! se bucură ea și bătu încântată din palme.

Abia mai târziu am aflat adevărata poveste a familiei regale rusești și am înțeles ce se întâmplase cu Anastasia Romanov și cu surorile ei. Nu fusese nicidecum un basm. Iar eu nu mai eram copil, ci o femeie matură, de douăzeci și șapte de ani.

– Sunt sigură că o să-ți placă apartamentul.

CeCe a apărut din nou în sufragerie și s-a prăvălit pe canapeluța din piele jupuită.

– Am făcut programare, ca să-l vedem mâine-dimineață. Costă o căruță de bani, dar acum mi-l permit, mai ales de când mi-a spus agentul că centrul orașului e zdruncinat. Suspecții obișnuiți nu se înghesuie să cumpere nimic acum, așa că ne-am înțeles asupra unui preț derizoriu. E timpul să ne luăm o casă ca lumea.

E timpul să-mi fac o viață ca lumea, mi-am zis în gând.

– Adică îl cumperi? am întrebat-o.

– Da. Adică îl cumpăr dacă-ți place și ție.

Eram așa de uluită, că nu știam ce să zic.

– Sia, te simți bine? Pari obosită. N-ai dormit bine azi-noapte?

– Nu.

Oricât mă străduiam, tot mi-au dat lacrimile la gândul nesfârșitelor ore nedormite până-n zori, în care îmi jelisem tatăl iubit, fiindcă încă nu-mi venea să

cred că nu mai era printre noi.

– Ești încă în stare de șoc, aia-i problema. În fond, s-a întâmplat abia acum câteva săptămâni. Îți promit că o să te simți mai bine, mai ales după ce o să vezi mâine noul nostru apartament. Locul ăsta de rahat te deprimă. Pe mine cel puțin mă deprimă ca naiba, a adăugat ea. I-ai trimis e-mail tipului care ține cursul de gătit?

– Da.

– Și când începe?

– Săptămâna viitoare.

– Bun. Asta înseamnă că avem timp să începem să ne căutăm mobilă pentru noua noastră casă.

CeCe a venit la mine și m-a strâns spontan în brațe.

– Abia aștept să ți-l arăt.

***

– Nu-i așa că-i incredibil?

CeCe și-a deschis larg brațele ca pentru a cuprinde spațiul cavernos, iar glasul îi răsuna cu ecou în timp ce se îndrepta spre ușile imense de sticlă. A deschis una dintre ele și, în timp ce-mi făcea semn să o urmez, a spus:

– Și uite, balconul ăsta e pentru tine!

Am ieșit. „Balconul“ era un cuvânt prea modest pentru a descrie locul în care ne aflam. Era mai degrabă un soi de terasă lungă și frumoasă, suspendată deasupra Tamisei.

– N-ai decât să-l umpli cu toate ierburile și florile cu care-ți plăcea să te îndeletnicești la Atlantis, a adăugat CeCe în timp ce se ducea spre balustradă, ca să admire apele cenușii ale fluviului. Vezi ce spectaculos e?

Am încuviințat, dar ea deja se întorcea în cameră, așa că am pornit ca o stafie după ea.

– Bucătăria nu are încă toate utilitățile, dar imediat ce am semnat ești liberă să alegi ce aragaz și ce frigider vrei, dacă tot o să fii o profesionistă, mi-a zis ea, făcând cu ochiul.

– Nu tocmai, CeCe. Fac doar un curs de scurtă durată.

– Dar ești așa de talentată și sunt sigură că o să primești o slujbă într-un loc în care vor aprecia ce știi să faci. În orice caz, eu zic că e perfect pentru amândouă, nu? Eu pot folosi partea aia pentru studioul meu, mi-a explicat și a arătat spre o zonă aflată între peretele din capăt și o scară în spirală. Lumina e fantastică, pur și simplu. Iar tu o să ai imensa ta bucătărie și balconul. E locul cel mai asemănător cu Atlantis din câte am putut găsi în centrul Londrei.

– Da. E minunat, mulțumesc!

Îmi dădeam seama cât de entuziasmată era de descoperirea ei și trebuia să recunosc că era de-a dreptul impresionant. Nu voiam să-i tai elanul și să-i spun adevărul, și anume că locuitul într-un spațiu vast, ca o cutie de sticlă lipsită de personalitate, care dădea spre un fluviu mohorât nu avea nimic de-a face cu Atlantis, oricât mi-aș fi dorit.

CeCe discuta cu agentul despre dușumeaua de lemn galben pai ce urma să fie montată, timp în care mi-am scuturat capul ca să mă eliberez de gândurile negative. Știam că mă răsfăța în mod intenționat. În fond, comparativ cu străzile din Delhi sau cu bordeiele pe care le văzusem la periferia din Phnom Penh, un apartament nou-nouț în Londra nu era taman o corvoadă.

Totuși, ideea era că aș fi preferat de fapt o colibă mică și simplă, cu fundația înfiptă în pământ, cu o ușă care să fi dat spre un petic de țărână.

M-am adaptat vag la discuția ei despre o telecomandă care deschidea și închidea obloanele și o alta care controla invizibilul sistem audio surround. Din spatele agentului, îmi făcea semne că omul era „șmecher“ și își dădea ochii peste cap. Am zâmbit și eu, cu toate că mă simțeam înfiorător de claustrofobă, fiindcă nu puteam să deschid pur și simplu ușa și să fug... Orașele mă sufocau. Zgomotul, mirosurile și hoardele de oameni mă copleșeau, dar cel puțin apartamentul era deschis și aerisit.

– Sia?

– Scuze, Cee, ce-ai zis?

– Mergem sus să vedem dormitorul?

Am urcat scara în spirală până în camera despre care CeCe zicea că o vom împărți, cu toate că mai era una de rezervă. M-am înfiorat toată când am dat cu ochii de priveliștea spectaculoasă care ni se arăta de-aici. Am cercetat apoi

incredibila baie proprie și am știut că CeCe făcuse tot posibilul să găsească ceva formidabil, care să ni se potrivească amândurora.

Numai că noi nu eram un cuplu căsătorit. Eram surori.

După aceea, CeCe a insistat să mă târască la un magazin de mobilă din King's Road, înainte să luăm autobuzul înapoi, peste Albert Bridge.

– Podul ăsta poartă numele soțului reginei Victoria, i-am spus eu, din obișnuință. Și are un monument în Kensington...

CeCe mi-a tăiat-o scurt, cu un semn care-mi spunea că, încă o dată, mă dădeam mare.

– Sincer, Star, nu-mi zice că mai cari ghidul după tine?

– Ba da, am recunoscut eu, făcând semnul nostru pentru „tocilar".

Adoram istoria.

Ne-am dat jos din autobuz aproape de apartamentul nostru și CeCe s-a întors spre mine.

– Hai să luăm cina în oraș! Ar trebui să sărbătorim.

– Nu avem bani. *Cel puțin*, mi-am zis, *eu sigur n-am*.

– Fac cinste, m-a asigurat ea.

Ne-am dus într-o cârciumă și CeCe a comandat o sticlă de bere pentru ea și un pahar mic de vin pentru mine. Nici una dintre noi nu bea mult, mai ales ea, care nu ținea la alcool, lucru pe care l-a învățat într-un mod neplăcut după o petrecere nebună din adolescență. În timp ce stătea la bar, mă tot întrebam ce era cu apariția misterioasă a banilor în posesia cărora se afla CeCe dintr-odată, a doua zi după ce Georg Hoffman, avocatul tatei, ne dăduse tuturor surorilor niște plicuri de la Pa Salt. CeCe se dusese să îl întâlnească la Geneva. Îl implorase atunci pe Georg să mă lase să particip la întâlnirea lor, dar el o refuzase fără drept de apel.

– Din păcate trebuie să îndeplinesc instrucțiunile clientului meu. Tatăl vostru a insistat ca orice întâlnire aș putea avea cu fiicele lui să se desfășoare individual.

Așa că am așteptat la recepție cât a vorbit cu el, iar când a ieșit, am observat că era tensionată și emoționată.

– Îmi pare rău, Sia, dar a trebuit să semnez o clauză stupidă de confidențialitate. Încă un joc de-al tatei, probabil. Tot ce-ți pot spune este că sunt vești bune.

Din ce știam, era singurul secret pe care îl avusese vreodată CeCe față de mine în toată relația noastră și tot n-aveam habar de unde proveneau toți banii ăia. Georg Hoffman ne-a explicat că testamentul tatei cerea în mod explicit să ne primim în continuare doar alocația de bază. Însă puteam să îi cerem mai mulți bani dacă era nevoie, așa că nu trebuia decât să cerem, așa cum probabil că făcuse CeCe.

– Noroc! a spus ea, ciocnind sticla de paharul meu. Pentru noua noastră viață la Londra!

– Și pentru Pa Salt! am adăugat eu și am ridicat paharul.

– Da, a confirmat ea. Chiar l-ai iubit, nu-i așa?

– Tu nu?

– Ba bineînțeles că da, foarte mult. Era... special.

M-am uitat la ea când a venit mâncarea și a început să se înfrupte din ea cu poftă și mă gândeam că, în ciuda faptului că eram amândouă fiicele lui, moartea sa părea mai degrabă doar jalea mea, nu a noastră.

– Ce zici, cumpărăm apartamentul?

– CeCe, e decizia ta. Nu eu plătesc, așa că nu e cazul să-mi dau cu părerea.

– Nu fi fraieră, știi că ce-i al meu e și al tău și viceversa. Și-apoi, dacă ai vreodată de gând să deschizi plicul pe care ți l-a lăsat, cine știe ce poți găsi înăuntru... m-a încurajat ea.

De când primiserăm plicurile mă tot agasa cu chestia asta. Ea îl deschisese pe al ei aproape imediat după ce-l primise și se aștepta să procedez la fel.

– Haide, Sia, n-ai de gând să-l deschizi? insistă ea.

Dar nu puteam, pur și simplu, pentru că orice ar fi fost înăuntru, mi-ar fi spus că tata nu mai era. Și nu eram pregătită să-mi iau rămas-bun.

După ce-am mâncat, CeCe a plătit nota și ne-am întors acasă, de unde a sunat la bancă pentru a transfera depozitul pentru apartament. Apoi s-a așezat în fața laptopului și a început să se plângă din cauză că mergea prost internetul.

– Hai să mă ajuți să aleg niște canapele, a strigat ea din sufragerie, în timp ce eu umpleam cada îngălbenită cu apă caldă.

– Vreau să fac o baie, am răspuns și am încuiat ușa.

M-am așezat în apă și mi-am cufundat capul până la urechi. Am ascultat sunetele clipocite – ca într-un uter, mă gândeam – și am decis că trebuia să o iau la sănătoasa înainte să o iau razna de tot. Nu era deloc vina lui CeCe și cu siguranță nu aveam de gând să-mi vărs năduful pe ea. O iubeam. Fusese alături de mine zilnic, o viață întreagă, dar...

Douăzeci de minute mai târziu, cu hotărârea luată, am intrat în sufragerie.

– Ți-a plăcut baia?

– Da. CeCe...

– Hai să vezi ce canapele am găsit!

Mi-a făcut semn să mă duc la ea. M-am supus și m-am uitat în gol la diversele nuanțe de crem.

– Care crezi?

– Care-ți place. Designul interior te pasionează pe tine, nu pe mine.

– Ce zici de asta? întrebă, arătând spre ecran. Evident că trebuie să mergem și să ne așezăm pe ea, că nu-i doar o chestie de aspect. Trebuie să fie și confortabilă.

Își notă numele și adresa depozitului.

– Poate ajungem mâine acolo?

Am tras aer în piept.

– CeCe, te superi dacă mă întorc câteva zile la Atlantis?

– Dacă asta vrei, Sia, normal! Hai să văd ce zboruri avem...

– De fapt, mă gândeam să mă duc singură. Adică... Am înghițit în sec și m-am îmbărbătat să nu-mi pierd avântul. Tu ești foarte ocupată acum cu apartamentul și cu toate celelalte și știu că ai tot felul de proiecte artistice de care abia aștepți să te apuci.

– Da, dar câteva zile nu se întâmplă nimic. Și dacă de asta ai nevoie, înțeleg.

– Serios, am spus ferm, prefer să mă duc singură.

– De ce?

CeCe s-a întors spre mine și ochii ei migdalați s-au mărit de uimire.

– Că așa... prefer. Adică vreau să mă duc în grădina pe care am amenajat-o cu tata și să-mi deschid scrisoarea.

– Am înțeles. Sigur, bine, a zis ea și a ridicat din umeri.

Am simțit în acel moment cum se lăsa între noi o cortină glacială, numai că nu aveam de gând să-i cedez de data asta.

– Mă duc la culcare. Mă doare capul foarte tare, am mai spus.

– Stai să-ți dau ceva de cap. Vrei să-ți caut avion?

– Am luat deja, și da, ar fi minunat, mersi. Noapte bună!

M-am aplecat și am pupat-o pe creștetul capului cu părul negru și lucios, tuns băiețește, ca de obicei, apoi m-am strecurat în cămăruța pe care o împărțeam cu ea.

Patul era tare și îngust și salteaua subțire. Cu toate că amândouă am avut parte de luxul de a crește în condiții privilegiate, ne-am petrecut ultimii șase ani călătorind în jurul lumii și dormind pe te miri unde, fără să-i cerem tatei bani, nici măcar atunci când eram de-a dreptul falite. CeCe fusese dintotdeauna mult prea orgolioasă, motiv pentru care m-am mirat foarte tare că acum era mână spartă, având în vedere că banii ăștia nu puteau proveni decât de la el.

Poate s-o întreb pe Ma dacă știa ea mai multe despre asta, dar eram conștientă că devenea discretă atunci când între noi, surorile, apăreau zvonuri.

– Atlantis, am murmurat. *Libertate*...

Și în noaptea aceea am adormit aproape imediat ce am pus capul jos.

Capitolul 2

Christian mă aștepta în barcă atunci când m-a adus taxiul lângă pontonul lacului Geneva. M-a întâmpinat cu zâmbetul lui obișnuit și, pentru prima oară în viața mea, m-am întrebat ce vârstă avea. Cu toate că eram sigură că fusese căpitanul bărcii noastre de viteză încă de când eram mică, cu părul lui negru, pielea măslinie și trupul zvelt, nu părea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani.

Am început traversarea lacului și m-am rezemat de băncuța comodă din piele, la pupa vasului, cu gândul că personalul care lucra la Atlantis nu părea să

îmbătrânească vreodată. În timp ce adulmecam aerul proaspăt, familiar, sub soarele strălucitor, îmi ziceam că poate Atlantis chiar era fermecat și că cei care trăiau între zidurile sale fuseseră blagosloviți cu darul vieții eterne și vor dăinui pe veci.

Toți, cu excepția lui Pa Salt...

Mi-era greu să mă gândesc la ultima dată când mă aflasem acolo. Pe fiecare dintre noi, cele șase surori, Pa Salt o adoptase și o adusese acasă din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii și ne botezase după Pleiade[1], „cele șapte surori". Ne-am adunat atunci în casa copilăriei noastre fiindcă murise el. Nici măcar nu avusese loc vreo înmormântare, ocazie cu care să-i fi putut jeli pierderea. Ma ne spusese că el insistase să fie îngropat lângă mare, într-un loc secret.

Avuseserăm parte doar de avocatul elvețian, Georg Hoffman, care ne arătase ceea ce la prima vedere păruse să fie un cadran solar complex, care răsărise peste noapte în grădina specială a tatei. Numai că Georg ne explicase apoi că obiectul respectiv se numea sferă armilară și că reprezenta poziția stelelor[2]. Pe inelele concentrice din jurul globului auriu erau gravate numele noastre și un set de coordonate care ne indicau locul în care ne găsise Pa pe fiecare dintre noi, împreună cu un citat scris în greacă.

Maia și Ally, cele două surori mai mari, ne dăduseră nouă, celorlalte, informațiile despre locurile indicate de coordonate și traducerile inscripțiilor grecești. Cele două inscripții care-mi fuseseră dedicate erau încă necitite. Le pusesem bine într-un dosar de plastic, împreună cu scrisoarea pe care mi-o adresase Pa Salt.

Barca începea să încetinească și, prin vălul copacilor care o feriseră vederii, am început să zăresc crâmpeie din frumoasa clădire în care crescuserăm toate. Arăta ca un castel din povești, cu exteriorul său rozaliu, cele patru turnuri și cu ferestrele care sclipeau în lumina soarelui.

După ce ni s-a prezentat sfera armilară și ni s-au înmânat scrisorile, CeCe nu mai avea astâmpăr și voise să plece. Asta spre deosebire de mine, care-mi doream să petrec măcar o dimineață jelindu-l pe Pa Salt în casa în care mă crescuse cu atâta dragoste. Acum, două săptămâni mai târziu, mă întorceam disperată să

găsesc puterea și solitudinea de care aveam nevoie pentru a mă împăca cu moartea lui și pentru a putea merge mai departe.

Christian a îndreptat barca spre chei și a legat funiile. M-a ajutat să cobor și am văzut-o pe Ma traversând peluza spre mine, așa cum făcea de câte ori mă întorceam acasă. Mi-au dat lacrimile numai când am văzut-o și m-am lăsat moale în brațele ei primitoare, într-o îmbrățișare caldă.

– Star, ce bucurie să te am din nou lângă mine! a gângurit ea sentimental, în timp ce mă pupa pe obraji și înainte să facă un pas în spate ca să mă privească. N-o să zic că ești slabă, pentru că tu ești mereu slabă, a adăugat cu un zâmbet, în timp ce mă conducea spre casă. Claudia ți-a făcut ștrudel cu mere, preferatul tău și deja fierbe apa de ceai.

Mi-a arătat spre masa de pe terasă.

– Stai jos și bucură-te de ultimele raze ale soarelui. Îți duc eu geanta de voiaj înăuntru și o rog pe Claudia să-ți aducă ceaiul și ștrudelul.

A dispărut în casă și m-am uitat după ea, înainte să mă întorc spre grădinile îmbelșugate și pajiștea curată. L-am văzut pe Christian mergând pe aleea discretă spre apartamentul construit deasupra debarcaderului, ascuns într-un golfuleț din spatele grădinilor principale. Mașinăria Atlantis era atât de bine unsă, încât funcționa și după moartea inventatorului său.

Ma a reapărut, urmată de Claudia, care venea cu tava cu ceai. I-am zâmbit, știind că fata vorbea și mai rar decât mine și că nu ar fi deschis niciodată nici o discuție.

– Bună, Claudia, ce mai faci?

– Bine, mulțumesc, a răspuns ea, cu puternicul ei accent german.

Eram toate bilingve, la insistențele tatei, vorbeam și franceză, și engleză din fragedă pruncie, iar engleză vorbeam doar cu Claudia. Ma era franțuzoaică get-beget. I se citea moștenirea în bluza și în fusta ei simple, dar imaculate, precum și în părul strâns la spate în coc. Fiindcă vorbeam constant cu amândouă, am crescut toate cu abilitatea de a trece instantaneu de la o limbă la alta.

– Văd că tot nu te-ai tuns, a zâmbit Ma, făcând semn spre bretonul meu lung și blond. Așadar, ce mai faci, *chérie*[3]?

A turnat ceaiul în timp ce Claudia se retrăgea.

– Bine.

– Păi, eu știu că nu faci bine. Nici una dintre noi, de altfel. Cum să facem bine când chestia asta îngrozitoare s-a întâmplat atât de recent?

– Așa e, am recunoscut eu, în timp ce-mi dădea ceaiul.

Am pus lapte și trei lingurițe de zahăr. Cu toate că surorile mele mă tachinau constant din cauză că eram slabă, îmi plăceau dulciurile și-mi făceam de cap în privința asta destul de des.

– CeCe cum mai e?

– Ea zice că bine, deși nu-s prea sigură de asta.

– Suferința se manifestă diferit de la un individ la altul, a spus Ma visătoare. Și de multe ori vine cu schimbări. Știai că Maia a plecat în Brazilia?

– Da, ne-a trimis un e-mail mie și lui CeCe, acum câteva zile. Ai idee de ce?

– Nu pot decât să presupun că are de-a face cu scrisoarea pe care i-a lăsat-o tatăl vostru. Dar oricare ar fi motivul, mă bucur pentru ea. Ar fi fost îngrozitor să stea aici singură și să-l jelească. E prea tânără ca să se ascundă de lume. În fond, știi bine cât de mult ți se lărgește orizontul când călătorești.

– Așa-i, dar deocamdată m-am cam săturat de umblat.

– Ești sigură, Star?

Am încuviințat și deodată m-a copleșit povara conversației. În mod normal, CeCe ar fi fost lângă mine și ar fi vorbit în locul meu, dar Ma a rămas tăcută și a trebuit să continui.

– Am văzut destule.

– Nu mă îndoiesc, a răspuns ea chicotind ușor. Ați ratat vreun loc în ultimii cinci ani?

– Australia și Amazonul.

– Și de ce tocmai aceste locuri?

– CeCe e înspăimântată de păianjeni.

– Normal.

Ma a bătut din palme când și-a adus aminte.

– Și totuși, când era mică, părea să nu aibă frică de nimic. Sigur ți-aduci aminte că sărea mereu de pe cea mai înaltă stâncă în mare.

– Asta dacă nu se cățăra pe ea... am adăugat eu.

– Și mai știi că-și ținea respirația sub apă atât de mult, încât mă temeam să nu se înece?

– Da, am spus încruntată, aducându-mi aminte cum încercase să mă convingă să particip la sporturile ei extreme.

La faza asta chiar a trebuit să pun piciorul în prag. Cât am călătorit prin Orientul Îndepărtat, se scufunda cu orele sau încerca să escaladeze vulcanii Thailandei și Vietnamului. Fie că era în adâncurile mării ori în vârf de munte, eu tot pe nisip zăceam și citeam o carte.

– Nu suporta să se încalțe. Când era mică, a trebuit s-o oblig, a mai zis Ma, zâmbind.

– Odată, și-a aruncat pantofii în lac.

Am arătat spre apa calmă.

– A trebuit s-o conving să se ducă după ei.

– A fost mereu un spirit liber, a suspinat Ma. Dar și curajos. Și-apoi, într-o zi, când avea șapte ani, să zic, am auzit un răcnet din camera voastră, de-am crezut că poate a omorât-o careva pe CeCe. Dar nu, era doar un păianjen cât un vârf de ac pe tavan, deasupra ei. Cine-ar fi zis?

A clătinat din cap în vâltoarea amintirilor.

– Și de întuneric îi e frică.

– Ei bine, asta nu știam.

S-a posomorât și am simțit că-i insultasem calitatea maternă. Fusese angajată de Pa Salt ca să aibă grijă de bebelușii înfiați de el, care au devenit întâi copii, apoi tinere femei, *in loco parentis*[4] atunci când el era plecat în străinătate. Genetic vorbind, nu avea nici o legătură cu noi și totuși însemna enorm pentru fiecare în parte.

– Îi e rușine să spună oricui că are coșmaruri.

– De-asta te-ai mutat în camera ei? a întrebat ea, abia acum înțelegând, după atâția ani. Și la scurt timp după aceea mi-ai cerut o lumină de veghe?

– Da.

– Credeam că ție ți-era frică, Star! Se pare că nu avem cum să-i cunoaștem pe cei pe care-i creștem la fel de bine cum avem impresia. Și? Cum e Londra?

– Îmi place, dar nu suntem de mult timp acolo. Și...

Am suspinat, fiindcă nu-mi puteam descrie suferința în cuvinte.

– Ești în doliu, a completat ea. Și poate că ai impresia că oriunde ai fi, tot aia e.

– Da, dar tot am vrut să vin aici.

– *Chérie*, mă bucur mult că ai venit și că suntem doar noi. Nu prea se întâmplă asta, nu?

– Nu.

– Ai vrea să se întâmple mai des, Star?

– ... Da.

– E un proces natural. Nici tu, nici CeCe nu mai sunteți copii. Asta nu înseamnă că nu puteți petrece timp împreună, dar e important să aveți și vieți separate. Sunt sigură că și CeCe gândește la fel.

– Nu, Ma, nu asta gândește! Are nevoie de mine. Nu o pot părăsi, am răbufnit deodată, cu toată frustrarea și teama și furia care musteau în mine.

Oricât m-am străduit, nu m-am putut abține și am izbucnit într-un plâns care m-a zguduit din rărunchi.

– O, *chérie*...

Ma s-a ridicat și, în timp ce se așeza în genunchi în fața mea, luându-mi mâinile într-ale sale, o umbră a traversat soarele.

– Nu te rușina, e sănătos să te eliberezi.

Asta am și făcut. Nu zic că am plâns, fiindcă suna mai degrabă a urlet, căci toate cuvintele nespuse și sentimentele refulate păreau să curgă din mine torențial.

– Scuze, scuze... am murmurat, când a scos un pachet de șervețele din buzunar ca să-mi șteargă șiroaiele de lacrimi. Sunt numai... supărată din cauza tatei.

– Normal și zău, chiar nu e cazul să-ți ceri scuze, a mai zis ea cu blândețe, în timp ce eu stăteam ca o mașină cu rezervorul golit complet. Întotdeauna m-am temut că prea le ții în tine, așa că acum sunt mai fericită, chiar dacă tu nu. Acum pot să-ți sugerez să urci în camera ta și să te pregătești de cină?

A zâmbit și am intrat după ea. Casa avea un miros anume, pe care am încercat de multe ori să-l descompun pentru a-l putea recrea în propriile mele locuințe temporare: un pic de lămâie, lemn de cedru, prăjituri proaspăt coapte, dar, desigur, era mai mult decât suma ingredientelor originale, era pur și simplu unic în Atlantis.

– Vrei să vin sus cu tine? m-a întrebat, în timp ce urcam treptele.

– Nu. Sunt ok.

– Vorbim mai încolo, *chérie*, dar dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești.

Am ajuns la etaj, unde se aflau toate camerele noastre. Și Ma avea un apartament pe hol, cu o mică sufragerie și baie. Camera pe care o împărțisem cu CeCe se afla între cea a lui Ally și cea a lui Tiggy. Am deschis ușa și am zâmbit când am dat cu ochii de culoarea aparte a celor trei pereți. CeCe trecuse printr-o fază „goth" când avea cincisprezece ani și voise să-i vopsească în negru. Atunci m-am impus și am făcut un compromis, așa că am decis să-i facem mov. CeCe insistase să-l vopsească singură pe al patrulea, cel de lângă patul ei.

După o zi în care stătuse încuiată în camera noastră, a ieșit cu ochii sticloși, chiar înainte de miezul nopții.

– Acum poți să-l vezi, îmi spusese, trăgând de mine să intru.

M-am uitat atunci la perete și am rămas trăsnită de culorile puternice: un bleumarin viu drept fundal, cu pete azurii și în centru o constelație strălucitoare de stele aurii în flăcări. Forma mi-era cunoscută. CeCe pictase Pleiadele, cele șapte surori... pe noi.

Când am privit mai bine, mi-am dat seama că fiecare stea era alcătuită din punctulețe bine plasate, ca niște atomi care se combinau pentru a aduce întregul la viață.

Îi simțeam prezența în spatele meu și respirația în expectativă.

– CeCe, e uluitor! Pe bune, incredibil! Cum ți-a venit ideea?

– N-a fost nici o idee. Pur și simplu am știut ce aveam de făcut, a ridicat ea din umeri.

Și de-atunci, am avut destul timp la dispoziție să mă uit la perete din pat și să găsesc câte un detaliu pe care nu-l mai observasem până atunci.

Totuși, în ciuda faptului că și surorile noastre, și Pa o lăudaseră din plin pentru rezultat, a fost ultima oară când a pictat în stilul ăla.

– Mi-a venit pur și simplu. Am depășit momentul de-atunci, spusese ea.

Și acum când mă uitam la el, chiar și după doisprezece ani, tot mi se părea cea mai frumoasă și mai plină de imaginație lucrare de artă pe care a creat-o CeCe vreodată.

Geanta de voiaj îmi fusese deja deschisă și hainele împăturite frumos pe scaun, așa că m-am așezat pe pat și brusc m-am simțit în alt film. În camera aia nu era nimic care să mă reprezinte și asta era doar vina mea.

M-am dus la servantă, am deschis cel mai de jos sertar și am scos cutia de tablă în care-mi țineam cele mai prețioase amintiri. M-am așezat din nou pe pat, cu ea pe genunchi, am scos capacul și apoi un plic. După șaptesprezece ani de stat în cutie, îl simțeam uscat, dar moale la atingere. L-am desfăcut și m-am uitat la carnețelul greu din hârtie velină în care încă se afla floarea presată.

Ei bine, draga mea Star, până la urmă am reușit s-o creștem.

Pa x

I-am atins cu degetele petalele delicate, transparente, care păstrau în continuare amintirea firavă a nuanței sângerii cu care fusese binecuvântată însăși prima floare a plantei noastre, în grădina pe care-l ajutasem pe Pa să o creeze în timpul vacanței.

Pentru asta fusese nevoie să mă trezesc devreme, înaintea lui CeCe. Ea dormea lemn de fel, mai ales după coșmarurile pe care le avea de obicei între două și patru noaptea, așa că nu-mi observa niciodată lipsa din zori. Pa mă aștepta în grădină, cu o figură care părea trează de ore întregi și probabil că așa și era. Eu aveam ochii lipiți, dar mă entuziasma orice ar fi avut să-mi arate.

Uneori erau doar niște semințe pe care le ținea în mână, alteori o tânără plantă pe care o adusese de pe cine știe unde rătăcise el prin lume. Stăteam pe bancă în pavilionul cu trandafiri, cu antica și uriașa lui enciclopedie botanică și mâinile lui puternice și bronzate dădeau paginile până găseam proveniența comorii noastre. După ce citeam despre habitatul său natural, despre ce-i făcea bine și ce nu, ne apucam să explorăm grădina pentru a decide împreună ce loc i s-ar fi potrivit.

În realitate, mă gândeam acum, el făcea o sugestie, iar eu cădeam de acord. Dar niciodată nu aveam senzația asta, ci simțeam că părerea mea era importantă.

Mi-aduceam adesea aminte de parabola din Biblie pe care mi-o povestise pe vremuri, în timp ce lucram: cum că fiecare lucru viu are nevoie de îngrijire încă din primele zile de viață și atunci va ajunge să crească puternic și să dureze în timp.

– Sigur că și noi, oamenii, suntem asemenea semințelor, îmi spusese Pa zâmbind, în timp ce eu foloseam stropitoarea mea mică, iar el își ștergea de pe mâini praful cu miros dulceag. Avem soare, ploaie și dragoste, așa că avem de toate.

Și, într-adevăr, grădina noastră a înflorit, iar eu am deprins în diminețile acelea deosebite, în care grădinăream cu Pa, arta răbdării. Uneori, mă întorceam câteva zile mai târziu în locul acela, numai ca să văd dacă planta noastră începuse să crească și, fie că nu observam nici o schimbare, fie că planta murise, îl întrebam pe Pa de ce nu făcea boboci.

– Star, zicea el și-mi lua fața în mâinile sale aspre, un lucru durabil are nevoie de timp pentru a da fructe. Odată ce le obții, te vei bucura de perseverența ta.

Așa că, m-am gândit eu, *mâine mă voi trezi devreme și mă voi duce în grădina noastră*.

***

Am mâncat împreună cu Ma în seara aceea, pe terasă, la lumina lumânărilor. Claudia ne-a gătit un cotlet de miel perfect, cu morcov glazurat și broccoli proaspeți din grădină. Cu cât începeam să înțeleg mai multe despre bucătărie, cu atât îmi dădeam seama cât de talentată era de fapt.

În timp ce terminam masa, Ma s-a întors spre mine.

– Te-ai hotărât unde vrei să te stabilești?

– Cursul de artă al lui CeCe se ține la Londra.

– Știu, dar eu întrebam de tine, Star.

– Tocmai cumpără un apartament cu vedere spre Tamisa. Ne mutăm acolo săptămâna viitoare.

– Am înțeles. Și-ți place?

– E... foarte mare.

– Nu asta te-am întrebat.

– O să rezist, Ma! Chiar e un loc fantastic, am adăugat, simțindu-mă vinovată din cauza reticenței.

– Și te vei duce la cursul de gătit în timp ce CeCe se ocupă de arta ei?

– Da.

– Când erai mai tânără credeam că te faci scriitoare, a spus ea. În fond, ești licențiată în literatură engleză.

– Ador să citesc, da.

– Star, te subestimezi! Încă-mi amintesc poveștile pe care le scriai când erai mică. Pa mi le citea uneori.

– Zău?

M-am umflat în pene la gândul ăsta.

– Da. Și nu uita că ți s-a oferit un loc de muncă la Universitatea Cambridge, pe care l-ai refuzat.

– Așa este.

Până și eu eram conștientă de asprimea tonului meu. Încă mă durea să-mi aduc aminte de momentul ăla, chiar și după nouă ani.

– Sper că nu te superi dacă-mi încerc norocul la Cambridge, nu-i așa, Cee? o întrebasem eu pe sora mea. Așa m-au sfătuit profesorii mei.

– Normal că nu, Sia! Ești foarte deșteaptă, sigur intri! Să arunc și eu o privire și la universitățile din Anglia, cu toate că mă îndoiesc că o să primesc vreo ofertă de undeva. Doar știi ce toantă sunt. Dacă nu, tot vin cu tine și mă angajez la un bar, ceva, a mai spus, ridicând din umeri. Nu-mi pasă, important e să fim împreună, nu?

În acel moment, simțeam că era într-adevăr cel mai important lucru din lume. Acasă și la internat, unde celelalte fete ne simțeau apropierea și ne lăsau în pace, eram totul una pentru cealaltă. În felul ăsta, căzuserăm de acord să căutăm alte universități care ofereau cursuri ce ne interesau pe amândouă, ceea ce însemna că puteam rămâne împreună. Până la urmă am încercat la Cambridge și, spre uimirea mea, mi s-a oferit un loc la colegiul Selwyn, în funcție de notele pe care aveam să le obțin în sesiunea de vară.

Eram în biroul lui Pa de Crăciun și mă uitam la el cum citea scrisoarea primită de la ei. Mă privise cu admirație și mă bucurasem de mândria și de emoția pe care i le citeam în ochi. A arătat atunci spre brăduleț ul ornat cu decorațiuni antice, în vârful căruia strălucea o stea argintie.

– Acolo-i locul tău, spusese cu un zâmbet. O să primești oferta?

– ... Nu știu. Să vedem ce se întâmplă cu CeCe.

– Păi, trebuie să fie decizia ta! Tot ce zic e că la un moment dat trebuie să faci ce e bine pentru tine, a spus el apăsat.

Mai târziu, și eu, și CeCe am primit fiecare câte două oferte de la universități la care aplicaserăm împreună, ne-am dat examenele și am așteptat emoționate rezultatele.

Două luni mai târziu stăteam amândouă, alături de surorile noastre, pe puntea mijlocie a magnificului iaht al lui Pa, *Titan*. Ne aflam în croaziera noastră anuală, în anul în care am navigat în jurul coastei din sudul Franței, strângând în mână plicurile în care se aflau rezultatele de la bac. Tocmai ni le dăduse Pa dintr-un morman de scrisori pe care ni le livra o barcă din două în două zile, indiferent unde ne-am fi aflat pe mare.

– Așadar, fetelor, spusese Pa, zâmbind la expresiile noastre încordate, vreți să le deschideți aici sau în intimitate?

– Hai să terminăm odată cu ele! sugerase CeCe. Deschide-o tu prima, Star! Eu sigur am picat oricum.

Sub privirile tuturor surorilor și a lui Pa, am deschis plicul cu mâinile tremurând și am scos foaia de hârtie.

– Media generală 9,70... și un 10 la engleză.

Toată lumea a izbucnit în urale și aplauze și m-au strâns toate în brațe.

– E rândul tău, CeCe, o îndemnase Electra, sora noastră mai mică, cu o sclipire în ochi.

Știam toate că CeCe se chinuise să treacă prin școală din cauza dislexiei sale, în vreme ce Electra putea trece orice examen își dorea, dacă nu era leneșă.

– Puțin îmi pasă, orice rezultat ar fi, spusese ea defensiv, iar eu i-am făcut semn că îi uram noroc și că o iubeam.

A rupt plicul și mi-am ținut respirația cât timp a scanat rezultatul.

– O, Doamne...

Nu sufla nimeni de emoție.

– Am luat! Star, am luat! Asta înseamnă că o să studiez istoria artei în Sussex.

– Minunat! am felicitat-o eu, știind cât de mult muncise, dar în același timp observasem și privirea întrebătoare a lui Pa, care știa că acum aveam de luat o decizie.

– Felicitări, draga mea! îi zâmbise el lui CeCe. Sussex e o zonă foarte frumoasă și bineînțeles că acolo se află stâncile Cele Șapte Surori.

Mai târziu, stăteam cu CeCe pe puntea superioară a vasului și priveam un apus glorios peste Mediterana.

– Sia, să știi că înțeleg perfect dacă vrei să accepți oferta de la Cambridge și nu vrei să vii cu mine în Sussex să studiem împreună. Adică nu vreau să-ți stau în cale sau ceva. Dar... Începuse să-i tremure buza inferioară. Nu știu ce-o să mă fac fără tine. Dumnezeu știe cum o să mă descurc cu eseurile alea fără ajutorul tău.

În noaptea aceea, pe barcă, o auzisem foșnind și murmurând și eram conștientă că începuse unul dintre coșmarurile ei infernale. Fiind deja capabilă să recunosc semnele, mă ridicasem din pat și mă băgasem lângă ea ca s-o liniștesc, dar știind la fel de bine că nu o voi putea trezi. Gemetele ei se întețiseră și începuse să strige cuvinte indescifrabile, pe care deja nu mă mai oboseam să le înțeleg.

Cum s-o părăsesc? Are nevoie de mine... și eu am nevoie de ea...

Și chiar așa era atunci.

Așa că refuzasem oferta de la Cambridge și o acceptasem pe cea din Sussex, unde urma să studieze ea. La jumătatea celui de-al treilea semestru din cursul celor trei ani pe care îi urma, CeCe anunțase că se lăsa de facultate.

– Sia, mă înțelegi, nu? Știu să pictez și să desenez, dar nu-s în stare neam să pun cap la cap un eseu despre pictorii renascentiști și despre toate nenorocitele lor de tablouri cu Madonna. Nu pot. Îmi pare rău, chiar nu pot.

În consecință, ne-am părăsit camera pe care o împărțiserăm și am închiriat un apartament ponosit împreună. În timp ce mă duceam la cursuri, ea lua autobuzul la Brighton, unde lucra ca ospătăriță. În următorul an, ajunsesem la cel mai înalt nivel al disperării pentru că renunțasem la visul meu.

Capitolul 3

După cină m-am scuzat și am urcat în camera noastră. Mi-am scos mobilul din rucsac ca să-mi verific mesajele și am văzut că aveam patru mesaje și o serie de apeluri pierdute, toate de la CeCe. Așa cum îi promisesem, îi scrisesem la aterizarea în Geneva, iar acum i-am dat un mesaj scurt, în care-i spuneam că sunt ok, că urma să mă culc devreme și să vorbim a doua zi. Am închis telefonul și m-am strecurat sub pătură, unde am rămas cu urechile ciulite la tăcere. Mi-am dat seama atunci cât de rar mi se întâmpla să dorm singură într-o cameră, într-o casă goală, care pe vremuri fusese plină de viață, dinamism și larmă. De data asta nu urma să mai fiu trezită de murmurele lui CeCe. Puteam să dorm până târziu dacă asta voiam.

Totuși, în timp ce închideam ochii, mă străduiam să nu-i simt lipsa.

***

A doua zi m-am trezit devreme, mi-am tras pe mine blugii și un hanorac, mi-am luat dosarul de plastic și am coborât tiptil la parter. Am deschis încetișor ușa casei și am luat-o pe poteca din stânga, de unde m-am îndreptat spre grădina specială a lui Pa. Strângeam în mână dosarul în care aveam scrisoarea de la el, coordonatele și inscripția tradusă din greacă.

Alene, m-am plimbat pe lângă marginile cultivate de noi, ca să văd cât crescuseră plantele noastre. În iulie erau în plină floare: cârciumărese multicolore, ochiul-boului mov, sângele-voinicului laolaltă cu niște fluturi mititei și trandafirii care se cățăraseră pe pavilion, de unde ne țineau banca la umbră.

Mi-am dat seama că de-acum doar eu rămăsesem să le îngrijesc. Cu toate că Hans, bătrânul nostru grădinar, era „bona“ plantelor, nu eram sigură că le iubea la fel de mult ca mine. Cam stupid, să te gândești la plante ca la copii, dar așa cum îmi zicea Pa adesea, procesul de îngrijire era similar.

M-am oprit să admir o plantă dragă ce făcuse flori purpurii, suspendată pe tulpini fine deasupra unei mase de frunze verzi.

– Se cheamă *Astrantia major*, îmi spusese el, în timp ce sădeam semințele micuțe în ghivece, cu două decenii în urmă. Oamenii cred că numele său vine de la *aster*, cuvântul latinesc pentru „stea“, iar când înflorește, face niște flori glorioase, ca o explozie solară. Te avertizez că uneori e greu de crescut, mai ales că

semințele astea le-am adus din altă țară și sunt vechi și uscate. Dar dacă reușim, nu cer mare atenție, doar niște pământ de soi și puțină apă.

Câteva luni mai târziu, Pa mă dusese într-un colț umbros al grădinii, ca să punem răsadurile care răsăriseră ca prin miracol, după ce le îngrijiserăm cu atenție, inclusiv după un răstimp în care stătuseră în frigider, fiindcă Pa zisese atunci că semințele aveau să treacă printr-un șoc pentru a se trezi la viață.

– Acum trebuie să avem răbdare și să sperăm că-i place noua ei casă, spusese el, în timp ce-și ștergea țărâna de pe frunte.

Astrantia așteptase doi ani înainte să facă flori, însă de-atunci se înmulțise într-o veselie și își răspândise singură semințele în orice loc din grădină îi era pe plac. Acum că mă uitam la ea, i-am luat în mână o floare și i-am atins petalele fragile. Mi-era dor de Pa, mai mult decât puteam suporta.

M-am întors și m-am îndreptat spre banca adăpostită în pavilionul cu trandafiri. Roua încă zăbovea pe lemn și am șters-o cu mâneca. M-am așezat și m-am simțit pătrunsă de umezeală și de deznădejde.

M-am uitat la dosarul de plastic în care se aflau plicurile și m-am întrebat dacă nu cumva făcusem o greșeală că nu o ascultasem pe CeCe să deschid plicul odată cu ea.

Îmi tremurau mâinile când am scos plicul de la Pa, dar am tras aer în piept și l-am rupt. Înăuntru se afla o scrisoare și încă ceva care semăna cu o cutie minusculă de bijuterii. Am deschis scrisoarea și am început să citesc.

Atlantis
Lacul Geneva
Elveția

Draga mea Star,

Ție îmi este cel mai ușor să-ți scriu, având în vedere că ăsta era mijlocul tău preferat de comunicare. Și în ziua de azi prețuiesc scrisorile lungi pe care mi le-ai scris când erai departe, la internat și la universitate, apoi în multele tale călătorii, în cele patru colțuri ale lumii.

După cum știi deja, am încercat să vă ofer fiecăreia suficiente informații despre moștenirea voastră genetică. Oricât mi-ar plăcea să cred că de fapt sunteți toate ale mele, s-ar putea să vină o zi în care ceea ce știu eu să vă fie de folos. Acum că am spus asta, sunt de acord și că nu toate fiicele mele vor dori să pornească în această călătorie. Mai ales tu, draga mea Star, poate cea mai sensibilă și mai complexă dintre toate.

Ție mi-a luat cel mai mult să-ți scriu, în parte fiindcă am scris în engleză și nu în franceză, și știu că ai cunoștințe superioare de gramatică și de punctuație, așa că te rog iartă-mi greșelile, dar și pentru că, mărturisesc, mă străduiesc să găsesc o cale directă prin care să-ți ofer destule informații pentru a putea porni pe calea descoperirii și, în același timp, să nu-ți răvășesc viața în cazul în care alegi să nu mergi mai departe cu investigațiile în ceea ce privește originile tale.

E interesant faptul că indiciile pe care le-am putut oferi surorilor tale au fost în cea mai mare parte inerte, dar în cazul tău vor presupune o comunicare diversă la nivel verbal, numai pentru faptul că drumul care duce la povestea ta de origine a fost bine ascuns de-a lungul anilor și vei avea nevoie de ajutorul altora pentru a o desluși. Eu însumi am aflat foarte recent detaliile, însă dacă e cineva în stare de asta, tu ești aceea, draga mea Stea strălucitoare! Mintea ta iute, laolaltă cu înțelegerea pe care o ai despre natura umană, după ce ai studiat-o ani la rând, în care ai observat și, mai important, ai ascultat, îți vor fi de mare trebuință în cazul în care hotărăști să mergi pe calea asta.

Așadar, ți-am lăsat o adresă pe cartea de vizită prinsă de spatele scrisorii. Dacă decizi să te duci acolo, întreabă de o femeie pe nume Flora MacNichol.

În ultimul rând, înainte să închei și să-mi iau rămas-bun, simt că trebuie să-ți spun că uneori în viață trebuie să iei decizii grele și de multe ori dureroase, care, la momentul respectiv, te pot face să crezi că-i rănești pe cei dragi. Și, într-adevăr, e posibil să-i rănești, cel puțin o vreme. Totuși, de multe ori, schimbările ce apar în urma acestor decizii vor fi, în cele din urmă, cel mai bun lucru și pentru ceilalți, fiindcă îi pot ajuta să meargă și ei mai departe.

Draga mea Star, n-o să fac pe deșteptul și o să mă opresc aici. Amândoi știm la ce mă refer. De când sunt pe lumea asta am învățat că nimic nu stă veșnic pe loc, iar dacă te aștepți să se întâmple asta e, normal, cea mai mare greșeală pe care o putem

face ca oameni. Schimbarea vine fie că vrem sau nu, în multe feluri și e fundamental să o accepți dacă vrei să te bucuri de viață pe planeta asta magnifică.

Nu îngriji numai superba noastră grădină, ci poate și o alta, pe care o vei crea în altă parte, singură. Mai presus de toate, ai grijă de tine și urmează-ți propria stea. A venit timpul.

Tatăl tău iubitor,
Pa Salt x

Am ridicat ochii spre orizont și m-am uitat la soarele care apărea din spatele unui nor, deasupra lacului și gonea umbrele. Mă simțeam amorțită și mai deprimată decât înainte să deschid scrisoarea. Poate din cauza așteptărilor pe care le aveam, dar erau puține lucruri în scrisoare pe care nu le discutaserăm înainte să moară, când puteam să-l privesc în ochii lui buni și să-i simt atingerea mâinii pe umăr atunci când grădinăream împreună.

Am desprins cartea de vizită din agrafă și am citit-o:

Arthur Morston Books
Strada Kensington Church nr.190
Londra W8 4DS

Mi-amintesc că trecusem o dată prin Kensington cu un autobuz. Dacă mă hotăram să îl caut pe acest Arthur Morston, cel puțin nu aveam mult de mers, cum fusese nevoită Maia. Pe urmă am scos citatul de pe sfera armilară, pe care ea mi-l tradusese.

Stejarul și chiparosul nu cresc unul în umbra celuilalt.

Am zâmbit, fiindcă ne descria perfect pe mine și pe CeCe. Ea, atât de puternică și de necultivabilă, cu picioarele bine înfipte în pământ, eu înaltă, dar firavă, legănată la cea mai ușoară adiere a vântului. Știam deja citatul. Era din *Profetul*, scris de un filosof pe nume Khalil Gibran. Și știam și care dintre noi stătea, cel puțin așa cum se vedea din afară, în „umbră".

Ce nu știam era cum să fac să pășesc în lumina soarelui. După ce am împăturit hârtia cu grijă, am scos plicul care conținea coordonatele descifrate de Ally, care

scrisese adresa indicată de ele. Dintre toate indiciile, ăsta era acela care mă speria cel mai tare.

Oare chiar voiam să știu unde mă găsise Pa?

Am hotărât că deocamdată nu-mi doream asta. Încă voiam să aparțin lui Pa și Atlantisului. Am pus plicul la loc în dosarul de plastic și am scos cutia de bijuterii, pe care am deschis-o. Înăuntru era figurina mică și neagră a unui animal, probabil făcută din onix și așezată pe un piedestal subțire din argint. Am scos-o din cutie și m-am uitat cu atenție la ea. Conturul neted arăta o felină. M-am uitat la bază și am observat că era marcată și avea un nume gravat pe ea.

Panteră

În fiecare dintre orbitele sale erau încrustate niște bijuterii micuțe și strălucitoare din chihlimbar, care-mi făceau cu ochiul în soarele slab al dimineții.

– A cui ai fost? Și ce-mi era persoana aia mie? am șoptit în eter.

Am pus pantera la loc în cutie, m-am ridicat și m-am dus spre sfera armilară. Ultima oară când o văzusem, în jurul ei stăteau toate surorile mele, care se întrebau ce semnificație avea și de ce alesese Pa să ne lase o astfel de moștenire. M-am uitat în centrul ei, la globul auriu și la inelele argintii care-o țineau ferecată într-o colivie elegantă. Era construită superb, iar conturul continentelor lumii se reliefa mândru în cele șapte mări care le înconjurau. I-am dat roată, uitându-mă la numele surorilor mele, scrise în limba greacă: Maia, Alcyone, Celaeno, Taygete, Electra și, bineînțeles, al meu: Asterope.

„Ce este un nume?“ am citat-o eu pe Julieta lui Shakespeare, gândindu-mă, așa cum făcusem de atâtea ori în trecut, dacă nu cumva împrumutaserăm personalitățile omonimelor noastre mitologice sau dacă numele ne adoptaseră pe noi. Spre deosebire de restul surorilor mele, despre personalitatea numelui meu nu se prea știa nimic. Uneori mă întrebam dacă nu cumva acela era motivul pentru care mă simțeam invizibilă printre surorile mele.

Maia reprezenta frumusețea, Ally era căpetenia, CeCe pragmatica, Tiggy protectoarea, Electra cea atomică și apoi... veneam eu. Aparent, eu eram împăciuitoarea.

Ei bine, dacă domnea pacea numai fiindcă tăceam eu, atunci poate chiar mă reprezenta. Și poate că, dacă ai fi definit de unul dintre părinți la naștere, atunci, în ciuda personalității tale, ai încerca să te ridici la acel ideal de viață. Cu toate astea, nu era nici un dubiu că toate surorile mele se potriveau perfect caracteristicilor lor mitologice.

Merope...

Ochii mi-au picat deodată pe al șaptelea inel și m-am aplecat să mă uit mai bine, dar, spre deosebire de restul inelelor, pe acela nu erau coordonate. Nici măcar un citat. Sora lipsă. Al șaptelea copil pe care tot așteptam să-l aducă Pa acasă, dar care nu sosise niciodată. Oare exista? Sau poate că Pa simțise, așa perfecționist cum era, că sfera armilară și moștenirea pe care ne-o lăsa nu ar fi fost complete fără numele ei. Ori, poate că dacă vreuna dintre noi ar fi avut un copil și acel copil ar fi fost fată, am fi putut s-o botezăm *Merope* și atunci cele șapte inele ar fi fost complete.

M-am lăsat cu toată greutatea pe bancă și m-am cufundat în amintirile din anii trecuți, ca să încerc să-mi dau seama dacă nu cumva menționase ceva vreodată de o a șaptea soră. Din câte-mi aduceam aminte, nu o făcuse. De fapt, nu prea vorbea despre el. Întotdeauna fusese mult mai interesat de ceea ce se petrecea în viața mea și, cu toate că îl iubeam cu toată dragostea de care e capabil un copil și deși el era – în afară de CeCe – cea mai dragă persoană din lume pentru mine, mi-am dat seama dintr-odată că habar n-aveam nimic despre el.

Tot ce știam era că-i plăceau grădinile și că fusese extrem de bogat. Dar cum ajunsese în posesia acelei averi era un mister la fel de mare ca și al șaptelea inel din sfera armilară. Și totuși, întotdeauna am simțit că aveam o relație cât se poate de apropiată, nicidecum că mi-ar fi ascuns ceva atunci când îi puneam câte-o întrebare.

Poate că nu pusesem niciodată întrebările corecte. Poate că nici una dintre noi nu o făcuse.

M-am ridicat și m-am plimbat prin grădină, uitându-mă la plante și făcând o listă mentală pentru Hans, grădinarul. Urma să mă întâlnesc cu el mai târziu, înainte să plec de la Atlantis.

În timp ce mă întorceam spre casă, mi-am dat seama că, după ce-mi dorisem cu atâta disperare să mă aflu acolo, în acel moment nu voiam decât să zbor înapoi la Londra și să-mi încep viața.

Capitolul 4

La sfârșitul lunii iulie, Londra era încinsă de soare și cu umiditatea crescută, mai ales acolo unde îmi petreceam toată ziua, în bucătăria aia din Bayswater, lipsită de geamuri și fără aer. În cele trei săptămâni pe care le-am stat acolo, am simțit că îndemânarea mea culinară atingea apogeul. Am tăiat legumele brunoise, batonnet și julienne, până am simțit cuțitul ca pe o extensie a mâinii. Am frământat aluat de pâine până am făcut febră musculară și m-am entuziasmat când s-a umflat coca și am știut că era gata să dospească.

În fiecare seară ne trimiteau acasă să punem la cale meniuri și să calculăm timpi de pregătire, iar dimineața încheiam *mise-en-place*-ul: pregăteam ingredientele și așezam ustensilele pe bancul de lucru înainte să ne apucăm de treabă. La sfârșitul orelor, curățam suprafața până strălucea și atunci aveam o satisfacție secretă, și anume că CeCe nu avea să intre niciodată în bucătăria asta să facă mizerie.

Aveam o adunătură de colegi de toate felurile: bărbați și femei, de la tineri privilegiați de optsprezece ani, la gospodine plictisite din Surrey, care doreau să-și îmbunătățească dineurile.

– Sunt șofer de camion de douăzeci de ani.

Paul, un tip de patruzeci de ani, zdravăn, divorțat vorbea cu mine în timp ce își punea aluatul de profiterol pe tava de copt, unde prepara bilele delicate umplute cu brânză.

– Întotdeauna am vrut să fiu bucătar și în sfârșit am ajuns să fac asta. Mi-a făcut cu ochiul. Viața e prea scurtă, nu?

Din fericire, ritmul cursului dăduse la o parte gândurile pe care le aveam despre faptul că stagnam și mă ajuta că și CeCe era la fel de ocupată ca mine. Când nu alegea mobilă pentru noul nostru apartament, alerga în toate părțile Londrei cu autobuzele roșii care șerpuiau prin oraș, strângând informații pentru noul ei fetiș creativ, și anume instalațiile fizice. Pentru asta aduna o sumedenie de porcării din tot orașul, pe care le arunca în mica noastră sufragerie: bucăți de metal răsucite, luate de la fier vechi, un morman de țiglă roșie, canistre de benzină goale și împuțite și, cel mai deranjant dintre toate, o păpușă pe jumătate arsă, făcută din cârpe și paie, care reprezenta un bărbat în mărime naturală.

– În noiembrie, englezii fac ruguri și ard efigii ale unui tip pe nume Guy Fawkes. N-am nici cea mai vagă idee cum a reușit asta să reziste până în iulie, mi-a zis ea, în timp ce umplea capsatorul. Aparent are legătură cu ăla care a încerca să arunce în aer clădirea Parlamentului acum câteva sute de ani. Duși cu capul, cum zic englezii, a râs ea.

În ultima săptămână a cursului, am format echipe de câte doi și ni s-a cerut să pregătim o masă de prânz din trei feluri.

– Știți cu toții că munca în echipă e o parte vitală în conducerea unei bucătării de succes, ne-a informat Marcus, instructorul nostru, un homosexual bombastic. Trebuie să fiți în stare să lucrați sub presiune și nu numai să dați ordine, ci să le și primiți. Așa, astea sunt perechile.

M-am dezumflat când m-a pus în echipă cu Piers, care era mai mult un băiețel cu părul neglijent decât bărbat în toată firea. Până atunci contribuise foarte puțin la discuțiile de grup, cu excepția glumițelor sale puerile.

Singura veste bună era că Piers era un bucătar înnăscut și adesea, spre iritarea celorlalți, era cel care primea cele mai multe laude de la Marcus.

– Asta pentru că-l cam place, o auzisem pe Tiffany, una din fetele distinse, comentând ca o țață în toaletă.

Am zâmbit în timp ce mă spălam pe mâini și mă întrebam dacă oamenii se maturizează vreodată sau dacă viața e un nesfârșit loc de joacă.

***

– Azi e ultima ta zi, Sia! Baftă la concurs!

A doua zi, în bucătărie, CeCe mi-a zâmbit în timp ce dădeam pe gât o ceașcă de cafea.

– Mersi. Ne vedem mai încolo, am strigat, în timp ce ieșeam din apartament.

Am pornit pe Tooting High ca să iau autobuzul. Metroul era mai rapid, dar preferam să văd Londra pe drum. Eram întâmpinată de semnele care-mi spuneau că autobuzul meu primise o altă rută, din cauza lucrărilor la gaze pe Park Lane. Așa că, în timp ce traversam fluviul spre nord, autobuzul a schimbat direcția și am trecut în schimb prin Knightsbridge, unde am așteptat alături de restul londonezilor deviați de la ruta lor, înainte să se elibereze vehiculul din trafic și să mă ducă în cele din urmă pe lângă Royal Albert Hall.

Ușurată la gândul că păream să mergem din nou în direcția bună, m-am apucat să-mi ascult muzica: „Morning Mood“ a lui Grieg, care-mi amintea de Atlantis și „Romeo și Julieta“ lui Prokofiev, pe care le-am auzit prima oară cântate de Pa Salt. Slavă Domnului că s-au inventat iPod-urile, fiindcă din cauza gustului lui CeCe pentru hard rock, vechiul CD-player din camera noastră răsuna mereu de-ți spărgea timpanele cu chitările lor zdrăngănite și cu țipetele lor nebune. În timp ce se apropia autobuzul de stație, am început să mă uit după ceva familiar, dar n-am recunoscut nimic în afară de numele magazinului din stânga, pe care l-am observat după ce a plecat autobuzul din nou. Arthur Morston“..

Mi-am lungit gâtul ca să mă uit în urmă, întrebându-mă dacă nu cumva aveam vedenii, dar era prea târziu. După ce a făcut autobuzul dreapta, am observat și semnul care indica strada Kensington Church. M-a trecut un fior când mi-am dat seama că tocmai văzusem indiciul lui Pa Salt. Îmi rămăsese gândul la el atunci când am intrat în bucătărie, împreună cu restul cursanților.

– Neața, drăguță! Ești gata să intri în marea competiție?

Piers venise lângă mine și-și freca mâinile între ele, nerăbdător. Am înghițit în sec. Eram feministă în adevăratul sens al cuvântului și credeam în egalitatea între sexe. Drept să spun, mi-era silă să aud că mi se adresa cineva așa, că era bărbat sau femeie.

– Ia să vedem!

Marcus a apărut în bucătărie și a dat fiecărei perechi câte un cartonaș gol.

– Pe fiecare parte a cartonașului se află meniul pe care îl veți pregăti împreună. La ora prânzului vreau să văd pe masă, gata de degustare, fiecare fel de mâncare în parte. Aveți două ore la dispoziție. Bun, dragii mei, baftă! Puteți întoarce cartonașul acum.

În momentul acela, Piers mi-a smuls cartonașul din mână. A trebuit să arunc un ochi peste umărul lui ca să văd ce aveam de gătit.

– *Foie gras* cu pâine Melba, somon afumat cu cartofi *dauphinoise* și fasole verde sote. Pe urmă *Eton mess*[5] la desert, a citit Piers cu voce tare. Evident că o să fac eu *mousse*-ul de *foie gras* și somonul, că doar carnea și peștele sunt specialitatea mea, iar ție-ți las legumele și desertul. Trebuie să te apuci de bezea mai întâi.

Am vrut să-i spun că peștele și carnea sunt și specialitatea mea și, cu siguranță, cea mai impresionantă parte din meniul de vară pentru prânz. În schimb, mi-am spus că o atitudine de superioritate nu era relevantă, fiindcă, așa cum spusese și Marcus, testul ăsta era despre munca în echipă, așa că m-am apucat să bat albușurile cu zahărul tos.

În vreme ce se apropia termenul limită, eram calmă și pregătită, dar Piers rearanja *mousse*-ul de foie gras, pe care se hotărâse să îl refacă în ultimul minut. Am aruncat o privire la somonul lui care nu era gata, știind că-l lăsase prea mult pe foc. Când am dat să zic ceva, m-a zburătăcit nerăbdător.

– Bun, timpul s-a scurs. Vă rog să vă opriți din lucru, a răsunat vocea lui Marcus în toată bucătăria.

A început un vacarm de vase ciocnite, în timp ce bucătarii abandonau ustensilele și se îndepărtau de platouri. Piers l-a ignorat și a așezat repede somonul pe farfurie, alături de cartofii și fasolea pregătite de mine.

În cele din urmă, după ce a lăudat și anihilat celelalte cinci ofrande în egală măsură, Marcus s-a așezat în fața noastră. Așa cum mă așteptam, a lăudat prezentarea și textura *mousse*-ului de *foie gras* și i-a făcut cu ochiul bucătarului lui preferat.

– Minunat, bravo! a spus el. Acum somonul.

Am văzut cum a luat o gură, s-a încruntat și s-a uitat drept la mine.

– Nu-i bun, nu-i bun deloc. E prea mult ținut pe foc. Totuși, fasolea și cartofii... a adăugat, luând o gură din fiecare, sunt perfecte.

I-a zâmbit din nou lui Piers, iar eu i-am aruncat o privire bucătarului-șef, așteptând să-l corecteze pe Marcus. Piers s-a uitat în altă parte, fără să-i menționeze nimic lui Marcus, care a trecut la desertul făcut de mine. De fapt, arăta ca o lalea gata să înflorească, bezeaua în sine forma recipientul în care se ascundea desertul „mess“[6] din căpșuni macerate în lichior de caise, cu cremă Chantilly. Nu era nimic dezordonat la el și știam că fie o să-i placă la nebunie, fie o să-l deteste.

– Star, a spus el, după ce a luat o lingură întreagă, prezentarea e creativă și gustul al naibii de delicios! Bravo!

Apoi, Marcus ne-a dat premiul întâi pentru aperitiv și pentru desert. În vestiar am deschis dulapul cu mai multă forță decât era necesar și mi-am scos hainele de stradă, ca să mă schimb de cele de bucătărie.

– Mă mir că te-ai abținut.

Am ridicat ochii spre Shanti, care dăduse glas gândurilor mele. Indianca superbă era cam de vârsta mea, bănuiam eu. Era singura din grup în afară de mine care nu se dusese cu ceilalți la cârciumă, ca în fiecare seară. Deborda mereu de calm și de energie pozitivă.

– Am văzut că Piers a gătit prea mult somonul. Era lângă mine. De ce n-ai zis nimic când a dat Marcus vina pe tine?

Am ridicat din umeri și am clătinat din cap.

– Nu contează. E doar o bucată de somon.

– Pentru mine ar fi contat. Ți s-a făcut o nedreptate. Și nedreptățile trebuie îndreptate, orice-ar fi.

Mi-am scos geanta din dulap, neștiind ce să-i răspund. Celelalte fete deja plecau spre cârciumă ca să bea un pahar. Și-au luat la revedere de la noi și am rămas doar eu cu Shanti în vestiar. Îmi legam șireturile tenișilor și mă uitam cum își pieptăna părul des și negru ca abanosul, înainte să-și dea cu ruj roșu-închis. Avea degetele lungi și elegante.

– Pa! am zis și m-am îndreptat spre ușă.

– Ai chef să bem ceva? Știu un bar mic cu vin mișto după colț. E și liniște. Cred că ți-ar plăcea.

Am ezitat o clipă, fiindcă nu prea-mi plăceau conversațiile în doi. I-am simțit privirea ațintită asupra mea și în cele din urmă am căzut de acord.

– Da, de ce nu?

Am mers împreună pe stradă și ne-am așezat într-un colț liniștit al barului.

– Așadar, Star cea enigmatică, mi-a zâmbit ea. Spune-mi cine ești.

Având în vedere că asta era întrebarea care mă îngrozea întotdeauna, aveam răspunsul pregătit.

– M-am născut în Elveția, am cinci surori, toate adoptate și am studiat la universitatea din Sussex.

– Ce anume?

– Literatură engleză. Tu? am întrebat eu, aruncând mingea în terenul ei, cu dexteritate.

– Fac parte din prima generație de britanici dintr-o familie indiană. Lucrez ca psihoterapeut și în general am de-a face cu adolescenți deprimați și sinucigași. Din păcate, sunt mulți, a suspinat ea. Mai ales în Londra. Presiunea pe care o pun părinții asupra copiilor în ziua de azi îmi e foarte cunoscută.

– Și de ce ai ales cursul de gătit?

– Fiindcă-mi place de mor! E cea mai mare plăcere a mea, a rânjit ea larg. Tu?

Deja mi-era clar că tipa asta știa să scoată totul din om, motiv pentru care am devenit și mai reținută.

– Și mie-mi place să gătesc.

– Vrei să faci carieră din asta?

– Nu. Cred că-mi place fiindcă mă pricep, chiar dacă sună cam egoist.

– Egoist? a râs Shanti și timbrul ei muzical mi-a încălzit urechile. Eu zic că a hrăni trupul e tot un fel de a hrăni sufletul. Și nu e câtuși de puțin egoist. E perfect în regulă să îți placă lucrurile la care te pricepi, să știi. De fapt, chestia asta ajută enorm la produsul final. Asta face pasiunea. Așadar, ce te mai pasionează, Star?

– Grădinile și...

– Da?

– Scrisul. Îmi place să scriu.

– Iar mie îmi place să citesc. Asta mi-a deschis mintea mai mult ca orice, m-a luminat. Nu am avut niciodată bani să călătoresc, dar cărțile m-au dus peste tot în lume. Unde locuiești?

– În Tooting. Dar curând ne mutăm în Battersea[7].

– Și eu tot în Battersea stau! Foarte aproape de Queenstown Road. Știi strada?

– Nu. Abia am venit în Londra.

– A, păi și unde ai stat de când ai terminat facultatea?

– N-am stat într-un loc anume. Am călătorit mult.

– Norocoaso! Și eu sper să văd lumea înainte să mor, dar până acum nu mi-am permis. Tu cum ai reușit?

– Și eu, și sora mea ne-am luat de lucru în diverse părți ale lumii. Ea lucra la bar, eu făceam curățenie de obicei.

– Uau, Star, ești prea deșteaptă și prea frumoasă ca să stai cu mâinile-n toaletă, dar bravo ție! Pari exploratoarea veșnică, incapabilă să se stabilească undeva.

– Chestia asta a depins mai mult de soră-mea, nu de mine. Eu doar am urmat-o.

– Și acum unde e?

– Acasă. Locuim împreună. E artistă și luna următoare începe un curs la Colegiul Regal de Artă.

– Aha. Și... ai pe cineva?

– Nu.

– Nici eu. Vreo relație semnificativă până acum?

– Nu.

M-am uitat la ceas, simțind că-mi iau obrajii foc din cauza întrebărilor pe care mi le punea.

– Ar trebui să plec.

– Sigur.

Shanti a dat paharul pe gât și a ieșit cu mine în stradă.

– Mă bucur că te-am cunoscut mai bine, Star! Uite cartea mea de vizită. Scrie-mi și mai zi-mi de tine. Și dacă ai vreodată chef să vorbim, sunt aici.

– Așa am să fac. Pa.

M-am îndepărtat repede de ea. Nu eram în apele mele când vorbeam despre „relații“. Cu nimeni.

***

– În sfârșit! CeCe stătea cu mâinile-n șold în ușa strâmtă a apartamentului nostru. Unde naiba ai fost, Sia?

– Am ieșit la un pahar cu o prietenă, am zis eu și am trecut pe lângă ea în drum spre baie, închizând ușa repede după mine.

– Păi și nu puteai să-mi spui și mine? Ți-am făcut de mâncare ca să sărbătorim absolvirea cursului. Probabil că nu mai e bună.

CeCe nu gătea aproape niciodată. De puținele ori în care nu am fost în preajma ei ca s-o hrănesc, a mâncat la pachet.

– Scuze, n-am știut. Ies imediat.

Am ascultat prin ușă cum s-a îndepărtat nervoasă. M-am spălat pe mâini, mi-am dat părul din ochi și m-am aplecat ușor ca să mă uit în oglindă.

– Trebuie să se schimbe ceva, mi-am spus în timp ce mă priveam.

Capitolul 5

La începutul lui august, Londra părea un oraș fantomă. Cei care-și permiteau, fugiseră de clima temperamentală britanică, care părea să oscileze între zile de umezeală cu nori și zile însorite cu ploaie. Adevărata Londră dormita, așteptând să se întoarcă locuitorii ei de pe tărâmuri străine, ca s-o ia de la capăt, cu toanele ei normale.

Și eu mă simțeam ciudat de toropită. Dacă după moartea lui Pa Salt nu dormisem zile întregi, acum abia mă puteam ridica din pat dimineața. CeCe, din contră, era plină de energie și insista s-o însoțesc ca să alegem nu știu ce frigider sau faianța perfectă pentru noul apartament.

Într-o sâmbătă înăbușitoare, când mi-ar fi plăcut să stau în vârful patului cu o carte în mână, mi-a cerut să mă scol și m-a târât la autobuz și apoi la un magazin de antichități, convinsă că o să-mi placă la nebunie mobila lor.

– Așa, am ajuns, a zis ea în timp ce ne uitam pe geam și autobuzul a anunțat următoarea stație. Magazinul e la numărul 159, deci am ajuns.

Am coborât și am rămas cu gura căscată, căci, pentru a doua oară în câteva săptămâni, ajunsesem din nou la câțiva metri de ușa librăriei Arthur Morston. CeCe a făcut stânga, spre ușa magazinului alăturat, dar eu am rămas în urmă și m-am uitat un pic prin vitrină. Era plină de cărți vechi, de felul celor pe care visam să le colecționez când urma să am destui bani și care mi-ar fi decorat rafturile de fiecare parte a șemineului meu imaginar.

– Hai mai repede, Sia, e deja patru fără un sfert! Nu știu la ce oră închid ăștia sâmbăta.

Am urmat-o și am intrat într-un magazin plin de mobilă orientală: mese lăcuite, din lemn vechi purpuriu, dulapuri negre cu fluturi delicați pictați pe uși și statuetele aurii ale lui Buddha, zâmbind cu seninătate.

– Parcă-ți pare rău că n-am cumpărat un container întreg în călătoriile noastre, nu?

CeCe a ridicat din sprâncene în timp ce se uita la prețuri, apoi mi-a făcut semn că erau foarte scumpe.

– Trebuie să facem rost de ele mai ieftin, din altă parte, a mai spus.

A luat-o înainte și a ieșit din magazin. După ce ne-am uitat în vitrina altui magazin de antichități, ne-am dus spre stația de autobuz. Cât așteptam autobuzul, n-am avut nimic mai bun de făcut decât să mă uit peste drum, la librăria Arthur Morston. Sora mea, Tiggy, ar fi zis că intervenea soarta. În cel mai bun caz, mi-am zis, a fost o coincidență.

***

O săptămână mai târziu, fiindcă mai erau câteva zile până la mutare, CeCe s-a dus la apartament ca să verifice progresul faianțarilor și eu am dat o fugă la magazinul din colț ca să-mi cumpăr lapte. Cât stăteam să-mi primesc restul, am dat cu ochii de *Times*[8] și un titlu în partea dreaptă, în josul paginii.

CĂPITANUL VASULUI *TIGRESS*
S-A ÎNECAT ÎN FURTUNA DIN FASTNET

Era să-mi stea inima-n loc. Știam că sora mea, Ally, participa atunci la cursa de la Fastnet[9], iar numele bărcii mi-era infernal de cunoscut. Fotografia de sub titlu arăta un bărbat, dar asta nu m-a liniștit deloc. Am cumpărat ziarul și am citit articolul printre rânduri, speriată, în timp ce mă întorceam spre casă. Așa am putut respira ușurată că, cel puțin până în acel moment, nu existau și alte victime. Totuși, vremea era aparent sinistră și trei sferturi dintre bărci fuseseră retrase din cursă.

I-am scris imediat un mesaj lui CeCe și am recitit articolul când m-am întors în apartament. Cu toate că sora mea mai mare naviga la nivel profesionist de ani și ani, gândul că ar fi putut muri într-o cursă nu-mi trecuse vreodată prin minte. La Ally totul era plin de vioiciune. Își trăia viața fără dram de frică, iar eu nu puteam decât s-o admir și s-o invidiez pentru asta.

I-am scris un mesaj scurt, în care îi spuneam că citisem despre dezastru și în care îi ceream să mă sune urgent. Mi-a sunat telefonul exact în timp ce trimiteam mesajul și am văzut că era CeCe.

– Tocmai am vorbit cu Ma, Sia! M-a sunat. Ally era în cursa de la Fastnet și...

– Știu, tocmai citeam despre asta. Doamne, Cee, sper că n-a pățit nimic!

– Ma zicea că a sunat-o cineva să-i spună că e ok. Evident că barca a fost retrasă din cursă.

– Slavă Domnului! Biata, biata Ally, să piardă așa un membru al echipajului...

– Groaznic. Oricum. Vin curând acasă. Noua bucătărie arată fantastic. O să-ți placă foarte mult.

– Nu mă îndoiesc.

– A! Și au venit și paturile noastre, și cel dublu pentru camera de oaspeți. În sfârșit, mai avem un pic și terminăm. Abia aștept să ne mutăm. Ne vedem mai încolo.

CeCe a închis și m-am minunat de capacitatea ei de a schimba subiectul atât de repede după o veste proastă, cu toate că știam că ăsta era modul în care funcționa ea. Am tot rumegat gândul de a-mi face curaj să-i spun că, la măreața vârstă de douăzeci și șapte de ani, poate că ar fi fost mai normal să aibă fiecare camera ei și nu să împărțim una singură. Dacă am avea vreodată oaspeți, n-ar fi nici o

problemă pentru mine să mă mut cu ea câteva zile. Mi se părea ridicol să împărțim o cameră când aveam două.

Într-o zi, Star, va trebui să te ocupi de asta...

Dar, ca întotdeauna, ziua aia nu venise încă.

***

Câteva zile mai târziu, în timp ce-mi strângeam cele câteva lucruri pentru mutare, m-a sunat Ma.

– Star?

– Da? Toate bune? Ally e ok? Nu mi-a răspuns la mesaje, am spus eu agitată. Ai vorbit cu ea?

– Nu, n-am vorbit, dar știu că e teafără. Am vorbit cu mama victimei. Probabil ai citit că era căpitanul bărcii lui Ally. Ce femeie minunată...! a suspinat Ma. Aparent fiul ei i-a lăsat numărul meu de telefon, ca să mă sune în caz că pățea ceva. Crede că băiatul a avut un soi de premoniție.

– Adică a știut că o să moară?

– Da... Vezi tu, Ally era logodită cu el, în secret. Îl chema Theo.

Am primit vestea fără să spun nimic.

– Cred că Theo știa că Ally o să fie în stare de șoc și n-o să ne poată contacta, a continuat Ma. Mai ales că nu v-a spus nici uneia dintre voi că avea o relație serioasă cu el.

– Tu ai știut, Ma?

– Da, am știut. Era foarte îndrăgostită. Abia a plecat de câteva zile de-aici. Mi-a spus că el era perechea ei...

– Ma, îmi pare tare rău!

– Iartă-mă, *chérie*, chiar dacă știu că viața ba îți dă, ba îți ia, moartea lui atât de curând după a tatălui vostru este pentru Ally o tragedie.

– Unde e? am întrebat.

– În Londra, stă la mama lui Theo.

– Să mă duc s-o văd?

– Cred că ar fi minunat dacă ai putea merge la înmormântare. Celia, mama lui Theo, mi-a zis că e miercurea următoare la ora două, la biserica Sfânta Treime din

Chelsea.

– O să fim acolo, Ma! Promit. Ai apucat să vorbești și cu celelalte surori?

– Da, dar nici una dintre ele nu poate ajunge.

– Și tu? Ai putea veni?

– Star... nu pot. Dar sunt sigură că tu și CeCe ne puteți reprezenta pe toate. Spune-i lui Ally că o iubim.

– Normal.

– Te las pe tine s-o anunți pe CeCe. Tu ce mai faci, Star?

– Bine. Doar că... mă doare sufletul pentru Ally.

– *Chérie*, și pe mine. Nu mai aștepta să-ți răspundă la mesaje, deocamdată nu răspunde nimănui.

– Clar. Mersi că mi-ai zis. Pa, Ma!

Când a ajuns CeCe acasă, i-am spus cât am putut de calm ce se întâmplase și data înmormântării.

– Bănuiesc că i-ai spus lui Ma că nu putem ajunge. O să fim îngropate în cutii după ce ne mutăm.

– CeCe, trebuie să ajungem! Trebuie să fim alături de Ally.

– Și restul surorilor? Unde sunt? De ce tocmai noi trebuie să ne stricăm planurile? Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu-l cunoșteam pe tip!

– Cum poți să spui asta?

M-am ridicat, simțind că nu mai puteam conteni furia care zăcea în mine.

– Aici nu-i vorba de logodnicul ei, ci despre sora noastră, Ally! Toată viața ne-a stat alături și acum ea are nevoie de noi miercurea viitoare! Și exact asta vom face!

Apoi m-am îndreptat spre baie, care măcar avea zăvor la ușă.

Tremuram de furie și nu aveam chef să mă uit la ea, așa că am decis că aș putea foarte bine să fac și o baie cu ocazia asta. În jungla claustrofobică de beton care mă înconjura, cada îngălbenită îmi oferea un sanctuar.

M-am cufundat în apă și m-am dus cu gândul la Theo și la faptul că el nu mai ieșise din apă. M-am ridicat brusc și am făcut valuri, stropind tot linoleumul, gâfâind de spaimă. Am auzit o bătaie în ușă.

– Sia? Ești ok?

Am înghițit în sec și am încercat să trag aer în piept, aer pe care Theo nu l-a mai putut respira. Nu va mai putea respira niciodată.

– Da.

– Ai dreptate. După o pauză lungă, a continuat: Îmi pare foarte rău. Bineînțeles că trebuie să fim alături de Ally.

– Da.

Am scos dopul și m-am întins peste marginea căzii spre prosop.

– Trebuie.

***

Dimineața următoare a apărut șoferul dubei angajat de CeCe, ca să ne ajute cu mutarea. După ce am încărcat puținele lucruri pe care le aveam, din care majoritatea erau mizeriile lui CeCe pentru proiectul ei artistic, ne-am dus să luăm mobila pe care o cumpărase din diverse magazine din sudul Londrei.

Trei ore mai târziu am ajuns în Battersea și, după ce a semnat ce avea de semnat la administrația de la parter, CeCe a primit cheile noii noastre case. A descuiat ușa și a început să se plimbe prin spațiul gol și răsunător.

– Nu-mi vine să cred că e tot al meu. Și al tău, normal, a adăugat ea cu generozitate. Suntem în siguranță acum, Sia, pe veci! Avem o casă a noastră. Nu-i fantastic?

– Ba da.

Apoi a întins brațele spre mine, știind că ăsta era momentul ei și doar al ei. Am îmbrățișat-o și am rămas așa în centrul spațiului cavernos, chicotind ca niște copii, ca pe vremuri, de ridicolul faptului că ne făcuserăm mari.

***

Odată ce ne-am mutat, CeCe pleca în fiecare dimineață să-și strângă materialele pentru instalațiile ei, înainte să înceapă primul semestru, în septembrie, astfel că rămâneam singură în casă toată ziua. Aveam treabă, fiindcă trebuia să despachetez cutiile în care se aflau așternuturile, prosoapele și tacâmurile comandate de CeCe. În timp ce înfigeam un cuțit ascuțit perfect în suportul de lemn, m-am simțit ca o

femeie proaspăt căsătorită, punând ordine în noua ei casă. Doar că nu asta eram. Nici pe departe.

Imediat ce-am despachetat, m-am apucat să transform terasa lungă în grădină. Am cheltuit puținele economii pe care le aveam și aproape toată alocația pe o lună pe care o primeam de la Pa Salt, ca să cumpăr tot ce puteam pentru a aduce cât mai multă verdeață și culoare. În timp ce mă uitam la domnul de la seră care târa pe terasă ghiveciul gigantic de teracotă, plin cu camelii superbe încărcate de boboci albi, mă gândeam că extravaganța asta l-ar fi făcut pe Pa Salt să se întoarcă în mormânt, dar am alungat gândul, spunându-mi că de data asta ar înțelege.

***

Miercurea următoare am săpat în dulap până am găsit niște haine sobre pentru amândouă. CeCe trebuia să se descurce cu o pereche de blugi negri, fiindcă nu avea nici măcar o fustă sau o rochie.

Luaserăm legătura cu toate celelalte surori, care ne trimiseseră mesaje sau e-mailuri, ca să-i transmitem lui Ally toată dragostea lor. Tiggy, de care eram cea mai apropiată după CeCe, m-a sunat să mă roage să o îmbrățișez din partea ei.

– Aș vrea să pot veni, a suspinat ea, dar s-a deschis sezonul de vânătoare și avem o mulțime de căprioare rănite.

I-am spus că o voi îmbrățișa pe Ally din partea ei și am zâmbit cu gândul la blânda mea soră și la pasiunea ei pentru animale. Lucra la un sanctuar pentru căprioare în munții Scoției și jobul ăsta i se potrivea de minune. Tiggy era delicată ca o căprioară și mi-am adus aminte cât m-a impresionat în tinerețe s-o văd dansând, în toată grația ei, într-un spectacol la școală.

Împreună cu CeCe am traversat podul spre Chelsea, unde urma să aibă loc înmormântarea lui Theo.

– Uau, a șoptit ea, în timp ce stăteam la coadă ca să intrăm în biserică, au venit și televiziunile, și fotoreporterii. Crezi că ar trebui s-o așteptăm pe Ally să vină?

– Nu. Hai să ne așezăm undeva în spate. Sunt sigură că o să ne putem vedea cu ea după ce se termină.

Imensa biserică era deja plină ochi. Niște oameni amabili s-au înghesuit într-o strană din spate ca să ne putem strecura și noi. M-am aplecat într-o parte ca să văd

altarul, la vreo douăzeci de pași de unde stăteam. M-am simțit neînsemnată și uluită să constat cât de iubit fusese Theo, de veniseră sute de oameni ca să-și ia rămas-bun de la el.

Un șușuit a potolit forfota și toată congregația s-a întors spre opt tineri bărbați, care au trecut pe lângă noi cu sicriul pe umeri, urmați de o tânără blondă și micuță, care se sprijinea de brațul surorii mele.

M-am uitat la figura trasă a lui Ally și am observat cât de încordată și de îndurerată era. Am vrut să mă ridic și s-o iau în brațe când a trecut pe lângă mine, să-i spun cât de mândră eram de ea și cât de mult o iubeam.

Slujba a fost una dintre cele mai înălțătoare, dar și cumplite ore din viața mea. Am ascultat elogiile aduse acestui om pe care nu-l cunoscusem niciodată și pe care sora mea îl iubea. Când ni s-a cerut să ne rugăm, mi-am luat capul în mâini și am plâns pentru viața curmată atât de timpuriu și pentru sora mea, a cărei viață fusese întreruptă de pierderea lui. Am plâns și pentru Pa Salt, care nu le dăduse fetelor lui ocazia să-l jelească așa cum cerea tradiția. Abia atunci am înțeles, pentru prima dată, de ce erau atât de vitale ritualurile astea. Îți ofereau un stâlp de susținere într-un haos emoțional.

Am privit-o pe Ally de departe, în timp ce sosea pe treptele altarului, înconjurată de o mică orchestră, cu zâmbetul chinuit, în vreme ce ducea flautul la buze. Se pregătise ani întregi să cânte la flaut. Celebra melodie „The Sailor's Hornpipe" a început să răsune în biserică. M-am ridicat și eu în picioare, ca toată lumea și ne-am încrucișat brațele, apoi ne-am îndoit genunchii și curând, toată congregația se mișca pe ritmul muzicii. La sfârșit, toată lumea a izbucnit în aplauze și urale. Știam că avea să devină un moment de neuitat.

M-am întors către CeCe în timp ce ne așezam și i-am văzut lacrimile curgându-i pe obraji. Am fost și mai impresionată s-o văd pe sora mea, care rar își arăta emoțiile, plângând asemenea unui copil.

I-am luat mâna și am întrebat-o:

– Ești ok?

– Minunat, a murmurat ea, ștergându-și ochii de antebraț. Pur și simplu minunat.

În timp ce sicriul era scos din biserică, Ally și mama lui Theo îl urmau. M-am uitat în ochii lui Ally și am văzut o umbră de zâmbet pe fața ei. Și eu, și CeCe am ieșit după ele, cu restul celor îndoliați și am rămas pe trotuar, neștiind ce să facem.

– Crezi că ar trebui să plecăm? Uite ce multă lume e. Probabil că Ally o să vorbească cu toți, a zis CeCe.

– Trebuie s-o salutăm, chit că doar o îmbrățișăm.

– Uite-o!

Părul ruginiu îi cădea în valuri în jurul feței ireal de palide. A ieșit din mulțime și s-a îndreptat spre un bărbat care stătea singur. Din limbajul trupului am înțeles că nu era cazul să-i întrerupem, dar ne-am apropiat ca să ne poată vedea când termina de vorbit cu el.

În cele din urmă s-a întors spre noi și s-a luminat la față. Fără o vorbă, și eu, și CeCe am luat-o în brațe și am strâns-o cât de tare am putut. CeCe i-a transmis regretele noastre, dar mie mi-era greu să deschid gura. Știam că eram pe cale să izbucnesc din nou în plâns, numai că lacrimile astea nu trebuiau vărsate atunci.

– Nu-i așa, Star? m-a înghiontit CeCe.

– Da, am bâiguit eu. A fost o slujbă frumoasă, Ally!

– Mulțumesc.

– A fost minunat să te ascult cântând la flaut. Tot în formă ești, a adăugat CeCe.

– Auzi, trebuie să mă întorc la mama lui Theo, dar ne vedem acasă la ea? a întrebat Ally.

– Mi-e teamă că nu putem. Dar, fii atentă, apartamentul nostru e peste pod, în Battersea, așa că poate treci pe la noi când te simți în stare, da? i-a sugerat CeCe.

– Chiar ne-ar face plăcere să te vedem, Ally, am spus eu și am strâns-o în brațe. Toate fetele îți transmit dragostea lor. Ai grijă, bine?

– Încerc. Și mersi că ați venit. Apreciez enorm.

Cu un zâmbet recunoscător, Ally ne-a făcut cu mâna și s-a îndreptat spre limuzina neagră ce le aștepta pe ea și pe mama lui Theo.

– Hai să mergem și noi!

CeCe a luat-o înainte, dar eu am rămas în urmă să mă uit după mașina care pleca. Ally, minunata, curajoasa, frumoasa și, cum crezusem până acum, invincibila mea soră mai mare era totuși foarte fragilă și părea că o putea lua

vântul. Am alergat s-o prind din urmă pe CeCe și mi-am dat seama că dragostea fusese cea care-i luase din puteri.

Și în acel moment, mi-am promis că într-o zi voi ajunge și eu să simt și bucurie, și durere la intensitatea aia.

***

Am simțit o mare ușurare când, câteva zile mai târziu, Ally s-a ținut de cuvânt și m-a sunat. Am stabilit să vină la prânz și, cu ocazia asta, să viziteze și apartamentul, cu toate că CeCe urma să se ducă la Battersea Power Station[10] ca să facă fotografii pentru unul dintre proiectele ei artistice. În acea după-amiază, m-am apucat să creez un meniu.

Când a sunat la ușă a doua zi, în tot apartamentul se simțea ceea ce speram să fie aroma calmantă a mâncării de acasă. Shanti avusese dreptate, m-am gândit, voiam să-i hrănesc sufletul lui Ally.

– Salut, draga mea, ce faci? am întrebat-o când am deschis ușa.

– Ei, mă descurc, a răspuns și a intrat în casă.

Dar se vedea că nu era așa.

– Uau! E fantastic locul ăsta, a remarcat ea ducându-se spre ferestrele imense, ca să admire priveliștea.

Pusesem masa pe terasă, fiindcă vremea ne permitea să mâncăm afară. Mi-a admirat grădina improvizată în timp ce puneam mâncarea în farfurii și mi s-a frânt inima când m-a întrebat de mine și de CeCe, fiindcă vedeam că inima ei se frângea iar și iar. Dar am înțeles că ăsta era mecanismul ei de adaptare, să meargă mai departe, ca întotdeauna și să nu ceară niciodată compătimire.

– Doamne, e delicios, Star! Acum descopăr ce de talente ascunse ai. Talentul meu la gătit e cel mult de bază și nu-s în stare nici să cultiv creson în ghiveci, darmite așa ceva, m-a lăudat ea, arătând spre plantele mele.

M-am încumetat să-i răspund:

– În ultimul timp m-am tot întrebat ce talent am de fapt. Adică, ne referim la lucrurile pe care le faci cu ușurință? De exemplu, tu te-ai străduit vreun pic să cânți așa frumos la flaut?

– Nu, probabil că nu. Cel puțin, nu la început. Dar apoi, ca să fiu mai bună, a trebuit să exersez tot timpul. Nu cred că a avea un talent poate compensa munca asiduă. Adică, uită-te la marii compozitori, nu-i suficient să auzi muzica în capul tău, trebuie să înveți s-o scrii pe partitură și să orchestrezi o piesă. E nevoie de ani și ani de muncă pentru a învăța meserie. Sunt sigură că-s milioane de oameni care au un talent natural, dar dacă nu-ți strunești capacitatea respectivă și nu i te dedici, nu ajungi niciodată la un potențial deplin.

Am încuviințat, dar m-am cufundat în gânduri și, în sinea mea, m-am simțit debusolată în privința propriilor mele talente.

– Ai terminat, Ally? am întrebat.

Abia se atinsese de mâncare.

– Da. Îmi pare rău, Star. A fost excelent, pe bune, dar mi-e teamă că nu prea am poftă de mâncare în ultimul timp.

Am vorbit apoi despre surorile noastre și despre ce mai punea fiecare la cale. I-am povestit despre CeCe, despre facultatea și instalațiile care o țineau ocupată. Ally a vorbit despre mutarea Maiei la Rio, lucru care ne luase prin surprindere și și-a exprimat încântarea că în sfârșit își găsise fericirea.

– Asta chiar m-a înveselit. Ce mă bucur să te văd, Star!

– Și eu pe tine. Unde-o să te duci acum?

– Păi, cred că o să mă duc în Norvegia ca să investighez locul meu de baștină, după coordonatele pe care mi le-a lăsat Pa Salt.

– Foarte bine, am spus eu. Așa ar trebui să faci.

– Da?

– De ce nu? Indiciile lui ți-ar putea schimba viața. Cum s-a întâmplat cu Maia.

După ce a plecat Ally, care a promis să mai vină în vizită curând, am urcat încet în dormitor și am scos dosarul de plastic dintr-un dulap cu sertare în formă de scară cu trepte. A fost alegerea lui CeCe, nu a mea.

Am desprins cartea de vizită atașată de spatele scrisorii și m-am uitat din nou la ea. Mi-am adus aminte atunci de speranța pe care o citisem în ochii lui Ally când vorbise despre Norvegia. Am tras aer în piept și am scos în sfârșit plicul în care se aflau coordonatele mele. L-am deschis.

***

A doua zi, m-am trezit și am văzut o ceață slabă plutind deasupra fluviului. În timp ce grădinăream, am observat că terasa era plină de rouă. În afară de tufele mele mici și de trandafirii care se pleoșteau rapid, era imposibil să vezi verdeață dacă nu te uitai prin binoclu, dar am absorbit aromele care vesteau schimbarea anotimpului și am zâmbit.

Toamna se îndrepta spre noi, iar eu adoram toamna.

M-am dus la etaj, mi-am luat geanta și am scos dosarul de plastic din sertarul de jos. Apoi, fără să stau prea mult pe gânduri din cauza creierului meu supraanalitic care ar fi explorat fiecare pas pe care-l făceam, m-am îndreptat spre cea mai apropiată stație de autobuz.

Jumătate de oră mai târziu mă aflam din nou în fața librăriei Arthur Morston. M-am uitat în vitrina care etala niște cărți cu hărți antice, așezate pe o bucată de catifea mov, decolorată. Am observat că harta Asiei de sud-est, deschisă, indica Thailanda ca „Siam".

În mijlocul vitrinei era un glob mic și îngălbenit, sprijinit pe un suport, care semăna cu cel din biroul lui Pa Salt. Dincolo de vitrină nu se zărea nimic. Ziua era luminoasă, dar înăuntru era beznă, ca în orice librărie dickensiană despre care citisem. Am rămas afară, știind că dacă era să intru, urma să încep o aventură în care nu eram sigură că-mi doream să mă avânt.

Dar ce altceva aveam în momentul ăla? O viață pustie, lipsită de orice scop, care nu oferea nimic valoros nimănui.

Am scos dosarul din rucsacul de piele și m-am gândit la ultimele cuvinte scrise de Pa Salt, în speranța că-mi vor da curajul de care aveam nevoie. În cele din urmă, am deschis ușa librăriei și undeva în interior s-a auzit un clopoțel. A durat puțin să-mi ajustez vederea la lumina slabă. Aducea a bibliotecă de pe vremuri, cu podele din lemn negru și șemineu cu policioară de marmură la jumătatea peretelui, alcătuind o piesă centrală în jurul căreia erau aranjate două fotolii din piele. Între ele se afla o măsuță pe care se înălța un morman de cărți.

M-am aplecat să deschid o carte și praful s-a ridicat din ea, dispersând fulgi minusculi, ca de zăpadă, într-o rază de soare. M-am îndreptat de spate și am privit

încăperea ticsită de rafturi.

M-am uitat de jur împrejur, încântată. Unele femei ar trăi senzația asta într-un butic cu haine elegante. Pentru mine, asta era Nirvana.

M-am dus spre un raft ca să caut un autor sau un titlu cunoscut. Multe cărți erau în limbi străine. M-am oprit să arunc o privire la ceea ce părea să fie un Flaubert în original, apoi am început să caut cărțile englezești. Am scos un exemplar din *Rațiune și simțire*, care era poate cartea mea preferată dintre romanele lui Austen și am răsfoit paginile îngălbenite cât am putut de gingaș, ca să nu afectez hârtia învechită.

Eram atât de cufundată în carte, încât nici nu l-am observat pe bărbatul înalt care mă urmărea din ușă, în fundul librăriei.

Am tresărit la vederea lui și am închis brusc cartea, întrebându-mă dacă fusesem cumva „lipsită de decență", așa cum tocmai citisem în cartea lui Austen, când o deschisesem.

– Fan Austen? Eu, unul, sunt pasionat mai degrabă de Brontë.

– Îmi plac foarte mult amândouă.

– Sunt sigur că știți că Charlotte nu era o mare admiratoare a romanelor lui Jane. Se căina că suplimentele literare erau leșinate după proza mai „pragmatică", să zicem, a domnișoarei Austen.Când scria, Charlotte își muia penița drept în inimă în loc de călimară.

– Zău?

Încercam să disting trăsăturile bărbatului, dar umbrele erau prea adânci ca să văd mai mult decât că era înalt și slab, cu păr ruginiu și că purta o pereche de ochelari cu ramă de baga și un frac de epocă. La lumina aia, aș fi zis că putea să aibă cam între treizeci și cincizeci de ani.

– Da. Ia să vedem, căutați ceva în mod special?

– Nu neapărat.

– Păi atunci, nu vă opriți. Dacă doriți să alegeți orice carte de pe raft și s-o citiți, vă rog să nu ezitați să luați loc liniștită pe fotoliu. Suntem și bibliotecă, și librărie. Sunt de părere că literatura bună trebuie împărtășită. Nu?

– Absolut de acord, am spus entuziasmată.

– Vă rog să mă strigați dacă aveți nevoie de ajutor. Iar dacă nu găsiți ceva anume, pot să comand orice carte.

– Mulțumesc.

Și cu asta, bărbatul a dispărut și am rămas singură. *În Elveția n-ar fi posibil așa ceva*, mi-am spus eu, *având în vedere că pot oricând să înșfac orice carte și să dau bir cu fugiții*.

Liniștea prăfuită a fost brusc întreruptă în clipa în care mi-a sunat mobilul. Îngrozită, am dat să-l scot și să-l închid, dar nu am apucat s-o fac înainte să apară din nou bărbatul și să-și ducă degetul la buze.

– Îmi cer scuze, dar e singura regulă pe care o avem aici. Telefoanele trebuie oprite. Vă supărați dacă răspundeți afară?

– Sigur că nu. Mulțumesc, la revedere!

Mă înroșisem de rușine și am ieșit din librărie ca o școlăriță prinsă de profesor în timp ce-i trimitea iubitului mesaje pe sub masă. Ironia făcea că îmi suna foarte rar telefonul și atunci era fie Ma, fie CeCe.

Afară, pe trotuar, am văzut că era un număr necunoscut și am ascultat voicemail-ul.

– Bună, Star, sunt Shanti! Am numărul tău de la Marcus. Voiam să știu de tine. Sună-mă când poți. Pa, pa, drăgălașo!

M-a iritat îngrozitor de mult, în mod irațional, faptul că apelul ei mă făcuse să ies atât de nedemn din librărie. Îmi luase destul timp ca să-mi fac curaj să intru și știam că n-o să mai fac asta atunci. Când am văzut autobuzul care mergea spre Battersea, am traversat strada și l-am luat.

Ești penibilă, Star, pe bune! am început să mă ocărăsc singură. *Ar fi trebuit să intri înapoi*. Dar nu o făcusem. Ba chiar îmi plăcuse până și discuția pe care o avusesem cu tipul ăla, care în sine era un miracol. Iar acum eram în autobuz și mă întorceam la nimicul din apartament și din viața mea.

Am ajuns acasă și m-am uitat la un perete gol. Am hotărât atunci că trebuia să cumpăr un raft. *O cameră fără cărți e ca un trup fără suflet*, m-am autocitat. Numai că eram deja megafalită până luna următoare, din cauză că luasem toate plantele alea și mai știam și că trebuia să-mi găsesc de lucru. Nu mă puteam baza la infinit pe fondurile pe care mi le lăsase Pa Salt, lucru care, cu siguranță, îmi afecta stima

de sine. Poate ar fi trebuit să ies a doua zi pe stradă și să încep să întreb din ușă-n ușă, prin restaurante și baruri dacă n-aveau nevoie de o femeie la curățenie. Cu aptitudinile mele în ale comunicării, era clar că nu eram făcută să dau ochii cu publicul.

Am coborât să fac duș și am observat că sertarul de jos al servantei mele era încă deschis de când scosesem dosarul cu scrisoarea, coordonatele și citatul. Am tresărit îngrozită, fiindcă nu-mi aminteam unde-l văzusem ultima oară. Am dat fuga să-l caut și inima îmi bubuia ca o tobă în piept cât timp am vărsat și am răscolit tot ce era în rucsac. Nu era acolo. Am încercat să-mi amintesc dacă-l aveam în mână când am intrat în librărie și eram aproape sigură că-l aveam. Dar pe urmă...

Nu puteam decât să sper că-l pusesem pe măsuța din librărie când rătăceam printre rafturi. M-am dus la laptop ca să caut website-ul și numărul de telefon de-acolo. Am sunat, dar a răspuns robotul, cu vocea bărbatului pe care-l cunoscusem și care spunea că voi fi sunată înapoi dacă lăsam un număr de telefon. M-am supus și m-am rugat să mă sune, pentru că dacă pierdeam dosarul, pierdeam odată cu el și legătura cu trecutul meu. Ba poate chiar și pe cea cu viitorul.

Capitolul 6

A doua zi, m-am trezit și mi-am verificat imediat mobilul, ca să văd dacă aveam vreun mesaj de la librărie. Fiindcă nu apăruse nimic, mi-am dat seama că nu aveam de ales decât să mă întorc pe strada Kensington Church.

O oră mai târziu, am intrat în librăria Arthur Morston Books pentru a doua oară. Nu se schimbase nimic și, din fericire, pe masa din fața șemineului se afla dosarul meu de plastic. Nu m-am putut abține și am scos un țipăt de ușurare în timp ce l-am luat în mână și am verificat dacă totul era la locul lui.

Librăria era goală și ușa din spate era închisă, așa că puteam pleca liniștită, fără să deranjez pe nimeni. Numai că oricât mi-aș fi dorit să fac asta, trebuia să-mi aduc aminte motivul pentru care venisem aici prima oară. Și-apoi, clopoțelul sigur îmi anunțase prezența și politicos era să îi spun omului că găsisem ce căutam înainte să plec.

Din nou, mobilul meu a sunat în liniștea din librărie și am dat fuga spre ieșire înainte să răspund.

– Alo?

– Domnișoara D'Aplièse?

– Da.

– Bună ziua, de la Arthur Morston Books vă sun. Tocmai am primit mesajul dumneavoastră. Cobor imediat să verific dacă se află acolo.

– Ah! am răspuns amețită. De fapt, sunt chiar în fața librăriei. Am intrat acum câteva secunde și da, l-am găsit pe masă, unde îl lăsasem ieri.

– Îmi cer scuze. Probabil că nu am auzit clopoțelul. Am deschis și am urcat repede la etaj. Astăzi se scoate o carte la licitație...

Tocmai atunci s-a auzit un telefon sunând.

– Acum mă sună reprezentantul meu pe fix. Vă rog să mă scuzați o clipă...

S-a lăsat liniștea la celălalt capăt al firului, după care l-am auzit din nou.

– Îmi cer scuze, domnișoară D'Aplièse, a trebuit să hotărăsc prețul maxim pe care-l pot oferi pentru o primă ediție din *Anna Karenina*. Fabulos exemplar, cel mai bun pe care l-am văzut vreodată și mai e și semnat de autor, cu toate că mă tem că rușii și rublele lor vor câștiga în fața lirelor mele neînsemnate. Dar e o mizăbună, nu-i așa?

– Ăăă... da, am răspuns eu nedumerită.

– Dacă tot sunteți aici, ca să zic așa, n-ați vrea să vă întoarceți să vă ofer o ceașcă de cafea?

– Nu... e ok, mersi.

– Mă rog, eu tot vă aștept.

A închis telefonul și iar am rămas stingheră, pe trotuar, întrebându-mă ce era cu ciudățenia asta de librărie. Dar așa cum zicea, eram acolo și acum primisem și

invitația să intru și să vorbesc cu cel care poate era sau poate nu era Arthur Morston.

– Bună dimineața!

Bărbatul venea pe ușa din spate când am intrat din nou.

– Îmi cer scuze că nu v-am sunat mai devreme în legătură cu obiectul pierdut. Sigur nu vă pot convinge să beți o cafea cu mine?

– Sigur! Mulțumesc!

– Ah! Sper că nu faceți parte dintre cei care consideră că nu e nici o diferență între cofeină și heroină, nu? Trebuie să recunosc că nu am încredere în oamenii care beau cafea fără cofeină.

– Nu, nu fac parte dintre aceia. Dacă nu-mi încep dimineața cu o cafea, îmi merge prost toată ziua.

– Întocmai!

L-am privit în timp ce se așeza. Acum că era mai aproape și lumina mai puternică, mi-am dat seama că avea în jur de treizeci și cinci de ani, era foarte înalt și slab ca un țâr, cum eram și eu. În ziua aceea purta un costum de catifea imaculat, din trei piese, cu manșetele cămășii mai lungi decât mânecile sacoului, scrobite și fixe, un papion și o batistă asortată, împăturită în buzunarul de la piept. Avea fața palidă, ca și cum nu l-ar fi văzut vreodată soarele și degetele lungi, întrepătrunse în jurul cănii de cafea pe care o ținea în mâini.

– Mi-e frig. Dumneavoastră?

– Nu neapărat.

– Ei bine, e aproape septembrie și din ce ziceau la radio, sub treisprezece grade. Vreți să facem focul ca să ne dezmorțim în această dimineață cenușie și cețoasă?

Înainte să apuc să zic ceva, se și ridicase și făcea focul. În câteva minute era aprins și căldura emana în cameră.

– Nu vreți să luați loc? mi-a arătat el spre fotoliu.

M-am supus.

– Nu prea vorbiți, nu? a comentat el, dar înainte să răspund, a continuat: Știați că cel mai nociv lucru pentru cărți este umezeala? Au stat la uscat toată vara și cineva trebuie să aibă grijă de ele și de interiorul lor fragil, ca să nu facă icter de hârtie.

A tăcut o vreme, iar eu rămăsesem privind focul.

– Puteți pleca oricând doriți. Îmi cer scuze dacă v-am reținut.

– Nu mă rețineți!

– Apropo, de ce ați venit ieri aici?

– Ca să mă uit la cărți.

– Erați în trecere?

– De ce mă întrebați?

Mă simțeam brusc vinovată.

– Doar pentru că în cea mai mare parte afacerea asta o fac online, iar cei care intră în librărie sunt mai mult de-ai locului, oameni pe care-i cunosc de ani buni. Plus că nu aveți nici peste cincizeci de ani, nu sunteți nici chinezoaică, nici rusoaică... Sincer să fiu, nu aveți nimic în comun cu clienții mei obișnuiți. S-a uitat gânditor la mine din spatele ochelarilor. Știu! S-a plesnit peste picior încântat. Sunteți designer de interior, nu-i așa? Mobilați vreun apartament sofisticat din Piața Eaton pentru vreun oligarh care vrea douăzeci de metri de cărți, ca să le demonstreze prietenilor needucați cât de cultivat e el?

Am chicotit.

– Nu, nu cu asta mă ocup.

– Păi, atunci e bine, nu? Părea sincer ușurat. Îmi cer scuze că vorbesc despre cărți ca despre copiii mei. Gândul că ar putea fi doar un ornament într-o cameră, ignorate, niciodată citite, mă omoară.

Deja părea să fie cea mai bizară conversație pe care o avusesem vreodată și, de data asta, nu din cauza mea.

– Așadar, să recapitulăm. De ce sunteți aici? Sau, ca să zic așa, de ce ați venit aici ieri, apoi ați uitat ceva și a trebuit să vă întoarceți?

– Am fost... trimisă aici.

– Ha! Vasăzică chiar lucrați pentru cineva! a exclamat el triumfător.

– Nu, pe bune, chiar nu. Tata mi-a lăsat cartea dumneavoastră de vizită.

– Am înțeles. O fi fost vreun client de-al nostru?

– Habar n-am.

– Atunci de ce v-ar lăsa cartea mea de vizită?

– Chestia e că nu am nici cea mai vagă idee.

Încă o dată, îmi venea să râd din cauza conversației care devenea din ce în ce mai absurdă. M-am hotărât să mă explic.

– Tata a murit acum trei luni.

– Condoleanțe, domnișoară D'Aplièse! Aveți un nume de familie neobișnuit și superb, apropo, a adăugat el după ce s-a gândit puțin. Nu l-am mai auzit până acum. Nu că are vreo relevanță, bineînțeles, nu compensează pierderea recentă a tatălui dumneavoastră. De fapt, trebuia să mă abțin de la comentariul acesta. Îmi cer scuze.

– Nu-i nimic. Pot să vă întreb dacă dumneavoastră sunteți Arthur Morston?

Am deschis dosarul și i-am arătat cartea de vizită.

– Doamne, nu! a răspuns el, uitându-se la cartea de vizită. Arthur Morston a murit acum mai bine de o sută de ani. El a fost primul proprietar. Știți, a deschis librăria în 1850, cu mult înainte ca familia Forbes, familia mea, să o preia.

– Și tata era destul de bătrân. Avea optzeci de ani când a murit. Cel puțin așa credem.

– O, Doamne! a exclamat, uitându-se atent la mine. Asta demonstrează cât de virili rămân bărbații până la adânci bătrâneți.

– De fapt, m-a adoptat, ca și pe celelalte cinci surori ale mele.

– Ei bine, asta chiar că e o poveste interesantă! Totuși, în afară de asta, de ce v-o fi trimis tatăl dumneavoastră aici, ca să vorbiți cu Arthur Morston?

– Nu a zis să vorbesc cu Arthur Morston, asta am presupus eu, fiindcă acela era numele de pe cartea de vizită.

– Ce v-a cerut să faceți când ajungeți aici?

– Să întreb de... M-am uitat repede la scrisoarea de la Pa, ca să nu greșesc numele... o femeie pe nume Flora MacNichol.

Bărbatul s-a uitat atent la mine și în cele din urmă a răspuns:

– Serios?

– Da. O cunoașteți?

– Nu, domnișoară D'Aplièse! Și ea a murit înainte să mă nasc eu. Dar da, sigur că am auzit de ea...

Am așteptat să continue, dar nu a făcut-o. Stătea acolo și se uita în gol, evident pierdut în gânduri. Până la urmă liniștea a devenit – chiar și pentru mine –

neplăcută. M-am ridicat și, de data asta, nu am mai uitat să iau dosarul.

– Îmi pare rău dacă v-am supărat cu ceva. Aveți numărul meu, așa că dacă...

– Nu, nu... tot eu trebuie să-mi cer scuze, domnișoară D'Aplièse, mă întrebam doar dacă nu cumva e cazul să cresc prețul maxim pe care-l pot oferi pentru Anna Karenina. Sunt foarte rare exemplarele astea. Mouse o să mă omoare, dar vreau cartea asta foarte mult. Ce m-ați întrebat?

– Despre Flora MacNichol, am spus încet, șocată de felul în care mintea lui sărise de la un subiect la altul cu viteza luminii.

– Da, normal, dar deocamdată mi-e teamă că trebuie să mă scuzați, domnișoară D'Aplièse, căci tocmai am hotărât să nu-i las pe rușii ăia să câștige. Dau o fugă sus să-mi sun agentul ca să crească oferta înainte să înceapă licitația.

S-a ridicat de pe scaun și a scos un ceas de buzunar din aur, pe care l-a deschis exact ca iepurele din *Alice în Țara Minunilor*.

– La fix! Puteți să vă uitați un pic la magazin cât lipsesc?

– Sigur că da!

– Mulțumesc!

I-am urmărit pașii lungi acoperind rapid distanța până la ușa din spate și am rămas acolo, întrebându-mă care din noi doi era nebun. Dar cel puțin avuseserăm o conversație și spusesem ce aveam de spus. *Am adus vorba despre ce trebuia*, mi-am spus în gând.

M-am simțit foarte bine printre cărți, m-am familiarizat cu ele și am făcut o listă mentală cu ce mi-aș fi dorit să am pe raftul meu de vis. Shakespeare, normal, Dickens, ca să nu mai zic de F. Scott Fitzgerald și Evelyn Waugh. Apoi voiam și câteva cărți moderne pe care le adoram și care nu avuseseră încă timp să devină clasice, dar știam că vor fi la fel de prețioase pentru orice colecționar în câteva sute de ani, chiar dacă nu erau legate frumos în piele, ca pe vremuri.

Cât m-am plimbat printre corpurile cu cărți nu a intrat nimeni în librărie. Am tras o tură pe la rafturile pentru copii și am găsit colecția de povestiri ale lui Beatrix Potter[11], din care „Povestea doamnei Tiggy-Winkle" era preferata mea.

M-am așezat lângă foc și am început s-o răsfoiesc. Mi-am amintit deodată de un Crăciun când cred că eram foarte mică și găsisem cartea asta sub brad, de la Père Noël[12]. În noaptea aia Pa Salt mă ținuse pe genunchi în fața focului care ardea

vesel în sufrageria noastră toată iarna și îmi citise povestea. Cu ochiul minții mi-amintesc că mă uitam pe geam la munții înzăpeziți, în vreme ce stăteam la căldură, foarte mulțumită și iubită.

– Eram împăcată cu mine, am șoptit. *Asta vreau să regăsesc*, am continuat în gând.

– Gata, s-a auzit vocea bărbatului, care m-a făcut să tresar. Oi fi eu nesăbuit, dar chiar îmi doream cartea aia. O căutam de ani buni. Mouse o să mă certe sigur, ceea ce și merit, căci am dus afacerea la faliment și mai mult. Doamne, ce foame mi-e! Cred că din cauza stresului. Dumneavoastră?

M-am uitat la ceas și am văzut că trecuse mai bine de-o oră de când plecase la etaj și era deja unu fără cinci.

– Nu știu.

– Păi, pot să vă conving? Este un restaurant excelent peste drum, care-mi dă orice se află în meniul zilei. Au meniu fix, știți, a precizat el, ca și cum ar fi avut vreo importanță. Mi se pare mult mai interesant să nu știu ce urmează să mănânc decât să stau eu să aleg, nu credeți?

– Așa o fi.

– Ce-ar fi să dau o fugă să aduc mâncarea și mai vedem noi dacă vă tentează... Vă datorez cel puțin un prânz dacă tot ați fost amabilă și ați stat aici cât m-am agitat eu cu licitația.

– Bine!

– Beatrix Potter, hm? S-a uitat la cartea pe care o țineam în mână. Ce ironie! În multe feluri. Ea o cunoștea pe Flora MacNichol, dar apoi nimic în viață nu-i o coincidență, nu?

Și cu asta a ieșit din magazin, iar în cazul în care aș fi intenționat să dispar cât era plecat, ultimele lui cuvinte m-ar fi oprit oricum. M-am ocupat de foc, așa cum mă învățase Pa Salt, punând cărbunii unii lângă alții, ca să nu ardă prea repede și să se risipească, ci să dea căldură constant.

Încă o dată, librăria a rămas pustie, așa că am citit *Povestea raței-de-baltă Jemima* și *Pisoiul Tom* în timp ce așteptam să se întoarcă. Tocmai mă apucam să citesc *Jeremy Fisher* când partenerul meu de masă fără nume a intrat pe ușă cu două pungi de hârtie în mână.

– Arată excelent azi, a spus în timp ce încuia ușa după el și întorcea semnul care indica faptul că magazinul era închis.

– Nu-mi place să fiu întrerupt în timpul mesei. Nu face bine la digestie, nu? Dau o fugă sus să aduc niște farfurii. A! Și un pahar de Sancerre alb, bun, deoarece merge cu peștele, a adăugat în timp ce a traversat magazinul.

L-am auzit urcând treptele și m-am amuzat de felul manierat și învechit în care vorbea. Cu toate că mă obișnuisem cu engleza prescurtată vorbită aici de clasele superioare, noul meu prieten ridica ștacheta. *Un adevărat excentric englez*, m-am gândit și îmi plăcea de el pentru asta. Nu se temea să fie el însuși și știam foarte bine ce tărie de caracter cerea lucrul ăsta.

– Sper că vă place limba-de-mare, iar fasolea verde este, fără îndoială, gătită perfect, a spus când a reapărut cu o sticlă de vin, de pe care curgea condensul, farfurii, tacâmuri și două șervete albe, perfect apretate.

– Da, foarte mult! Și da, am spus, fasolea verde e surprinzător de greu de gătit ca lumea.

– Sunteți bucătăreasă? m-a întrebat, în timp ce scotea capacul de pe tăvițele din aluminiu.

Parcă era mâncare din avion. Speram doar să aibă un gust mai bun decât aceea.

– Nu, dar îmi place să gătesc. Am făcut un curs acum două săptămâni și a trebuit să gătesc fasole verde.

– Trebuie să înțelegeți că nu sunt vreun snob când vine vorba de mâncare, cel puțin nu în sensul modern. Puțin îmi pasă ce bag în mine, dar insist să fie bine gătit. Problema este că sunt răsfățat. Clarke este unul dintre cele mai bune restaurante din Londra și bucătăria lor ne oferă această mâncare astăzi. Așa că doriți un pahar cu vin? a întrebat, în timp ce punea mâncarea pe o farfurie de porțelan, pe care a așezat-o în fața mea.

– De obicei nu beau alcool la prânz.

– Păi, eu mereu susțin că e o idee bună să-ți schimbi obiceiurile proaste, nu? Poftim! Mi-a turnat un pahar și mi l-a dat peste masă.Noroc!

Am ciocnit și a luat o gură de vin sănătoasă, înainte să înfulece bucăți mari de pește cu furculița. Eu abia mă atingeam de al meu.

– Chiar e excelent, domnișoară D'Aplièse, m-a încurajat el. Nu-mi spuneți că țineți regim.

– Nu, doar că nu prea sunt obișnuită să mănânc la prânz.

– Păi, cum se zice, „ia micul dejun ca un rege, prânzul ca un prinț și cina ca un cerșetor". Este o maximă ușor de urmat și totuși umanitatea o ignoră, după care se plânge de obezitate. Nu că greutatea pare să fie vreo problemă pentru vreunul dintre noi.

– Nu.

M-am înroșit în timp ce mâncam și am observat că el deja terminase. Avea dreptate, mâncarea era excelentă. Se uita atent la mine cum mâncam, lucru care m-a intimidat. Am ridicat paharul cu vin și am sorbit, încercând să-mi fac curaj și să-i pun întrebările care mă rodeau. Venisem să aflu niște răspunsuri, mi-am spus.

– Ziceați că Flora MacNichol o cunoștea pe Beatrix Potter? l-am împuns eu.

– Da, da, chiar așa. De fapt, domnișoara Potter a fost pe vremuri proprietara acestui magazin. Ați terminat? Se uita la mâncarea care-mi rămăsese în furculiță. O să duc farfuriile sus, ca să scăpăm de ele. Urăsc să le văd, nu?

Imediat ce am pus furculița la loc pe farfurie, a făcut-o să dispară împreună cu sticla de vin. A luat și paharul lui cu vin neterminat și, văzând că nu băusem nici măcar jumătate din al meu, l-a lăsat pe masă și s-a făcut nevăzut pe ușa din spate.

Am mai luat o gură de vin, deși nu voiam și mi-am adus aminte că, la întoarcere, trebuia să aflu cum îl cheamă. Era o chestiune delicată să smulg informații de la tipul ăsta. Când a apărut din nou, aducea o tavă cu două cești de porțelan și o cafetieră.

– Beți cu zahăr? m-a întrebat, în timp ce potrivea tava pe un dicționar vechi.

M-am întrebat pentru o clipă cât valora cartea aia.

– Mie îmi place de mor.

– Și mie. Trei, vă rog.

– Ah, eu pun patru mereu.

– Mulțumesc, am zis, în timp ce-mi dădea ceașca și am simțit deodată că ajunsesem la petrecerea Pălărierului Nebun[13].

– Deci cum de se cunoșteau Flora MacNichol și Beatrix Potter? am întrebat din nou.

– Au fost vecine la un moment dat.

– În Ținutul Lacurilor?

– Întocmai, a confirmat el. Vă pricepeți la cărți și la autori, domnișoară D'Aplièse?

– Vă rog, spuneți-mi Star. Și dumneavoastră sunteți...?

– Te cheamă „Star"?

– Da!

Nu-mi dădeam seama după expresia lui dacă era de bine sau de rău.

– De la *Asterope*.

– Ah! Aha! A zâmbit înainte să chicotească. Din nou, ce ironie delicioasă! Asterope, soția – sau mama, în funcție de mit – regelui Oenomaus din Pisa. Ești una dintre cele Șapte Surori Pleiade, a treia fiică a lui Atlas și a Pleionei, după Maia și Alcyone și înainte de Celaeno, Taygete, Electra și Merope... „Și-n multe nopți am zărit Pleiadele răsărind din suava beznă,/ Sclipind ca un roi de licurici încâlciți într-o coadă de păr împletită..."

– Tennyson, am spus automat, recunoscând versurile dintr-o carte a tatei.

– Corect! Iubitul și răposatul meu tată, proprietarul librăriei înaintea mea, a studiat clasicii la Oxford, astfel încât am avut o copilărie plină de mituri și legende. Cu toate că nu am fost eu fiul care să primească numele vreunui mitic rege grec, dar asta e altă poveste.

A rămas în suspans și m-am îngrijorat că-i pierdeam din nou atenția.

– Nu, am fost botezat după sfânta mea mamă, Dumnezeu s-o odihnească, care a studiat literatura la Oxford. Acolo s-au întâlnit și s-au îndrăgostit părinții mei. Am cărțile în sânge, s-ar putea zice. Poate că și la tine se întâmplă același lucru. Deci, știi ceva despre familia de la care ai fost adoptată?

Am dus mâna spre dosarul de plastic.

– De fapt, de-asta am venit. Tata mi-a lăsat... indiciile astea, ca să aflu de unde mă trag.

– Ha! Începe jocul! Bărbatul a bătut din palme. Ce-mi place să rezolv mistere! Ce indicii ai?

– În afară de cartea de vizită care mă aduce aici ca să întreb de Flora MacNichol, știu doar locul în care m-am născut. Și asta.

Am așezat cutia de bijuterii pe masa din fața lui, am deschis-o și am scos pantera. Îmi bătea inima de teamă, fiindcă aveam atâta încredere în acest străin, căruia îi spuneam ceea ce nu-i mărturisisem nici lui CeCe.

Și-a împins cu degetele lui lungi ochelarii mai sus pe nas și s-a uitat la locul nașterii mele, apoi la panteră, cu mare atenție. Mi le-a dat înapoi și s-a sprijinit de spătar. A dat să vorbească și m-am aplecat ca să-i aud gândurile.

– E timpul să mâncăm desert, a spus în cele din urmă. Deși, nu e mereu timpul pentru asta?

A dispărut sus și a revenit cu două felii de prăjitură cu ciocolată suculentă.

– Vrei? E super bună! O cumpăr de la patiseria de pe stradă în fiecare dimineață. Îmi scade glicemia mereu între trei și cinci, deci ori asta, ori dorm.

– Da, vă rog, am spus. Și mie-mi plac prăjiturile. Chiar așa, cum vă numiți?

– O, Doamne! Nu ți-am spus? Sunt sigur că am spus la un moment dat.

– Ba nu!

– Mă rog, asta e, îmi cer scuze. Mama m-a botezat din cărțile ei preferate, așa că fie sunt o pisică de marmeladă înfiorător de grasă, fie întruchiparea unei autoare celebre care a fugit în Franța cu iubita ei și s-a dat drept bărbat. Deci, m-a provocat el, cum mă cheamă?

– Orlando. *Și e un nume perfect*, mi-am spus.

– Domnișoară D'Aplièse... A făcut o plecăciune în fața mea, înainte să continue: Sunt profund impresionat de cunoștințele tale literare. Deci, sunt mai mult o pisică grasă de marmeladă sau o femeie care se dă drept bărbat?

M-am abținut să nu râd.

– Nici una, nici alta, cred. Ești tu.

– Iar eu cred, domnișoară D'Aplièse, că știi mai multă literatură decât lași impresia, a spus el și s-a aplecat spre mine, sprijinindu-și obrazul stâng într-o mână.

– Am o diplomă, dar, serios, nu-s expertă.

– Te subestimezi. Nu-s mulți oameni pe lumea asta care să știe despre o pisică de marmeladă și despre celebrul roman autobiografic al...

Încerca să-și aducă aminte numele, cică. Știam că mă testează.

– Virginiei Woolf, am răspuns. Povestea a fost inspirată de viața Vitei Sackville-West și a relației ei cu Violet Trefusis. Iar *Orlando, pisica de marmeladă* a fost scrisă de Kathleen Hale. Una dintre cele mai bune prietene ale sale a fost Vanessa Bell, sora Virginiei Woolf, care a avut și ea o aventură cu Vita Sackville-West. Dar probabil știai deja toate astea...

Am tăcut și brusc m-am rușinat de felul în care debordasem de informații. Mă luase valul când am descoperit că mai exista un iubitor de cărți la fel de obsedat ca mine. Orlando nu a zis nimic o vreme, doar digera spusele mele.

– O parte le știam, dar nu pe toate. Și niciodată nu am făcut legătura între autoarele celor două cărți complet diferite. Tu cum ai reușit?

– Mi-am scris dizertația pe tema Bloomsbury Set[14].

– Aha! Dar atunci, așa cum sigur ai observat, domnișoară D'Aplièse, îmi zboară mintea în continuu. E ca o albină care caută nectarul și, după ce-l găsește, merge mai departe. La tine, din contră, nu e așa. Am impresia că-ți cam ascunzi talentele. Spune-mi, cum de știi atâtea, dar vorbești atât de puțin? Ești ca o rază de lună nouă, la fel de misterioasă. Domnișoară D'Aplièse, Star, Asterope, cum vrei să fii numită, nu vrei o slujbă?

– Ba da! Chiar am nevoie, fiindcă sunt falită.

Am încercat să nu par disperată.

– Ha! Ca și mine, ca și afacerea mea, după cumpărăturile de azi. Sigur, salariul e oribil, dar te-aș hrăni bine.

– Cât de mic e salariul? l-am întrebat, încercând să-i mențin atenția înainte să o ia razna din nou.

– Păi, nu știu. Ultimul student pe care l-am angajat lua destul cât să nu doarmă sub cerul liber. Spune-mi ce-ți trebuie.

Adevărul era că l-aș fi plătit eu pe el, numai ca să mă duc acolo în fiecare zi.

– Două sute cincizeci de lire pe săptămână?

– S-a făcut. Apoi Orlando a zâmbit. Larg, cu toți dinții lui neregulați. Trebuie să te avertizez, nu prea mă pricep la oameni. Știu că se spune despre mine că sunt cam ciudat. Aparent îi las cu gura căscată când intră aici. Mă descurc mai bine pe internet, știi? Nu pot vinde nici o nucă unei maimuțe, dar am cărți bune.

– Când vrei să încep?

– Mâine. Se poate?

– La ora zece?

– Perfect! Fug sus să-ți aduc un set de chei.

S-a ridicat din nou și era gata să fugă la etaj, când l-am oprit.

– Orlando?

– Da?

– Vrei să-mi vezi CV-ul?

– De ce naiba m-ar interesa? m-a întrebat, în timp ce se întorcea. Tocmai ți-am luat cel mai deplin interviu posibil. Și ai trecut cu brio.

Câteva minute mai târziu îmi adunasem indiciile la dosar și primeam un set greu de chei. Orlando mă împingea spre ușă.

– Mulțumesc, domnișoară... cum să vă spun?

– Star e bine.

– Domnișoara Star. Mi-a deschis ușa și am ieșit. Ne vedem mâine.

– Da!

Pornisem la drum când m-a strigat.

– Și, domnișoară Star...

– Da?

– Adu-mi aminte să-ți povestesc mai multe despre Flora MacNichol și despre legătura ei cu figurina aia a ta. La revedere!

Mă simțeam de parcă tocmai aterizasem din Narnia prin dulap. De-afară, librăria Arthur Morston Books părea un univers paralel, dar pe măsură ce mă apropiam cu autobuzul de casă, în vreme ce deschideam ușa apartamentului, am simțit o fărâmă de fericire și de speranță. Am fredonat în timp ce-am gătit și m-am tot gândit dacă să-i povestesc lui CeCe despre ziua mea extraordinară. Până la urmă i-am menționat doar că îmi găsisem de lucru într-o librărie și că urma să încep a doua zi.

– Deocamdată e bine, cred, a comentat ea, dar sigur n-o să te îmbogățești vânzându-le altora cărți vechi.

– Știu, dar îmi place acolo.

M-am ridicat de la masă cât am putut de repede și am ieșit la plantele mele. Noua mea slujbă nu însemna mare lucru pentru alții, însă pentru mine înseamna

foarte mult.

Capitolul 7

Primele două săptămâni la Arthur Morston Books au trecut cam ca ziua în care am ajuns acolo. Dimineața, Orlando stătea mai mult la etaj, spațiul de dincolo de ușa din spate care mi-a rămas necunoscut, iar eu trebuia să-l chem dacă venea vreun client care dorea să vadă una dintre cărțile cele mai rare și mai valoroase, pe care le păstra într-un seif imens, ruginit, în pivniță, ori dacă mi se punea o întrebare la care nu știam să răspund. Lucrurile astea nu prea se întâmplau, însă, nici clientul, nici întrebarea.

Am început să-i recunosc pe cei pe care Orlando îi numea „clienți fideli“: majoritatea erau pensionari care luau câte o carte de pe raft și mă întrebau politicos cât costa, cu toate că prețul era scris pe spate. Apoi, când se terminau formalitățile, se așezau pe unul dintre fotoliile de lângă șemineu și se apucau să citească. Stăteau de multe ori cu orele și plecau cu un „mulțumesc“ politicos. Un anume domn, foarte în vârstă, îmbrăcat cu un sacou de tweed jerpelit, a venit zi de zi, timp de o săptămână, ca să citească *The House of Mirth*[15]. Ba chiar am observat că-și lăsa semn la pagina la care rămânea, înainte să o pună la loc pe raft.

Orlando îmi lăsase o cafetieră în firida din spatele magazinului, pentru a oferi cafea oricărui „client“ care venea la noi. Una dintre îndatoririle mele era să cumpăr lapte în drum spre muncă, dar de multe ori îl aruncam, fiindcă nu prea bea nimeni lapte.

Ei bine, chiar deasupra raftului din firidă mi-a atras atenția o imagine, fiindcă stilul ilustrației îmi era incredibil de familiar. M-am ridicat pe vârfuri ca să mă uit mai bine și am văzut scrisul, care acum se decolorase și părea o nălucă a ceea ce fusese demult. Era o scrisoare. Acuarelele presărate pe pagină apucaseră vremuri mai bune, dar eram impresionată de perfecțiunea lor. Cu nasul aproape lipit de

sticlă, am descifrat data și conturul slab al unui nume: „Draga mea Fl...“ Restul numelui era ilizibil, dar nu și semnătura mică și ordonată din josul paginii. Fără îndoială, autoarea scrisorii de față era „Beatrix“.

– Fl... am murmurat eu.

Să fi fost scrisoarea asta adresată Florei MacNichol din indiciul meu? În fond, Orlando spusese că ea și Beatrix Potter se cunoscuseră. Eram hotărâtă să-l întreb despre asta.

La unu fix, Orlando cobora scările și dispărea în stradă. Cei care citeau în acel moment lângă șemineu primeau astfel semnalul că era momentul să plece. Când se întorcea, Orlando încuia ușa după el și întorcea semnul: „Închis“.

Aducea farfuriile de porțelan, tacâmurile și șervetele albe și apretate și mâncam. Asta era partea mea preferată din toată ziua. Îmi plăcea la nebunie să-l ascult, în timp ce mintea-i fugea de la un subiect la altul, printre citate literare. Pentru mine devenise un joc să încerc să ghicesc la ce subiect urma să sară. De obicei dădeam greș, fiindcă vira spre tangențe obscure, sălbatice. Am reușit să aflu printre rânduri că „sfânta“ lui mamă, Vivienne, pierise într-un tragic accident de mașină când Orlando avea numai douăzeci de ani și era student în anul doi la Oxford. Tatăl său fusese atât de devastat, încât plecase imediat după aceea în Grecia, ca să-și înece necazul în mitologia greacă și în uzo. Murise de cancer cu numai câțiva ani în urmă.

– Așa că, vezi tu, a adăugat el dramatic, și eu sunt orfan.

În monologul lui presăra sporadic întrebări despre copilăria mea la Atlantis. Pa Salt părea să-l fascineze în mod special.

– Deci cine era? De-aș ști ce știa el... a murmurat Orlando după ce i-am mărturisit că nu știam nici măcar unde se născuse Pa Salt.

Cu toate astea, în ciuda obsesiei lui față de Pa, nu mi-a oferit niciodată informații noi despre Flora MacNichol. Nici când am adus vorba despre scrisoarea înrămată de la Beatrix Potter nu am primit reacția pe care o așteptam.

– Ah, vechitura aia...

Și-a vânturat mâna spre ea ca și cum nu conta.

– Beatrix le scria o grămadă de scrisori copiilor.

Și uite-așa a trecut la alt subiect, înainte să apuc să-l trag de limbă. Într-o zi, curând, aveam să-mi fac curaj să-i pun mai multe întrebări, dar, chiar dacă nu aveam să mai aflu niciodată nimic despre Flora MacNichol, aveam viața plină de cărți glorioase. Chiar și numai mirosul și atingerea lor, în timp ce le catalogam pe cele nou-venite într-un registru vast, legat în piele, cu un stilou greu, cu cerneală, mă făceau să zburd de bucurie. Bineînțeles că a trebuit să dau un test înainte să mă lase să scriu cu cerneală. Întotdeauna am primit complimente pentru caligrafia mea ordonată și elegantă, dar nu m-am gândit niciodată că o să vină o zi în care o astfel de aptitudine, care devenea arhaică și care murea, avea să fie un lucru valoros.

***

Era începutul celei de-a treia săptămâni de lucru și mă îndreptam cu autobuzul spre librărie când mi-am pus problema dacă n-ar fi fost mai bine să mă fi născut în altă epocă, una în care ritmul vieții să fie mai lent, iar misivele către cei dragi ar fi ajuns la ei după mai multe zile, ba chiar luni, nu în câteva secunde prin e-mail.

– O, Doamne! Detest din tot sufletul tehnologia modernă!

Orlando a dat glas gândurilor mele în timp ce intra pe ușă, ca de obicei la zece și jumătate, cu cutia de la patiserie în mână.

– Azi-noapte a fost o furtună cruntă și au picat toate liniile telefonice în Kensington, cu tot cu internet și n-am mai reușit să licitez pentru un exemplar spectaculos din *Război și pace*. Ador cartea aia, a suspinat el și s-a întors spre mine cu o mutră deznădăjduită. Mă rog, Mouse o să fie ușurat că nu mai cheltuiesc banii pe care nu-i avem. Chiar așa, ieri i-am povestit despre tine.

Mai auzisem de Mouse, dar nu reușisem niciodată să-mi dau seama în ce relație era de fapt cu Orlando, ori măcar dacă era femeie sau bărbat.

– Serios?

– Da. Ai treabă în weekend, domnișoară Star? Trebuie să ajung la High Weald, la ziua lui Rory. O să fie și Mouse acolo. Mă gândeam că ai avea ocazia să vezi casa, să te întâlnești cu Marguerite și să vorbești cu ea despre Flora MacNichol.

– Nu, n-am treabă, am spus când mi-am dat seama că trebuia să profit de ocazia asta.

– Bun, rămâne stabilit atunci. Ne întâlnim sâmbătă la Charing Cross, la trenul de ora zece spre Ashford, la clasa întâi. Biletul tău va fi la mine. Acum trebuie să urc să văd dacă zeul nostru modern, WI-FI, a catadicsit să ne apară nouă, muritorilor.

– Unde anume mergem?

– Nu ți-am zis deja?

– Nu.

– În Kent, normal, a răspuns eteric, de parcă ar fi fost evident.

Restul săptămânii m-am zbătut între entuziasm și teama de necunoscut. Fusesem o dată la Kent, într-o excursie universitară, ca să vedem Sissinghurst, glorioasa casă și grădinile care aparținuseră cândva romancierei și poetei Vita Sackville-West. Mi-amintesc că era un district elegant și plăcut, „grădina Angliei", așa cum îmi spusese un coleg.

***

Orlando s-a ținut de cuvânt și sâmbătă dimineața, când am ajuns la gara Charing Cross, mă aștepta în vagon. Purta sacoul de catifea bleumarin și eșarfa cu imprimeu și prin asta – ca să nu mai zic de coșul de nuiele enorm care ocupa întreaga masă pe care ar fi trebuit s-o împărțim cu toți pasagerii – crea o imagine discordantă în trenul modern.

– Draga mea domnișoară Star! mi s-a adresat, în timp ce mă așezam lângă el. La fix, ca întotdeauna. Punctualitatea este o virtute care ar trebui lăudată mai des. O ceașcă de cafea?

A deschis coșul de picnic și a scos din el un termos și două cești de porțelan, farfurii cu croasanți proaspeți, calzi încă, înfășurați în șervete de in. În timp ce trenul pleca din gară și Orlando îmi servea micul dejun, povestindu-mi despre toate și nimic, ca de obicei, m-am uitat la pasagerii din apropiere, care ne priveau uluiți. Mă bucuram doar că nu stătea nimeni pe bancheta din fața noastră.

– Cât durează drumul? l-am întrebat, în timp ce scotea alte două farfurii cu fructe tăiate și aranjate impecabil, de pe care a ridicat folia de plastic.

– Cam o oră. Marguerite o să ne ia de la gara din Ashford.

– Cine e Marguerite?

– Verișoara mea.

– Și Rory?

– Un băiețel încântător, care mâine împlinește șapte ani. O să fie și Mouse acolo, cu toate că, spre deosebire de draga de tine, amărâtul de el n-are habar de noțiunea timpului. Scuză-mă, te rog, mi-a zis, în timp ce băga farfuriile la loc, în coș, înainte să se curețe meticulos de fiecare firimitură în parte. A șters apoi masa cu un șervet. Trebuie să trag un pui de somn.

Și cu asta, Orlando și-a încrucișat brațele la piept, ca și cum s-ar fi protejat de gloanțe și a ațipit. Treizeci de minute mai târziu, când începusem să mă îngrijorez că se apropia gara din Ashford, dar nu aveam chef să-l deranjez pe Orlando, a deschis brusc ochii.

– În două minute ne ridicăm, domnișoară Star!

Peronul era scăldat într-o lumină blândă de toamnă, iar noi înaintam, ferindu-ne de ceilalți pasageri.

– Progresul întotdeauna costă, s-a plâns Orlando. Acum că se construiește gara Eurotunnel, n-o să mai avem pic de liniște.

În timp ce ieșeam în fața gării, am observat că se lăsase înghețul peste noapte și-mi vedeam aburii suflului.

– Uite! a făcut Orlando, îndreptându-se urgent spre un Fiat 500 rablagit. Draga mea Marguerite, ce drăguț din partea ta că ai venit să ne iei!

Se adresă unei femei statuare, la fel de înaltă ca și el, care tocmai își scotea picioarele lungi din mașina mititică.

– Orlando! a exclamat ea, în timp ce-l pupa pe obraji și înainte să arate spre coșul uriaș de nuiele. Cum naiba vrei să băgăm ăsta în mașină? Mai ales că n-ai venit singur.

I-am simțit ochii mari și negri asupra mea pentru o clipă. Aveau o culoare halucinantă, aproape violet.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara D'Aplièse, cunoscută ca Star. Domnișoară Star, ea este verișoara mea, Marguerite Vaughan.

– Ce nume neobișnuit! a remarcat femeia, în timp ce se apropia de mine.

I-am observat ridurile fine pe tenul palid și am bănuit că era mai în vârstă decât presupusesem inițial, probabil că avea patruzeci și ceva de ani.

– Mă bucur enorm să te cunosc, a continuat. Nu pot decât să-mi cer scuze că vărul meu nu s-a gândit deloc la asta și a venit cu coșul ăsta ridicol, din cauza căruia acum trebuie să te înghesui. Dumnezeu știe ce are cafeaua de la Pret. Și-a dat ochii peste cap la Orlando, care se străduia să încarce coșul pe bancheta din spate. Dar sunt sigură că știi cum e, mi-a zâmbit ea călduros.

– Da, am răspuns, zâmbind stingher.

– Eu, una, cred că ar trebui să-l punem să meargă pe jos opt kilometri până acasă, ca pedeapsă și ca să stai tu confortabil.

M-a bătut pe braț conspirativ.

– Hai, Orlando, am o grămadă de treabă când ajung acasă! Vita nu a ajuns încă.

– Îmi cer scuze, domnișoară Star!

Orlando stătea ca un copil pus la colț.

– Ce nesocotit sunt!

Mi-a ținut portiera deschisă în timp ce mă urcam în spate și-mi făceam loc în spațiul infim de lângă coș, cu brațele țintuite în părți.

Am pornit pe drumul de țară acoperit de frunze. Marguerite și Orlando stăteau în față, atât de înalți încât atingeau plafonul cu capul, în vreme ce eu mă simțeam ca un copil care-și făcea de lucru privind pe geam și admirând frumusețea peisajului englez.

Orlando nu se mai oprea din vorbit despre cărțile pe care le cumpărase și vânduse, iar Marguerite l-a certat cu blândețe fiindcă plătise atât de mult pentru Anna Karenina. Aparent, Mouse îi dăduse raportul. Îi simțeam totuși afecțiunea din glas. Stăteam în spatele ei și îi simțeam parfumul care umplea aerul din mașină cu o aromă puternică de mosc.

Părul negru și des îi cădea în valuri naturale pe umeri, iar când s-a întors spre Orlando să-i vorbească, am văzut că avea ceea ce Pa Salt ar fi numit un nas roman, proeminent pe figura ei uluitoare. Cu siguranță nu era vreo frumusețe clasică și, după aspectul blugilor ei și al puloverului vechi, nici nu se mai străduia. Totuși, avea ceva foarte atrăgător și mi-am dat seama că-mi doream să mă placă, ceea ce era un sentiment neobișnuit.

– Te descurci în spate? m-a întrebat. Nu mai e mult.

– Da, mulțumesc.

Mi-am sprijinit capul de geam și am privit gardurile vii, care păreau exagerat de înalte din mașina scundă și treceau pe lângă mine în zbor, pe drumul care se îngusta din ce în ce mai mult. Ce-mi plăcea departe de Londra! Se vedeau numai hornurile din cărămidă roșie în spatele unui zid de verdeață. Am făcut dreapta și am pătruns pe poarta veche ce ducea spre o alee cu multe gropi, motiv pentru care capul lui Marguerite și al lui Orlando se tot loveau de tavan.

– Să nu uit să-l rog pe Mouse să vină cu tractorul și să umple gropile astea cu pietriș înainte să vină iarna, i-a zis ea lui Orlando. Am ajuns, Star! a adăugat, în timp ce oprea mașina în fața unei case mari și elegante, cu zidurile de cărămidă roșie și ferestre ce păreau inegale, cu iederă și glicină care se revărsau peste ele. Hornurile înalte și subțiri, care conturau și mai bine arhitectura în stil Tudor, se întindeau spre cerul rece de septembrie. În vreme ce mă străduiam să cobor din mașină, mi-am imaginat interiorul casei lipsit de sens, nicidecum impresionant. Sigur nu era vreo casă maiestuoasă, ci mai degrabă arăta de parcă îmbătrânise lent și se cufundase încet-încet în împrejurimile rurale. Reprezenta o epocă apusă, una despre care-mi plăcea să citesc în cărți și am simțit un oarece dor.

M-am ținut după Marguerite și Orlando, mergând către ușa magnifică de stejar și am văzut un băiețel venind spre noi pe o bicicletă roșie splendidă. A scos un țipăt ciudat, înăbușit, a încercat să facă cu mâna și a căzut imediat de pe bicicletă.

– Rory!

Marguerite a dat fuga la el, dar copilul se ridicase deja. Când a deschis gura să vorbească m-am întrebat dacă era străin, căci nu înțelegeam nimic din ce zicea. L-a șters de praf, după care băiețelul a ridicat bicicleta și cei doi au pornit spre noi.

– Ia uite cine-a venit, a zis Marguerite, întorcându-se spre copil. Orlando și prietena lui, Star. Ia zi „Star“.

A pronunțat literele „st“ foarte apăsat.

– Ss-t-aahh, a zis băiatul în timp ce venea spre mine zâmbind, înainte să ridice mâna și să deschidă degetele precum o stea.

Rory avea ochii verzi și curioși, cu gene negre, părul ondulat, de culoarea cuprului care sclipea în soare și obrajii rozalii, cu gropițe de fericire. Mi-am dat seama că era genul de copil căruia nimeni nu ar vrea să-i refuze nimic.

– Preferă să fie numit „Superman“, nu, Rory? a chicotit Orlando, ridicând mâna și strângând pumnul, ca Superman care-și ia zborul.

Rory a încuviințat, a dat mâna cu mine cu toată demnitatea unui supererou și apoi s-a întors să-l îmbrățișeze pe Orlando. După ce l-a luat în brațe și l-a și gâdilat un pic, Orlando l-a pus jos, s-a așezat în genunchi în fața lui și i-a vorbit prin limbajul semnelor, în timp ce pronunța foarte clar cuvintele.

– La mulți ani! Cadoul tău e în mașina lui Marguerite. Vrei să vii cu mine să-l luăm?

– Da, te rog! a spus Rory în timp ce gesticula și am știut atunci că băiatul era surd.

Am răscolit mental prin amintirile mele ruginite și vocabularul învățat de la Ma cu mai bine de două decenii în urmă. I-am văzut ridicându-se și pornind de mână spre mașină.

– Hai în casă cu mine, Star! mi-a zis Marguerite. S-ar putea să dureze ceva.

Am urmat-o în holul de la intrare, în care se afla o scară stil Tudor și mi-am dat seama uitându-mă la balustrada răsucită și sculptată că era originală. În timp ce treceam pe culoarul cu podea veche de piatră crăpată și asimetrică, am inhalat aerul prăfuit și cu aromă de lemn afumat și mi-am imaginat miile de focuri care fuseseră vreodată aprinse aici, de-a lungul secolelor, pentru a ține cald locatarilor. Cert era că o invidiam pe femeia care locuia în casa aceea incredibilă.

– Mă tem că o să te târăsc direct în bucătărie, fiindcă trebuie să mă apuc de treabă. Scuze pentru dezordine, avem tone de mâncare pentru ziua lui Rory, iar eu nu m-am apucat nici să curăț cartofii.

– Te ajut eu, m-am oferit, în timp ce pătrundeam într-o încăpere cu tavan scund, prevăzut cu bârne și cu un șemineu care reprezenta piesa principală, cu plită din fier forjat în interior.

– Păi, cred că ai fi de ajutor dacă ne-ai turna câte un pahar, a sugerat ea, cu o privire la fel de caldă și de frumoasă precum casa ei. Cămara e acolo, o să găsești sigur o sticlă de gin și sper să fie și niște tonic în frigider. Altfel, va trebui să fim creative. Unde naiba am pus curățătorul de cartofi?

– E aici.

L-am luat de pe masa lungă de stejar cu ziare împrăștiate, cutii de cereale, farfurii murdare și o șosetă de fotbal, murdară de noroi.

– Ce-ar fi să te ocupi tu de băutură și să curăț eu cartofii?

– Nu, Star, ești musafir...

Luasem deja sacul cu cartofi și am dat jos o oală din suport. Am scos un ziar vechi de o săptămână ca să pun cojile pe el și m-am așezat la masă.

– Păi... mă duc să aduc ginul atunci, a zâmbit ea recunoscătoare.

În următoarea oră am curățat toate legumele, am preparat vita și am pus-o pe plită, apoi m-am apucat să fac ordine în bucătărie. După ce a găsit ginul și i-a adăugat niște tonic răsuflat, Marguerite m-a lăsat să mă ocup de bucătărie, în vreme ce ea tot intra și ieșea ca să vadă de fiul ei, să salute musafirii care începuseră să sosească și să pună masa de prânz. Începusem să fredonez în timp ce-mi făceam de lucru în bucătăria mea de vis. Chiar asta era, cu excepția dezordinii. Plita încălzea încăperea și, în timp ce mă uitam la crăpăturile din tavan, mă întrebam cum ar fi arătat pereții îngălbeniți de vreme cu un strat nou de vopsea albă. Am făcut ordine pe masa de stejar care era ciuruită de arsuri de la ceara lumânărilor, după care am spălat oalele și farfuriile, care sigur zăceau murdare de vreo săptămână.

Totul era sub control acum, așa că am aruncat o privire pe fereastră spre grădina care fusese pe vremuri sursa de legume a proprietății. Am ieșit pe ușă ca să mă uit mai bine și am văzut că grădina era plină de buruieni, numai că am găsit o tufă zdravănă de rozmarin din care am luat câteva fire, ca să dau aromă cartofilor la cuptor.

„Aș putea trăi aici“, mă gândeam când s-a întors Marguerite, după ce se schimbase și pusese pe ea o bluză de mătase creponată, de culoarea mierii și o eșarfă mov, care se asorta cu ochii ei.

– Doamne, Star, ești un miracol! De ani întregi n-am mai văzut bucătăria să arate așa. Mulțumesc. Nu vrei o slujbă?

– Am deja, la Orlando.

– Știu și mă bucur că-l ajuți. Ai putea din când în când să-l descurajezi să mai cheltuiască sume uriașe de bani pentru ceea ce pare să devină propria bibliotecă?

– Dar să știi că vinde destul de multe cărți online, am răspuns eu, luându-i apărarea, în timp ce ea își mai turna un pahar.

– Știu, mi-a spus cu drag. Bun, Rory se distrează cât deschide cadourile în sufragerie și Orlando a coborât în pivniță să mai aducă vin pentru oaspeți, așa că pot să stau și eu jos cinci minute. S-a uitat la ceas și a oftat. Mouse întârzie iar, dar nu mai amânăm prânzul. Bănuiesc că te-ai prins azi-dimineață că Rory nu aude.

– Da, m-am prins, am zis, gândindu-mă că, asemenea vărului ei, creierul lui Marguerite zbura de la un subiect la altul, asemenea unui fluture.

– Așa e din naștere. Aude ceva cu urechea stângă, dar aparatul auditiv nu poate face mare lucru. A tăcut apoi și m-a privit în ochi. N-am vrut niciodată să simtă că nu poate face orice, că e inferior celorlalți. Oamenii spun niște lucruri... A clătinat din cap cu dezgust și a suspinat din nou. E cel mai minunat și mai deștept băiețel din lume.

– El și Orlando par foarte apropiați, am îndrăznit să spun.

– Orlando e cel care l-a învățat să citească când avea numai cinci ani. A învățat limbajul semnelor ca să poată vorbi cu Rory și să-l învețe. L-am integrat într-o școală normală, cea locală adică și a început să-i învețe și pe ceilalți copii limbajul semnelor. Are un logoped extraordinar care lucrează săptămânal cu el, ca să-l încurajeze să vorbească și să citească de pe buze și se descurcă excelent. Copiii învață foarte repede la vârsta lui. Ar trebui să te prezint oaspeților în loc să te țin în bucătărie ca pe Cenușăreasa.

– Ei, nu-i nici o problemă. Trebuie să văd ce face vita.

M-am dus spre plită și m-am aplecat ca să scot carnea și cartofii.

– Sper că nu te superi, dar am mai pus niște miere și semințe de susan pe care le-am găsit în cămară, ca să dea gust morcovilor.

– Doamne! Cum să mă supăr? Eu, una, nu prea mă pricep la gătit și sunt foarte încântată că te-ai ocupat tu de asta. Cu Rory, cu casa asta mare și pretențioasă, ca să nu mai zic de slujba de care am nevoie disperată ca să pot plăti facturile, tot alerg în jurul cozii. Mi s-a oferit un contract fantastic, să pictez o frescă în Franța, dar nu știu dacă-l pot lăsa pe Rory... Vocea ei s-a stins treptat. Scuze, Star, nu-i problema ta.

– Ești artistă?

– Îmi place să cred că da, deși mi-a zis cineva de curând că doar creez tapete.

A ridicat din sprânceană.

– Oricum, mulțumesc de ajutor!

– Nici o problemă, nu mă deranjează. La ce oră vrei să mâncăm? Carnea e gata, trebuie doar lăsată un pic înainte.

– Oricând ești gata cu toate. Cei care vin la High Weald sunt obișnuiți să aștepte oricât durează.

– Jumătate de oră e bine? Dacă ai niște ouă, pot face niște budincă Yorkshire.

– O, cum să nu! Găinile aleargă libere prin grădina casei. Din omletă trăim aici. Ți le aduc imediat, a zis ea și a intrat în cămară.

– Mag! Mi-e foame!

M-am întors și l-am văzut pe Rory intrând în bucătărie.

– Salut, i-am comunicat prin semne, înainte să imit mișcările făcute de Orlando mai devreme, bătând din palme de două ori, apoi întorcând palmele în sus și înainte. La mulți ani!

A tresărit și apoi a zâmbit.

– Mulțumesc, mi-a răspuns.

A arătat apoi spre plită și și-a atins încheietura mâinii, în locul ceasului, ridicând din umeri ca semn de întrebare.

– Masa e gata în treizeci de minute.

– Bine.

Copilul s-a dus să se uite la vită.

– Vacă, i-am spus, în timp ce am dus mâinile la cap, ca două coarne.

Rory a izbucnit în râs și mi-a corectat gestul. Am luat un cuțit și am tăiat o bucățică din care să guste, tocmai când ieșea Marguerite din cămară. Rory a luat bucățica și a mestecat-o.

– Bun!

Mi-a făcut semn cu degetul mare.

– Mulțumesc, i-am răspuns cu degetele la bărbie și înlăturând mâna, în speranța că franceza și engleza erau similare în limbajul semnelor.

– Nu-mi spune că știi și limbajul semnelor, Star… a făcut Marguerite.

– Am învățat când eram mică, dar nu mă prea pricep, nu, Rory?

Rory s-a întors spre mama lui și i-a făcut repede semn, făcând-o să râdă.

– A zis că te exprimi îngrozitor, dar că vaca ta compensează. Aparent gătești mai bine ca mine. Maimuță obraznică… i-a zis și i-a ciufulit părul.

– A venit Mouse, a spus Rory, uitându-se pe fereastră.

A făcut un semn care sugera viteza, ca un animăluț care aleargă.

– Era și timpul. Star, te superi dacă te las puțin singură și mă duc să întrețin oaspeții?

Mi-a lăsat ouăle pentru budinca Yorkshire pe masă.

– Bineînțeles că nu.

Rory a apucat-o de mâini și a scos-o târâș din bucătărie.

– Promit că mă întorc să te ajut, mi-a mai spus ea peste umăr.

– Nici o problemă.

M-am dus să caut făina în cămară. În următoarea jumătate de oră, am folosit niște șmecherii pe care le învățasem la curs și până s-a întors Marguerite, masa era gata. Scosesem deja farfuriile din dulapul din lemn de pin și a ridicat mirată din sprâncene când am început să-i dau farfuriile să le ducă la masă.

– Doamne, uitasem unde era tot porțelanul ăsta. Star, chiar ești un înger!

– Nici o problemă, mi-a făcut plăcere.

Chiar așa era. Nu prea aveam ocazia să gătesc și pentru alții, în afară de mine și de CeCe. Tocmai mă gândeam să las o carte de vizită la chioșcul de ziare din oraș ca să-mi ofer serviciile, când a intrat un tip în bucătărie.

– Salut, am fost trimis să tai vita. Unde e? a spus laconic.

M-am uitat la părul lui răvășit, cenușiu la tâmple, la trăsăturile puternice ale feței dominate de doi ochi verzi care m-au privit în trecere. Purta un pulover cu anchior mâncat de molii, peste o cămașă cu un guler zdrențuros și o pereche de blugi. În timp ce venea spre mine, mi-am dat seama cât de înalt era față de mine. Semăna foarte mult cu Orlando, dar omul ăsta era mult mai necizelat și cu siguranță neîngrijit și mă întrebam dacă el era fratele despre care-mi povestise Orlando.

M-am adunat și i-am răspuns:

– Acolo, pe plită.

– Mersi.

Am urmărit pe furiș cum s-a strecurat pe lângă mine și am observat că era încordat când a scos cuțitul din sertar. Era atât de tăcut în timp ce tăia carnea, încât mi-am zis că nu avea nici pe departe jovialitatea potențialelor lui rude. Brusc nu m-am mai simțit în apele mele, ca și cum mă aflam în prezența unui intrus și mă întrebam dacă nu cumva era mai bine să mă îndrept spre salon. Tocmai când mă pregăteam să ies, a apărut Marguerite din nou.

– E gata, Mouse? O să-și mănânce farfuriile dacă nu te grăbești.

– Chestia asta durează, a venit răspunsul, la fel de rece ca și prima oară, când mi s-a adresat.

– Păi, hai cu mine, Star și-l lăsăm pe Mouse să-și facă numărul magic.

Dintre toate personajele pe care mi le imaginam ca fiind celebrul Mouse, nu așa îl vedeam. Cu toate că tipul ăsta arăta bine, putea să scadă temperatura atmosferei până la îngheț în câteva secunde. În timp ce plecam cu Marguerite spre salonul cu tavan scund și șemineu în care focul ardea vesel, speram doar să nu ajung lângă el la masă.

– Iată-te, draga mea! a zis Orlando, ai cărui obraji rumeni sugerau că se bucurase de vinul pe care-l adusese din pivniță. Arată absolut splendid mâncarea.

– Mulțumesc.

– Hai să stai lângă mine. Mouse o să stea în fața ta și mă gândeam că poți să vorbești cu el despre Flora MacNichol, fiindcă a făcut recent niște cercetări despre ea.

– Star, pot să-ți fac cunoștință cu lumea de la masă? a cerut Marguerite.

Automat am salutat șase figuri noi, încercând fără succes să le rețin numele și relația lor cu Rory.

– Mouse e rudă cu tine? l-am întrebat pe Orlando încet.

– Normal, fată dragă, a chicotit el. E fratele meu mai mare. Nu ți-am spus deja? Sigur ți-am spus.

– Ba nu.

– Și înainte să o spui cu voce tare, să știi că sunt conștient că a furat toată frumusețea și inteligența părinților noștri, iar mie mi-a lăsat doar trăsăturile cele mai pipernicite. Care de altfel mi se potrivesc perfect.

Da, dar tu ești întruchiparea căldurii și a empatiei, în vreme ce fratele tău e lipsit de calitățile astea...

Mouse a dat roată mesei și a venit să se așeze lângă mine. Orlando s-a ridicat în timpul ăsta și a luat cuvântul:

– Doamnelor și domnilor, vă rog să-mi faceți onoarea de a propune un toast pentru domnul Rory cu ocazia aniversării sale de șapte ani. Întru sănătatea și prosperitatea ta, tinere!

Orlando folosise limbajul semnelor și vorbea totodată, apoi a ridicat paharul odată cu ceilalți. Rory jubila. Toată lumea a ridicat mâinile în aer să aplaude și, în toiul distracției, am făcut același lucru.

– La mulți ani! a murmurat Mouse, fără nici un efort de a gesticula.

– Bun, vă rog luați loc și haideți să mâncăm! ne-a îndemnat Marguerite.

Stăteam ca în mijlocul unui sendviș între cei doi frați, unul care, ca de obicei, băga în el ca spartul și celălalt care nu părea deloc pasionat de asta. M-am uitat în jur la musafirii afumați de vin și m-a trecut un fior de plăcere, gândindu-mă cât de departe eram față de lunile ce urmaseră morții lui Pa. Era un miracol faptul că stăteam la masă înconjurată de străini.

Pași mici, Star, pași mici...

În același timp mă ducea gândul la prânzul pe care-l luam de multe ori duminica la Atlantis, cu Pa Salt, când eram cu toții mai tineri și locuiam acasă. Nu-mi aminteam să fi avut vreodată străini la masă, dar apoi Ma, Pa și noi cele șase fete eram opt – suficienți oameni cât să avem parte de căldura și de atmosfera de care mă bucuram aici. Îmi lipsise asta, să fac parte dintr-o familie.

În momentul ăla mi-am dat seama că Omul de Gheață vorbea cu mine.

– Orlando mi-a zis că lucrezi cu el.

– Da.

– Mă îndoiesc că o să supraviețuiești acolo. Nimeni nu rezistă.

– Ușurel, bătrâne, a intervenit Orlando binevoitor. Eu și Star ne înțelegem destul de bine, nu-i așa?

– Așa-i, am zis cu un ton mai tare și mai clar decât de obicei, sărind în apărarea ciudatului, dar bunului meu angajator.

– Ei bine, oricum are nevoie de cineva care să-l strunească, fiindcă magazinul merge în pierdere de ani buni, dar el refuză să înțeleagă lucrul ăsta. Știi că în curând va trebui să renunțăm la librărie, Orlando. Se află pe una dintre cele mai scumpe străzi din Londra și ar aduce un preț foarte bun pe piață.

– Nu putem vorbi despre asta altă dată? Dacă amestec afacerile cu plăcerea de a mânca fac indigestie, a protestat Orlando.

– Vezi? Mereu găsește scuze ca să evite subiectul.

Murmurase cuvintele și m-am întors spre Mouse și ochii lui verzi care mă fixau.

– Poate îl poți dezmetici. Afacerea poate funcționa doar online. Chiria pentru librărie e astronomică, iar clienții sunt o cantitate neglijabilă. Nu are nici un sens.

Mi-am luat ochii cu greu de la privirea lui bizar de hipnotică.

– Mi-e teamă că nu mă pricep deloc la afaceri, am bâiguit.

– Iartă-mă, nu se cuvine să vorbesc cu un angajat despre asta.

Sigur nu când angajatorul poate auzi discuția, m-am gândit eu nervoasă. Reușise cumva să-mi vorbească cu superioritate și să mă umilească, lucru care nu se potrivea deloc cu scuzele lui amărâte.

– Deci care anume e legătura între tine și Flora MacNichol, domnișoară...?

– D'Aplièse, a răspuns Orlando în locul meu. Și poate vrei să știi că numele ei de botez e Asterope, a mai spus încet, dând din sprâncene la fratele lui, ca o bufniță entuziasmată.

– Asterope? Adică una dintre cele șapte surori Pleiade?

– Da, am răspuns laconic.

– I se spune Star. Care cred că i se potrivește de minune, nu? a adăugat amabil Orlando.

Mă îndoiam că Mouse era de acord. Se încruntă, ca și cum eram un mare mister pentru el.

– Fratele meu mi-a spus că tatăl tău a murit recent, a continuat în cele din urmă.

– Da.

Am lăsat din mână cuțitul și furculița, în speranța că interogatoriul avea să ia sfârșit.

– Dar nu era tatăl tău bun...

– Nu.

– Cu toate că se purta ca și cum ar fi fost.

– Da, s-a purtat minunat cu noi toate.

– Așadar, nu ai putea fi de acord că o legătură de sânge dovedește o relație inextricabilă între părinte și copil.

– Cum aș putea? Nu mi-am cunoscut părinții.

– Asta așa este.

Mouse a tăcut și eu am închis ochii, cu o senzație bruscă și ridicolă că o să izbucnesc în plâns. Omul ăsta nu știa nimic despre tata, iar întrebările lui fuseseră complet lipsite de empatie. Am simțit o strângere de mână, care a trecut la fel de rapid cum apăruse și Orlando și-a retras mâna cu o privire compătimitoare.

– Sunt sigur că Orlando ți-a povestit despre cercetările pe care le fac despre istoria familiei, mi-a spus Mouse. Mereu au existat confuzii despre diverse... sciziuni și m-am gândit să văd despre ce e vorba, o dată pentru totdeauna. Și, bineînțeles, am dat peste Flora MacNichol.

Am observat timbrul peiorativ din glasul său în clipa în care i-a pronunțat numele.

– Cine era?

– Sora străbunicii noastre, Aurelia, a spus Orlando, dar, din nou, în dreapta mea se lăsase acea tăcere sumbră, înaintea unui oftat.

– Orlando, după cum știi, asta nu e toată povestea, dar nu e momentul acum, a comentat Mouse.

– Te rog să mă scuzi, domnișoară Star, mi s-a cerut s-o ajut pe Marguerite să ducă farfuriile goale, a spus Orlando și s-a ridicat de la masă.

– Pot să te ajut și eu, i-am zis și m-am ridicat.

– Nu. M-a împins ușor la loc pe scaun. Tu ai gătit o masă deosebită și sub nici o formă nu o să mai stai în bucătărie.

Cum a plecat, am hotărât că ar fi mult mai confortabil să frec fiecare toaletă din casa asta imensă decât să stau lângă tipul poreclit Mouse. În imaginația mea, deja îl redusesem la un șobolan de canal.

– Ai idee ce legătură exista între tatăl tău și Flora MacNichol?

Șobolanul de canal mi se adresa din nou. Și trebuia să-i răspund. Politicos.

– Nici una. Nu cred că era vreuna. Tata ne-a lăsat tuturor surorilor indicii referitoare la originile noastre, nu ale lui. Astfel încât orice legătură există, probabil e între mine și ea.

– Adică există șanse să fii și tu vreo țăcănită din High Weald? Păi, stai să-ți zic eu, că au fost câțiva în istoria Vaughan/Forbes.

A ridicat paharul cu vin și l-a golit. Mă întrebam ce păţise în viaţa asta de era aşa de supărat. Am ignorat insinuarea lui și am refuzat să-i ofer plăcerea de a vedea că m-a tulburat. Cu tehnica mea punct ochit, punct lovit de a contracara tăcerea cu tăcere, mi-am pus mâinile în poală și n-am mai zis nimic. Știam că puteam câștiga orice bătălie ar fi vrut să înceapă cu mine pe frontul ăsta. În cele din urmă a vorbit.

– Bănuiesc că trebuie să-mi cer din nou scuze, deși nu am apucat să vorbim prea mult. Sunt sigur că nu ești o arivistă și că doar te lași îndrumată de răposatul tău tată. Mi-a spus Orlando că ți-a mai lăsat un indiciu.

Înainte să apuc să-i răspund, prin ușa salonului a apărut un tort mare cu lumânări, pe care Orlando l-a adus la masă și toți au început să cânte „Mulți ani trăiască“. Marguerite și Orlando au fost fotografiați lângă Rory. Am aruncat o privire spre Șobolan și, ceea ce inițial interpretasem ca mutră posacă, am observat în ochii lui, în timp ce-l privea pe Rory, că era de fapt o mare tristețe.

Am mâncat tortul de ciocolată pe care îl cărase Orlando în coșul de nuiele taman din Londra și am băut cafea într-o sufragerie care, doar ca să fiu și mai invidioasă, găzduia două biblioteci imense din lemn de stejar, de fiecare parte a șemineului lat. Orlando s-a ridicat în picioare.

– E timpul să plecăm, domnișoară Star! Trebuie să prindem trenul de ora cinci. Marguerite...

S-a dus la ea și a pupat-o pe ambii obraji.

– ... o bucurie, ca întotdeauna. Să chem un taxi?

– Vă duc eu, s-a auzit o voce din fotoliu de vizavi.

– Mulțumesc, bătrâne, i-a răspuns Orlando fratelui său.

Marguerite s-a ridicat și i-am văzut extenuarea în ochi când s-a întors spre mine.

– Star, promite-mi te rog că mai vii curând în vizită și că îmi permiți să-ți gătesc.

– Mi-ar face mare plăcere, am răspuns sincer. Mulțumesc că m-ai primit.

A apărut și Rory lângă noi, închizând și deschizând mâinile bucuros și mi-am dat seama că-mi tot spunea numele prin gesturi.

– Să mai vii, a adăugat el cu vocea sa ciudată, înainte să mă cuprindă cu brațele micuțe de talie.

– Pa, Rory!

Mi-a dat drumul și m-am uitat peste el la Șobolanul care ne privea.

– Mulțumesc pentru tortul incredibil, am auzit-o pe Marguerite spunându-i lui Orlando. A meritat să cari coșul ăla ridicol până la urmă.

L-am urmat cuminți pe Șobolan la un Land Rover rablagit și antic precum Fiatul verișoarei lui.

– Urcă-te în față, domnișoară Star. Ai mai multe de vorbit cu Mouse decât mine. Devine plictisitor când știi tot ce trebuie să știi despre cineva, a spus Orlando, în timp ce se urca în spate cu coșul lui.

– Nu mă cunoaște, a mârâit Șobolanul încet. S-a urcat lângă mine și a pornit motorul. Chiar dacă are impresia că da.

Nu am comentat, nevoind să fiu la mijloc în războiul dintre frați și am plecat de la High Weald într-o liniște ce a durat până la capătul drumului. Mi-am făcut de lucru și m-am uitat pe geam la apusul de toamnă care scălda copacii într-o lumină mieroasă și se îndrepta spre crepuscul și mă gândeam că nu-mi doream deloc să mă întorc la Londra.

– Mulțumesc din suflet, Mouse! a spus Orlando când am ajuns în fața gării și am coborât din mașină.

– Ai un număr de mobil? a răsunat vocea Șobolanului din beznă.

– Da.

– Notează-l aici. Mi-a dat mobilul, după care mi-a sesizat ezitarea.

– Îmi cer scuze pentru a treia oară pe ziua de azi și promit că dacă îmi dai numărul de telefon, te contactez ca să vorbim despre Flora MacNichol.

– Mulțumesc.

Am notat repede numărul meu în telefonul lui, considerând că se purta manierat și atât și că nu mai aveam să știu nimic de el din momentul ăla. I-am dat telefonul înapoi.

– La revedere!

În tren, în drum spre Londra, Orlando a adormit imediat. Am închis și eu ochii și am retrăit momentele zilei, gândindu-mă la rudele neobișnuite și interesante ale lui Orlando. Și la High Weald.

În ziua aceea găsisem cel puțin casa în care aș fi putut trăi fericită, până la adânci bătrâneți.

Capitolul 8

– Te-a cam adorat neobișnuita mea familie, mi-a spus Orlando când a ajuns la librărie a doua zi, cu prăjitura de la ora trei.

– Nu și fratele tău.

– Ei, lasă-l pe Mouse. El e mereu suspicios față de cineva căruia nu-i găsește un defect. Nu știi niciodată care este motivul unei reacții până, mă rog, până când știi, a încercat el să mă liniștească, fără să spună de fapt nimic concret. Iar în ce privește maiestuosul prânz pregătit de tine, mă gândesc să renunț la mâncarea la pachet și să te angajez chiar pe tine să ne gătești aici, cu toate că mă cam îndoiesc că vei considera bucătăria de sus suficient de satisfăcătoare. Mai ai și alte talente despre care nu am aflat încă? m-a întrebat el, uitându-se gânditor.

– Nu.

Simțeam cum mă înroșesc, cum făceam ori de câte ori primeam un compliment.

– Chiar ești extrem de educată, să știi. Unde ai învățat limbajul semnelor?

– Guvernanta mea mi-a pus bazele limbajului francez, când eram mai mică, dar cel mai mult am învățat împreună cu sora mea, cu care inventam propriul nostru alfabet și asta fiindcă mie nu prea-mi plăcea să vorbesc.

– Până și ăsta e un talent la tine. Dacă nu ai nimic de zis, nici nu ar trebui să vorbești. De-asta îmi place atât de mult să vorbesc cu Rory, fiindcă e foarte atent la lumea înconjurătoare și deja își îmbunătățește vocabularul rapid.

– Marguerite zicea că te-ai purtat minunat cu el.

A venit rândul lui Orlando să se înroșească.

– Ce drăguț din partea ei! Mi-e foarte drag nepotul meu. E deștept foc și se descurcă foarte bine la școală, dar, din păcate, îi lipsește o figură paternă, care să-l îndrume. Nu că m-aș considera vreodată demn de un astfel de rol, dar fac tot ce pot în sensul ăsta.

Îmi doream cu disperare să întreb cine era tatăl lui Rory și mai ales unde era, dar nu voiam să fiu indiscretă.

– Păi, ar cam trebui sa plec, cu toate că sunt sigur că aveam să-ți spun ceva. Lasă, că-mi aduc eu aminte.

Mi-am dat seama că Orlando își pierduse atenția, după ce reușise să-și mențină șirul gândurilor mai mult decât de obicei, așa că am aprins focul și am făcut cafeaua pe care nu avea s-o bea nimeni, după care m-am dus să șterg cărțile de praf, aducându-mi aminte de comentariile Șobolanului referitoare la costurile magazinului și câți bani ar scoate dacă ar vinde casa. Nici nu mă puteam gândi la asta. De câte ori pleca Orlando, librăria era asemenea unui cuib fără pasăre. Era habitatul lui natural și împreună erau legați inextricabil.

Ziua era rece și ploioasă și știam că nu va veni nici unul dintre clienții noștri, așa că am luat *Orlando* de pe un raft și m-am așezat la foc, ca s-o recitesc. În mod bizar, nu mă puteam concentra asupra cuvintelor. Mintea îmi tot zbura la ziua precedentă și încercam să deslușesc dinamica familiei și, cu atât mai vie îmi apărea în ochii minții imaginea proprietății High Weald și frumusețea sa plină de calm.

***

Așa cum mă așteptam, nu am primit nici o veste de la Șobolanul de canal, astfel că, încet-încet, m-am resemnat cu gândul că nu voi revedea High Weald și, în schimb, mi-am canalizat energia spre găsirea soluției pentru a deveni într-o zi proprietara unei case similare.

Pe măsură ce se scurtau zilele și chiciura densă mă însoțea în fiecare dimineață în drum spre serviciu, clienții noștri apăreau din ce în ce mai rar. Așa că, sub noul meu imbold, într-o zi în care nu aveam mai nimic de făcut, m-am așezat în fața focului și am început să îmi notez idei despre romanul pe care voiam să-l scriu. Am permis cuvintelor încurajatoare ale lui Pa Salt să se lupte cu îndoielile mele în

privința priceperii de care dădeam dovadă și eram atât de absorbită de gânduri, încât nu l-am auzit pe Orlando când a coborât scările. Numai când și-a dres tare glasul am ridicat privirea și l-am observat lângă mine.

– Scuze, scuze, am spus eu și am închis repede agenda.

– Stai liniștită. Domnișoară Star, am venit să te întreb dacă ai cumva planuri pentru weekendul care vine.

M-am abținut să nu râd de formalitatea cu care mi se adresa.

– Nu, nu am nici un plan.

– Ei bine, aș putea să îți fac o propunere?

– Da.

– Marguerite a primit ceva important de lucru în Franța. Trebuie să zboare acolo câteva zile pentru a stabili condițiile și să pună țara la cale, cum s-ar zice.

– Da, mi-a spus ceva.

– M-a întrebat dacă nu am vrea să ne petrecem amândoi weekendul la High Weald, ca să avem grijă de Rory cât e ea plecată. Spunea că dorește să te plătească pentru asta.

– N-am nevoie de bani, m-am împotrivit eu, ușor insultată că ea m-ar putea privi ca pe un angajat.

– Nu, sigur că nu și iartă-mă, căci ar fi trebuit să-ți spun primul ei gând, și anume că Rory te-a plăcut și că poate i-ai putea oferi legătura maternă care-mi scapă mie, cât e Marguerite plecată.

– Mi-ar plăcea foarte tare, am răspuns eu, exaltată că mă voi întoarce la High Weald.

– Serios? Doamne, asta chiar mă bucură! Nu am mai fost nevoit să am grijă singur de un copil. Nici nu aș ști la ce oră să-i fac baie și mai știu eu ce. Să-i spun, așadar, lui Marguerite că răspunsul este da?

– Da.

– Atunci am stabilit. Plecăm mâine-seară cu trenul de ora șase. Voi face rezervare la clasa întâi. În perioada asta e un coșmar să faci naveta, mai ales vinerea. Mă duc să iau mâncarea la pachet, căci am întârziat, dar după ce mă întorc, mâncăm și apoi ne petrecem restul zilei îmbunătățindu-ne aptitudinea de a vorbi prin semne.

Imediat ce s-a închis ușa în spatele lui, am rămas în mijlocul camerei și m-am luat singură în brațe de bucurie. Era mult mai bine decât mă așteptasem. Un weekend întreg, două nopți, pe tărâmul visurilor mele.

– Mulțumesc, m-am adresat eu tavanului. Mulțumesc!

***

Trenul spre Ashford era plin și în vagonul de clasa întâi erau chiar și oameni care stăteau în picioare. Din fericire, Orlando se abținuse de data asta să aducă ditamai coșul de picnic și, în schimb, venise cu valiza lui de piele ponosită și o sacoșă de pânză plină cu mâncare, din care a scos o sticlă mică de șampanie și două pahare cu picior.

– Întotdeauna sărbătoresc sfârșitul săptămânii în felul ăsta. În sănătatea ta, domnișoară Star! mi-a urat el, în timp ce trenul ieșea din gara Charing Cross.

După ce și-a băut șampania, Orlando și-a încrucișat mâinile pe piept și a adormit. În clipa aceea, mi-am auzit mobilul și am văzut că aveam un mesaj. Bănuiam că era CeCe, care se ofuscase când i-am spus că mă duceam din nou la Kent, ca să-mi petrec sfârșitul de săptămână cu șeful meu. Numai că mesajul venea de la un număr necunoscut.

Aud că vii la High Weald *cu fratele meu. Sper să putem stabili o zi în care să ne vedem și să vorbim despre Flora MacNichol. O.*

Am reflectat asupra inițialei de la sfârșit, fascinată că numele celor doi frați începea cu aceeași literă.

O oră și ceva mai târziu, ieșeam în fața gării și Orlando s-a îndreptat spre un taxi, care ne-a dus pe drumurile întunecate de țară, spre High Weald.

– Lando! Staah!

Rory ne aștepta cu nerăbdare. Cu nepotul agățat ca o maimuțică de gâtul lui, Orlando a plătit șoferul, iar eu m-am întors și am zărit o siluetă în pragul ușii, care se juca cu cheile mașinii.

– Păi, eu plec atunci, a spus Mouse, în timp ce eu și Orlando am pornit spre el cu valizele după noi. I-am dat să mănânce ce mi-a lăsat Marguerite pentru el, dar

mi-e teamă că nu a mâncat prea mult. Sunt sigur că se bucură că ați venit amândoi. Dacă aveți nevoie de ceva, știți unde mă găsiți, i-a spus lui Orlando, iar mie: Ai numărul meu, sună-mă când îți convine. Dacă îți convine.

A dat scurt din cap și s-a îndreptat spre mașina lui, după care a plecat.

– Doamne, parcă suntem părinți, mi-a șoptit Orlando, în timp ce ducea și copilul, și valiza înăuntru.

L-am urmat cu geanta mea de voiaj și cu proviziile.

– Îți plac clătitele? am încercat eu să întreb prin semne.

Orlando a chicotit și Rory m-a privit nedumerit, așa că am silabisit pe degete, foarte atent. Rory a încuviințat bucuros.

– Cu ciocolată și înghețată? m-a întrebat el, silabisind cu răbdare, înainte să se desprindă din brațele lui Orlando și să mă ia de mână.

– Căutăm. Mergi și despachetează, i-am sugerat lui Orlando peste capul lui Rory, știind că-i place să fie organizat.

– Mulțumesc, mi-a spus el, recunoscător.

Nu am găsit sos de ciocolată, dar am recurs la un Mars, pe care l-am găsit în cămară și pe care l-am topit, ca să-l amestec cu înghețata pentru clătite. Rory s-a înfruptat din ele în timp ce i-am explicat încet că trebuie să mă ajute să învăț semnele, fiindcă eram cu mult în urma lui. După ce l-am șters de ciocolată, a căscat.

– Somn? l-am întrebat.

S-a încruntat la mine, șovăitor.

– Vrei să mergem să-l căutăm pe Orlando? Fac pariu că știe niște povești de adormit extraordinare.

– Da.

– Trebuie să-mi arăți unde e camera ta.

Rory m-a condus pe scara măreață și pe coridorul lung, cu podele care scârțâiau, până am ajuns la ușa din capăt.

– Camera mea.

În timp ce mă conducea înăuntru, primul lucru pe care l-am observat printre afișe cu jucători de fotbal, pătura colorată cu Superman și toată dezordinea au fost picturile lipite cu adeziv de pereți.

– Cine le-a făcut? l-am întrebat, în timp ce se cățăra în pat.

– Eu, mi-a arătat el cu degetul mare.

– Uau, Rory, sunt fantastice! am spus eu și am început să mă plimb prin cameră ca să le studiez.

Tocmai atunci a bătut Orlando la ușă, înainte să intre.

– La țanc! Rory își așteaptă povestea, i-am spus eu zâmbind.

– Atunci mă voi supune. Ce carte?

Rory a arătat spre *Leul, vrăjitoarea și dulapul*, iar Orlando și-a dat ochii peste cap.

– Iar? Când putem să trecem și la restul cărților din serie? Ți-am spus de nenumărate ori că *Ultima bătălie* este probabil cartea mea preferată.

Nu voiam să intervin în ritualul lor de la culcare și m-am dus spre ușă, dar când am trecut pe lângă patul lui Rory, el și-a deschis brațele larg, ca să mă îmbrățișeze, iar eu i-am răspuns pe măsură.

– Noapte bună, *Sta*!

– Noapte bună, Rory!

Am zâmbit, i-am făcut cu mâna și am ieșit. Fiindcă Orlando și Rory erau fericiți și ocupați, am coborât și m-am dus în sufrageria luminată slab, unde m-am oprit să mă uit la fotografiile presărate pe măsuțe de jur împrejurul camerei. Majoritatea erau alb-negru și înfățișau oameni în haine de seară. Am zâmbit văzând o fotografie color cu Rory, care stătea mândru călare pe un ponei, cu Marguerite lângă el.

Am continuat să explorez casa, până când am ajuns la o încăpere ce semăna cu un birou. Am văzut o masă dublă foarte veche și acoperită de hârtii, maldăre de cărți pe jos, o scrumieră și un pahar de vin gol care stăteau într-un echilibru precar pe brațul lat al canapelei din piele uzată. Pereții erau decorați cu diverse fotografii, a căror hârtie decolorată mi-a sugerat că trecuse destul de multă vreme de când nu se mai schimbase nimic în camera aceea. Deasupra șemineului atârna portretul unei femei blonde și frumoase, îmbrăcată în rochie stil Eduard. Am sărit peste un coș de gunoi plin cu hârtii care dădeau pe dinafară, ca să mă uit mai bine și am tresărit imediat ce am auzit pași pe scări. Am ieșit repede din cameră și am luat-o spre bucătărie, fiindcă nu voiam ca Orlando să știe că am tras cu ochiul.

– Una bucată nepot învelit și la culcărică. Acum...

Mi-a întins o sticlă de vin roșu și șase ouă.

– Mă ocup eu de una, dacă reușești să le transformi pe celelalte într-o omletă.

– Sigur că da, am spus eu.

Deja mă descurcam în bucătărie și în cincisprezece minute eram deja la masă.

Ca un cuplu căsătorit de mult, m-am gândit eu. Ori poate că ar fi o analogie mai bună să spun soră și frate.

– Așa, mâine, eu și Rory îți vom face un tur al proprietății. Având în vedere înclinația ta declarată pentru botanică, probabil că te va șoca starea în care se află grădinile, dar mie-mi place harababura în care se află. Rămășițele vremurilor apuse et cetera, a suspinat el. Și la rădăcina lor, ca să folosesc o metaforă potrivită, se află lipsa banilor.

– Mie mi se pare că e perfectă casa, așa cum e.

– Asta, draga mea, este pentru că tu nu trebuie să locuiești aici și nici să plătești întreținerea ei. De exemplu, Marele Salon de la High Weald, care era pe vremuri scena unor petreceri elegante ale înaltei societăți, este închis de ani întregi din cauza lipsei banilor pentru a-l recondiționa și sunt sigur că după un weekend în care vei dormi pe o saltea din păr de cal, cu cocoloașe și în care te vei spăla cu apă rece din cauza absenței unui sistem de încălzire modern, probabil că-ți vei schimba părerea. Estetic, sunt de acord cu tine, dar practic, e un coșmar să trăiești în casa asta. Mai ales iarna.

– Nu mă deranjează. Sunt obișnuită cu condițiile vitrege, am ridicat eu din umeri.

– Asta în țările calde, ceea ce te asigur că este o cu totul altă mâncare de pește. Adevărul e că, după război, familia Vaughan, ca multe familii, s-a lovit de vitregie. Mi se pare ironic faptul că micul Rory va deveni într-o bună zi un „lord“, când nu are decât un conac degradat și amărât.

– Lord? Habar nu aveam. Și de la cine va moșteni titlul ăsta? De la tatăl lui?

– Da. Acum... Orlando a schimbat repede subiectul. Ce putem găsi ca desert în cămara aia?

***

M-am trezit dimineața următoare într-o cameră care mi se părea cunoscută din filmele de epocă la care mă uitam la televizor. Patul în care dormisem era făcut din alamă și, de câte ori mă întorceam, capetele celor patru stâlpi răsunau ca niște clopoței de Crăciun, din cauza șubrezelii, iar salteaua avea gâlme, așa cum mă avertizase Orlando. Tapetul cu model se decojea pe alocuri, iar perdelele de la ferestre erau ciuruite. M-am dat jos din pat, după ce îmi atârnaseră picioarele la câțiva centimetri de podea și am traversat camera tiptil spre baie, unde m-am uitat cu jind la grilajul de fier și mi-am dorit să pot aprinde focul ca să mai domolesc frigul.

Cu o noapte în urmă fusesem bântuită de vise stranii, ceea ce nu-mi stătea în fire. În mod normal, dormeam împăcată și la trezire nu-mi aduceam aminte nimic din mașinațiile nocturne ale creierului. Cu gândul la CeCe și la propriile ei coșmaruri, mi-am căutat telefonul ca să-i spun că am ajuns cu bine, dar mi-am dat seama că nu aveam deloc semnal.

M-am uitat pe geam și am văzut fractalii delicați de gheață care își croiau drum pe micile ferestre pătrate, prin care razele sclipitoare ale zorilor anunțau o zi luminoasă de toamnă, întocmai pe gustul meu. M-am acoperit cu câte haine am avut la mine și am coborât.

Până să ajung în bucătărie, Orlando era deja acolo și căsca, îmbrăcat cu un halat de mătase cu imprimeu, un fular de lână la gât și cu o pereche de papuci din mătase de un albastru strident în picioare.

– Iată bucătăreasa! Eu și Rory am făcut rost de niște cârnăciori și bacon din frigider și, bineînțeles, avem ouă din plin. Ce zici de un mic dejun englezesc, ca să putem începe ziua ca lumea?

– Bună idee, am consimțit eu.

Am contribuit cu toții. Până și Rory a amestecat ingredientele pentru pâinea cu ou, ceva ce, zicea el, nu mai gustase niciodată, ca după aceea să-l declare „delicios“.

– Așadar, tinere Rory, în dimineața asta îi vom face domnișoarei Star un tur al proprietății ori, cel puțin, ce a mai rămas din ea, în speranța că prânzul de duminică nu ne va pica din cer în cap, a adăugat Orlando.

– Cum adică? am întrebat curioasă.

– E sezonul de împușcat fazani, mi-e teamă. Mouse îți va aduce o pereche, ca mâine să poți face farmece pentru masa de prânz.

Orlando s-a ridicat.

– Poate în timp ce noi executăm ritualul de curățare ca bărbații, tu scrii tot ce ai nevoie pentru garnitură, iar eu le voi cere celor de la ferma locală să ni le trimită. Apropo, a adăugat, oprindu-se în ușa bucătăriei. Pomii din livadă încă au fructe care se irosesc pe pământ. Dacă nu te deranjează, poate vrei să faci și o plăcintă?

Am găsit o bucată de hârtie și un stilou în sertar și m-am așezat ca să scriu lista. Nu mai gătisem fazan până atunci, așa că am căutat niște cărți de rețete prin bucătărie, dar negăsind nici una, am decis să inventez eu una.

O jumătate de oră mai târziu, ne străduiam să ne croim drum pe poteca înghețată. Orlando își făcuse planul că ne va duce în cele mai îndepărtate colțuri ale proprietății și apoi în locul pe care-l numea nestemata din coroana moșiei High Weald.

– Cel puțin asta era acum șaptezeci de ani, a adăugat.

Rory mergea cu bicicleta în fața noastră și, când a ajuns la poartă, Orlando a strigat la el să se oprească înainte să ajungă în drumul mare, dar copilul nu a făcut-o.

– Dumnezeule mare! Nu mă aude! a strigat el, în timp ce a luat-o la picior după el.

În timpul ăsta mi-am dat seama ce pericole aveau să-l aștepte pe Rory pe măsură ce creștea și că acum avea constant nevoie de supraveghere. Am luat-o și eu la fugă, de-mi sărea inima din piept, dar l-am găsit pe Rory zâmbind strengărește spre noi când a ieșit din spatele unui tufiș de la marginea potecii.

– M-am ascuns! V-am păcălit!

– Da, chiar că, băiete! i-a răspuns Orlando vehement, prin semne, în timp ce amândoi gâfâiam și căutam să ne recuperăm echilibrul.

– Să nu mai mergi cu bicicleta pe potecă! Sunt mașini.

– Știu. Mi-a zis Mag.

Orlando a parcat bicicleta lui Rory lângă poartă.

– Așa, acum traversăm împreună.

Cu Rory între noi și ținându-ne de mâini, am traversat. M-a surprins foarte tare faptul că Rory îi spunea mamei lui pe nume. Părea o familie cu adevărat boemă, m-am gândit, în timp ce Orlando ne ghida printr-o gaură din gardul viu, ca să trecem pe cealaltă parte. În stânga și-n dreapta noastră se întindeau nesfârșite câmpuri mărginite de garduri vii și mă uitam la Rory care întorcea capul ca să absoarbă toată priveliștea. A fost primul care a zărit afinele târzii și le-am cules împreună. Majoritatea au ajuns în gura lui.

– Asta e poteca pentru cai, care mărginește fosta moșie, mi-a povestit Orlando, când am pornit mai departe. Știi să călărești, domnișoară Star?

– Nu. Caii mă sperie, am mărturisit eu, aducându-mi aminte de singura mea lecție de călărie cu CeCe, când fusesem prea îngrozită și să mă urc pe cal.

– Nici eu nu mă omor după mârțoage. Mouse călărește superb, bineînțeles, la fel cum face orice altceva. Uneori mi se face milă de el, să știi! Sunt de părere că prea multe talente pot face la fel de rău ca atunci când nu ai nici unul, nu crezi? Totul trebuie să fie moderat, ăsta e mottoul meu. Altfel, viața face în așa fel încât să se întoarcă împotriva ta.

În timpul plimbării, am observat că tufișurile erau vioaie, mulțumită păsărelelor, aerul era curat și mă bucuram să respir puritate după săptămâni întregi petrecute în orașul încețoșat de smog. Soarele strălucea în părul arămiu al lui Rory, reflectând culoarea copacilor care încă reținea ultima lor nuanță glorioasă înaintea iernii.

– Uite! a strigat el, văzând un tractor roșu în depărtare. Mouse!

– Așa-i! a răspuns Orlando, ferindu-și ochii de soare și mijind privirea peste câmpie. Ce ochi de vultur ai, Rory!

– Să îl salutăm? a întrebat copilul, întorcându-se spre noi.

– Știi că nu-i place să fie deranjat când iese cu tractorul, ne-a avertizat Orlando, în timp ce, în depărtare, au răsunat puștile de vânătoare. Ar trebui să ne întoarcem. În curând începe să plouă torențial cu fazani și păsările astea au prostul obicei de a lăsa urme pe unde cad, vii sau nu.

Orlando a început să grăbească pasul înapoi spre casă.

– Deci fratele tău e fermier?

– Nu l-aș califica așa, având în vedere restul lucrurilor cu care se ocupă, dar din cauza lipsei constante de personal cauzate de criza financiară, de multe ori nu are de ales.

– E pământul lui?

– E al nostru, întâmplător. Moșia a fost împărțită în anii 1940 între o soră și un frate. Ramura noastră – a bunicii noastre, Louise Forbes – a primit terenul de partea asta a potecii, plus Home Farm. În timp ce străunchiul nostru, Teddy Vaughan, bunicul lui Marguerite, a moștenit casa principală și grădinile. Și, bineînțeles, rangul nobiliar. Foarte feudală Anglia asta a noastră, domnișoară Star!

Am traversat poteca și ne-am întors spre High Weald. Mă întrebam ce ramură a familiei avusese de pierdut atunci când s-a împărțit moșia, dar nu știam nimic despre prețurile fermelor și ale proprietăților în zona asta.

– Rory!

Din nou, Orlando a trebuit să alerge ca să-l prindă din urmă pe nepotul lui, care o luase la goană spre casă, cu bicicleta.

– Acum ar trebui să-i arătăm lui Star grădinile.

Rory ne-a făcut semn că era de acord și s-a îndepărtat din nou, doar ca să dispară pe o potecă dintr-o parte a casei.

– Of, Doamne, ce-o să mă bucur când se termină chestia asta, s-a plâns Orlando. Trăiesc mereu cu teama că această comoară de băiat va păți ceva în grija noastră. Nu știi cât mă bucur că ești cu mine, Star! Nici nu aș fi avut voie să fiu aici fără tine.

M-a mirat remarca lui. L-am urmat pe potecă, spre spatele clădirii și am ieșit pe o terasă pietruită, unde mi s-a oprit respirația când am dat cu ochii de grădina vastă împrejmuită de ziduri.

Parcă tocmai aterizasem la castelul Frumoasei din pădurea adormită și acum trebuia să mă lupt cu spinii și cu bălăriile gigantice care mă înconjurau. Coboram trepte, înaintam pe poteci năpădite de buruieni care șerpuiau prin labirintul unor tufe care fuseseră spectaculoase pe vremuri, când am zărit scheletele de pergola pe care se cățăraseră demult niște trandafiri magnifici. Straturile nesfârșite de flori își păstrau tiparul original, însă nu mai adăposteau plantele și tufișurile care

evadaseră din spațiile strâmte și care-și întinseseră brațele uscate și cenușii peste poteci.

M-am oprit și am ridicat privirea spre antica și maiestuoasa tisă care domina grădina cu rădăcinile ei impetuoase, care spărseseră aleile de piatră din jurul ei. Plutea totuși un aer sălbatic, dar de paragină și m-am gândit că exista o șansă, foarte mică, ca acele specimene, care în ciuda tuturor așteptărilor, supraviețuiseră nesupravegheate, să fie salvate.

Am închis ochii și am invocat imaginea grădinii pline de trandafiri, magnolii și camelii, cu șiruri întregi de tufișuri frumos tunse, care să lase loc liliacului albastru, care la rândul lui să împodobească cu splendoarea sa fiecare crăpătură în parte.

– Se vede câtă glorie era pe vremuri, a spus Orlando, citindu-mi parcă gândurile.

– O, da, se vede! am murmurat eu.

L-am văzut pe Rory șerpuind pe potecile înecate în buruieni, manevrându-și bicicleta ca un expert pe lângă plantele atârnătoare, ca și cum ar fi dat un test de aptitudini.

– Trebuie să-ți arăt serele în care străbunicul meu creștea și îngrijea soiuri din toată lumea. Dar acum, a continuat Orlando, hai să vedem dacă ai ce aduna pentru masa de prânz. Pentru cină am comandat mușchi filé. La ferma din sat e cea mai bună carne de vită din câte știu.

Orlando a căscat sănătos.

– Dumnezeule, m-a obosit bine plimbarea asta! Slavă Domnului că locuiesc la oraș, că nu e mare lucru de făcut la țară în afară de plimbare, nu? Și te mai și simți vinovat dacă nu te plimbi.

După ce-am mâncat, Orlando s-a ridicat de la masă.

– Sper să mă scuzați, dar mă duc să trag un pui de somn. Sunt sigur că vă înțelegeți de minune și în lipsa mea.

– Îmi place cum gătești, Star! mi-a spus Rory prin semne, după ce a ieșit unchiul lui din bucătărie.

– Mulțumesc. Mă ajuți să spăl vasele?

Am arătat spre chiuvetă și Rory și-a țuguiat buzele la mine.

– Dacă mă ajuți, îți arăt cum se fac *brownies* cu ciocolată. Sunt delicioase.

Ne-am pus pe treabă și exact în clipa în care îl lăsasem pe Rory să lingă castronul, ușa din spate s-a deschis și am auzit la ușă niște pași greoi. Am crezut că ni se livra mâncarea de la fermă, m-am întors și l-am văzut pe Șobolanul de canal intrând pe ușă. Eu și Rory ne-am uitat mirați la el.

– Salut!

– Salut! am răspuns eu.

– Rory!

A dat din cap spre băiat și acesta i-a făcut cu mâna, dar nu și-a luat ochii de la ultimele rămășițe de ciocolată.

– Ceva miroase foarte bine.

– Facem *brownies*.

– Atunci sunt sigur că Rory e în al nouălea cer.

– Pot să-ți ofer ceva? O ceașcă cu ceai? am murmurat eu, tulburată de prezența lui.

– Doar dacă bei și tu.

– O să beau.

Am dat drumul la cana electrică.

– Rory, am spus, în timp ce mă întorceam spre el, hai să te curățăm!

L-am șters la gură cu un șervet, timp în care Șobolanul ne-a fixat cu privirea pe amândoi, fără să se clintească.

– Star, pot să mă uit la *Superman*?

– Are voie să vadă un film? l-am întrebat pe Șobolan.

– De ce nu? Vin imediat și îți pun filmul, Rory!

Până să se întoarcă el, ceaiul era pus la infuzat, într-un vas mare de ceramică.

– E frig de crăpi în salon. Am făcut focul. Mersi pentru ceai, a spus el și s-a așezat cu geaca pe el. Bănuiesc că Orlando își face somnul de după-amiază. Fratele meu e o creatură supusă ritualurilor.

Am zărit un licăr de afecțiune în zâmbetul lui, care însă a dispărut repede, înainte să ajungă în deplinătatea sa.

– Da.

– De fapt, nu pe Orlando am venit să-l văd, ci pe tine, a adăugat el. Mai întâi ca să-ți mulțumesc că ai venit aici weekendul ăsta, fiindcă am reușit să mă ocup de

vânătoare, în loc să mă joc de-a bona.

– Sunt sigură că Orlando s-ar fi descurcat la fel de bine și fără mine.

– Marguerite nu ar fi permis așa ceva.

– De ce nu?

– Nu ți-a spus? În afară de faptul că este astmatic, Orlando suferă de epilepsie severă, de când era adolescent. Acum e mai mult sau mai puțin sub control, dar Marguerite se temea să nu aibă o criză, fiindcă Rory nu poate să se facă înțeles la telefon. Învață să scrie mesaje, sigur, dar cum la High Weald nu e semnal deloc, nu ajută foarte tare chestia asta.

– Nu știam.

M-am ridicat și m-am dus să verific prăjiturile și să-mi maschez șocul.

– Atunci e de bine, înseamnă că Orlando e cuminte și își ia tratamentul, așa cum trebuie. Atâta timp cât lucrezi cu el, cred că e important să știi lucrul ăsta, pentru orice eventualitate. Lui îi e rușine cu boala lui, dar ideea e că, dacă se întâmplă să aibă o criză și nu primește ajutor medical imediat, poate muri. Era să-l pierdem de câteva ori când era mai tânăr. În al doilea rând... S-a oprit și mi-am ținut răsuflarea, în timp ce așteptam să continue. Am vrut să-mi cer scuze pentru faptul că m-am purtat foarte nepoliticos cu tine când ne-am văzut ultima oară aici. Nu știu cum se face, dar am o grămadă pe cap.

– Nu-i nimic.

– Ba e, dar după cum probabil ai observat, nu sunt un individ prea amabil din fire.

Dintre toate scuzele egocentrice, fățarnice și egoiste pe care le-am auzit vreodată în viața mea, asta a fost cea mai tare. M-a cuprins furia, parcă luasem foc de la cuptor.

– Mă rog, ți-am adus asta. Este o transcriere prescurtată pe care am făcut-o jurnalelor Florei MacNichol, scrise de ea între zece și douăzeci de ani.

– Bine, mersi, am reușit să îngăim, cu ochii la prăjiturile de pe grătar.

– Păi, te las în pace atunci.

I-am auzit pașii îndreptându-se spre ușă, după care s-au oprit preț de o clipă.

– O singură întrebare mai am...

– Care?

– Ai adus cu tine figurina? Animalul? Aș vrea s-o văd.

Știam că era o copilărie, dar reușise să mă scoată din minți.

– Nu sunt sigură. O să mă uit, am răspuns.

– Bine. Mă întorc mâine. Apropo, proviziile pentru prânzul de duminică se află pe hol. Pa.

După ce mi-am revenit și am băut două pahare cu apă ca să-mi răcoresc gâtul de flăcările mâniei pricinuite de musafirul nedorit, am ignorat mormanul de pagini așezate frumos pe masă și m-am uitat pe hol, unde am găsit doi fazani și o ladă cu fructe și legume proaspete.

Mi-e jenă să recunosc că primul fazan a suportat greul furiei mele, în timp ce i-am smuls cu răutate penele, l-am eviscerat și i-am tăiat capul, picioarele și aripile. După ce am terminat cu el, m-am așezat la masă extenuată, întrebându-mă cum de o persoană, care nu însemna absolut nimic pentru mine, putea să-mi provoace supărarea și frustrarea care mă cotropiseră.

Am răsfoit manuscrisul din fața mea și însuși faptul că mâinile lui atinseseră paginile m-a făcut să mă cutremur. Dar iată, era un posibil indiciu asupra trecutului meu și, indiferent ce-aș fi simțit față de cel care-l transcrisese, o cauză mult mai nobilă mă adusese la High Weald.

Am găsit o farfurie pe care am pus trei prăjituri, am strâns manuscrisul sub celălalt braț și am pornit în căutarea lui Rory, pe care l-am găsit cu nasul în televizor, uitându-se la Christopher Reeve[16] care stăpânea cerul în zbor.

L-am bătut pe umăr ca să-i atrag atenția și am arătat spre farfuria cu prăjituri.

– Mulțumesc!

Și-a luat singur și s-a uitat din nou la film. Când am văzut că era fericit să se uite la televizor, am scormonit jarul și apoi m-am așezat pe fotoliul adânc de lângă vatră. Am pus manuscrisul pe genunchi și am început să citesc.

„Pleiadele“ este numele unui roi stelar, a cărui denumire este împrumutată din greaca veche și înseamnă „constelație cu șapte stele“. În mitologie, Pleiadele sau „cele șapte surori“ erau însoțitoarele lui Artemis.

Sfera armilară este un model mecanic al principalelor corpuri cerești, format din inele concentrice metalice, care reprezintă traiectoriile acestor corpuri relativ la Pământ.

În limba franceză în original, „draga mea“

Din latină, „în absența părinților“

Desert de origine britanică, cu bezele, frișcă și căpșuni

Joc de cuvinte: în limba engleză, sensul principal al cuvântului *mess* este „dezordine“, iar numele desertului este *Eton mess*.
Tooting și Battersea sunt cartiere londoneze
Ziar britanic
Cursă de iahturi în jurul insuliței Fastnet din Marea Britanie
Centrală electrică situată pe malul sudic al Tamisei, închisă în 1983, edificiu istoric protejat, transformată după 2014 în centru comercial
Bine-cunoscută autoare de cărți pentru copii
În limba franceză în original, Moș Crăciun
Secvență celebră din *Alice în Țara Minunilor*
Grupul Bloomsbury a fost un grup de scriitori englezi, intelectuali, filosofi și artiști din prima jumătate a secolului XX, printre care și Virginia Woolf.
Casa veseliei, de Edith Wharton
Actorul care a jucat rolul lui Superman

FLORA. ESTHWAITE HALL, ȚINUTUL LACURILOR APRILIE 1909

Capitolul 9

Flora Rose MacNichol alerga cât o țineau picioarele pe iarbă, iar tivul rochiei i se îmbiba de roua dimineții, ca o foaie de sugativă. Lumina blândă a zorilor sclipea pe lac și făcea să strălucească fractalii de gheață ce mai rămăsese din ultimul îngheț.

O să ajung la timp, și-a spus ea, în vreme ce se apropia de lac și cotea spre dreapta. Încălțările ei ponosite, cu nasturi negri, dansau ușor pe dâmburile familiare ale solului întărit din Ținutul Lacurilor[17], care refuzau cu încăpățânare să se prefacă a fi o pajiște netedă și nu reacționau defel la îngrijirea constantă a grădinarului.

La țanc, Flora a ajuns la bolovanul care ședea la marginea apei. Nimeni nu știa cum ajunsese acolo sau de ce. Era pur și simplu un orfan singuratic, despărțit de mulțimea de frați și surori care populau văile și împrejurimile. Arăta ca un măr gigantic, din care cineva mușcase o dată la un moment dat și îl aruncase, dar, de-a lungul generațiilor MacNichol, oferise un loc de odihnă convenabil, căci fuseseră astfel cu toții martorii spectacolului răsăritului de soare din spatele munților de peste lac.

Tocmai când se așeza pe el, primele raze se întindeau peste cerul albastru reflectat în apă. O ciocârlie zbura în sincron perfect cu reflexia sa pe suprafața

lacului, ca o geamănă de argint. Flora a suspinat de plăcere și a adulmecat aerul. Venise, în sfârșit, primăvara.

Supărată că se grăbise atât de tare încât uitase să-și aducă blocul de desen și acuarelele ca să poată capta momentul, a privit soarele care se elibera din leagănul său de la orizont și începea să lumineze vârfurile munților, acoperite cu zăpadă și scălda valea într-o splendoare aurie. S-a ridicat apoi, când și-a dat seama că își uitase până și șalul și că-i clănțăneau dinții în aerul tăios al zorilor. Începuse s-o înțepe și s-o ardă fața în același timp, de parcă era bombardată de săgeți trase din cer. A ridicat privirea și a văzut că începuse să ningă.

– Chiar că e primăvară.

Flora a chicotit și s-a întors spre Hall urcând dealul, știind că trebuia să apuce să-și schimbe rochia și ghetele ude înainte să se poată prezenta la micul dejun. Iarna asta păruse mai lungă decât oricare alta și nu putea decât să spere că vânturile aspre care aduseseră zăpada cu asemenea vijelie aveau să devină în curând o amintire și nimic mai mult. Și, în timp ce oamenii, animalele și însăși natura se trezeau din hibernare, la fel se însufleția și universul ei, ce se umplea de energia și culoarea după care tânjise.

În timpul nesfârșitelor luni cu zile scurte și întunecate, stătuse la una dintre ferestrele camerei sale, ca să surprindă fărâma de lumină și desenase cu cărbune priveliștea, cu gândul că și dacă ar fi pictat, tot alb-negru ar fi ieșit. Astfel că, asemenea rezultatului pe care-l avusese ședința fotografică recentă, la care Mama insistase ca ea și sora ei mai mică, Aurelia, să participe, tabloul ar fi devenit o copie insipidă a realității.

Aurelia... Frumoasa Aurelia cu părul ca mierea... Sora ei îi amintea de o păpușă de porțelan pe care o primise mai demult de Crăciun, cu ochii mari și albaștri, acoperiți de niște gene negre precum cărbunele, pe o față perfectă.

– Piersică cu frișcă lângă terci, a murmurat Flora, mulțumită de descrierea ei potrivită aspectelor lor atât de diferite.

Și-a amintit de dimineața ședinței foto, când se îmbrăcaseră amândouă, în camera ei, cu cele mai frumoase rochii pe care le aveau. Uitându-se în oglinda cu ramă aurie, Flora a observat că toate contururile Aureliei erau blânde și rotunjite, pe când fața și corpul ei păreau, prin comparație, ascuțite și sculptate. Sora ei era

inerent feminină, din cap până-n picioare și radia de finețe. Oricât terci cu smântână ar fi mâncat, Flora nu reușea să obțină curbele superbe ale Aureliei și ale mamei lor. Când a spus asta, Aurelia a împuns-o cu degetul ușor.

– Dragă Flora, de câte ori să-ți spun că ești frumoasă?

– Mă văd foarte bine în oglindă. Singura calitate pe care o am sunt ochii și nu îndeajuns cât să întoarcă priviri.

– Sunt ca niște safire care strălucesc pe cerul nopții, spusese Aurelia și o îmbrățișase.

În ciuda bunătății Aureliei, n-avea cum să nu se simtă o intrusă. Tatăl ei avea părul roșcat-auriu și tenul alb al strămoșilor scoțieni, iar sora ei moștenise frumusețea blondă și calmă a mamei. Pe când Flora, cu nasul ei, despre care tatăl lor spusese cu cruzime că este „germanic", avea tenul pământiu și un păr negru și gros, care refuza să rămână prins frumos în coc.

S-a oprit auzind cântarea slabă a unui cuc dintre stejarii îndepărtați, în vestul lacului și a zâmbit cu amărăciune.

Un cuc în cuib. Asta sunt.

Cu pași ușori, călca pe smocurile de iarbă și se apropia de treptele de piatră tocite care urcau spre terasă. Dalele sale greoaie, ca de cavou, erau acoperite de lichenii și frunzele de peste iarnă. Casa se înălța deasupra ei și nenumăratele sale ferestre sclipeau în lumina palidă a dimineții. Andrew MacNichol, stră-străbunicul ei, construise Esthwaite Hall cu o sută cincizeci de ani în urmă, nu ca pe o mostră de frumusețe, ci pentru a feri oamenii care locuiau în ea de iernile crude din Ținutul Lacurilor, cu zidurile sale trainice făcute din roci argiloase aduse din cariera dintre munți. Era o clădire austeră și întunecată, cu rădăcinile înfipte defensiv în fundația joasă și cu muchiile ascuțite și amenințătoare.

Strecurându-se pe lângă casă, Flora a intrat pe ușa din spate, în bucătărie, unde curierul deja adusese alimentele pentru săptămâna următoare. Înăuntru, doamna Hillbeck, bucătăreasa, și Tilly, slujitoarea, deja pregăteau micul dejun.

– Bună dimineața, domnișoară Flora! Iar ți-ai udat ghetele? a întrebat doamna Hillbeck, în timp ce o privea cum își desfăcea șireturile.

– Da. Le puteți pune la uscat pe sobă?

– Dacă nu te deranjează să miroasă a scrumbie afumată, a răspuns bucătăreasa, în timp ce toca bucăți mari de sângerete în tigaie.

– Mulțumesc.

Flora i-a dat ghetele și a continuat:

– Vin să le iau mai târziu.

– În locul tău i-aș cere mamei tale o pereche nouă, domnișoară Flora! Astea s-au cam uzat. Tălpile s-au dus bine, a remarcat doamna Hillbeck, în timp ce lua ghetele de șireturi și le atârna la uscat.

Flora a ieșit din bucătărie, cu gândul că ar fi, într-adevăr, minunat dacă ar avea o pereche nouă de încălțări, dar știa că nu poate avea această pretenție. În timp ce înainta pe coridorul întunecat, a simțit un miros puternic de mucegai. Tot așa cum nu erau bani pentru ghete noi, nu erau nici pentru a rezolva problema igrasiei care începuse să atace zidurile groase de piatră, distrugând tapetul chinezesc, vechi de o sută de ani – cu flori și fluturi – care decora pereții camerei mamei.

Cei din familia MacNichols erau „boieri în pragul sărăciei", expresie pe care Flora o auzise în magazinul din satul Near Sawrey, când un client îi șoptea altuia la coadă. Ăsta era motivul pentru care nu se mirase când mama ei, Rose, îi spusese că pur și simplu nu aveau bani să o trimită pe Flora la Londra și să o prezinte la Curte.

– Sper că înțelegi, nu, Flora, draga mea?

– Sigur că da, mamă!

În sinea ei, Flora fusese foarte încântată că o să scape de tărășenia cu împopoțonatul, parfumatul și îmbrăcatul ca o păpușă cât ținea Sezonul londonez[18]. Se cutremurase la gândul că urma să fie înconjurată de fete prostuțe care chicoteau întruna și care nu înțelegeau că întreg evenimentul era destul de asemănător cu licitația de vite, unde cea mai frumoasă ajungea la cel mai excentric ofertant. Adică, pe înțelesul tuturor, însemna să prindă în plasă pe fiul unui duce, care avea să moștenească o moșie generoasă la moartea tatălui său.

Și detesta Londra. De puținele ori în care își însoțise mama în vizită la mătușa Charlotte, în casa ei mare și albă din Mayfair, Flora se simțise copleșită de străzile aglomerate și de tropotul constant al cailor, amestecat cu răgetul motoarelor

mașinilor care deveneau din ce în ce mai populare, chiar și aici în iubitul ei Ținut al Lacurilor.

Totuși, Flora era la fel de conștientă că, având în vedere că nu fusese prezentată laolaltă cu celelalte tinere, șansele ei să-și găsească un soț potrivit scădeau considerabil.

– E foarte posibil să mor fată bătrână, și-a șoptit sieși, în timp ce urca scara largă de mahon, cu pași grăbiți spre camera ei, înainte să o vadă mama în rochia udă leoarcă. Nici măcar nu-mi pasă, a continuat ea sfidător, în timp ce intra în cameră, unde a dat cu ochii de numeroasele perechi de ochișori care o studiau din colivii. O să vă am pe voi, pe veci, nu-i așa? a spus ea, cu vocea mai blândă, în timp ce se îndrepta spre prima cușcă.

I-a dat drumul lui Posy, un iepure mare și cenușiu, care i-a sărit în brațe. Pe Posy o salvase din gura unuia dintre câinii de vânătoare ai tatălui ei și era cea mai în vârstă supraviețuitoare a menajeriei sale. Flora o ținea pe Posy pe genunchi și îi mângâia urechile lungi și mătăsoase. Cea stângă își pierduse vârful între colții câinelui. A așezat iepurele pe jos, ca să zburde și a salutat restul colegilor de cameră, printre care se aflau doi pârși, o broască pe nume Horace, care locuia într-un vivariu improvizat și Albert, un șobolan alb cu blană lucioasă, moștenit de la fiul grăjdarului și numit după soțul reginei Victoria. Mama ei fusese îngrozită.

– Serios, Flora, nu îmi doresc să-ți interzic pasiunea pentru animale, dar nu-i de colo când împarți camera în mod conștient cu o sursă de paraziți!

Rose nu-i spusese lui Alistair, soțul ei, despre Albert, cu toate că pusese piciorul în prag atunci când Flora găsise în pădure un șarpe. Când îl văzuse, țipase atât de tare, încât răsunase tot salonul și Sarah, servitoarea de la etaj, dăduse fuga după săruri.

– Ce sperietură am tras din cauza creaturii ăleia! o certase Sarah pe Flora, cu dialectul ei puternic de Ținutul Lacurilor, și mai pronunțat în condiții de stres.

Șarpele se întorsese conștiincios în habitatul lui natural.

S-a dezbrăcat până la pantalonii bufanți și a hrănit animalele, fie cu grămăjoare de alune și semințe de floarea-soarelui, fie cu fân și frunze de varză. Pentru Horace, broasca, avea o mână de viermi, din cei pe care tatăl ei îi folosea ca momeală la pescuit. S-a îmbrăcat apoi degrabă cu o bluză de poplin încheiată la

gât până la ultimul nasture și cu o fustă înflorată. S-a uitat în oglindă. Ca și restul garderobei de zi cu zi pe care ea și sora ei o aveau, materialul era oarecum decolorat și stilul destul de demodat, dar cel puțin, la insistența mamei lor, hainele erau bine croite.

Și-a aranjat gulerul strâns și și-a studiat trăsăturile.

– Parcă sunt Sybil, a murmurat ea, aducându-și aminte de insecta-frunză pe care o păstrase timp de aproape un an în vivariul ei, înainte să se mute Horace acolo.

Se bucurase enorm să constate că draga de Sybil făcuse pui, pe care nici măcar nu-i observase până nu se făcuseră mari, așa de bine se camuflau în mediul înconjurător. Creaturi fantomatice, ca și ea, se pricep să rămână invizibile.

Și-a luat o șuviță rebelă și a prins-o în cocul de la baza cefei, a așezat iepurele în cușca lui și s-a dus să ia micul dejun cu familia.

Când a intrat în salonul mohorât, părinții și sora ei ședeau deja la masa de mahon uzată. În clipa în care s-a așezat, a auzit un țâțâit plin de reproș din spatele ziarului *Times*.

– Bună dimineața, Flora! Mă bucur că ai catadicsit să ni te alături.

Privirea mamei a căzut imediat pe picioarele Florei și pe ciorapii ei lungi. A ridicat din sprânceană, dar nu a spus nimic.

– Ai dormit bine, draga mea?

– Da, mulțumesc, mamă, a răspuns Flora, în timp ce, zâmbind vesel, Sarah îi punea în față un castron cu terci. Sarah avusese grijă de surori de când erau mititele și știa că mirosul de carne gătită îi întorcea stomacul pe dos Florei. În locul micului dejunului obișnuit, cu pește, sângerete și cârnăciori pe care îl mânca familia ei și pe care Flora le refuza cu obstinație, au căzut de acord, după ani și ani, ca ea să mănânce terci. A jurat că atunci când va avea casa ei să nu ajungă nici un animal mort pe farfurii.

– Aurelia, dragă, ești palidă!

Rose și-a privit fiica îngrijorată.

– Te simți bine?

– Da, mulțumesc! a răspuns Aurelia, înainte să ducă furculiță mică la gură și să muște fin din sângerete.

– Trebuie să te odihnești cât poți de mult în următoarele săptămâni. Anotimpul ăsta poate fi obositor și abia ți-ai revenit din răceala aia urâtă.

– Da, mamă, a răspuns Aurelia, extrem de răbdătoare cu mama ei cea grijulie.

– Eu cred că Aurelia arată strălucitor, a declarat Flora, și sora ei i-a zâmbit recunoscătoare.

Mereu bolnăvicioasă în copilărie, Aurelia a fost tratată de părinți și de întregul personal din casă ca o păpușă, cum și arăta. Iar acum, în mod special, nu-și permiteau să se îmbolnăvească. Mama lor anunțase cu o lună în urmă că Aurelia urma să își facă debutul la Londra și să fie prezentată reginei și regelui. Sperau ca fata să atragă atenția unui bărbat bogat și potrivit pentru ea, dintr-o familie la fel de bună ca a lor. Asta dacă reușea să compenseze prin frumusețe și dulceață lipsa banilor familiei.

Cu toate că Flora nu-și dorea să se expună ea însăși, se simțea ușor desconsiderată pentru faptul că mătușa Charlotte, sora mamei ei, care acoperea costurile pentru debutul Aureliei, nu se gândise să facă același lucru și pentru nepoata ei mai mare.

Micul dejun a continuat ca de obicei. Lui Alistair nu-i plăcea să vorbească la masă, spunea că nu se putea concentra în timp ce citea știrile din lume. Flora i-a aruncat tatălui ei o privire pe sub gene. Nu vedea decât un petic chel care se înălța deasupra ziarului ca o jumătate de lună, cu câteva smocuri de păr grizonant la urechi.

Ce-a mai îmbătrânit după războiul burilor! s-a gândit ea cu tristețe.

Alistair fusese împușcat și, deși chirurgii îi salvaseră piciorul drept, șchiopăta și se sprijinea în baston. Cea mai sinistră consecință a rănii acestui fost ofițer de cavalerie, care își petrecuse toată viața pe cal, fusese că din cauza durerii nu mai putea participa la vânătoarea locală.

Deși trăiseră sub același acoperiș timp de nouăsprezece ani, Flora nu-și amintea mai mult de două-trei conversații cu tatăl ei, altfel decât de pură politețe. Alistair își comunica dorințele sau plângerile pe care le avea față de fiicele sale prin intermediul soției lui. Pentru a suta oară, fata se întreba de ce se căsătorise mama ei cu el. Cu siguranță, la frumusețea, inteligența și numele familiei bune fusese o adevărată partidă înainte de căsătorie și ar fi avut o grămadă de pretendenți din

care să aleagă. Flora nu putea decât să presupună că tatăl ei era de o profunzime pe care nu avusese ea norocul s-o descopere.

Alistair și-a împăturit meticulos ziarul și cu aceasta a semnalat încheierea mesei. Rose a dat ușor din cap, indicând astfel că fetele puteau pleca, așa că s-au ridicat.

– Nu uitați că mâine după-amiază vine familia Vaughan la ceai, așa că în seara asta faceți amândouă baie. Sarah, le poți pregăti baia înainte de cină?

– Da, doamnă!

Sarah a făcut o plecăciune.

– Și Aurelia, vei purta rochia roz de muselină!

– Foarte bine, mamă! a consimțit ea și cele două fete au ieșit din salon.

În timp ce traversau coridorul și pașii le răsunau în liniștea casei, iar picioarele neîncălțate ale Florei lipăiau pe dalele reci de granit, Aurelia a spus:

– Elizabeth, fiica familiei Vaughan, își face debutul odată cu mine. Mama spune că am fost la ei în vizită în Kent când eram mici, dar zău dacă îmi aduc aminte de ei. Tu?

– Din păcate, da, a spus Flora, în timp ce urcau scările. Fiul lor, Archie, care avea șase ani când aveam eu patru, mă lovea cu mere în livadă. Eram vânătă peste tot. Este cel mai rău băiat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Mă întreb dacă a devenit mai bun, a chicotit Aurelia. Probabil are douăzeci și unu de ani, dacă tu ai nouăsprezece.

– Păi, o să vedem, dar dacă decide să dea iar cu mere în mine, o să dau și eu cu pietre.

Aurelia a chicotit.

– Nu, te rog! Doamna Vaughan e cea mai veche prietenă a mamei și știi că mama o adoră. Mă rog, cel puțin o să cunosc o persoană înainte să mă duc în Londra. Sper să mă placă Elizabeth, fiindcă sunt sigură că în sud tinerele sunt mult mai sofisticate. Pe lângă ea, o să mă simt ca o țărăncuță.

– Și sunt absolut sigură că nu așa vei fi privită atunci când vei fi gătită toată.

Flora a deschis ușa camerei și Aurelia a intrat după ea.

– Vei fi cea mai răvășitoare debutantă a Sezonului, Aurelia, sunt sigură de asta. Cu toate că nu te invidiez deloc, a adăugat ea, în timp ce traversa camera spre cușca lui Posy, pentru a elibera animalul.

Aurelia s-a cocoțat pe pat și a întrebat:

– Ești absolut sigură că nu, Flora? Oricât ai protestat că nu, m-am cam îngrijorat că da. În fond, nu e drept că eu am parte de debut, când tu nu ai avut.

– Ce s-ar face animalele mele fără mine?

– Adevărat, deși tare mi-ar plăcea să-i văd fața viitorului tău soț când vei insista să împarți dormitorul matrimonial cu menajeria ta!

Aurelia a luat-o pe Posy în brațe.

– Dacă se poartă urât, îl pun pe șobolanul Albert pe el.

– Atunci pot să împrumut animalul dacă e nevoie?

– Cu plăcere!

Flora a făcut o grimasă.

– Aurelia, amândouă știm că Sezonul are singura menire de a-ți găsi un soț. Vrei să te măriți?

– Sinceră să fiu, nu sunt sigură în privința căsătoriei, dar mi-ar cam plăcea să mă îndrăgostesc, da. Nu asta își dorește fiecare fată?

– Știi că mă gândeam că mi s-ar potrivi o viață de celibatară. Să trăiesc într-o colibă, înconjurată de animale care mă iubesc necondiționat. Mi se pare mai sănătos decât să iubesc un bărbat.

– Dar cam plictisitor, nu crezi?

– Poate, dar apoi, până și eu sunt plictisitoare.

Flora a luat într-o palmă pârșii, Maisie și Ethel, și micuții s-au ghemuit mulțumiți, cu codițele stufoase înfășurate în jurul capului, în timp ce le mătura cușca cu cealaltă mână.

– Doamne, Flora, când o să încetezi să te mai subestimezi? La școală ai excelat, vorbești franceză fluent, desenezi și pictezi de vis. Sunt o nătângă pe lângă tine.

– Acum cine se subestimează? a tachinat-o Flora. Și-apoi, amândouă știm că pentru femei e mult mai apreciată calitatea de a fi frumoasă. Fetele frumoase și distractive dobândesc căsnicii ca lumea, nu cele simple și bătrâne ca mine.

– O să-mi fie îngrozitor de dor de tine când o să mă mărit. Poate te muți și tu în noua mea casă, fiindcă nu știu ce o să mă fac fără tine. Acum trebuie să cobor.

Aurelia a lăsat iepuroaica pe jos.

– Mama vrea să-mi vorbească despre jurnalul londonez.

În timp ce ieșea Aurelia din încăpere, Flora se și imagina în viitoarea casă a surorii ei, ca o mătușă nemăritată despre care citise în romanele ei. S-a dat jos din pat și s-a dus la birou, unde a descuiat sertarul de jos, din care a scos jurnalul cu coperte de mătase. Și-a suflecat mânecile, ca să nu își păteze cu cerneală manșetele din dantelă și a început să scrie.

Capitolul 10

A doua zi de dimineață, Flora a înhămat poneiul Myla la cabrioletă și a pornit spre Hawkshead, ca să ia de la domnul Bolton, de la aprozar, o cutie cu frunze de varză și morcovi pe care i le pusese deoparte. Știa că părinții nu o lăsau să conducă singură, considerând că nu se cădea ca fiica cea mare de la Esthwaite Hall să fie văzută în orice altceva decât o caleașcă, însă Flora nu putea fi descurajată.

– În fond, mamă, având în vedere că tu și *papa* ați concediat vizitiul, numai Stanley mă poate duce și e foarte nedrept să îi cer lui, când are atât de multă treabă la grajduri.

Mama ei nu avea de ales decât să fie de acord și în cele din urmă a consimțit. De curând chiar începuse să-i ceară Florei să o ajute cu diverse lucruri dacă tot se afla în sat.

Biata mama, s-a gândit Flora suspinând, imaginându-și cât de dificilă urma să fie penuria în care continuau să se afunde. Își amintea când fusese mică și vizitaseră casa copilăriei mamei ei, care, la cei patru ani cât avea atunci, i se păruse un veritabil palat, cu o mulțime de paji, servitoare și un majordom a cărui figură părea sculptată din marmură și care nu se clintise atunci când fiica intrase alături de familie în casă. Și Flora, și Aurelia fuseseră trimise de fosta bonă a mamei în camera de joacă și Flora nu-și văzuse nici o clipă bunicii, cu toate că, dacă-și amintea bine, Aurelia, care avea trei ani, fusese dusă puțin la ei, ca să le-o prezinte.

După ce și-a terminat treburile, Flora a dat un bănuț băiatului pe care-l rugase să aibă grijă de ponei și s-a urcat pe capra de lemn cu o ladă plină de legume și cu o pungă de hârtie cu dropsuri, preferatele Aureliei.

Era o zi luminoasă și, în timp ce conducea cabrioleta spre ieșirea din satul Hawkshead, a hotărât să aleagă calea mai lungă, pe lângă Esthwaite Water prin satul Near Sawrey, ca să vadă brândușele și narcisele înflorind. Chiar și aerul mirosea mai frumos, iar scurta ninsoare din acea dimineața abia sărutase pământul înainte să se topească. În vreme ce pornea pe poteca dinspre Near Sawrey către casă, a aruncat o privire spre ferma al cărei acoperiș se zărea în stânga.

Pentru a suta oară, Flora s-a gândit să se oprească și să se prezinte singuraticului rezident, ca să-i reamintească felul cum se cunoscuseră cu ani în urmă și ce inspirație fusese de-atunci pentru ea.

Ca de obicei, după ce o convinsese pe Myla să încetinească, își pierduse curajul.

O să mă opresc într-o zi, și-a promis ea, căci, dincolo de acele ziduri solide, trăia întruchiparea tuturor speranțelor și a visurilor ei pentru viitor.

Myla a trecut la trap pe lângă Hill Top Farm și Flora era atât de adâncită în gânduri, încât, în timp ce ghida poneiul pe podețul hârbuit de peste pârâu, din cauza bolborositului zgomotos din albia plină de pietre, nu a auzit tropotul copitelor care se apropiau în plină viteză din stânga ei. Cum a cotit după pod, au apărut un cal și un călăreț la câțiva metri în fața ei. Myla s-a speriat și s-a ridicat pe picioarele din spate atât de sus, încât roțile din față ale cabrioletei s-au desprins de sol pentru câteva clipe. Flora a alunecat pe capră, în timp ce trăsurica stătea înclinată într-un unghi periculos și, ținându-se de marginea ei, a încercat să se echilibreze, în vreme ce călărețul a oprit calul la câțiva centimetri de nările umflate ale Mylei.

– Ce crezi că faci? a strigat Flora, în timp ce încerca să-și liniștească poneiul îngrozit. Nu te uiți pe unde mergi?

În acel moment, Myla a hotărât să pornească la galop spre casă, cu toată viteza, ca să se îndepărteze de armăsarul care năvălise peste ea și acum îi ținea calea. Flora a fost aruncată în față, a pierdut controlul cabrioletei când i-au zburat hățurile din mâini și Myla a zburat pe lângă cal și călăreț, către sanctuar. Flora a mai apucat doar să surprindă expresia șocată din ochii căprui ai călărețului.

A avut nevoie de toată forța pentru a se ține de băncuță cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, trăgea de prisos de frâie. Numai când au intrat pe porțile moșiei Hall a mai încetinit Myla, transpirată toată. Flora a ajuns la grajd cutremurată și destul de învinețită.

– Domnișoară Flora! Ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat? a întrebat Stanley, grăjdarul, în timp ce se uita la ochii albi ai căluțului și încerca să-l calmeze.

– Ne-a tăiat calea un călăreț, din senin, și Myla a zbughit-o, i-a explicat Flora, cu lacrimi în ochi, în timp ce-i dădea frâiele lui Stanley și accepta mâna oferită pentru a coborî din trăsurică.

– Domnișoară Flora, ești palidă rău! a remarcat el.

Acum că avea pământul sub picioare, Flora a simțit că-și pierdea cunoștința și s-a sprijinit de umărul lat al lui Stanley.

– Să o chem pe Sarah să te ducă în casă?

– Nu, lasă-mă să stau puțin jos în hambar. Ai putea oare să fii atât de amabil să-mi aduci niște apă?

– Da, domnișoară!

A condus-o în hambar și a ajutat-o să se așeze pe un balot de fân, apoi a plecat să-i aducă apă. Flora și-a dat seama că tremura.

– Poftim, domnișoară, a spus Stanley la întoarcere. Sigur nu vrei s-o chem pe Sarah? Ești cam palidă la față.

– Nu.

Flora răspunsese cât de vehement putuse, fiindcă dacă se ducea vorba, chiar și de departe, că fusese văzută pierzând controlul trăsuricii, însemna că toate drumurile ei – și astfel libertatea însăși – aveau să îi fie interzise din acel moment.

– Te rog, a spus ea, făcând un efort să se ridice în picioare, nu spune nimănui nimic despre asta.

– Cum doriți, domnișoară!

Flora a ieșit din hambar cu capul sus, dar cu senzația că urmau să i se spargă oasele. În timp ce traversa pajiștea spre casă, știa că nu avea voie să se trădeze în fața părinților. A intrat în bucătărie și a văzut-o pe doamna Hillbeck stresată în timp ce băga o pulpă de miel la cuptor.

– Pentru numele Domnului, unde ai fost, domnișoară Flora? Acum nici zece minute a coborât mama ta să ne întrebe dacă te-am văzut. Deja sunt toți la masă în salon.

– Am... fost afară.

– Domnișoară Flora?

Sarah s-a apropiat de ea.

– Da?

– Ai o pată de murdărie pe nas și părul răvășit.

– Ai un șervet?

– Sigur că da.

Sarah i-a curățat fața, așa cum făcea când era mică.

– Gata?

– Gata, dar părul...

– Nu avem timp, mulțumesc!

Flora a ieșit în goană din bucătărie, pipăindu-și părul pe nevăzute, ca să-și prindă șuvițele rebele la loc în coc. S-a oprit în ușa salonului și a ascultat zumzetul surd al conversației, apoi a tras aer în piept și a intrat. În acea clipă, șase capete s-au întors spre ea.

– Vă rog să mă iertați, mama, *papa*, Lady Vaughan, domnișoară Vaughan și Ar...

În timp ce pronunța toate aceste nume, privirea Florei urmărea pe rând oaspeții așezați în jurul mesei, până a ajuns la o pereche de ochi căprui, măriți de spaimă și de mirare să o recunoască.

– Archie! a scuipat ea numele.

Așadar, ăsta era nemernicul care aproape c-o aruncase din trăsură, băiețelul nesuferit care îi făcuse vânătăi cu ani în urmă, aruncând cu mere în ea. Crescuse, dar făcea la fel de multe rele.

– Fiul meu este major, astfel încât vă veți adresa lui cu „Lord Vaughan“, a corectat-o Lady Vaughan.

– Iertați-mă, nu am știut. Lord Vaughan, a îngăimat ea, în timp ce se așeza.

– Unde ai fost, Flora? a întrebat cu blândețe mama ei, dar cu o expresie care sugera tot ce nu putea exprima de față cu toată lumea.

Flora a observat că mama ei purta cea mai frumoasă rochie a ei.

– Am... întârziat din cauza unei trăsuri răsturnate, care bloca drumul. Flora hotărâse să spună o jumătate de adevăr. Te rog să mă ierți, mamă, a trebuit să vin cu cabrioleta pe alte cărări.

– Fiica ta conduce singură cabrioleta? a întrebat Lady Vaughan, cu o mutră extrem de dezaprobatoare.

– De obicei nu, bineînțeles, dragă Arabella, dar azi-dimineață vizitiul nostru nu s-a simțit bine și Flora a avut treabă în Hawkshead.

– Iartă-mă, mamă! a repetat Flora, în timp ce se servea, în sfârșit, prânzul.

Oricât s-a străduit să se concentreze la insipida Elizabeth, sora lui Archie, care ședea lângă ea și să vorbească cu aceasta despre splendorile garderobei sale pentru următorul Sezon, a simțit în permanență privirea „lordului" Archie, care o sfredelea de peste masă, în încercarea de a-și cere scuze. Lângă el fusese așezată Aurelia, care făcea tot posibilul să îl țină de vorbă, numai că și el era la fel de distras ca și Flora. În timp ce se lupta cu primul fel de mâncare – lăsând carnea de miel deoparte – încerca să se înveselească la ideea că-l putea atrage pe Archie în grajd, unde să-i tragă un pumn în nasul ăla aristocratic și înfumurat. În cele din urmă, Alistair și-a tras scaunul de la masă și a anunțat că urma să se retragă în birou, ca să se ocupe de niște documente.

– Eu cu Arabella și cu Elizabeth ne vom retrage în sufragerie.

Rose s-a ridicat.

– Avem multe de povestit, nu-i așa, dragile mele?

– Într-adevăr, a răspuns Lady Vaughan.

– Aurelia, poate ai vrea să-l însoțești pe Archie prin grădină? Pare cald zilele astea, dacă pui ceva pe tine. Aurelia a avut o răceală îngrozitoare acum câteva săptămâni, dar în fond asta se întâmplă dacă locuiești în nord, i-a explicat Rose doamnei Vaughan.

***

Fiind singura care nu primise nici o instrucțiune, Flora s-a ridicat ultima de la masă și i-a urmat. În timp ce mergea pe hol, a văzut că Rose, Lady Vaughan și Elizabeth deja dispăruseră în sufragerie, iar Aurelia și Archie ieșiseră pe ușa din față spre grădini.

Flora a urcat încet și chinuit la etaj, ca să se ducă în camera ei. Imediat ce s-a aflat la adăpost, a încuiat ușa și s-a prăvălit mulțumită pe pat.

Începea să se lase amurgul când a fost trezită de o bătaie ușoară în ușă. S-a dat încetișor jos din pat și și-a îndreptat spatele.

– Cine e?

– Eu sunt, Aurelia. Pot să intru?

Flora a făcut un efort să stea dreaptă și s-a dus înțepenită să descuie ușa.

– Bună.

– Archie mi-a spus ce s-a întâmplat mai devreme. Cum te simți?

Aurelia o privea cu îngrijorare.

– Era și el îngrijorat și se simțea mizerabil. Numai despre asta a vorbit cât ne-am plimbat. A insistat să-ți scrie un bilet în care să-și ceară scuze și i-am promis că ți-l voi aduce eu. Poftim.

Aurelia i-a dat un plic.

– Mulțumesc, a răspuns Flora și a băgat scrisoarea în buzunar.

– Nu îl desfaci?

– Mai târziu.

– Flora, înțeleg că întâlnirile voastre de până acum au fost... neplăcute, dar serios, Archie e extrem de amabil. Cred că ți-ar plăcea de el dacă i-ai da o șansă. Chiar cred asta.

Flora a văzut că Aurelia își îndreptase privirea visătoare spre fereastră.

– Doamne Dumnezeule, Aurelia! Sper că nu te-ai îndrăgostit deja de el?

– Eu... nu, sigur că nu, dar până și tu trebuie să recunoști că este îngrozitor de frumos. Și de împlinit. Pare să fi citit toate cărțile care s-au scris vreodată și a petrecut un an făcând turul Europei, așa că e foarte educat. M-am simțit ca o proastă în timpul discuției cu el.

– Archie a beneficiat de o educație ca lumea, care, din păcate, nu ni se acordă și nouă, femeilor, a ripostat Flora.

– Ei bine...

Aurelia știa că atunci când sora ei avea toane, era inutil să se certe cu ea.

– Așa stau lucrurile și cum nu le putem schimba, trebuie să le acceptăm ca atare. Uneori simt că nu-ți place că ești femeie.

– Ai dreptate, poate nu-mi place. Oricum, a continuat Flora mai blând, de data asta, observând că a stânjenit-o pe Aurelia, ignoră-mă, draga mea, nu doar corpul mi-a fost rănit, ci și mândria. Bănuiesc că oaspeții noștri au plecat?

– Da, dar sper să-i revăd în timpul Sezonului. Casa lor din Londra e aproape de casa mătușii Charlotte. Și Elizabeth a fost foarte bună cu mine și mi-a povestit despre toate fetele care ne vor însoți. Până și Archie a spus că e posibil să vină la niște serate dansante anul ăsta.

Iar are privirea aceea, se gândea Flora, în timp ce vocea surorii ei se cufunda în reverie.

– Cobori la cină? a întrebat Aurelia în cele din urmă. Pot să-i spun mamei că te doare capul, dacă vrei și o va trimite pe doamna Hillbeck cu tava sus. Ești foarte palidă.

– Mulțumesc. Cred că cel mai bine stau în pat, nu mă simt în apele mele astă-seară.

– Mă întorc mai târziu să văd ce faci. Sigur nu vrei să-i spun adevărul mamei?

– Nu. O să mă bată la cap. Serios, Aurelia, n-am nimic.

Imediat ce a ieșit sora ei din cameră, Flora a băgat mâna în buzunar și a scos scrisoarea. Se gândea în timpul ăsta să o rupă și să o arunce în foc, căci nu avea cum să conteze ce scrisese el. Dar a mânat-o curiozitatea, a desfăcut-o și a observat cu surprindere scrisul lui frumos.

Draga mea domnișoară MacNichol,

Îți cer iertare pentru nefericitul incident de mai devreme. Mi-a fost foarte greu să-mi strunesc calul și când am reușit în sfârșit, am gonit după dumneata ca să văd dacă te pot ajuta, însă nu te-am mai găsit.

Doresc de asemenea să-mi cer scuze pentru comportamentul meu oribil cu merele. Înainte de catastrofa de astăzi, eram hotărât să-mi cer iertare retrospectiv și să-ți mulțumesc că nu ai făcut ceea ce fac toate fetele care fug în lacrimi la mamele lor. Asta m-a scutit de bătaie.

Dacă pot face orice ca să-mi răscumpăr greșelile față de dumneata, mi-aș dori foarte mult să fac asta. Până acum, întâlnirile noastre au fost turbulente, dar sper să

am șansa pe viitor să o iau de la capăt. A treia oară poartă noroc, cum se spune.

Sunt sigur că ne vom revedea la Londra, în acest Sezon. Până atunci, servitorul tău umil și copleșit de regrete,

Archie Vaughan

Flora a azvârlit scrisoarea cât colo și a privit cum plutește o clipă în aer, ca un fluture haotic, înainte să aterizeze pe jos și să hotărască faptul că Archie Vaughan deprinsese talentul de a scrie proză elegantă femeilor. Cu toate că nu-i plăcea să recunoască, Aurelia avusese dreptate. Avea un fizic puternic, cu trăsături cizelate, la care contribuiau gropițele din obraji, un păr negru și ondulat care îi atârna neglijent peste frunte și niște ochi căprui care zâmbeau cu lejeritate. Era cu adevărat supărător de frumos, însă, caracterul lui avea de suferit.

– Crede că o să-l iert. Ei bine, nu și de data asta! a murmurat ea în timp ce a traversat camera și s-a așezat cu greu în fața cuștilor. Agitația generală dinăuntru îi atrăsese atenția că trecuse ora mesei pentru animale. S-a întins spre lada în care ținea semințele și legumele și a gemut de disperare.

– Și după toate astea, a căzut și mâncarea voastră din trăsură!

Capitolul 11

– Flora, draga mea, mă gândeam să discutăm despre ce o să facem vara care vine!

– Da, mama!

Flora stătea în budoarul mamei sale, în timp ce Rose ședea în fața mesei de toaletă cu trei oglinzi și își punea cerceii cu perle pentru cină.

– Stai jos, te rog!

Flora s-a așezat pe taburetul din damasc albastru și a așteptat ca mama ei să înceapă să vorbească. Rose avea o față la fel de netedă și de încântătoare ca atunci când era ea însăși o tânără debutantă, dar Flora observa asprimea pe care o

exprimau buzele ei și îngrijorarea pe care o sugerau sprâncenele blonde și ușor încruntate.

– După cum știi, eu și Aurelia plecăm la Londra într-o săptămână, iar tatăl tău pleacă în vacanța anuală de vânătoare, cu verii lui din Scoția. Întrebarea e ce facem cu tine.

Rose s-a oprit și s-a uitat la reflexia Florei în oglindă.

– Sunt conștientă că detești orașul și nu ți-ai dori să ne însoțești la Londra.

Nici nu m-ai întrebat, își spune fata în gând.

– Dar în același timp, a continuat Rose, femeile nu sunt bine-venite la vânătoarea din Scoția. Așa că am vorbit cu personalul și, împreună cu tatăl tău, am ajuns la concluzia că e cel mai bine să rămâi aici. Ce părere ai?

Oricât de conflictuale i-ar fi fost emoțiile ce-i năpădeau mintea repede și cu furie, Flora știa că mama ei dorea să audă un singur răspuns:

– Rămân cu bucurie, mama! În fond, dacă ar fi să plec, mi-aș face griji pentru menajeria mea.

– Adevărat.

Pe fața mamei se citea o expresie de ușurare.

– Cu toate că, bineînțeles, îmi va fi dor de tine, de Aurelia și de *papa*.

– Și nouă de tine, dar cel puțin am rezolvat această chestiune. Îi voi aduce la cunoștință tatălui tău decizia noastră.

– Da, mama! Te las să te pregătești pentru cină.

– Mulțumesc.

Flora s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Tocmai se pregătea s-o deschidă, când a observat că mama ei se întorsese dinspre oglindă și se uita la ea.

– Flora?

– Da, mama?

– Te iubesc foarte mult. Și îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Eu...

Flora vedea că mama ei era stingherită.

– Nimic, a șoptit Rose. Nimic.

***

– Radiezi, spunea Flora o săptămână mai târziu, în timp ce stătea alături de Aurelia în pragul ușii, pregătită să-și ia rămas-bun de la ea și de la mama lor, care plecau la Londra.

– Mulțumesc, a răspuns Aurelia, cu o oarecare grimasă. Trebuie să mărturisesc că rochia asta de voiaj, din catifea, este atât de greoaie și de incomodă și corsetul este atât de strâns, încât nu cred că o să pot respira până ajung la Londra, unde le pot scoate.

– Dar îți vine de minune și sunt sigură că vei fi cea mai frumoasă debutantă a Sezonului.

Flora a strâns-o în brațe.

– O să fiu mândră de tine!

– E timpul să plecăm, Aurelia!

Rose a apărut în spatele lor și a sărutat-o pe Flora pe amândoi obrajii.

– Ai grijă, draga mea, și încearcă să nu alergi chiar prin tot districtul cât suntem plecate.

– O să fac tot posibilul, mamă!

– La revedere, dragă Flora!

Aurelia a mai îmbrățișat-o o dată și apoi i-a trimis un pupic în zbor, în timp ce urca în trăsura veche ce avea să le ducă la gara din Windermere, după care la Oxenholme, unde urmau să schimbe trenul și să-l ia pe cel de Londra.

Chiar și pentru gustul nepractic al Florei, trăsura părea o relicvă. Tatăl ei era foarte supărat că nu-și permitea să cumpere o mașină. Aurelia se sprijinea pe fereastră ca să-i facă cu mâna în timp ce calul pornise la drum. Flora i-a răspuns la fel și trăsura a dispărut pe poartă. Apoi s-a întors în casa întunecată cu care împărtășea senzația de abandon. Tatăl ei plecase în Scoția cu o zi înainte și pașii îi răsunau în gol. Pe Flora a cuprins-o atunci panica la gândul că urmau două luni de liniște.

Sus, în camera ei, a scos-o pe Posy din cușcă și i-a mângâiat urechile mătăsoase, gândindu-se că singurătatea asta era un exercițiu bun pentru viața ei de viitoare celibatară și că trebuia s-o accepte.

***

Nemaiavând parte de rutina cu care se obișnuise din copilărie, Flora începuse să-și creeze una proprie. Se trezea odată cu ciocârlia dimineața, se îmbrăca degrabă și, fiindcă renunțase la ideea de mic dejun formal pe care-l lua singură în salon, se alăturase doamnei Hillbeck, lui Sarah și lui Tilly în bucătărie, unde bea o cană cu ceai, mânca pâine proaspătă cu gem și bârfea. Apoi pleca, cu câteva sendvișuri înfășurate în hârtie ceruită, pe care le îndesa lângă trusa de desen, în sacul mare de pânză.

Flora crezuse întotdeauna că știa bine împrejurimile casei, dar abia în acea vară a descoperit cu adevărat frumusețea miraculoasă de la țară.

Făcea drumeții pe dealurile din jurul moșiei și, cu bietele fustele ridicate, se cățăra pe zidurile scunde din piatră care separau pământurile de secole. Ca un om de știință dedicat pasiunii sale, cataloga fiecare comoară peste care dădea, precum mica tufă de ochii-șoricelului descoperită pe un colț de stâncă.

Ciulea urechile la ciripitul cireșarilor și la trilurile gaițelor și mângâia tandru firele ierbii din vale și stâncile aspre care se încingeau la soare.

Într-una dintre acele zile fierbinți de iunie, Flora mergea pe malul unui iezer răcoros și neted ca oglinda, în speranța că va găsi o floare pe care o văzuse numai în cărțile de botanică. După ore întregi de căutare în arșiță, a dat în sfârșit peste gușa-porumbelului, roz și luminoasă, agățată de roci și minerale. Uimită de contrastul petalelor franjurate pe planta viguroasă, Flora s-a așezat pe pământul încălzit ca s-o deseneze.

Probabil că adormise în căldura copleșitoare, căci s-a trezit sub atingerea fină a apusului. S-a sculat, s-a uitat printre crengile pinilor din jur și a observat forma rară a unui șoim migrator, cocoțat pe o creangă înaltă.

Nu îndrăznea nici să respire și îi studia penajul lucios, care sclipea în soare și ciocul curbat ridicat în briză. Preț de o clipă, și om, și pasăre au rămas neclintiți, apoi, cu o mișcare regească, șoimul și-a desfăcut aripile și s-a ridicat în zbor către apus. În urma lui, creanga a tremurat.

S-a întors la amurg acasă și s-a apucat imediat să picteze schița șoimului în plin zbor.

Și-a petrecut majoritatea serilor studiind cartea ei preferată cu flori, scrisă de Sarah Bowdich și comparând florile pe care le schițase ea cu imaginile din carte, apoi adăuga numele lor latine în caiet, alături de floarea presată. În mod irațional, se simțea vinovată că închidea între paginile unei cărți un lucru atât de viu, dar cel puțin frumusețea sa era de-acum păstrată dincolo de durata vieții sale naturale.

De asemenea, a completat menajeria cu un pisoi pe care l-a găsit pe jumătate înecat la iezer. Destul de mititel ca să-i încapă în palmă, avea, după părerea Florei, numai câteva zile, căci avea ochii încă lipiți. Cumva, animăluțul reușise să iasă din lac și vehemența sa de a trăi o emoționase pe Flora mai mult decât oricare altă creatură adoptată de ea și, fiindcă nici nu avea cine s-o oprească, pisoiul negru a primit culcuș în patul ei.

L-a numit Panteră după ce l-a prins cu ochii pe Posy, urmărind cu poftă iepuroaica printre gratiile cuștii, cu toate că aceasta era de cinci ori mai mare decât el. Curând era pus pe picioare și își flexa gheruțele ascuțite când se cățăra pe perdele. Cum l-a înțărcat, Flora a știut că va trebui să-l ducă la bucătărie, ca să nu se înfrupte cu jumătate dintre animalele ei.

Aurelia îi scria o dată pe săptămână și îi povestea aventurile ei din Londra.

Mă bucur că s-a terminat în sfârșit prezentarea în sine. Am fost cu nervii la pământ cât am așteptat la coadă pentru a ajunge în fața regelui și a reginei. Între noi fie vorba, Flora, să știi că Alexandra este cu mult mai delicată și mai frumoasă decât pare în fotografii, iar regele este mai urât și mai gras! Spre uimirea mea, nu am dus lipsă de parteneri de dans la balurile la care am participat și doi dintre ei mi-au cerut să vină în vizită la mătușa Charlotte. Unul este viconte, despre care mama spune că deține jumătate din Berkshire, așa că-ți imaginezi cât de fericită e! Eu nu sunt așa amorezată. Nu e mult mai înalt ca mine – și doar știi ce scundă sunt eu – și merge șchiopătat, fiindcă a fost bolnav de poliomielită în copilărie. Mi-e milă de el, dar cu siguranță nu e Făt-Frumos, chiar dacă nu e vina lui.

Și că tot vorbim de „prinți", Archie Vaughan a sosit ca însoțitor al surorii lui, Elizabeth, la dansul de săptămâna trecută. Și, o, nu mă îndoiesc că e cel mai arătos bărbat din toată Londra. Restul debutantelor m-au invidiat serios când m-a invitat la dans, nu o dată, ci de trei ori! Mătușa Charlotte a spus că a fost aproape indecent!

După aceea am vorbit puțin și m-a întrebat de tine, mirat că nu erai cu noi la Londra. I-am explicat că tu urăști viața la oraș, așa că ai rămas la Esthwaite Hall. *A spus că spera să-l fi iertat. Mărturisesc că s-ar putea să cam fiu îndrăgostită de el, chiar dacă are ceva ce mă neliniștește.*

Și asta e tot deocamdată. Mama îți transmite toate cele bune. Sunt sigură că înțelegi cât se bucură că se află din nou în societate. Aici se pare că o cunoaște toată lumea și că a fost o debutantă foarte cunoscută înainte să se mărite cu papa. *Spune că îți va scrie curând.*

Îmi e dor de tine, draga mea soră!

Aurelia

– Măi, să fie! a exclamat Flora frustrată spre Panteră, care se cățărase pe fusta ei și i se așezase în poală în timp ce citea scrisoarea. Asta-mi mai trebuie, să-l am cumnat pe Archie Vaughan!

***

Câteva zile mai târziu, într-o după-amiază fierbinte de iulie, Flora stătea la masa din grădină și desena. Găsise în debara o pălărie de pânză cu boruri largi, abandonată nu se știe de cine și care o apăra de razele puternice ale soarelui. Panteră țopăia pe pajiște, alergând după fluturi, atât de adorabil, încât Flora uitase de florile pe care le desena și în schimb stătea pe iarbă ca să-i surprindă frumusețea.

La un moment dat a tresărit, auzind în spatele ei niște pași greoi. S-a întors, cu gândul că venise Tilly de la piață, dar, în schimb, peste ea a trecut o umbră înaltă și curând a dat de ochii căprui ai lui Archie Vaughan.

– Bună ziua, domnișoară MacNichol! Îmi cer scuze dacă v-am deranjat, dar mă doare pumnul de cât am bătut la ușă, așa că am venit prin spate în căutarea unui suflet de om.

– Doamne, dar...

Flora s-a ridicat în picioare, în timp ce pisoiului i se zburlise blana pe spate și îl scuipa feroce pe străin.

– Servitorii au plecat în oraș și, după cum știi, familia mea e plecată.

– Așadar, ești o orfană veritabilă la tine acasă.

– Nu tocmai orfană, a protestat ea. Pur și simplu nu-mi pasă de Londra și am preferat să rămân aici.

– Cel puțin de data asta avem aceeași părere. Mai ales în sezonul de împerechere, când o nouă tranșă de tinere nevinovate trebuie să dea din gene pe cât se poate de cochet, ca parte din licitația împotriva rivalelor, pentru cel mai mascul dintre premii.

– Tu te consideri un „premiu“ între masculi, Lord Vaughan? Am aflat de la sora mea că ai participat la dans săptămâna trecută.

– Din contră, a răspuns el. În ciuda descendenței și a numelui antic al familiei mele, suntem complet faliți. Poate că știi că tata a murit acum șapte ani în ultimul război cu burii și că vasul *Vaughan* a rămas fără căpitan până acum câteva luni, când am devenit eu major. Totuși, te asigur că fac tot posibilul să stau departe de ghearele oricărei moștenitoare avute cu care mă întâlnesc.

Flora nu se așteptase la un răspuns atât de franc la remarca ei acidă.

– Pot să te întreb ce cauți aici?

– Tocmai vin din Scoția, unde am fost cu tatăl tău și cu grupul său de vânătoare câteva zile. E drum lung până la Londra și am hotărât să împușc doi iepuri dintr-un foc.

– Și cine sau ce sunt cei doi iepuri, mai precis?

– Mai întâi să iau o scurtă pauză de la călătorit și în al doilea rând să trec pe-aici ca să văd dacă am șansa să te găsesc aici și să petrec câteva minute în compania ta. Vreau să-mi cer scuze în persoană pentru ce s-a întâmplat în aprilie. De asemenea, aș dori să-mi potolesc setea. Deși, poate nu e posibil, având în vedere că personalul nu e aici.

– Asta e cea mai simplă pretenție a ta, Lord Vaughan! Sunt perfect capabilă să fac ceai și poate îți dau chiar și un sendviș.

– O domnișoară care face ceai și sendvișuri! Mă îndoiesc că sora și mama mea au idee de așa ceva.

– Nu e așa greu, a murmurat Flora și s-a ridicat. Vrei să rămâi în grădină cât le pregătesc?

– Nu, vin cu tine ca să-ți laud aptitudinile culinare.

– Cum dorești, a răspuns Flora cu asprime.

Au urcat treptele spre terasă, timp în care ea se simțea iritată că furia față de el părea să se fi atenuat datorită șarmului și sincerității lui. Hotărâtă să nu se lase, Flora a iuțit pasul când au intrat în bucătărie. Ceainicul era deja plin, așa că l-a pus pe sobă să fiarbă și s-a dus la masă să facă sendvișuri cu unt și brânză.

– Ce țărăncuță gospodină ești! a comentat Archie, trăgându-și un scaun și așezându-se.

– Te rog, nu mă lua de sus, Lord Vaughan! Mai ales în timp ce-ți fac de mâncare.

– Pot să te rog ceva, domnișoară MacNichol? Având în vedere că ne aflăm într-un context informal, poate ai vrea să îmi spui Archie. Iar eu aș putea să-ți spun Flora.

– Cu siguranță nu-ți permit să-mi spui pe nume. Abia ne cunoaștem. A trântit sendvișurile pe o farfurie. Bărbații de pe-aici mănâncă pâinea cu coajă. Îți convine?

– Doamne, dar fioroasă mai ești! a rânjit el văzând că îi oferă farfuria de parcă ar fi preferat s-o arunce. Au! a țipat el deodată, dând cu mâna să îndepărteze primejdia mică și păroasă care îl mușcase de gleznă. Nici pisoiul tău nu mă place.

Flora a zâmbit și a luat pisoiul în brațe, după care s-a întors să toarne ceaiul.

– Domnișoară MacNichol, oare nu avem nici o șansă să o luăm de la capăt? Mai ales că primul incident cu merele s-a întâmplat când eram un mucos de șase ani, iar al doilea a fost un accident regretabil.

– Lord Vaughan, s-a întors ea spre el, nu am nici cea mai vagă idee de ce ai venit și de ce pare să-ți pese ce părere am despre tine când, din ce spune sora mea, jumătate din femeile londoneze îți venerează calitățile. Dacă faci asta doar pentru că există o femeie pe lumea asta pe care nu o poți seduce și nu suporți asta, atunci îmi pare rău pentru tine, dar așa stau lucrurile. Așadar, mergem cu tava pe terasă?

– Dă-mi voie, te rog. Tu ia-l pe el, a arătat Archie spre Panteră. Tigrul ăsta feroce în haine de pisică trebuie controlat în caz că mă atacă din nou. Ți-ai ales bine animalul, domnișoară MacNichol!

Archie a luat tava cu ceai și s-a îndreptat spre ușă. Afară, pe terasă, soarele strălucea vesel, în contrast total cu liniștea mormântală care se lăsase între ei. Flora a turnat ceaiul și s-au așezat, iar Archie își devora sendvișurile cu coajă, știind că

era o mare impolitețe din partea ei. Dacă ar fi văzut mama ei, Rose ar fi certat-o foarte tare pentru comportamentul ei, dar nu îi venea să facă conversație de complezență. Aparent nici lui Archie.

– Scuză-mă, a spus ea în cele din urmă, trebuie să mă duc să-mi iau blocul de desen până nu se udă.

S-a ridicat de la masă și a arătat spre peluză. El a încuviințat.

– Desigur. Și, te rog, ia tigrul cu tine.

Când s-a întors, Archie era în picioare.

– Mulțumesc pentru ospitalitate. Îmi pare rău că ai rămas cu o impresie greșită despre mine și că nu te pot convinge de contrariu. Pe curând, domnișoară MacNichol!

– Sunt sigură că nu am o impresie greșită, dar sora mea va fi foarte încântată să îți țină companie dacă mai treci pe la noi.

Flora și-a pus blocul de desen pe masă și Archie l-a urmărit cu privirea.

– Pot să arunc o privire?

– Nu ai la ce să te uiți. Sunt doar niște schițe.

Dar Archie deschisese deja blocul și răsfoia desenele în cărbune.

– Domnișoară MacNichol, îți subestimezi talentul! Unele desene sunt cu totul deosebite. Șoimul ăsta... și schița cu tigrul negru...

– Îl cheamă Panteră.

– Perfect, a adăugat el. Ei bine, e superb! Chiar superb! Ai ochi pentru natură și animale.

– Desenez din pură plăcere.

– Dar cu siguranță asta fac toți artiștii, nu? Pasiunea vine din interior, nevoia de a se exprima în mediul artistic pe care-l alegi.

– Da, a confirmat Flora morocănoasă.

– Când făceam turul Europei, am văzut multe lucrări de artă incredibile. Și totuși, mulți dintre artiștii aceștia au trăit în sărăcie lucie mare parte din viața lor – au fost sclavii muzelor lor. Puțini au fost cei care nu au suferit într-un fel sau altul.

Privirea lui Archie a trecut de la blocul de desen la Flora.

– Ai și tu o suferință, domnișoară MacNichol?

– Ce întrebare! Doar fiindcă aleg să desenez și să pictez nu înseamnă că sufăr de vreo formă de boală mintală sau emoțională.

– Bun. Căci nu aș vrea să suferi. Sau să fii singură. Cu siguranță ești singură în mausoleul ăsta antic, nu-i așa? a insistat Archie.

– Nu sunt singură. Am personalul și o întreagă menajerie de animale care-mi țin companie.

– Sora ta a menționat... colecția de sălbăticiuni, ultima oară când am vorbit la Londra. Aparent, la un moment dat te-ai împrietenit cu un șarpe.

– Era un biet șarpe de casă, da, a recunoscut Flora, asaltată de ploaia de întrebări, care o făceau să se simtă ca atunci când o atacase cu mere. Nu m-au lăsat să-l păstrez.

– Până și eu m-aș împotrivi ideii de a ține un șarpe în casă. Ești o femeie tare neobișnuită, domnișoară MacNichol! Trebuie să recunosc că mă fascinezi.

– Mă bucur că ciudată cum sunt te amuz.

– Cu respect, domnișoară MacNichol! a spus Archie după o pauză. Reușești cumva să transformi orice compliment într-o remarcă negativă. Ce pot face ca să mă ierți? Am făcut tot posibilul, inclusiv să bat țara în lung și-n lat cu mașina, când puteam foarte bine să iau trenul până la Edinburgh și înapoi. Poftim, a adăugat și Flora i-a observat frustrarea. Ți-am spus adevărul.

Ca și cum confesiunea l-a lăsat fără dram de putere, Archie s-a așezat brusc pe scaun.

– Am plecat mai devreme de la vânătoare ca să vin să te văd. Dar e evident că nu te pot înduplecа, oricât aș încerca, așa că îmi voi vedea de drum și mă voi opri la un hotel undeva în sud.

Flora s-a uitat atent la el și lipsa ei de experiență cu bărbații – mai ales cu cei mondeni ca Archie – făcea instinctele ei naturale să lase de dorit. Pur și simplu nu putea să înțeleagă de ce făcuse atâtea eforturi să îi ceară scuze, când aparent putea avea orice femeie din Londra.

– Nu... știu ce să spun.

– Poate vrei să te gândești dacă nu dorești să petrecem câteva zile împreună și să povestim despre toate subiectele care te pasionează, din ce-mi spune sora ta, lucruri care mă interesează și pe mine.

– Cum ar fi?

– Mă pasionează botanica, domnișoară MacNichol și, cu toate că nu cred să am cunoștințele tale, îmi place să cred că sunt la început și că mai am de învățat. Grădina noastră din High Weald nu are frumusețea sălbatică pe care o are a voastră, dar e la fel de frumoasă într-un sens mai ordonat. Ai fost vreodată la Kew Gardens[19]?

– Nu. Flora s-a luminat auzind numele. Dar întotdeauna mi-am dorit. Am citit că acolo se colecționează specii din toată lumea, chiar și din America de Sud.

– Chiar așa, iar noul director, Sir David Prain, e creativ. A fost atât de amabil, încât ne-a ajutat cu grădina noastră. Mulțumită climei plăcute din sudul Angliei, am descoperit că dacă le ții la adăpost, plantele care provin dintr-o climă străină pot prospera. Mi-ar plăcea să văd și flora indigenă care crește cu siguranță din plin în zona asta. Îmi doresc să creez o colecție neobișnuită de plante din toată Anglia... Au!

Panteră se cățărase pe cracul pantalonului lui Archie și acum torcea și se alinta în poala lui, cu ghearele înfipte în țesătura de pe picioarele lui. Văzând că pisica ei îl iertase, Flora s-a înmuiat și ea.

– Dacă crezi că te pot ajuta cu studiul tău, atunci mi-ar face plăcere să îți arăt tot ce știu.

– Mulțumesc, a spus Archie, iar Flora și-a dat seama după trăsături că se mai relaxase și a ridicat mâna timid să mângâie pisoiul. Ți-aș fi recunoscător pentru expertiză.

– Dar unde vei sta?

– Am închiriat deja o cameră la hanul din *Near Sawrey*. Iar acum, a spus el, în timp ce se ridica și îi oferea brațul, cu celălalt ținând pisica mulțumită, vrei să-mi arăți grădina asta frumoasă?

Inițial, când au pornit turul, Flora făcuse tot posibilul să-i testeze cunoștințele, nesigură dacă nu era cumva vreun complot de-al lui pentru a o insulta sau umili. A descoperit însă curând că și pasiunea, și cunoștințele sale erau reale. Straturile de flori găzduiau o sumedenie de plante pe care Archie reușise să le numească fără nici un efort, cu o singură excepție, despre care i-a spus ea că se numește șopârliță-albă[20] sau parnasie de mlaștină, *Parnassia palustris*.

– Cred că e rară și preferă clima nordică, probabil de-asta nu o recunoști.

În timp ce se plimbau pe la marginea grădinii, Archie i-a spus că atunci când era mic, se ținea ca un câine după grădinar.

– Din păcate, și el a murit în războiul cu burii. Acum un an am venit de la Oxford și, fiindcă nu aveam bani ca să angajez personal complet, a trebuit să învăț singur. Așa că între timp a început să mă pasioneze. Să mă vezi acasă, în salopetă, a spus el zâmbind. Dacă vrei, data viitoare, mă îmbrac cu ea când vin. Nu trebuie să judecăm după aparențe, domnișoară MacNichol, a certat-o el, cu degetul arătător ridicat.

– Dar tocmai aparențele astea au fermecat femeile din Londra.

Flora îl privea cu suspiciune.

– Și asta mă oprește să fiu pasionat de plante? Sau credeai tu că sunt un bădăran dubios care-și bea banii?

Flora a coborât ochii jenată.

– Clar, a continuat el, văzându-i expresia, am doar douăzeci și unu de ani și uneori mă bucur de petreceri și de compania femeilor frumoase. Din păcate, după cum știi și tu, marile și vechile familii ale Angliei nu mai sunt atât de bogate ca pe vremuri, iar moștenirea mea a venit cu o moșie în paragină, High Weald, nu cu un cont considerabil în bancă. Vreau să fac tot posibilul să îi conserv splendoarea, cel puțin pe cea exterioară. Grădina dintre ziduri e celebră pentru frumusețea ei. Iar dacă asta înseamnă să mă murdăresc pe mâini, atunci așa să fie.

***

Flora stătea la birou mai târziu și mâna îi alerga pe jurnal, ca urmare a evenimentelor din acea zi. După ce a terminat de notat fiecare cuvințel de care își aducea aminte, și-a pus bine caietul în sertar. În mod ciudat, în noaptea aceea Flora nu a putut dormi, ci a stat și s-a gândit la dihotomia pe care o descoperise azi la Archie și la faptul, că înainte să plece, o convinsese să-l ducă la plimbare a doua zi, ca să vadă Langdale Pikes.

– Chiar că e o enigmă, i-a șoptit ea pisoiului, care-și ținea capul mititel pe pernă, lângă ea. Și mă detest acum că începe să-mi placă de el.

Capitolul 12

– Bună dimineața, domnișoară MacNichol! i-a urat Archie când s-au întâlnit, așa cum stabiliseră, în fața grajdului.

– Am adus mâncare să avem pentru prânz. Și nu-ți face griji, nu am tăiat coaja feliilor de pâine.

A ridicat coșul în trăsurică și i-a întins mâna s-o ajute. În timp ce se urca lângă el, Flora a luat frâiele în mână și a zâmbit cu ochii la costumația lui. Purta o pereche de pantaloni din țesătură cu ochiuri duble și o cămașă cu pătrățele destul de nefinisată, iar în picioare avea o pereche de încălțări grosolane, de muncitor.

– Le-am împrumutat de la hangiul la care stau în sat, i-a explicat el, văzându-i privirea. Pantalonii îmi sunt foarte mari, așa că i-am legat cu sfoară. Mă poți asemui cu un țăran?

– Chiar că da, Lord Vaughan, a confirmat ea. Un adevărat bărbat de la țară.

– Dacă tot ne petrecem ziua altfel decât de obicei, nu vrei măcar acum să renunțăm la formalități? Eu sunt doar Archie, băiatul grădinarului și tu ești Flora, lăptăreasa.

– Lăptăreasa! Așa rău arăt? s-a prefăcut ea supărată, în timp ce plesnea din bici și porneau la trap. N-aș putea să fiu măcar cameristă sau slujnică?

– Păi, în toate poveștile pe care le-am citit, cea mai frumoasă dintre toate este lăptăreasa. Nu era o insultă, ci un compliment.

Flora a preferat să se concentreze la cabrioletă, recunoscătoare că pălăria ei de soare îi ferea fața care tocmai i se încinsese. Era primul compliment direct referitor la aspectul ei fizic pe care îl primise vreodată de la un bărbat și habar nu avea cum să reacționeze.

Valea Langdale era cuibărită între vârfurile muntoase care se înălțau spre nori și care ședeau, aproape biblic despărțite, în jurul văii verzi, care se disipa domol, pe măsură ce se arăta fațada stâncoasă celor care urcau.

Archie a ajutat-o pe Flora să coboare din cabrioletă și au privit împreună crestele.

– „Cum se completează ei și se-ntrec spre nori și se-nalță-n valuri asemenea unei mări tumultuoase...“

– „... în frumusețea și-n diversitatea întinderilor și culorilor, nimic nu-i mai presus ca ei“, a completat Flora. Aici trăiesc, la Lacuri. Wordsworth mi-e familiar.

A ridicat din umeri văzându-i privirea mirată.

– De-asta îmi place să vin la munte, a spus el, expirând. Aici îți cunoști lungul nasului. Suntem doar un fir de praf în acest vast cosmos.

– Da și poate de-asta cei din Londra par atât de plini de ei.

– Se simt stăpânii universului în orașele lor artificiale, pe când aici... Archie nu și-a terminat propoziția, ci a luat o gură de aer curat. Ai urcat vreodată vreunul din munții ăștia, Flora?

– Bineînțeles că nu. Sunt fată. Mama ar face o criză numai dacă aș sugera așa ceva.

– Ai vrea? Mâine? Archie a luat-o de mână. Ar fi o aventură. Care crezi că ar fi mai potrivit? Ăla?

I-a dat drumul la mână și a arătat spre trecătoare.

– Dacă e să alegem, normal că îl alegem pe cel mai înalt, adică Scafell Pike în cazul ăsta.

Flora a arătat spre cel mai înalt dintre vârfuri, ascuns într-un nor.

– E cel mai înalt din Anglia și tata zice că priveliștea de pe pisc este de neasemuit.

– Așadar, urcăm?

– Nu în rochie!

Archie a râs.

– Atunci trebuie să cerșești sau să împrumuți o pereche de pantaloni. Batem palma?

– Doar dacă rămâne secretul nostru.

– Sigur că da. Archie a întins mâna ca să îi dea o șuviță de păr după ureche. Te iau mâine din fața porții la șase și jumătate.

***

În seara aceea, Flora a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată și a intrat în camera tatălui ei. A deschis timid ușa, în ciuda faptului că știa că nu era nimeni acolo s-o vadă, doar Sarah era acasă, în căsuța pe care o împărțea cu mama ei, iar Tilly și doamna Hillbeck erau în bucătărie și sporovăiau înainte de culcare. Cum a trecut pragul ușii, s-a cutremurat ușor din cauza temperaturii scăzute și a observat mirosul de praf și umezeală amestecat cu cel de apă de colonie. Camera era scăldată în umbrele serii, care se lungeau peste patul îngust de lemn. Pe noptieră era un ceas care anunța trecerea secundelor de absență ale tatălui.

Flora a deschis ușile grele ale dulapului și a început să răscolească printre haine, până a găsit o pereche de pantaloni de vânătoare. Și-a dat seama că avea nevoie și de șosete, așa că a deschis sertarul servantei de mahon, care era însă plin cu hârtii. Într-un colț se afla un morman de plicuri crem legate bine cu sfoară. Flora a recunoscut scrisul mamei și s-a întrebat dacă puteau fi scrisori de dragoste de pe vremea când era curtată. Era extrem de tentată să se uite, crezând că ar putea înțelege misterul din spatele căsniciei părinților ei, dar a ales să închidă bine sertarul, înainte să pună mâna pe ele, copleșită de curiozitate. A găsit șosetele și, cu o cămașă groasă pe braț, s-a îndreptat spre ușă.

A atins ușor clanța înainte ca tentația să o ia înaintea rațiunii și s-a întors la servantă. A aruncat hainele pe pat, a deschis sertarul și a scos teancul de scrisori. După ce a scos-o pe cea de sus de sub sfoară, a început să citească.

Casa Cranhurst
Kent
13 august 1889

Dragul meu Alistair,

Într-o săptămână vom fi căsătoriți. Mulțumesc din suflet pentru faptul că ești prințul meu pe cal alb și că mă salvezi de la marea rușine. În schimb, jur că voi fi cea mai ascultătoare și credincioasă soție pe care o poate avea vreun bărbat. Tata spune că a făcut deja transferul și sper că banii au ajuns în contul tău.

Aștept cu nerăbdare să te văd și să ajung în noua mea casă.

Cu cele mai bune gânduri,

Rose

Flora a citit și recitit, încercând să înțeleagă la ce fel de rușine se referea. Ce ar fi putut face mama ei atât de îngrozitor?

– Mă rog, orice ar fi, se explică relația lor, a rostit ea în camera goală.

Cel mai probabil mama ei se îndrăgostise de un bărbat nepotrivit, căci asta se întâmpla de cele mai multe ori în cărțile pe care le citea. Flora se întreba de cine. Cu toate că mama ei nu vorbea niciodată despre copilăria și adolescența ei, Aurelia remarcase recent din scrisorile pe care le primea că mama ei părea cunoscută tuturor. Ceea ce sublinia faptul că sigur avusese un trecut semnificativ. Flora a pus scrisoarea în plic și la locul ei sub sfoară, apoi a pus teancul în sertar. A luat din nou hainele tatălui ei de pe pat și a ieșit din cameră.

***

Flora s-a sculat la șase dimineața și și-a tras degrabă pantalonii pe ea, cămașa și șosetele. A coborât pe vârfuri în debaraua cu încălțăminte și a împrumutat ghetele solide ale lui Sarah, care erau puțin cam mici, dar nu avea de ales decât să se descurce cu ele și a luat o șapcă de stofă de la tatăl ei. A lăsat un bilet personalului în care spunea că pleacă toată ziua să caute flori pe care să le picteze și apoi s-a strecurat pe furiș din casă. În timp ce înainta pe alee și spre poartă, a observat o mașină Rolls Royce nou-nouță care o aștepta. Archie i-a deschis portiera și ea a urcat în mașină.

– Bună dimineața! a spus el zâmbind. Ești foarte atrăgătoare azi, Flora-lăptăreasa! Îmbrăcată perfect pentru a circula cu Fantoma- de-argint.

– Cel puțin practic, a răspuns ea.

– De fapt, cu șapca aia pe cap, ai putea trece drept băiat. Uite, pune-ți ochelarii ăștia de mașină ca să ai ținuta completă.

Flora și-a pus ochelarii și s-a încruntat.

– Mă bucur că nu e nimeni pe-aici să mă recunoască.

– Îți dai seama ce-ar zice mama sau sora ta dacă te-ar vedea? a întrebat el, în timp ce pornea motorul.

– Aș prefera să nu mă gândesc. Și cum se face că ai o asemenea mașină, când ai zis că familia ta e falită? *Papa* zice că astea costă o avere.

– Din păcate nu e a mea. Proprietarul unei moșii vecine mi-a împrumutat-o ca să-l las să folosească și el una dintre căsuțele de la High Weald. I-am promis să nu pun nici o întrebare în sensul ăsta, deși, e drept că nevasta bietului om e însărcinată cu al șaselea copil în toți atâția ani, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Evident că nu, a spus ea, strâmbând din nas.

– Ei bine, mă bucur că am putut să-i fac rodajul la munte. Am luat și mâncare de picnic într-un rucsac vechi milităresc pe care mi l-a împrumutat domnul Turnbull, buna mea gazdă, împreună cu niște pături, pentru orice eventualitate.

Flora s-a uitat pe geam și la cerul din jurul piscurilor îndepărtate și s-a încruntat văzând norii grei.

– Sper că nu am ales singura zi în care se deschid cerurile.

– Din fericire e cald de dimineață.

– O fi, dar tata zice mereu că temperaturile scad brusc la altitudini înalte. El a urcat pe toate vârfurile astea de-a lungul anilor.

– În cazul ăsta, va trebui să găsim un hambar în care să parcăm mașina. I-am promis lui Felix că orice-ar fi i-o duc înapoi la fel cum am primit-o și nu pot risca să o plouă.

Un țăran din partea locului a avut bunătatea să găzduiască Rolls-Royce-ul, iar Archie s-a uitat urât la copiii lui curioși – ca să nu mai zicem de prezența găinilor – care păreau dornici să se urce în ea.

– *Papa* a zis că i-a luat patru ore să ajungă pe vârf, a comentat Flora în timp ce porneau spre vale, traversând câmpia cu iarbă aspră.

– Tatăl tău e un montaniard experimentat, cred că nouă ne va lua ceva mai mult, a spus Archie, în timp ce scotea o hartă din rucsac. Hangiul ne-a sugerat un traseu bun. Uite.

A luat un băț și a schițat o potecă în țărâna uscată.

– Trebuie să mergem spre sud, către Esk Hause, apoi spre Broad Crag Col.

Archie a luat-o înainte cu harta în mână.

– Ce sunt punctele alea mici și albe pe munte? a întrebat el.

– Oi. Își lasă excrementele pe toate cărările.

– Poate călărim oi dacă obosim. Sunt niște animale foarte utile, ne dau și mâncare delicioasă și ne și acoperă cu lâna lor.

– Urăsc gustul de miel, a spus Flora. Am hotărât deja că nu voi oferi carne atunci când voi fi la casa mea.

– Serios? Și ce vei servi în schimb?

– Păi cum? Legume și pește, normal.

– Atunci nu sunt sigur că aș vrea să vin să iau masa la tine.

– N-ai decât.

Flora a ridicat din umeri și a pornit hotărâtă înaintea lui. Urcușul a fost simplu în primele câteva ore, căci panta nu era abruptă și se opreau din când în când pe la pârâurile care curgeau la vale, ca să bea apă proaspătă din căușul palmei și să se spele pe față. Au urmărit cărările bătute de drumeții de dinaintea lor și au povestit ca niște prieteni tot, de la cărți preferate la muzică. Apoi urcușul s-a îngreunat și n-au prea mai vorbit, ca să își păstreze suflul pentru efortul de a ajunge pe culmile stâncoase.

– Cred că am făcut două treimi din drum, a spus Archie, cocoțat pe un bolovan și privind spre pisc. Hai să ne întrecem până la creasta de deasupra.

O oră mai târziu au ajuns pe culme. Cu răsuflarea tăiată, gâfâind, s-au așezat unul lângă altul, entuziasmați de reușita lor. Flora s-a plimbat puțin în jurul piscului, sorbind cu nesaț priveliștea.

– Am citit aseară într-o carte, că dacă e senin poți vedea Scoția, Țara Galilor și Insula Man, a spus Archie și a venit lângă ea. Păcat că nu avem un fotograf cu noi ca să însemnăm evenimentul. Vrei să te ajut să te urci pe mormanul de pietre care marchează punctul cel mai înalt?

– Mulțumesc.

Archie a luat-o de mână și ea s-a cățărat pe stânci, apoi i-a dat drumul și ea a întins brațele și a ridicat privirea spre cerul senin.

– Mă simt în al nouălea cer!

– Ești, cel puțin în Anglia, a râs el și a întins brațele ca s-o ajute să coboare lângă el.

A prins-o de mijloc și a lăsat-o jos, fără să-i dea drumul și privind-o preț de câteva clipe.

– Flora, trebuie să-ți mărturisesc că ești de-a dreptul frumoasă când ești fericită!

Flora a simțit din nou că se îmbujorează, în timp ce ceața începea să le dea roată și să ascundă împrejurimile.

– Mor de foame, a anunțat ea, pentru a-și masca stângăcia.

– Și eu! Ce părere ai să coborâm până ajungem la soare și să facem picnic acolo? Domnul Turnbull spune că ar trebui să ne îndreptăm spre nord-vest, către Lingmell. Traseul e bine marcat de mormane de pietre. Spune că priveliștea spre Wasdale e destul de spectaculoasă. Ne putem opri să mâncăm acolo.

– Atunci ghidează-ne spre sendvișuri, a căzut ea de acord, în timp ce Archie își lua rucsacul de jos.

Au început să coboare și douăzeci de minute mai târziu Flora a început să se plângă că nu putea continua, așa că s-au așezat pe o piatră netedă, unde Archie a scos mâncarea.

– Niciodată nu au fost sendvișurile cu brânză atât de bune, au de-a dreptul un gust divin, a murmurat ea. Aș vrea doar să mă fi gândit să-mi aduc blocul de desen și cărbunele cu mine. Trebuie să încerc să țin minte priveliștea asta, ca s-o pot recrea pe hârtie.

Flora și-a scos șapca și părul i-a fluturat pe umeri, în timp ce ridica fața spre soarele cald.

– Ai cel mai frumos păr, trebuie să recunosc, a spus Archie și a întins mâna spre o șuviță, pe care și-a răsucit-o pe deget.

Atingerea intimă a lui Archie a făcut-o pe Flora să tresară.

– E gros și puternic ca o frânghie și mama nu știe de unde-l moștenesc, a spus ea. Dacă aluneci și cazi pe drum, o să-ți arunc o coadă ca să te poți ridica cu ajutorul ei. Flora a zâmbit și s-a întors spre Archie, care o fixa cu o privire stranie. Ce e?

– Nu se cade să-ți spun la ce mă gândeam. Tot ce pot spune e că actuala ta stare euforică mi se pare încântătoare.

– Mulțumesc. Și eu aș vrea să-ți spun că te-am iertat în sfârșit pentru că era cât pe ce să mă omori. De două ori.

– Așadar, suntem prieteni?

Pentru o clipă, fața lui Archie s-a aflat foarte aproape de a ei.

– Da, suntem prieteni.

În timp ce se sprijineau amândoi de stânca fierbinte, Flora a hotărât că nu s-a mai simțit niciodată atât de relaxată în prezența unei alte ființe, ceea ce era de-a dreptul halucinant în aceste circumstanțe.

– Și talentul pentru desen și pictură de unde crezi că l-ai moștenit? a întrebat-o el.

– Habar nu am, dar știu sigur cine m-a inspirat. Probabil că de-aici i se vede ferma.

– Și cine e această persoană?

– E o scriitoare de cărți pentru copii, pe nume Beatrix Potter. Când aveam șapte ani, a venit cu părinții ei la un ceai la Esthwaite Hall. Stăteam în grădină și încercam să desenez o omidă pe care tocmai o găsisem pe o frunză și o comparam cu un limax. Ea s-a așezat în iarbă lângă mine, mi-a admirat omida și m-a întrebat dacă putea să-mi arate ea cum se desenează. Apoi, o săptămână mai târziu, am primit un plic prin poștă. Am fost extrem de entuziasmată, fiindcă nu mai primisem niciodată nimic de felul aceasta. Înăuntru era o scrisoare de la domnișoara Potter, dar nu era orice fel de scrisoare, căci spunea povestea Omidei și a prietenului său, Melcul-fără-de-casă, și conținea desene în acuarelă. E cea mai prețioasă avere pe care-o posed.

– Am auzit de domnișoara Potter și de cărțile ei. A devenit celebră pentru ele în ultimii ani.

– Într-adevăr, dar când am cunoscut-o, nu era. Și acum locuiește în Near Sawrey la Hill Top Farm, foarte aproape de hanul la care stai tu.

– Și ați făcut cunoștință de când s-a mutat aici?

– Nu. Acum este așa de ocupată și faimoasă, încât am senzația că nu mă pot prezenta la ușa ei neinvitată.

– Locuiește singură?

– Eu așa cred.

– Atunci probabil că se și simte singură. Doar pentru că e cunoscută, nu înseamnă că nu dorește companie. Mai ales din partea unei tinere pe care a inspirat-o la un moment dat.

– Poate, dar încă nu mi-am făcut curaj. E pur și simplu eroina mea. Într-o zi sper să duc o viață ca ea.

– Poftim? Vrei să fii o celibatară care îmbătrânește doar cu animalele și plantele ei?

– Adică o femeie independentă care și-a ales singură destinul? a ripostat Flora.

– Crezi că destinul tău e să rămâi singură?

– Având în vedere că părinții mei nu au considerat că e cazul să mă prezinte la Curte ca pe sora mea mai mică, m-am obișnuit cu gândul că probabil nu mă voi mărita niciodată.

– Flora... Archie a ridicat mâna timid spre a ei, înainte să continue: ...faptul că nu ai fost prezentată nu presupune că nu te vei îndrăgosti și că nu-ți vei trăi viața alături de un bărbat. Poate au existat niște motive bune...

– Da. Părinții mei nu au avut finanțele necesare sau sprijinul mătușii Charlotte, care a ajutat-o pe Aurelia.

– Nu la asta mă referem. Uneori, există... circumstanțe de care nu suntem complet conștienți și care afectează felul în care acționează ceilalți.

– Te referi la faptul că nu sunt la fel de frumoasă ca Aurelia?

– Evident că nu am vrut să spun așa ceva! Habar nu ai cât de luminoasă ești! Și pe dinăuntru, și pe dinafară!

– Te rog, Archie! Înțeleg că vrei să fii bun, dar știu de ce. Hai să coborâm! Vezi norii ăia care se adună deasupra noastră? Cred că ne paște vijelia.

Flora s-a ridicat, dorindu-și brusc să nu fi avut niciodată conversația asta. Se simțea inexplicabil de neajutorată și i se schimbase starea la fel de iute ca și norii care acopereau acum soarele.

Cincisprezece minute mai târziu, amândoi zăceau cu fața în jos în iarba țepoasă cu excremente de oaie, pe când cerul s-a despicat și vântul s-a întețit, aducând picuri de ploaie care înțepau ca acele.

– Ia, a spus Archie, răscolind în rucsac, ține marginea păturii ca să ne adăpostim sub ea!

Flora a întins mâna spre un colț de pătură, pe care și l-a tras deasupra capului. Archie ținea celălalt colț și au rămas în întuneric, sub scutul neadecvat, care începuse să se îmbibe repede cu apă.

– Hei! a șoptit el, iar ea i-a simțit respirația pe obraz.

– Hei...

– Ne știm de undeva? Mă cheamă Archie și lucrez la fermă.

– Pe mine Flora și sunt lăptăreasă.

A zâmbit fără să vrea.

– Aici cam miroase a excremente de oaie, nu?

– Cred că este parfumul preferat în zona asta.

– Flora?

– Da?

Apoi buzele lui le-au căutat pe ale ei și a sărutat-o. Săgețile dorinței i-au străbătut trupul și, oricât ar fi vrut să-și poată controla buzele și să se dezlipească de ale lui, ele refuzau să o asculte. A tras-o mai aproape de el și a cuprins-o într-o îmbrățișare caldă. Sărutul părea interminabil și intențiile Florei de a îmbătrâni singură au zburat la fel de repede ca norii de deasupra lor. În cele din urmă, ploaia a încetat și, cu mare efort, s-a desprins de el.

– Doamne, Flora, ce mi-ai făcut? a gemut Archie. Ești miraculoasă! Te ador!

S-a întins din nou spre ea, dar de data asta Flora s-a retras, apoi a smuls pătura de pe ea și s-a ridicat în șezut, șocată și amețită de plăcere. Câteva secunde mai târziu s-a ridicat și Archie și au rămas unul lângă altul tăcuți.

– Scuzele mele, mi-e teamă că mi-au luat-o sentimentele înainte. Sunt sigur că vei adăuga acest comportament indezirabil la lista de fărădelegi ale mele. Te rog, Flora, te implor, nu face asta! Pur și simplu nu m-am putut abține. Repet ce am spus, chiar dacă nu se cuvine, te ador! Jur, nu am mai putut să mă gândesc la nimeni și la nimic de când te-am văzut atunci, în aprilie.

– Dar...

– Ascultă-mă! Archie i-a luat mâna într-a lui. E una dintre ultimele șanse pe care le avem să fim doar noi doi. Motivul pentru care am condus-o pe Elizabeth la balul dansant de la Londra a fost pentru că mă așteptam să fii acolo, cu sora ta. Apoi mi-am adus aminte că tatăl tău mă invitase să particip la vânătoarea din Scoția și am avut scuza perfectă să mă opresc pe drum și să te văd. Aceste ultime trei zile cu tine au fost... sublime. Dacă s-au potrivit vreodată doi oameni perfect, atunci noi doi suntem aceia. Sper că și tu simți la fel.

Flora a dat să se ridice, dar el o ținea încă de mână.

– Te rog să crezi tot ce spun, a stăruit el. Și vreau să ții minte fiecare cuvânt pe care ți-l spun și să te uiți la mine și să știi că spun adevărul. În seara asta trebuie să plec, ca să mă pot întoarce cu mașina acasă, fiindcă i-am promis mamei mele că mă voi înapoia mâine. Dar îți jur că îți voi scrie și că ne vom revedea.

Avea ochii negri și senini când a strâns-o de mână mai tare.

– Vreau să ai încredere în mine. Orice-ar fi, trebuie să ai încredere în mine.

Flora s-a întors spre el, copleșită de mărturisirea sentimentelor lui. Cum ar putea sa aibă încredere în el după numai trei zile petrecute împreună?

Și-a desprins privirea de a lui și a spus:

– Ar trebui să mergem, că altfel Sarah începe să se îngrijoreze fiindcă nu știe unde sunt.

– Da, desigur.

I-a dat drumul la mână, ca o funie tensionată care a plesnit și a lăsat-o a nimănui.

Au coborât de pe munte în tăcere, într-o stare la fel de pleoștită, ca și hainele ude de pe ei.

În cele din urmă au ajuns la mașină și Flora făcea deja eforturi să-și țină ochii deschiși, extenuată fizic și emoțional în aceeași măsură. Cât a condus Archie, au stat la câțiva centimetri unul de altul, dar fiecare pierdut în gândurile lui. Apoi au ajuns la porțile moșiei Hall și Archie a oprit mașina.

– Flora, trebuie să plec acasă și să îndrept o greșeală înfiorătoare pe care acum știu că am făcut-o. Dar jur că o voi repara. Și te implor, să nu treci cu vederea cele petrecute între noi în ultimele trei zile. Oricât de suprarealist ți se va părea odată cu trecerea timpului, încearcă să ții minte că a fost real. Poți să-mi promiți asta?

Flora l-a privit lung și a tras aer în piept.

– Da.

– La revedere, dragă Flora!

– La revedere!

Flora a coborât din mașină, a trântit portiera și a intrat pe poartă un pic nesigură pe picioare, de parcă nu pe pământ călca. A ajuns în bucătărie și a găsit-o pe Sarah, care stătea cu picioarele pe sobă și molfăia o prăjitură, în timp ce

doamna Hillbeck stătea la masă cu Panteră în brațe. Amândouă au ridicat ochii speriate, apoi au izbucnit în râs.

– Domnișoară Flora! Unde ai fost? Și cu ce ești îmbrăcată? Parcă te-ai înecat, a exclamat Sarah, încercând să se potolească din râs.

– Cam da, a răspuns ea, recunoscătoare că i-au redat simțul normalității de care avea nevoie ca să se pună pe picioare fizic și emoțional.

Sarah deja încerca să îi șteargă părul cu o cârpă de muselină.

– Am fost la munte, a spus ea visătoare.

– Și a plouat de-a rupt, a murmurat Sarah. Copilă dragă, du-te sus și scoate hainele alea ude de pe tine. Îți aduc un ceai fierbinte și pe urmă îți pregătesc o baie caldă.

– Mulțumesc.

Flora s-a dus lent spre debara și și-a scos încălțările ude din picioarele umflate. S-a târât apoi pe coridor și a urcat scările spre camera ei, unde a fost întâmpinată de animalele lihnite. Și-a scos hainele ude și și-a pus halatul pe ea, apoi le-a dat repede semințe și frunze. A cuprins-o deodată oboseala și s-a clătinat până la pat, unde s-a întins.

Până a ajuns Sarah sus cu ceaiul, domnișoara Flora dormea dusă.

Capitolul 13

Flora și-a petrecut următoarea săptămână în pat, cu frisoane sinistre. Cu cât îi creștea febra, cu atât întregul episod cu Archie devenea parte din domeniul fantasticului și începea să se întrebe dacă nu cumva își imaginase toată povestea.

Când s-a simțit suficient de bine încât să se dea jos din pat, a coborât cu picioarele tremurânde la parter, unde a găsit o sumedenie de scrisori adresate ei, pe farfuria de argint de pe hol. A recunoscut scrisul a două dintre ele care veneau de la Aurelia, una de la mama ei, dar a patra purta scrisul elegant al lui Archie. S-a

așezat pe treapta de jos și a deschis plicul. Îi tremurau mâinile și era slăbită după boală. Se temea de conținutul scrisorii.

High Weald
Ashford, Kent
5 iulie 1909

Draga mea Flora,

Sper ca scrisoarea mea să te găsească bine-sănătoasă, cu toate că eu, unul, am suferit de o răceală urâtă în zilele care au urmat escapadei noastre la munte. Voiam să-ți spun că tot ce ți-am mărturisit e adevărat. Aș vrea să te rog să ai răbdare cu mine, deoarece sunt într-o situație complexă, pe care mă străduiesc să o rezolv. Nu e vina ta și nici a mea, dar a apărut din dorința mea de a face ceea ce trebuie pentru cei la care țin.

Știu că nu vorbesc clar, dar din păcate planurile se puseseră în mișcare înainte să ne întâlnim și acum trebuie să fac tot posibilul astfel încât acestea să nu mă mai includă, pentru a-mi elibera calea spre viitor. Având în vedere cât de sensibilă este chestiunea în cauză, îți sugerez să arzi această scrisoare, fiindcă știu cum astfel de misive tind să ajungă pe mâini nedorite și nu aș vrea să te compromit.

Între timp, te implor să ai încredere în mine și îți rămân prieten și admirator înfocat,

Archie Vaughan

P.S. Te rog transmite-i toate cele bune Panterei. Sper că are grijă de tine.

Flora a citit și recitit cuvintele lui în încercarea de a le înțelege. Când au început să danseze pe pagină în fața ei, a împăturit scrisoarea cu un suspin și a băgat-o la loc în plic.

Apoi, ca să se mai destindă, s-a apucat să citească scrisorile de la Aurelia. Prima dintre ele era doar bârfă cu entuziasm.

S-au anunțat deja două logodne, iar eu și mama am fost invitate să participăm la petrecerile respective. Adevărul e că sunt o grămadă de bărbați aici care mă tot caută, dar nu m-a cucerit nici unul. Am fost dezamăgită că nemesisul tău, Archie Vaughan,

nu s-a simțit bine și de aceea a fost nevoit să-și anuleze vizita la Londra. Acum mă îndoiesc că mai apuc să-l văd înainte să se termine Sezonul și să plece toată lumea acasă pentru a-și petrece vara sau, în unele cazuri, în străinătate. Mărturisesc că întoarcerea la Esthwaite pare deja plictisitoare după Londra, dar abia aștept să te văd, draga mea soră. Habar nu ai ce dor îmi e de tine.

– „Nemesis"... ha!

Flora a pus scrisoarea jos și s-a gândit cât se schimbase de când n-o mai văzuse pe Aurelia. Apoi, cu inima grea, știa că trebuia să țină seama de sentimentele surorii ei pentru Archie. Aurelia voia ca Flora să-l placă și să-l ierte. Cât de oripilată ar fi fost dacă ar fi aflat adevărul?

Flora s-a întors în camera ei, a băgat scrisorile în buzunarul de mătase al coperții din spate a jurnalului ei și l-a încuiat în sertarul din birou. S-a rugat în sinea ei, în mod destul de egoist, ca un alt bărbat, altul decât Archie, să cucerească inima Aureliei cât mai ținea Sezonul. Avea multe de împărtășit cu sora ei, dar era perfect conștientă și îndurerată că noua ei pasiune pentru Archie Vaughan nu putea fi una dintre ele.

S-a așezat pe pat și a rupt plicul celei de-a doua scrisori de la Aurelia.

Piața Grosvenor nr. 4
Londra
7 iulie 1909

Draga mea soră,

Cu mare tristețe și, în același timp, bucurie, îți scriu ca să-ți spun că, până la urmă, nu voi reveni acasă, la tine, atât de curând cum credeam. Am fost invitată de Lady Vaughan să stau la High Weald*! Elizabeth mi-a povestit despre frumusețea moșiei lor și abia aștept să văd grădinile sale legendare, așa cum mi le-a descris ea. După cum îți închipui, lucrul care mă face dornică să ajung acolo este Archie. Mi s-a spus că încă e răcit, motiv pentru care nu a putut veni să mă viziteze la Londra și pentru care toată lumea îi simte lipsa. Mama se va întoarce acasă la Esthwaite singură și sper să mă ierți că mai rămân o vreme în sud, dar, în același timp, să înțelegi de ce. Voi veni acasă în septembrie și între timp îți voi scrie.*

Cu multă dragoste, soră dragă,
Aurelia

Un junghi de durere a cuprins inima Florei, durere care nu avea nici o legătură cu băşicile din tălpi, cu febra sau cu suferinţa pierderii unui animal din menajeria ei. Aurelia avea să stea la High Weald. Avea să vadă casa lui Archie, aşa cum o descrisese el şi, cel mai important, grădinile sale.

Mintea perfidă a Florei şi-o imagina pe Aurelia într-una din rochiile ei frumoase, cu o pălărie de soare mare şi ornată cu flori, peste părul ei blond, însoţită în grădină de Archie. În timp ce Flora se cufunda în pernele ei, avea senzaţia că urma să vomite pe blana neagră şi lucioasă a Panterei.

Când a bătut Sarah la uşă, o oră mai târziu, ca s-o întrebe ce voia să mănânce la prânz, Flora s-a prefăcut că dormea. Se îndoia sincer că avea să-i mai fie foame vreodată.

***

Mama ei s-a întors din Londra în prima săptămână de august. Flora îşi dădea seama că Rose era tensionată, dar a pus asta pe seama faptului că era greu să te întorci acasă după ce te-ai bucurat de strălucirea Londrei. Trei zile mai târziu, tatăl ei, care mereu îi părea nefericit, a revenit şi el din Scoţia. Poate era din cauza absenţei Aureliei şi a imaginaţiei vii a Florei, care oră de oră îşi făcea gânduri negre despre sora ei şi Archie la High Weald, însă toată casa părea copleşită de tristeţe.

Acum că îşi revenise complet după răceală, Flora şi-a reluat rutina şi a început să se trezească devreme pentru a căuta mâncare pentru animale; lua cabrioleta să rezolve una-alta prin Hawkshead şi desena orice noi comori găsea în drumurile ei şi la lumina molcomă a după-amiezii. Când ajungea acasă, auzea şoaptele din spatele uşii biroului tatălui ei şi conversaţia de la cină devenea şi mai artificială decât de obicei.

Luna august îşi dădea obştescul sfârşit şi trăgea după ea vara pentru încă un an, când Rose i-a cerut fiicei să vină să vorbească după micul dejun. Flora a avut o stranie senzaţie de uşurare atunci când a ajuns la uşa camerei şi a bătut, fiindcă

orice avea mama ei să-i spună, era ca o sărbătoare după atâtea săptămâni tensionate.

– Bună, *Mama*! a spus ea de cum a intrat.

– Intră și stai jos, Flora!

Flora s-a așezat pe scaunul indicat de mama ei. Lumina pătrundea pe ferestre și făcea covorul vechi și ponosit să își etaleze culorile șterse. Focul ardea în șemineu, semn că se schimba anotimpul.

– Flora, în ultimele săptămâni, eu și tatăl tău am discutat despre viitorul familiei... noastre.

– Înțeleg.

– Sper să nu te șocheze prea tare ce urmează să-ți spun. Chiar dacă nu prea vorbești, îmi dau seama că observi totul.

– Da?

A mirat-o comentariul mamei.

– Da. Ești o tânără inteligentă și cu un simț bun al observației.

Flora știa că urma ceva rău, căci nu-și amintea să mai fi auzit vreun compliment de felul ăsta din gura mamei ei.

– Mulțumesc, *Mama*!

– Nu știu cum să-ți spun, dar tatăl tău vinde Esthwaite Hall.

În clipa aceea, Florei i s-a tăiat respirația și Rose a evitat privirea fiicei ei, în timp ce s-a apucat să-i explice.

– În ultimii ani, am cheltuit fiecare bănuț pe întreținerea casei, motiv pentru care trăim atât de frugal. Adevărul este că nu mai avem bani deloc. Și, pe bună dreptate, tatăl tău refuză să mai facă alte datorii pentru reparațiile necesare. Avem un cumpărător care e pregătit să plătească un preț bun și care are și banii pentru a restaura casa. Tatăl tău a găsit pentru noi o casă în Scoția, lângă Loch Lee și în noiembrie ne vom muta acolo. Îmi pare rău, Flora! Sunt perfect conștientă că, dintre noi toți, tu iubești cel mai mult casa asta și tot ce o înconjoară. Dar nu mai avem ce face.

Flora nu a scos nici un cuvânt. Nu mai putea vorbi.

– Știu că nu e ideal și...

Flora a văzut cum mama ei a înghițit în sec, în vreme ce se străduia să își păstreze demnitatea.

– Mutarea va fi dificilă, dar asta e. În ce te privește, Flora, eu și tatăl tău suntem de părere că ar fi o greșeală să te luăm cu noi într-un loc atât de izolat, când ești tânără și ai nevoie de compania altora. Astfel încât ți-am asigurat un loc de muncă într-o casă din Londra, care sper să ți se potrivească.

Pentru o clipă, Flora s-a văzut curățând soba sau cartofii într-o bucătărie de subsol.

– Ce anume, *Mama*? a reușit ea în sfârșit să îngaime, cu gura uscată.

– O dragă prietenă a mea are nevoie de educatori pentru cele două fiice ale ei. I-am spus cât de bine te pricepi la desen, la pictură și la botanică. M-a întrebat dacă nu cumva vrei să locuiești la ea și să-i educi fiicele în aceste aspecte.

– Să fiu guvernantă?

– Nu în sensul literal, nu. Casa în care te duci este una bogată și există un personal impresionant care să aibă grijă de copii și să-i educe. Aș vedea rolul tău ca unul de tutore mai degrabă.

– Pot să întreb care este numele acestei prietene ale tale?

– Numele ei este doamna Alice Keppel[21]. Este foarte respectată în societatea londoneză.

Flora a încuviințat, cu toate că, fiindcă trăia în sălbăticia Ținutului Lacurilor, numele celor celebri din Londra nu îi erau familiare, oricât de respectate ar fi fost.

– E o femeie care se învârte în cele mai înalte cercuri și este o onoare că te consideră potrivită pentru acest rol.

O expresie bizară i-a trecut în fugă pe față.

– Ei bine, asta e! La începutul lui octombrie te vei duce acolo.

– Și Aurelia? Se va muta cu voi în Scoția?

– Aurelia va locui cu mătușa Charlotte în Londra când se întoarce din Kent. Cel puțin temporar. Sperăm să nu mai dureze mult până când va fi la casa ei.

Florei i-a sărit inima din loc.

– Urmează să se căsătorească? Cu cine?

– Sunt sigură ca sora ta îți va spune imediat ce se confirmă logodna. Flora, mai ai și alte întrebări?

– Nu.

La ce bun? Soarta ei era decisă deja.

– Draga mea... Rose a întins mâna timid spre Flora. Îmi pare tare rău. Aș vrea ca lucrurile să stea altfel și pentru tine, și pentru mine, dar nu e așa și trebuie să facem tot ce putem.

– Da.

Flora a fost deodată cuprinsă de compasiune pentru mama ei, care părea la fel de deprimată ca și ea.

– Mă voi adapta la noile condiții, nu mă îndoiesc de asta. Spune-i doamnei Keppel... Spune-i că îi sunt extrem de recunoscătoare.

Și înainte să se facă de râs și să izbucnească în hohote de plâns, Flora a ieșit grăbită din încăpere. Sus, s-a încuiat în camera ei, s-a aruncat pe pat, și-a tras păturile peste cap și a plâns pe înfundate.

S-a dus tot... casa mea, sora mea, viața mea...

Panteră s-a târât pe sub pături și atunci când i-a simțit blana caldă și moale, a năpădit-o și mai tare plânsul.

– Și cu voi ce fac? Cu Posy, cu restul? Îmi vine greu să cred că doamna Keppel – a scuipat numele ca pe otravă – vrea în casa ei impecabilă o broască bătrână și un șobolan. O să dau lecții copiilor! Dumnezeule, Panteră, nici eu nu știu prea multe, darmite cum să-i educ pe ei! Nici nu-s sigură că-mi plac.

Pisica a ascultat cu răbdare și a tors la urechea ei.

– Cum să-mi facă mama și tata așa ceva?

Flora a azvârlit păturile de pe ea și s-a ridicat în șezut, uitându-se la priveliștea glorioasă a proprietății Esthwaite Water, dincolo de fereastră. În locul durerii, tot ce simțea în acel moment era furie. S-a ridicat și a început să se fâțâie prin cameră, bătându-și capul cu disperare ca să găsească singură soluția salvării casei iubite. După ce a epuizat toate posibilitățile – chiar nu exista nici o rezolvare – Flora a deschis ușile cuștilor. Animalele au ieșit și au țopăit în jurul stăpânei, de parcă voiau s-o protejeze.

– Doamne! Pentru numele Domnului, ce fac?

A suspinat profund și a strâns animalele în jurul ei.

***

În vreme ce în zori începea să se lase ceața peste lac și amurgul venea mai grăbit cu fiecare seară, Flora își petrecea cât de mult timp putea departe de casă. Tatăl ei încă nu-i menționase direct planul de a vinde casa sau mutarea ei iminentă la Londra. Mesele continuau ca și până atunci, iar Flora se întreba dacă tatăl ei avea să-și ia la revedere de la ea în două săptămâni, când trebuia să plece.

Singurul semn că se petrecea ceva deosebit a fost când au început să apară furgonetele în fața casei și să plece cu mobilă, dar Flora nu avea de unde să știe dacă era destinată licitației sau noului cămin al părinților ei în Scoția. Când i-a văzut pe oamenii aceia ducând lăzile goale în bibliotecă, a țâșnit în încăpere ca să adune în brațe cât putea de multe din cărțile ei preferate, după care s-a furișat cu ele în camera ei.

În *Esthwaite* și în împrejurimi, în acel moment se strângea fânul și, de obicei, vremea neobișnuit de bună aducea toți sătenii laolaltă și toată lumea muncea pământul ca să strângă fânul înainte de începerea ploilor. Flora mergea pe cărări cu coșul și saluta figurile cunoscute de la care, în curând, avea să-și ia rămas bun și tăia diverse specii de plante pe care le lua ca mostre. Își imagina că în Londra era penurie de floră și faună interesantă pentru noile ei sarcini de a desena și schița.

Cel mai problematic era că nu știa ce să facă cu animalele ei. Dacă le elibera, nici unul dintre ele nu avea să supraviețuiască în sălbăticie după atâția ani petrecuți în pensiunea lor de la Esthwaite Hall, unde aveau parte de masă și de casă. Dar ce altceva era de făcut?

Apoi, într-o dimineață în care se trezise devreme, și-a dat seama care putea fi soluția. După micul dejun, Flora și-a pus pe ea cea mai de calitate bonetă a ei și s-a dus la grajd, unde a legat poneiul de cabrioletă.

– Ei bine, i-a spus ea Mylei, în timp ce a plesnit din bici și au pornit, în cel mai rău caz va refuza!

Flora a oprit cabrioleta în fața casei de la *Hill Top Farm* și a legat poneiul de stâlp, apoi și-a îndreptat rochia și boneta și a deschis poarta de lemn. În timp ce înainta pe alee, se uita la straturile îngrijite de brânduțe și gherghine mov. În stânga, dincolo de poarta verde de fier forjat, se afla un petic cu legume, în care a

observat niște verze mari și niște frunze de morcov. Glicina mov se cățăra pe fațadă și gutuile japoneze se coceau vesele pe pereții cenușii.

S-a oprit afară, cu gândul că singurul lucru care mai stătea între ea și eroina ei era ușa din lemn de stejar. Părea s-o lase din nou curajul, însă ideea că menajeria ei era așteptată de o anumită soartă dacă nu încerca măcar, a făcut-o să bată la ușă. În câteva secunde a auzit niște pași apropiindu-se. Ușa s-a deschis și doi ochi luminoși și curioși au măsurat-o din cap până-n picioare.

– Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

Flora a recunoscut-o imediat pe domnișoara Potter și, fiindcă se aștepta să-i răspundă o servitoare, s-a blocat și nu a mai putut scoate nici un cuvânt. Eroina ei părea cam răvășită și își ștergea mâinile pe un șorț pătat de fructe, pe care-l purta peste o fustă simplă de lână gri și o bluză albă.

– Probabil că nu mă mai țineți minte, a început ea cu timiditate, dar numele meu este Flora MacNihol și locuiesc la Esthwaite Hall, nu departe de aici. Ați venit mai demult cu părinții dumneavoastră la ceai și apoi mi-ați trimis o scrisoare cu o poveste despre o omidă și un melc fără casă...

– Dar bineînțeles, sigur că țin minte! Domnișoară MacNichol, măi să fie, ce-ai mai crescut! Nu vrei să intri? Tocmai făceam gem de afine și trebuie să stau cu ochii pe el cât fierbe. Vezi tu, e prima oară când fac.

– Mulțumesc, a spus Flora, uluită că era invitată în casa celebrei domnișoare Potter.

A fost întâmpinată de un coridor decorat din plin, care venea în deplin contrast cu exteriorul simplu al casei. O pendulă ticăia lângă scară și la perete se afla o servantă mare din stejar, plină cu comori. Totul era în perfectă ordine, ca o casă de păpuși și, într-adevăr, Flora parcă și vedea șoriceii din poveștile domnișoarei Potter furișându-se pe-acolo și făcând dezastru în căsuță. S-a ciupit pe ascuns ca să vadă dacă nu cumva visa.

– Of, of, iar s-a lipit de fund! a spus domnișoara Potter și a dat fuga la oala de pe foc, în care conținutul bolborosea vesel. Aroma puternică de zahăr ars cucerise încăperea.

– Te rog să mă scuzi cât amestec în oală. De obicei, doamna Cannon face asta, dar m-am gândit să învăț și eu cum se face. Te rog, ia loc și spune-mi cărui fapt

datorez plăcerea vizitei tale?

– Păi... adevărul este că vin să vă cer o favoare sau cel puțin un sfat.

Flora s-a așezat la masă cum fusese invitată și a auzit un mieunat nemulțumit, după care a văzut o pisică tărcată fugind de pe scaun. Doar nu era chiar Tabitha Twitchit[22]?

– Ignoră-l pe Tom, doar se dă în spectacol. Și despre ce favoare vorbim?

– Păi... și-a dres Flora glasul, am salvat de-a lungul timpului mai multe animale, care în momentul de față locuiesc în camera mea de la Hall.

– Exact așa făceam și eu când eram mică! a râs domnișoara Potter încântată. Ce fel de animale ai?

Flora i-a prezentat colecția ei, în timp ce domnișoara Potter amesteca în gem și o asculta cu atenție.

– Da, am avut toate aceste animale despre care vorbești, mai puțin broasca. Cu toate că, e posibil să fi avut una la un moment dat. Oricum, tot nu mi-ai explicat care e favoarea?

– Poate ați aflat că vindem Esthwaite Hall. Eu trebuie să mă mut la Londra și să lucrez ca profesoară de botanică, desen și pictură într-o casă. Și adevărul e că nu am habar ce să fac cu animalele mele orfane.

– Aha!

Domnișoara Potter a luat oala de pe foc și a pus-o pe suporturile de plută de pe masă.

– Răspunsul e destul de simplu: trebuie să le aduci să locuiască aici cu mine, la Hill Top. Nu pot spune că vor primi atenția cu care s-au obișnuit, căci zilele astea se pare că sunt extrem de ocupată. Scriu cărți, știi.

– Da, domnișoară Potter, le am pe toate cele pe care le-ați publicat până acum.

– Serios? Ce frumos din partea ta! Ei bine, în ce privește problema ta, am un hambar în grădină, mare, călduros și uscat, unde în mod normal găzduiesc păsări rănite și alte creaturi. Menajeria ta e bine-venită acolo. Broasca ta va beneficia de o mulțime de insecte și avem și semințe pentru celelalte animale ale noastre, cu toate că în ultimul timp am învățat să nu le mai dau iepurilor semințe de cânepă, căci bietul meu Benjamin a cam pățit-o mai demult. Zici că ai un șobolan alb? Trebuie să am grijă să nu ajungă Tom în hambar.

În timp ce domnișoara Potter trecea verbal prin toată lista de lucruri de care trebuia să țină seama pentru siguranța animalelor, Flora a simțit ușurare și recunoștință.

– Am și un pisoi pe nume Panteră, a adăugat ea plină de nădejde.

– Mi-e teamă că asta s-ar putea să fie o problemă, fiindcă dragul meu Tom a fost stăpân aici multă vreme și nu-i place să intre în competiție. Oare nu i-ai putea găsi Panterei alt loc?

– Nu știu nici unul în care să am încredere.

– Păi, atunci o să mai întreb în jur și sunt sigură că o să găsesc eu pe cineva dornic să-l primească.

– Mulțumesc, a spus Flora, cu toate că nu avea cuvinte adecvate pentru generozitatea domnișoarei Potter.

– Pot să te rog să strecori și să torni gemul în borcane?

– Sigur că da!

Flora s-a ridicat imediat, în timp ce domnișoara Potter a ridicat o tavă pe masă. Cele două au stat una lângă alta, au strecurat gemul prin muselină ca să elimine reziduurile, după care l-au turnat în borcane.

– E un fruct foarte prietenos, a remarcat domnișoara Potter. Se coace în ploaie și, după cum știi, aici plouă destul de mult. Și? Abia aștepți să pleci la Londra?

– Deloc. Nu știu ce-o să mă fac fără Esthwaite, a mărturisit Flora. Tot ce iubesc se află aici.

– Va trebui să te descurci și te vei descurca.

Domnișoara Potter a luat ultima lingură de gem de pe fundul oalei.

– Am crescut în Londra, unde sunt multe parcuri și grădini frumoase și, bineînțeles, există și muzeul de istorie naturală. A, și grădina botanică Kew! Sfatul meu, draga mea, este să profiți de toată experiența ta de-acolo. Schimbările își au rostul lor, cum se zice.

– Voi încerca, domnișoară Potter!

– Bun.

A dat din cap și au început să pună discuri de ceară peste gem, înainte să le pună capacele.

– Acuma cred că meritățm o socată pentru efortul nostru. Cât pun eu astea în cămară să se răcească, poate vrei să fii atât de bună și să ne torni câte un pahar?

Flora s-a supus, cu gândul că ar fi vrut să-i mărturisească domnișoarei Potter că viața ei era tot ce își dorea. Fiindcă i se părea cam banal, i-a dat pur și simplu socată eroinei ei și s-au așezat împreună la masă, în timp ce ea încerca să păstreze acest moment în memoria la care să se întoarcă cu plăcere în viitorul ei nesigur.

– Mai desenezi, domnișoară MacNichol? Îmi amintesc că desenai când erai mică.

– Da, dar mai mult natură și câte un animal.

– Păi și ce altceva mai e de desenat? a chicotit domnișoara Potter. Nici flora, nici fauna nu te critică atât de avid precum oamenii. Vasăzică vei fi un soi de guvernantă. Nu ți-ai dorit să te căsătorești? Ești destul de frumoasă ca să atragi un soț.

– ... poate. Dar viața nu mi-a oferit această oportunitate.

– Draga mea, am patruzeci și trei de ani și încă aștept ca viața să-mi ofere o oportunitate! Și, din păcate, inimile frânte se vindecă după ani și ani.

Ochii albaștri ai domnișoarei Potter s-au întristat deodată.

– Spune-mi, a continuat ea, cine te angajează la Londra?

– O doamnă pe nume Alice Keppel. Am impresia că pe copiii pe care urmează să-i am în grijă îi cheamă Violet și Sonia.

Auzind acestea, domnișoara Potter și-a dat capul pe spate și a râs.

– Vă rog, domnișoară Potter, spuneți-mi ce e așa amuzant?

– Ah, iartă-mă, mă port ca un copil. Dar, draga mea, cu siguranță ai fost prevenită în privința... cunoștințelor doamnei Keppel?

Fiindcă nu dorea să treacă drept naivă, Flora și-a mascat nedumerirea.

– ... Da.

– Ei bine, într-adevăr, dacă e ceva pentru care merită să lași în urmă frumusețea Ținuturilor Lacurilor, păi atunci casa asta e! Acum chiar că trebuie să mă pun pe treabă, căci și eu trebuie să mă întorc mâine la Londra ca să am grijă de biată mea mamă bolnavă și mai am multe de făcut aici până plec. Te rog, adu-ți animalele aici în următoarele zile. Dacă nu sunt eu aici, domnul și doamna Cannon, care locuiesc în cealaltă aripă a casei, se vor ocupa bucuroși de ele. Stai liniștită, ei știu

că, cel puțin în casa mea, animalele au întâietate. Vom avea grijă de animăluțele tale ca de regi.

Domnișoara Potter a chicotit și a condus-o pe Flora la ușă.

– La revedere, domnișoară Potter! Nu știu cum să vă mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră.

– Noi, iubitorii de lacuri și animale, trebuie să ne ajutăm unii pe alții, nu-i așa? La revedere, domnișoară MacNichol!

Capitolul 14

Cele câteva zile care au mai rămas de petrecut în casa copilăriei ei au trecut în zbor și nefericirea Florei s-a adâncit în inima ei pe măsură ce vedea cum dispăreau lucrurile familiei. I s-a oferit un cufăr mare în care să-și pună lucrurile personale și comorile care aveau să plece în Scoția, cu părinții ei. În timp ce își împacheta în hârtie maro jurnalele cu coperți de mătase, în care notase toată viață ei de la Esthwaite, nu s-a putut abține și a mai citit fragmente mici din ele, jelind tot ce avea să piardă.

Părinții ei erau atât de ocupați, încât nu prea au avut timp să-i adreseze nici o vorbă. Chiar dacă se obișnuise cu atitudinea lor, senzația de izolare o copleșea din ce în ce mai mult și credea că era posibil să se simtă chiar ușurată când avea să vină ziua mutării la Londra.

Peste toate astea, nu mai primise nici o veste de la Archie și Flora hotărâse că orice ar fi zis atunci când o rugase să aibă încredere în el, mai bine punea toate amintirile cu el în valizele care aveau să rămână cu restul trecutului ei. Având în vedere sentimentele Aureliei pentru el, exprimate în scrisorile pe care le scrisese Florei de la High Weald, era singurul lucru rațional pe care-l putea face. Nu că decizia ajuta prea mult. Continua să se gândească la el aproape în fiecare clipă a zilei.

Dintre toate, cel mai greu era să-și ia rămas-bun de la iubitele ei animale, după ce le găsise culcuș în hambarul domnișoarei Potter și îi dăduse instrucțiuni doamnei Cannon. Despărțirea de ele a fost ceva mai suportabilă când a văzut încântarea cu care Ralph și Betsie, copiii mai mari ai doamnei Cannon, au luat în brațe pârșii Maisie și Ethel și au promis să aibă grijă de ei cum avusese și Flora.

În ce-o privea pe Panteră, Sarah, care refuzase să plece în Scoția „din cauza căpușelor și a acarienilor", avea să-l ducă la căsuța confortabilă pe care o împărțea cu mama ei în Far Sawrey. Cel puțin Flora era liniștită că animalele ei erau în siguranță, chiar dacă ea nu era.

***

În dimineața plecării la Londra, cu inima grea precum marea stâncă ce stătea de strajă pe malurile lacului Esthwaite Water, Flora a coborât să salute zorii din Ținutul Lacurilor pentru ultima oară.

Afară, peisajul îi oferise o amintire de neuitat. Cerul tomnatic era străbătut de fâșii purpurii și mov și, cum stătea pe stâncă, simțea aerul încărcat cu o ceață joasă. Savura fiecare tril al corului matinal și inspira prelung aerul pur.

– Adio, a spus ea expirând și închizând ochii, asemenea unui obturator fotografic, pentru a înregistra pe veci imaginea pe filmul minții ei.

Înapoi în camera ei, Flora s-a îmbrăcat degrabă pentru drum și, cu mantia pe umeri, a chemat Panteră. În mod normal, pisoiul ieșea adormit de sub pătură, se întindea languros și își exprima iritarea de a fi fost deranjat în irișii de chihlimbar. În ziua aceea nu a apărut și, după ce l-a căutat bine, în toată camera, Flora a dedus că probabil lăsase ușa întredeschisă și Panteră coborâse după ea.

Tilly și doamna Hillbeck erau deja ocupate în bucătărie.

– Mama ta ne-a cerut să-ți pregătim un picnic. E drum lung până la Londra, a spus Tilly, în timp ce strângea curelele de piele ale coșului de răchită.

– L-ați văzut pe Panteră? le-a întrebat ea, uitându-se sub masă. L-am căutat peste tot și nu-l găsesc. Trebuie să-mi iau rămas-bun de la el.

– Nu se poate să fi ajuns prea departe, domnișoară Flora, sunt sigură, dar mama dumitale deja așteaptă la ușă. Îl caut eu, nici o grijă, a spus Sarah, care apăruse din cămară.

– La revedere, domnișoară Flora și succes în orașul ăla păgân în care te duci! Mai bine tu decât eu, a spus doamna Hillbeck, care își trăgea nasul. Ți-am făcut niște pateuri cu stafide, știu că-ți plac.

– Mulțumesc și te rog promite-mi că-l vei căuta pe Panteră. Să-mi scrii că e bine-sănătos te rog!

– Sigur că da, draga noastră! Să ai grijă de tine. O să ne lipsești! a adăugat doamna Hillbeck, cu lacrimi în ochi.

– O să am. La revedere!

Flora s-a mai uitat o dată, cu disperare, prin bucătărie, apoi a plecat la mama ei.

– Flora, trebuie să plecăm acum, altfel pierdem trenul!

Mama ei stătea ca o regină pe hol, cu mâinile băgate într-un manșon de blană ca să nu-i înghețe. Flora s-a dus spre ușă, urmată de Sarah, care venea cu coșul de picnic.

– Ia-ți rămas-bun de la tatăl tău. Ne vedem la trăsură.

Spre mirarea ei, tatăl ei coborâse scările în hol și se sprijinea în baston și mai greoi ca de obicei.

– Flora, draga mea!

– Da, *papa*?

– Eu... ei bine, chestia e că... îmi pare tare rău de felul în care au ieșit lucrurile.

– Nu e vina ta că nu avem bani să întreținem casa, *papa*!

– Nu e...

Alistair a coborât privirea în pământ.

– Nu la asta mă referem, dar mulțumesc oricum. Sunt sigur că-i vei scrie în mod regulat mamei tale și că astfel voi afla și eu vești despre aventurile tale. Îți doresc succes. La revedere, draga mea!

– Mulțumesc, *papa*! La revedere!

Flora s-a întors și a simțit deodată o tristețe profundă din cauza cuvintelor de despărțire ale tatălui, care sunaseră ca un adio. Când s-a urcat în trăsură, a mai aruncat o privire asupra casei și, în timp ce ieșeau pe poartă, se întreba dacă asta era ultima oară când o mai vedea. Sau pe tatăl ei.

***

După ce s-a făcut comodă în vagonul de clasa întâi al trenului de Londra, Flora a rămas tăcută, cu privirea spre peisajul care curând avea să se transforme, din dealuri și văi, într-o câmpie nefamiliară, jelind totodată tot ce pierduse. Prin contrast, pe măsură ce trenul se îndepărta și ducea pasagerii prin tot soiul de alte locuri, starea lui Rose a început să se lumineze.

– Poate ar trebui să-ți povestesc puțin despre casa Keppel.

– Da, mama.

Flora nu prea asculta ce spunea Rose despre frumoasa proprietate din Piața Portman, despre familia de rang înalt și despre cele două fete, Violet și Sonia, în vârstă de cincisprezece și respectiv nouă ani.

– Bineînțeles că Violet e o frumusețe, iar Sonia... Ei bine, biata de ea, să zicem că are alte calități să compenseze pentru simplitatea ei. E dulcică de fel, dar Violet e pacostea. Dar... Rose s-a uitat pe geam și a zâmbit înainte să continue: ... N-ai cum să dai vina pe ea, având în vedere ce viață a dus.

– Cum adică, mama?

– O... Rose s-a cutremurat vizibil. Poate doar din cauza faptului că primul copil e mereu răsfățat.

A fost rândul Florei să se uite în altă parte, dar nu înainte să observe că mama ei se îmbujorase ușor. Amândouă știau că acest lucru nu fusese valabil în familia lor.

La ora nouă, Rose a declarat că îi era foame și Flora a deschis coșul cu mâncare.

– Mâncarea din vagonul-restaurant mi se pare de nemâncat, a adăugat ea, în timp ce Flora îi dădea un șervet și o farfurie. Amândouă au scos un țipăt în clipa în care un drac mic și negru a țâșnit din coș și, după ce a evaluat împrejurimile, s-a ascuns sub fusta stăpânei.

– Dumnezeule! Ce caută aici? Flora – a străpuns-o Rose cu privirea – sper că nu tu l-ai ascuns aici?

– Sigur că nu, mama! S-a ascuns singur!

Lacrimi de bucurie au început să-i șiroiască pe obraji, în timp ce l-a scos de sub fustă și l-a strâns în brațe.

– Chiar nu știu ce-o să facem cu el când ajungem la Londra. Sunt sigură că familia Keppel nu își dorește animale în casă, având în vedere ce musafiri au de obicei.

– Mama, înțeleg că Panteră poate fi privit ca un inconvenient, dar, din câte știu, majoritatea copiilor iubesc pisicile și poate că și Violet și Sonia îl vor plăcea.

– Nu știu, nu e un prim pas de bun augur, a suspinat Rose. Dar deloc.

***

Pantera dormea dus în coșul de răchită, ca și cum ar fi înțeles jocul la care trebuia să participe, atunci când fiica și mama coborau în gara Euston.

– Draga de Alice a spus că va trimite mașina și șoferul să ne întâmpine. Aha, uite-l pe Fred!

Flora a început să iuțească pasul în urma mamei, prin mulțime, îndreptându-se spre un bărbat scund, cu mustață îngrijită și cu o haină elegantă și verde, cu nasturi strălucitori de alamă. Omul și-a scos șapca și a făcut o plecăciune. Mirosul și zgomotul mașinilor și mulțimii o amețeau și o copleșeau pe Flora. Chiar și Panteră a scos un mieunat temător din fundul coșului.

– Bună seara, doamnă, domnișoară și bun venit la Londra! le-a urat Fred, care a chemat hamalul să-i ajute cu bagajele. Ați călătorit bine, desigur? a întrebat el politicos, în timp ce Flora și mama ei ieșeau din gară în spatele lui, urmate de hamalul care aducea căruțul cu valize. Le aștepta un cupeu electric, al cărui lemn sclipea în soarele după-amiezii. S-au urcat și s-au așezat pe tapițeria din piele moale, iar Fred a pornit motorul cu un murmur subtil, după care au pornit pe străzile largi ale Londrei.

Flora se uita la bărbații și femeile îmbrăcați modern care se plimbau pe strada Marylebone și la clădirile impunătoare care păreau să ajungă la nori. Din coș se auzea un mieunat constant, nefericit, dar Flora nu îndrăznea să-l deschidă ca să-l liniștească pe Panteră atâta timp cât era lângă mama ei.

Cupeul a dat roată unui parc magnific, înconjurat de case înalte din cărămidă și a oprit în fața uneia dintre ele. Imediat, ușa s-a deschis și a apărut un paj, care le-a ajutat să coboare. Au intrat în casă și pajul s-a oferit să ia coșul de la Flora.

– Nu, mulțumesc, domnule, am... daruri pentru gazde, a mințit ea repede.

Le-au fost luate mantiile și pălăriile și au fost conduse degrabă la etaj, pe o scară îngustă și într-un salon care părea, la prima impresie, mai degrabă o seră decât

cameră, plină ochi cu orhidee, liliac și trandafiri de Malmaison gigantici, în vaze din sticlă șlefuită.

Pe canapea, printre pernele dantelate, stătea poate cea mai frumoasă și cu siguranță cel mai frumos îmbrăcată femeie pe care o văzuse Flora vreodată. Părul ei cafeniu sclipea într-o cascadă sofisticată de bucle, șiragurile de perle de la gât îi accentuau pielea de alabastru și decolteul adânc dezvăluia un piept impresionant. Avea cei mai luminoși ochi albaștri și Flora a rămas trăsnită când femeia s-a ridicat și a traversat camera luxoasă către ele.

– Draga mea Rose! a spus ea, în timp ce o îmbrățișa pe mama Florei. A fost obositoare călătoria? Sper că nu.

– Nu, Alice, a fost foarte comod, dar și eu, și Flora ne bucurăm că am ajuns.

– Desigur.

Privirea pătrunzătoare a lui Alice Keppel a picat apoi pe Flora.

– Deci ea este faimoasa Flora. Bun venit în casa mea, draga mea! Sper să fii fericită aici. Copiii abia așteaptă să te cunoască. Nannie mi-a spus că mica Sonia a petrecut toată ziua făcând desene pentru tine. Spre supărarea lor, acum sunt îmbăiate și vor fi băgate în pat, așa că le-am promis că ți le voi prezenta mâine la prima oră.

Din coșul de răchită s-a auzit un scâncet jalnic și de sub capac a apărut o lăbuță neagră.

– Ce, Doamne iartă-mă, ai acolo? a întrebat doamna Keppel, în timp ce toți ochii s-au întors spre coș.

– Un... pisoi, a răspuns Flora, aruncând o privire spre figura îngrozită a mamei sale. Vă rog, doamnă Keppel, nu am vrut să-l aduc, însă el s-a pitit în coș.

– Chiar așa? Ce animal inteligent trebuie să fie! A izbucnit în râs. Ia să vedem pasagerul clandestin. Sunt sigură că fetele vor fi foarte încântate.

Flora s-a aplecat să desfacă curelele de piele ale coșului, în vreme ce Rose murmura scuze, jenată. Doamna Keppel le-a ignorat și s-a aplecat și ea, iar când s-a arătat Panteră, l-a luat într-o mână fermă și exersată.

– Ce frumusețe ești, tinere și mai ești și neastâmpărat, nu mă îndoiesc! Am avut o asemenea pisică pe când locuiam în Duntreath. Sunt sigură că îi va face foarte fericiți pe copii.

Pantera începuse să se agite, astfel că doamna Keppel i l-a dat înapoi stăpânei lui, care mai avea puțin și se arunca în genunchi să-i sărute picioarele.

– Bun, cina este la opt și am invitat câțiva prieteni de-ai tăi, dragă Rose! Am s-o rog pe menajera noastră, domnișoara Draper, să vă arate camerele voastre, ca să vă puteți schimba. Flora, am ales pentru tine camera de lângă cea a mamei tale și sper să-ți placă. Doamna Keppel a strâns sănătos mâinile Florei. Bun venit!

În timp ce erau conduse la etajul următor, Flora se întreba dacă primirea generoasă a doamnei Keppel era sinceră sau doar de fațadă. Căci dacă era reală, niciodată nu fusese mai călduros întâmpinată de un străin. Rose se pregătea să intre în camera ei, când Florei i-a venit o idee și a tras-o deoparte pe mama ei.

– *Mama*, nu am ce purta la cină, a șoptit ea, în timp ce menajera și slujnica de la etaj așteptau în spatele lor.

– Aici ai dreptate, a spus Rose. Iartă-mă, Flora, ar fi trebuit să mă gândesc la asta, dar habar n-am avut că doamna Keppel avea de gând să te prezinte în societate. Îi voi spune că ești extenuată în urma călătoriei și voi cere unui servitor să îți aducă o tavă cu mâncare. Mâine când mă întorc acasă, am să-ți las rochia de seară pe care am adus-o cu mine. Va trebui modificată, dar sunt sigură că există o croitoreasă aici. Doamna Keppel are o garderobă vastă, după cum îți pot imagina.

– Mulțumesc, *Mama*!

Menajera a condus-o pe Flora mai departe, pe coridorul lung și a deschis ușa unei camere mari și înalte, mobilată abundent, cu o vază plină cu flori proaspete pe servantă și cu prosoape moi așezate lângă chiuvetă.

– Dacă vă mai trebuie ceva, domnișoară, sunați clopoțelul și vine Peggie, a spus menajera, arătând spre fata în casă care se afla în spatele ei și care a făcut o plecăciune. Tot ea va duce pisica jos, în subsol, ca să-și facă nevoile.

– Mulțumesc, a spus Flora, pregătită să adauge că s-ar fi ocupat ea de pisică, însă cele două servitoare plecaseră deja.

S-a dus la fereastră și a observat că se întunecase și că scuarul din fața casei era luminat de lămpile cu gaz. Trăsurile opreau în fața caselor, pasagerii coborau îmbrăcați elegant, cu jobenuri sau pălării cu boruri largi și cu pană.

S-a întors spre cameră și a văzut că Panteră își făcuse deja culcuș, iar acum se spăla în mijlocul unui pat mare din alamă. S-a urcat lângă el și s-a întins, cu ochii

în tavanul imaculat, fără nici o crăpătură ori petic de igrasie.

– Doamne, probabil că sunt bogați dacă până și personalul locuiește în astfel de camere, a murmurat Flora.

I s-au închis ochii fără voia ei și a ațipit. Mai târziu, a tresărit când a auzit o bătaie în ușă și s-a ridicat, dezorientată și străduindu-se să își dea seama unde se afla.

– Bună, draga mea. Te-am trezit?

Rose intrase în cameră, îmbrăcată cu o rochie verde ca smaraldul, cu diadema familiei, care de obicei ședea în cutia ei de la Esthwaite Hall, fiindcă nu prea avea ocazia să o poarte. În seara asta, Rose părea să strălucească la fel de puternic precum diamantele de pe capul ei.

– Probabil m-a obosit călătoria, *Mama*! Sper că nu se supără doamna Keppel că nu cobor la cină.

– Înțelege foarte bine. Ți-am adus ceva. M-am gândit că ție ți se potrivesc.

Rose i-a oferit o cutie de bijuterii fiicei ei. Flora a icnit când a deschis cutia și a văzut setul cu colierul și cerceii de perle al mamei sale cuibărit în catifea. Rose a luat colierul și l-a prins la gâtul Florei și au admirat împreună reflexia din oglindă.

– Mama mi l-a oferit când mi-am făcut debutul în Londra, i-a explicat Rose cu un ton scăzut. L-am păstrat multă vreme, dar e timpul să îți aparțină.

A pus mâna ușor pe umărul fiicei ei.

– Mulțumesc, mama!

Flora era cu adevărat emoționată.

– Sper să te simți în apele tale aici. Doamna Keppel pare să te placă deja.

– Sunt sigură că mă voi acomoda. Doamna Keppel pare foarte amabilă.

– Da. Eu trebuie să cobor la cină acum. Doamna Keppel vrea să-ți transmit că vă veți întâlni mâine-dimineață la ora opt, în camera de zi a copiilor, care este la etajul superior, când te va prezenta și lor, și personalului. Noi ne vom lua la revedere mai târziu. Mâine voi pleca cu trenul în Scoția, pentru a pregăti noua casă înainte de sosirea tatălui tău. Rose a sărutat-o pe Flora pe creștetul capului. Peggie îți va aduce cina curând. Somn ușor, Flora!

– Mulțumesc, mama! Noapte bună!

Capitolul 15

Flora s-a trezit a doua zi într-o atmosferă nefamiliară de sunete. La ora șapte, a bătut cineva la ușă și Peggy a intrat cu micul dejun, după care a aprins focul în șemineu.

În timp ce își sorbea ceaiul, Flora se minuna de splendoarea casei în care până și servitorii aveau servitorii lor. După ce a ieșit Peggy cu Panteră sub braț, și-a pus cea mai bună rochie din colecția sărăcăcioasă pe care o avea: cea albastră, de in, pe tivul căreia Sarah îi cususe ciulini. În timp ce își strângea părul răvășit, ușa s-a deschis și, încă o dată, Peggie a intrat cu Panteră în brațe.

– Ești gata, domnișoară? Ești așteptată în camera copiilor.

Flora a înhățat pisoiul și a urmat-o pe Peggie în susul scărilor. După ce a intrat, a observat pereții de un alb strălucitor și ferestrele mari care dădeau spre parcul din față. Doamna Keppel stătea lângă șemineu, cu fiicele alături. Sonia, cea mică, purta o rochie largă, scrobită și pantofi negri cu cataramă. Sora ei mai mare, Violet, despre care mama ei îi spusese că avea cincisprezece ani, purta o fustă și încă ceva care semăna cu o cămașă bărbătească cu guler, cu tot cu cravată.

– Dragile mele, haideți s-o salutăm pe domnișoara MacNichol!

– Încântată, domnișoară MacNichol! au răspuns copiii politicos, în cor.

– Bună ziua.

Flora le-a zâmbit și a observat că Violet, în ciuda ținutei bizare, semăna leit cu mama ei: bucle feminine și ochi albaștri. Sonia era brunetă, mai slăbuță și avea un ten similar cu al Florei. Contrastul dintre surori îi amintea de ea și de Aurelia.

– Cum îl cheamă pe pisoi? a întrebat Violet și a arătat spre Panteră, care stătea în pliul brațului Florei. Pot să-l țin în brațe? Pare să aibă gheare ascuțite și poate mă zgârie.

– El e Panteră și te asigur că e foarte cuminte, dar nu-i place deloc să fie necăjit, a adăugat Flora, cu gândul că Violet avea un temperament capricios.

– Pot să-l mângâi?

Sonia s-a apropiat de pisică și a întins mâna cu grijă.

– Sigur că da, a răspuns Flora și i-a dat pisoiul în brațe.

Acesta s-a acomodat imediat în brațele fetiței, și-a frecat capul de degetele ei și a mijit ochii mulțumit.

– Domnișoară MacNichol, dă-mi voie să ți le prezint pe Nannie și pe mademoiselle Claissac! a spus doamna Keppel, atunci când cele două femei au intrat în cameră.

Una dintre ele era o femeie masivă, care purta o rochie cenușie și un șorț fără urmă de cută, iar cealaltă era micuță, durdulie și blondă și se uita la Flora de parcă mirosea urât.

– Mă bucur să vă cunosc, a spus Flora.

Nu știa de ce, dar a simțit că era cazul să facă o ușoară plecăciune în fața lui Nannie, cu senzația că ea era forța ce stăpânea în zona dedicată copiilor.

– Așișderea, domnișoară MacNichol, a răspuns ea, cu un ton mai blând decât se așteptase Flora și cu un vag accent scoțian.

– *Enchantée*[23], a răspuns mademoiselle Claissac! Poți să-mi spui „Moiselle", a adăugat ea cu înfumurare.

– Moiselle este profesoara Soniei, a explicat doamna Keppel, iar Violet merge la școala domnișoarei Wolff, în strada South Audley.

– Și nu pot întârzia, mama, a spus Violet, cu ochii la ceasul de pe perete. Vita mă așteaptă deja afară.

– Sigur, draga mea! Vă las pe voi trei să stabiliți orarul, în așa fel încât fetele să petreacă o oră pe zi cu domnișoara MacNichol.

– Da, doamnă, a răspuns Nannie, făcând o plecăciune respectuoasă, însă stângace.

Violet a strănutat deodată și mama ei s-a întors spre ea încruntată.

– Sper că nu răcești, dragă Violet!

– Nu, cu siguranță de la *aia* e!

Violet a arătat spre pisica din brațele Soniei. Flora și-a ținut respirația, neștiind dacă Panteră urma să fie alungată din camera copiilor, însă doamna Keppel a ridicat din umeri.

– Nu cred în așa-numitele „alergii" și cel mai bun lucru pe care poți să-l faci, după părerea mea, este să te acomodezi cu blana de animal, draga mea!

Flora o plăcea din ce în ce mai mult pe doamna Keppel.

Violet a plecat la școală și Panteră a fost luată cu forța de la Sonia, care a urmat-o pe Moiselle la lecțiile de dimineață. Flora a rămas singură cu Nannie și împreună au încercat să găsească o oră potrivită în care Flora să le predea copiilor, lucru care deja părea imposibil între toate lecțiile de dans, de gimnastică și vizitele culturale la muzee și galerii, unde le ducea Moiselle, ca să nu mai vorbim de numeroasele angajamente sociale din timpul amiezii.

– Poate la ora șase?

Disperată, Flora a arătat spre un spațiu gol în orar.

– Poate doar uneori, domnișoară MacNichol, dar adesea, la ora aceea trebuie să fie jos, la ceai, cu musafirii mamei lor.

– Păi, de undeva trebuie să începem, că altfel nu apuc să le văd deloc!

– O să vorbesc cu Moiselle să văd dacă o poate lăsa pe Sonia câteva ore pe săptămână dimineața, a încercat Nannie s-o liniștească. Și, desigur, ești binevenită în camera copiilor unde mâncăm de prânz și la cină, dar trebuie să-ți spun că în foarte scurt timp vei lua cina la parter. Gata, a mai spus ea ridicându-se, trebuie să mă pun pe treabă.

Fiindcă nu primise instrucțiuni și nu știa ce avea de făcut, Flora s-a întors în camera ei. S-a așezat pe pat, întrebându-se de ce naiba o invitase doamna Keppel să se alăture personalului unei gospodării în care, evident, nu era nevoie de ea.

Peggie a bătut la ușă și a intrat.

– Domnișoară MacNichol, mama dumitale te așteaptă în salonul doamnei Keppel!

– Mulțumesc, Peggie!

Flora a coborât și a găsit-o pe mama ei pregătită de plecare, cu mantia pe umeri.

– Bună, Flora, cum ți se par copiii?

– Par foarte drăguțe amândouă, deși nu am petrecut decât câteva minute împreună.

– Bun, bun, a încuviințat ea din cap. Sunt sigură că vei fi fericită aici, Flora! Doamna Keppel e foarte bună și înțelegătoare și prin ea vei cunoaște înalta societate. Sper să nu mă dezamăgești.

– Voi face tot posibilul, mama!

– Ai noua noastră adresă?

– O am, da, și voi scrie des.

– Atunci mă voi baza pe tine să mă ții la curent cu zvonurile din Londra. Recunosc că te invidiez. Mi-aș dori să fiu eu cea care stă aici. La revedere, dragă Flora și mă rog să fi luat o decizie potrivită. Pentru noi toți.

Rose și-a sărutat fiica pe obraji și apoi a ieșit valvârtej din cameră. Florei i-au dat lacrimile. S-a dus la fereastră și s-a uitat la mama ei care se urca în trăsură. Cu toate că ea fusese cea trimisă de-acasă, tot avea senzația că mama ei era cea alungată, de fapt.

– Te simți bine, draga mea?

Doamna Keppel intrase în cameră.

– Da, mulțumesc.

Flora și-a șters repede lacrimile.

– Nu poate fi ușor să lași în urmă lacurile și familia, dar te rog să consideri locul acesta noua ta casă și pe noi familia surogat. Croitoreasa mea te va căuta mâine-dimineață la ora zece. Trebuie să îți pregătim garderoba înainte să te putem scoate în lume și podoaba ta capilară are nevoie de o tunsoare, a mai comentat doamna Keppel dându-i roată, ca un vultur în jurul prăzii.

– Serios, doamnă Keppel, mă descurc cu ce am și părul l-am tuns acum câteva săptămâni.

– Draga mea fată, oi fi tu mulțumită, dar eu nu!

– Credeam că voi primi o uniformă.

– Uniformă! Dumnezeule, crezi că ești servitoare? Doamna Keppel a izbucnit într-un râs muzical. Draga mea Flora, devine din ce în ce mai absurd! Cred că o să te poreclesc Cenușăreasa, a adăugat ea și a condus-o pe Flora la un șezlong, unde s-a așezat lângă ea. Stai liniștită, nu ești servitoare în casa asta, ci o tânără prietenă a familiei, care locuiește aici ca oaspete. Abia aștept să-i spun lui Bertie! Se va amuza foarte tare. Deocamdată, totuși, până îți e gata garderoba, trebuie să te țin sus cu copiii, lucru care îți va da cel puțin șansa să te obișnuiești cu ei. Sonia e o dulceață și Violet... mă rog, a suspinat doamna Keppel. Cred că trebuie să primească îndrumare de la o fată mai în vârstă ca ea. E la o vârstă vulnerabilă și influențabilă.

– Voi face tot posibilul să le ajut pe amândouă, doamnă Keppel!

– Mulțumesc, draga mea! Acum trebuie să mă schimb. Am oaspeți la cină.

Flora a părăsit salonul doamnei Keppel, întrebându-se care era motivul pentru care voia această femeie să piardă timp și bani pentru ea. Venise cu gândul că era o simplă guvernantă și acum nici măcar nu știa clar care-i era locul în casa asta.

Totuși, din puținul pe care-l văzuse, își dăduse seama că nu era orice fel de casă, iar Alice Keppel nu era orice fel de femeie.

Flora a profitat de oferta lui Nannie și a luat masa cu Moiselle și Sonia în camera de zi a copiilor. Sonia a pălăvrăgit întruna, bucuroasă de companie nouă.

– Moiselle spune că o să mă înveți să pictez! Și despre flori.

– Da, mi-ar plăcea, dacă găsim timp.

– Te rog să găsim timp, s-a rugat Sonia pe înfundate, în timp ce Moiselle s-a ridicat să ia budinca de pe masa rulantă. O urăsc pe Moiselle și urăsc lecțiile.

– Voi face tot posibilul, i-a șoptit Flora.

– Ai o soră, domnișoară MacNichol?

– Da.

– Îți place de ea?

– Foarte mult. De fapt, o iubesc.

– Până și Nannie zice că Violet face pe don'șoara. Și nici cu mine nu e amabilă.

– Așa sunt unele surori, dar tot te iubesc în sinea lor.

Sonia se pregătea să comenteze, dar când s-a apropiat Moiselle, s-a răzgândit.

– O să încerc s-o iubesc mai mult pe sora mea, a spus ea grav.

După masa de prânz, Sonia a fost luată de Nannie să se spele, înainte să fie dusă la lecția de dans, așa că Flora s-a retras în camera ei să citească. Apoi, fiindcă a simțit nevoia să ia aer curat, a coborât cu Panteră ca să caute o ieșire.

La parter, tocmai când deschisese o ușă din spate și scările indicau un soi de curte, domnul Rolfe, majordomul, a apucat-o de braț.

Flora i-a explicat misiunea ei, numai că domnul Rolfe părea destul de agitat și se uita disperat la ceasornicul de pe masă.

– O voi chema pe Peggie să ia pisica și să v-o aducă înapoi imediat ce a terminat treaba afară.

– Mă gândeam să iau și eu o gură de aer.

– Nu se poate acum. Doamna Keppel așteaptă un oaspete la ceai, care trebuie să sosească în orice clipă.

Domnul Rolfe a strigat după Peggie, care a apărut câteva secunde mai târziu și a luat pisoiul din brațele Florei.

– Nici o grijă, domnișoară, am eu grijă de ea. Și eu iubesc pisicile.

Servitoarea a și dispărut și domnul Rolfe a condus-o pe Flora la scara principală, uitându-se constant la ușa din față. În timp ce urca, Flora a auzit caleașca oprind în fața casei.

– A venit, Johnson! Deschide ușa, te rog! i-a cerut domnul Rolfe pajului, care s-a supus pe loc.

Voia să mai stea puțin și să vadă cine era acest oaspete special, dar se temea să nu încalce ordinele majordomului, așa încât a dat fuga sus, trecând pe lângă salonul doamnei Keppel, de unde emana un puternic miros de parfum de flori. În sanctuarul de la etaj, s-a uitat pe furiș peste balustradă și a auzit o voce masculină și niște pași grei care urcau treptele. Persoana respectivă, oricine ar fi fost, avea o tuse guturală și un damf puternic de fum de trabuc învăluia toată scara. S-a aplecat mai mult ca să-l vadă mai bine, când deodată a simțit o mâna pe umăr și s-a retras.

– Domnișoară MacNichol, e bine să nu spionăm pe nimeni în casa asta, a spus Nannie, cu o privire amuzată.

La etajul inferior s-a închis o ușă și pașii au amuțit în spatele ei.

– Doamna Keppel nu trebuie niciodată deranjată când are oaspeți după-amiaza. Înțelegi?

– Da, Nannie!

Roșie la față de rușine, Flora s-a retras încă o dată în camera ei.

Capitolul 16

Două săptămâni mai târziu, cu ajutorul lui Barny, slujnica personală a doamnei Keppel, Flora a tras aer adânc în piept ca să i se poată strânge corsetul și tot ce simțea era că îi vor plesni coastele la presiune.

– Așa, gata.

– Dar nu pot respira...

– Nu, nici o femeie nu poate, dar uite, a spus Barny, arătând spre oglindă. Acum ai talie. O să te obișnuiești cu asta, domnișoară MacNichol, toate doamnele trec prin asta. După o vreme se mai lasă, acum e nou.

– Dar nu mă pot mișca... a murmurat Flora, în timp ce Barny aduna un mănunchi de mătase albastră și îi făcea semn să se așeze în mijlocul ei.

– Doamna Keppel are dreptate, culoarea asta se potrivește cu tenul tău. Vezi că are dreptate în toate privințele! a mai spus Barny în timp ce prindea nasturii micuți de perlă la spatele rochiei.

– Da, a confirmat Flora din toată inima.

Dacă ea era Cenușăreasa, atunci cu siguranță doamna Keppel era zâna ei bună din Piața Portman numărul 30. De la fata care spăla vasele, până la cei mai stilați oaspeți care veneau aproape seară de seară la cină, toată lumea o adora. Părea să poarte o aură magică a calmului. Niciodată nu era nevoită să ridice tonul ca să obțină ceea ce dorea. Un singur cuvânt era îndeajuns.

– E ca o regină, îi spusese Flora lui Nannie, într-o zi, săptămâna trecută, după ce se întorsese visătoare de la primele cumpărături făcute împreună cu doamna Keppel și cu fetele. Fuseseră la magazinul de jucării Morrell, unde personalul le pusese totul la dispoziție.

Nannie, atât de cumpătată de fel, izbucnise în râs în clipa în care observase privirea Florei.

– Da, da, asta e cert, domnișoară MacNichol, cine s-ar îndoi de asta?

Flora începuse să se obișnuiască cu mersul casei și cu personajele care dominau peisajul ei. Asemenea doamnei Keppel, personalul care lucra pentru ea era întru totul fermecător și păreau cu toții să se simtă onorați că se aflau acolo. Domnul Rolfe și doamna Stacey, bucătăreasa, erau șefi peste toți, iar domnișoara Draper, menajera, și cu Barny aveau poziția privilegiată de a o pregăti pe doamna Keppel și

salonul ei pentru a primi oaspeți, ceea ce presupunea ore întregi în care aranjau florile, făceau ordine, o îmbrăcau și o primeneau.

Oricât de puțin îl văzuse Flora pe soțul doamnei Keppel – pe domnul George, cum îl numea personalul –, îl plăcuse. Era un uriaș blând, cu figură bună și voce suavă. În fiecare seara Sonia dispărea în sufrageria tatălui, unde se ghemuia pe genunchiul lui, iar el îi citea istorisiri cu aventuri, pe care fetița i le povestea apoi Florei.

În ultimele două săptămâni, își petrecuse cea mai mare parte din timp în camera copiilor, unde le ajuta pe Nannie și Moiselle cu orice aveau nevoie. Seara, ea și copiii se adunau în jurul focului în camera de zi și mâncau turte, iar Flora le spunea povești din copilăria ei în Esthwaite. Violet se prefăcea indiferentă și stătea cu capul îngropat în agenda în care scria mai puțin și mai mult rodea capătul creionului, însă Flora știa că era atentă.

– Mergeai singură cu cabrioleta? s-a dat ea de gol, după ce le povestise Flora despre Myla.

– Da.

– Fără vizitiu? Sau servitoare sau doică?

– Da.

– Of, ce-mi doresc genul ăsta de libertate! a răsuflat Violet, înainte să se întoarcă brusc la agenda ei.

Acum că revenise în prezent, Flora se gândea că, cel puțin în momentul acela se afla în posesia unei garderobe generoase, suficiente pentru a îmbrăca și Curtea regală și spera ca doamna Keppel să fie de acord ca ea să poată ieși la plimbare în parcul de peste drum și poate chiar mai departe. După atâta vreme petrecută în casă, Panteră nu mai era singurul care se simțea într-o cușcă.

– Pot să vă aranjez părul, domnișoară MacNichol?

– Mulțumesc.

Flora s-a așezat în fața mesei de toaletă și Barny i-a periat părul lung și gros, cu o perie de argint.

În ciuda faptului că în momentul acela nu mai avea cine știe ce întrebări legate de orice se petrecea în casă, rămânea totuși încă un singur mister de elucidat și anume identitatea oaspetelui doamnei Keppel. Flora știa de fiecare dată când

urma să apară acesta, căci întreaga casă părea să fie cuprinsă de o tensiune palpabilă. Primul semn care anunța sosirea lui era sunetul pe care îl făceau Mable și Katie care lustruiau părțile de alamă ale treptelor, exact la șapte dimineața, când se trezea Flora. Începeau de la ultimul etaj și nu se opreau până la parter. La prânz venea florăreasa, care umplea salonul cu trandafiri aromați, iar după prânz, Barny dispărea în budoarul doamnei Keppel pentru a o pregăti.

Cum sosea oaspetele, toată lumea se făcea nevăzută și se așternea pretutindeni liniștea atunci când bărbatul cu tusea profundă intra și urca treptele, aducând cu el mirosul de trabuc. În unele seri, la fix ora șase, Violet și Sonia, îmbrăcate în cele mai frumoase rochii, coborau să ia ceaiul în salonul doamnei Keppel.

Oaspetele pleca de-acolo cu o caleașcă enormă, pe care Flora o observase pe furiș de la fereastra camerei ei și atunci toată casa părea să răsufle ușurată, iar lucrurile reveneau la normal. Flora tânjea să afle de la oricare dintre fete cine era omul pe care-l întâlneau în spatele ușii bine închise a salonului, dar era mult prea nepoliticos să iscodească.

– Așa, domnișoară Flora, îți place?

Barny a făcut un pas în spate pentru a-și admira opera. Flora s-a uitat la coafura pieptănată în sus de Barny, dar se îndoia că pieptenii îi vor ține părul în loc mai mult de câteva minute. Fără să vrea, s-a mirat să constate efectul pe care îl aveau hainele elegante și părul pieptănat.

– Arăt... altfel.

– Aș zice că ești frumoasă, domnișoară! a spus Barny cu un zâmbet. Cred că ești gata să cobori. Doamna Keppel vrea să te vadă în salonul ei.

Flora s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă, chinuită de greutatea rochiei și de corsetul care o strangula.

– Mulțumesc, Barny! a îngăimat ea, ieșind din cameră, tocmai când Sonia era adusă de Nannie.

– Ioi!

Asta era noua expresie preferată a Soniei, preluată de la Mabel, fata care se ocupa de salon, atunci când a văzut un păianjen mare și negru ieșind din găleata cu cărbune.

– Ce frumoasă ești, Flora! De fapt, era să nu te recunosc!

– Mulțumesc! a chicotit ea și a făcut o ușoară plecăciune în fața fetiței.

– Unde te duci?

– Mama voastră ține o reuniune mondenă și m-a invitat și pe mine.

– Ah, asta înseamnă o mulțime de doamne care stau în picioare, beau ceai și mănâncă prăjituri, nu, Nannie?

– Da, draga mea!

– Va fi cumplit de plictisitor, Flora! Nu vrei să vii în parc și să ascultăm flașnetarul și să mângâiem maimuța și să mâncăm înghețată în schimb?

– Mi-ar plăcea foarte tare, i-a șoptit Flora Soniei la ureche, înainte să pornească spre salonul doamnei Keppel.

Expresia acesteia a fost una de perfectă mulțumire în clipa în care a dat ochii cu Flora.

– Draga mea, ești o tânără rafinată! Hai, deci, să salutăm oaspeții pe care i-am invitat să te cunoască!

Doamna Keppel i-a oferit brațul și au coborât împreună scările.

– Și am o surpriză pentru tine. Vine și sora ta.

– Aurelia? Ce minunat! Nici nu știam că s-a întors la Londra.

– Nu, cred că a cam obosit să aștepte în Kent ceva ce nu părea să se mai întâmple. Doamna Keppel a coborât tonul în clipa în care au intrat în sufragerie. Deși a insistat să o aducă și pe prietena aia a ei plictisitoare, domnișoara Elizabeth Vaughan. Am auzit că, dintre toți, a ales să se logodească cu un plantator de ceai și că imediat după căsătorie vor pleca în Ceylon. Ție nu ți se pare plictisitoare, Flora?

– ... Nu o cunosc suficient cât să-i judec caracterul, dar mi s-a părut întotdeauna destul de agreabilă.

– Ești foarte discretă. Asta îți va prinde bine în Londra, a comentat doamna Keppel aprobator, în timp ce pendulul bătea ora trei și sosea o trăsură.

– Bun, hai să-i arătăm surorii tale și Londrei cum ai înflorit!

***

– Flora! Tu ești? s-a minunat Aurelia când a intrat în sufragerie și a îmbrățișat-o. Arăți... superb! Și rochia... A observat numaidecât dantela scumpă de pe guler și

manșete și broderia complexă a fustei. Este deosebită! S-a apropiat și i-a șoptit la ureche: Aparent ai un sponsor acum, draga mea! Și încă pe doamna Keppel, care nu e oricine, ci cea mai influentă femeie din Londra.

După ce a salutat-o pe entuziasta Elizabeth, care și-a etalat cu trufie inelul de logodnă ornat cu un safir substanțial, Flora s-a îndepărtat cu Aurelia ca să poată vorbi între patru ochi.

– Într-adevăr, doamna Keppel a fost foarte bună cu mine, a spus ea și a arătat spre șezlong. Luăm loc? Vreau să-mi povestești tot ce-ai făcut astă-vară.

– Atunci ar trebui să rămân și la cină, și la micul dejun de mâine, a suspinat Aurelia, nu prea fericită.

Între timp, au sosit alte doamne și cele două surori o urmăreau pe doamna Keppel care le saluta cu căldură și interes.

– De ne-ar vedea mama acum, fetele ei și crema societății londoneze, cred că ar fi foarte mândră.

– Mă rog, în afară de excursia la cumpărături, asta e prima mea „ieșire". Doamna Keppel n-a prea vrut să ies până nu aveam hainele gata.

– Nu mă mir, în fond conduce cel mai elegant salon din Londra.

– Trebuie să recunosc că nu prea înțeleg ce se întâmplă. Credeam că vin aici ca guvernantă pentru fetele ei, dar doamna Keppel pare să aibă alte idei.

– Dacă a ales să te sprijine în lansarea ta în societate, mai bine de-atât nu se putea. Cu toate că trebuie să știi că există și dizidenți și nu toate ușile îi sunt deschise, sunt sigură că ai aflat deja...

– Flora, draga mea!

Apăruse mătușa Charlotte în fața lor și Flora s-a ridicat ca să facă o ușoară plecăciune în fața ei, numai că a eșuat mulțumită corsetului.

– Mătușă Charlotte, ce mai faci?

– M-a extenuat Sezonul, bineînțeles! Dar tu, draga mea nepoată, arăți divin! Londra îți prieste, desigur.

– Abia încep să învăț cum merg lucrurile aici, mătușă!

– E un adevărat miracol că doamna Keppel a decis să te țină la ea. Dar apoi e și evident de ce. Trebuie să vii neapărat în vizită la Grosvenor. Draga de Aurelia a fost o încântare ca musafir. O să regret când va pleca de la noi ca să se întoarcă

acasă la mama și la tata. Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă duc și să vorbesc cu Lady Alington despre orfanii cărora le oferim caritate.

– Te întorci în Scoția?

Flora s-a întors spre sora ei, a cărei privire s-a întunecat deodată.

– Da.

– Dar cu siguranță sunt zeci de tineri disperați să te ia de soție!

– Au fost, da, dar mi-e teamă că i-am refuzat pe toți și de-atunci și-au îndreptat atenția în alte părți. Contele de Berkshire s-a logodit cu o prietenă de-a mea. S-a anunțat în *Times* săptămâna asta.

– Și nu ți-a cucerit nimeni inima?

– O, ba da, tocmai asta e problema. Și încă mai e, de fapt.

– Cum adică?

Cu inima strânsă, Flora și-a dat seama că știa răspunsul.

– Ei bine, atunci când am primit invitația să mă duc la familia Vaughan în High Weald, m-am gândit că... că Archie mă va cere de soție. Fusese la vânătoare cu *papa* în iulie și știam că discutaseră unele lucruri. Așa că am refuzat celelalte propuneri pe care le primisem, bănuind că fusesem invitată la Kent tocmai ca să mă ceară Archie în căsătorie. Dar chiar dacă am locuit o lună sub același acoperiș, parcă a făcut tot posibilul să mă evite. De fapt, nici nu l-am prea văzut altfel decât la masă. Și...

Aurelia și-a mușcat buza de i-au dat lacrimile.

– Flora, îl iubesc tare mult!

Flora a ascultat-o, în vreme ce se simțea o trădătoare pentru sentimentul spontan de ușurare și, în egală măsură, îngrozitor de vinovată pentru că jucase un rol în nefericirea surorii ei.

– Poate că așteaptă momentul potrivit.

– Dragă Flora, e drăguț din partea ta că încerci să mă liniștești, dar a avut o sumedenie de ocazii dacă voia să facă asta. Mama lui l-a încurajat în permanență să mă scoată la plimbare prin grădină, care este într-adevăr cea mai frumoasă din câte am văzut. Și el nu vorbea decât despre planurile lui de a aduce tot soiul de plante exotice de care nici măcar nu auzisem! Apoi se întorcea în casă sau dispărea

în sera lui prețioasă, așa că... până la urmă am decis că trebuie să mă întorc la Londra, a adăugat, după ce și-a mai mușcat buza o dată.

– Poate își va da seama că îi lipsești și va veni după tine, a încercat Flora s-o liniștească, fără convingere.

Scrisoarea lui Archie către ea începea să aibă, în sfârșit, sens.

– Nu. Nu mai pot profita de generozitatea mătușii Charlotte, așa că trebuie să mă întorc acasă.

– Of, Aurelia, ce rău îmi pare! Poate că Archie nu e genul care să se însoare.

– Nu mai contează. Unul dintre motivele pentru care *papa* a decis să vândă Esthwaite Hall a fost ca să-mi ofere mie o zestre ca lumea, care să-i ajute pe familia Vaughan să conserve High Weald, care avea să devină casa mea. Știi că mama și Lady Vaughan au fost prietene bune din copilărie.

Aurelia a coborât tonul și mai mult când a văzut-o pe Elizabeth la câțiva metri.

– Puneau asta la cale între ele și asta a discutat *papa* cu Archie în Scoția.

– Înțeleg.

Chiar pricepea dintr-odată totul.

– Nu am de ales decât să îmi fac bagajele și să mă duc în Scoția. Ce ironie, nu?

Aurelia i-a zâmbit surorii sale, asemenea unui suflet bântuit.

– Eu mă întorc cu un eșec, iar tu, aici, la Londra, te afli sub patronajul doamnei Keppel. Nu că îți port pică, desigur, draga mea.

– Aurelia, crede-mă, mi s-a frânt inima când mi-a spus mama că trebuia să părăsim Esthwaite. Știi cât de mult am iubit casa aia. Îmi lipsește de mă dor toate oasele. Aș da orice să mă întorc acolo.

– Știu, soră dragă, a răspuns Aurelia, luând-o de mână. Iartă-mi nefericirea, dar dacă nici cu tine nu pot discuta despre asta, atunci cu cine?

– Dar, dacă a existat un acord între el și *papa*, cu siguranță Archie trebuie să-l onoreze! s-a încruntat Flora.

– Iar eu sunt destul de sigură că și dacă ar fi așa, nu aș mai vrea eu să mă mărit cu el. După toată atenția pe care mi-a acordat-o la începutul Sezonului, a părut complet distras când am ajuns în Kent. Eu am senzația că altcineva i-a furat inima, dar zău dacă am idee cine ar putea fi.

Aurelia a suspinat din rărunchi și Flora și-ar fi dorit ca podeaua să se surpe și s-o înghită cu tot cu inima ei duplicitară și cu Archie Vaughan.

– Draga mea, hai să nu mai vorbim despre problemele mele. Povestește-mi despre cum decurge viața în casa Keppel.

Flora a făcut tot posibilul să-i povestească Aureliei despre Violet, Sonia și rutina ei zilnică, însă trădarea la care participase cu inocență, dar de bunăvoie, nu o lăsa să gândească. A fost de-a dreptul recunoscătoare atunci când a apărut doamna Keppel, cu scopul de a o prezenta prietenelor ei.

– Sunt toate disperate s-o cunoască pe cea mai nouă și mai frumoasă membră a casei.

Doamna Keppel a zâmbit și a luat-o pe Flora de braț, a condus-o prin toată încăperea și a prezentat-o ca pe un trofeu personal. Într-adevăr, multe dintre doamne păreau sincer uluite s-o vadă. Din când în când îi mai arunca o privire Aureliei, care stătea dezamăgită pe șezlong și încerca să converseze cu o femeie în vârstă îmbrăcată în negru din cap până-n picioare și care părea la fel de lipsită de prieteni ca și ea.

În cele din urmă, pe măsură ce oaspeții au început să se retragă, Flora s-a scuzat contesei Torby, care îi lansa o invitație la serata pe care urma s-o țină.

– *Dame* Nellie Melba va cânta pentru noi. Abia s-a întors dintr-un turneu în Australia, draga mea și vine direct la Kenwod House, a spus contesa în fața cercului de admiratoare strâns în jurul Florei.

Aurelia a venit să-și ia rămas-bun.

– Când pleci în Scoția?

– La sfârșitul săptămânii. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, cred, a răsuflat Aurelia. Cei care eșuează nu au trecere în Londra.

– Vii să mă vezi înainte să pleci?

– Sigur și te rog să nu-ți faci griji în privința mea. Poate găsesc un moșier în Scoția și devin stăpâna unei frumoase proprietăți acolo, a zâmbit ea abia perceptibil. E timpul să-l uit pe Archie Vaughan. La revedere, dragă soră!

Imediat ce a plecat toată lumea, Mabel și pajul au strâns ceștile de ceai și farfuriile cu delicatese neatinse. Doamna Keppel a insistat ca Flora să se așeze în fața ei la foc.

– Ei bine, Flora, prima ta incursiune în societatea londoneză pare să fi avut un succes total! Cred că te vei trezi foarte ocupată în următoarele săptămâni având în vedere câte invitații ai primit. Toată lumea mi-a spus că te consideră încântătoare.

– Mulțumesc. Totuși, nu vreau să-mi neglijez îndatoririle față de fiicele dumneavoastră.

– Draga mea fată, nu înțelegi că ăsta a fost un pretext pe care vi l-am oferit ție și mamei tale pentru a te aduce să trăiești sub acoperișul meu? Sigur, nu te cunoscusem și nu știam cum te vei... prezenta... așa că am vrut să am un rol de rezervă pentru tine. Apoi ai apărut, atât de elegantă, de cultivată și extrem de încântătoare! După această amiază, o cină splendidă la sfârșitul săptămânii și o... petrecere mult mai intimă foarte curând după aceea, nu va mai exista nici o casă în Londra care să nu-și dorească să fie binecuvântată cu prezența ta. Despre tine vorbește tot orașul!

Flora s-a uitat complet tulburată la această femeie extraordinară.

– Doamnă Keppel, nu înțeleg defel motivul pentru care ar dori oricine din Londra să mă invite în casa lui. În fond, nici nu am fost prezentată la Curte.

– Nu înțelegi că tocmai asta te face atât de fascinantă?

– Sinceră să fiu, nu, a mărturisit Flora. Vă rog să nu credeți că sunt nerecunoscătoare, dar după ce mi-am acceptat soarta, să se schimbe totul deodată, fără nici un motiv, e puțin cam... straniu.

– Draga mea, eu te înțeleg. Într-o zi totul va avea o explicație, dar acum nu consider că e cazul s-o fac. Tot ce îți cer deocamdată e să ai încredere în mine. Nu te voi îndruma greșit. Și cu toate că nu ai de unde să știi, există multe similitudini între noi două. Atât cât pot, îmi doresc să te ajut.

Flora, deși nu părea să fi priceput mai nimic, nu avea de ales decât să fie de acord.

În noaptea aceea s-a întins pe pat, ușurată să-și simtă corpul decorsetat. Privindu-și coastele, a numărat micile vânătăi care-i apăruseră și se întreba cum de suportau femeile din salonul doamnei Keppel așa ceva zi de zi.

Panteră tocmai încerca să se cațăre pe ea, așa că a luat pisoiul în mână și l-a mângâiat.

– Simt că merit durerea asta pentru ce am făcut. Dacă nu cumva Archie ne-a mințit pe amândouă și e ticălosul de altă dată. Nu pot decât să sper că nu m-am înșelat când am spus că nu e el genul care să se însoare, i-a spus pisoiului, scărpinându-i urechile catifelate. Iar în ce privește ziua de azi, mă simt ca Alice care a căzut în gaura iepurelui, ceea ce înseamnă că tu ești pisica de Cheshire. Întrebarea e, Panteră, ce naiba facem noi în casa asta?

În loc de răspuns, Panteră a tors mulțumit.

Capitolul 17

– Domnișoară Flora, trebuie să cobori imediat în salonul doamnei Keppel!

– De ce?

– Ai un musafir.

– Serios? A venit sora mea?

– Nu, e un domn.

– Cum îl cheamă?

– Iartă-mă, domnișoară Flora, nu știu.

Flora s-a ținut după Peggie pe scări, ținând cu mâna fustele de lână grele ca să nu se împiedice de ele și a găsit-o pe doamna Keppel, la foc, cu Archie Vaughan.

– Dragă Flora, uite ce drăguț din partea lordului Vaughan! A venit să vadă cum te simți în noua casă. Am încercat să-l asigur că nu te-am ținut în pivniță pe apă și șoareci morți, dar a insistat să-i dovedesc. Iat-o, Lord Vaughan!

Flora ar fi putut enumera multe alte adjective pentru a descrie motivul prezenței lui Archie acolo, dar numai „drăguț“ nu ar fi zis.

– Bună ziua, domnișoară MacNichol!

– Bună ziua, Lord Vaughan!

– Arătați îngrozitor de... bine.

– Sunt bine-sănătoasă, mulțumesc. Dar dumneata?

– Mi-am revenit după răceală.

Flora i-a evitat privirea și doamna Keppel, ca o zână bună ce era, a intervenit în toiul tensiunii.

– Vrei niște sherry, Flora? Te încălzește puțin, de asta sunt sigură.

– Mulțumesc.

Flora a luat paharul și cei trei au ciocnit, fără să se știe motivul.

– Doamnă Keppel, văd că v-ați extins colecția de ornamente Fabergé[24]. Observ o piesă frumoasă, a spus Archie politicos, în timp ce dădea din cap spre un mic ou decorativ de pe masă.

– Ce frumos din partea ta să observi, Lord Vaughan! a apreciat doamna Keppel. Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să vorbesc cu doamna Stacey despre meniul de mâine-seară și trebuie să sosească și florarul în orice clipă. Te rog transmite-i salutările mele mamei tale.

– Sigur că da!

Doamna Keppel a ieșit din cameră, dar nu înainte să-i arunce o privire atotștiutoare Florei. Apoi au rămas amândoi în tăcere, timp în care Flora se uita în oricare altă parte, numai la el nu, conștientă totuși de privirea lui insistentă. Până la urmă, în agonia la care o supuneau corsetul și pantofii cei noi, s-a predat.

– Luăm loc?

Aproape că s-a prăbușit pe scaunul de lângă foc și i-a indicat lui Archie că se poate așeza pe cel din fața ei. A sorbit din sherry și a așteptat să deschidă subiectul.

– Iertați-mă, domnișoară MacNichol... Pot să-ți spun Flora?

– Nu. Nu puteți.

Archie a înghițit în sec.

– Nu... Trebuie să vă explic... nu înțelegeți!

– Vă înșelați. Ieri m-am văzut cu sora mea. Înțeleg tot.

– Așa. Pot să vă întreb ce v-a spus?

– Că dumneata și cu tatăl meu ați căzut de acord ca Esthwaite Hall să fie vândută pentru ca Aurelia să aibă zestre și ca High Weald să beneficieze de fondurile necesare în urma căsătoriei dumitale cu ea.

Archie și-a luat privirea de la ea.

– Da, este o evaluare corectă a situației.

– Numai că, Lord Vaughan, sora mea îmi spune că, în ciuda faptului că ați avut o amplă oportunitate la High Weald, încă nu ați cerut-o de soție. După ce a refuzat o sumedenie de cereri în căsătorie atrăgătoare, Aurelia se află în situația în care nu are de ales decât să se retragă în casa părinților din Scoția. Recenta lor mutare a fost generată doar de faptul că am vândut casa pentru a finanța continuarea viitorului dumitale cu sora mea.

– Da, a răspuns el după o lungă pauză.

– Așadar, Lord Vaughan, vă rog să-mi spuneți exact ce căutați în salonul doamnei Keppel cu mine, când ar trebui să dați fuga la sora mea, pentru a o opri din a-și petrece viitorul singură și izolată, după cum ați condamnat-o chiar dumneavoastră?

– Doamne, Flora! Poți ucide un bărbat cu cuvintele astea! Te-ai gândit să te apuci de scris?

– Nu am chef de glume, Lord Vaughan! Și vă rog să vă abțineți să-mi mai spuneți pe nume.

– Văd, la fel cum văd ce frumos ești îmbrăcată și cât de uluitor arăți...

– Ajunge! Flora s-a ridicat, tremurând de furie. Nu vrei să-mi spui de ce te-ai jucat, precum Panteră cu un șoarece, cu noi, surorile? Și, mai mult, de ce l-ai convins pe tata să vândă casa care se afla în familia noastră de cinci generații?

– Chiar nu bănuiești?

– Mă străduiesc, Lord Vaughan!

– Ei bine, atunci, dă-mi voie să-ți spun ceea ce nu știi.

Archie s-a ridicat și a început să se fâțâie prin cameră, oprindu-se doar să-și mai pună sherry în pahar.

– Când am cunoscut-o prima oară pe sora ta la Esthwaite, hotărâsem că nu prea contează cu care dintre potențialele mirese pe care mi le prezentase mama mă voi căsători. Știu că ești conștientă de reputația mea și nu o neg. Am flirtat cu multe femei de-a lungul anilor. În apărarea mea, ar trebui să spun că nu am făcut-o din orgoliu, ci numai din nevoia disperată de a încerca să găsesc o parteneră care să-mi cucerească inima. Ai putea crede, domnișoară MacNichol, asemenea multor alte femei, că bărbații nu au noțiunea romantică despre dragoste ca femeile. Dar te

asigur că, cel puțin în cazul meu, te înșeli. Și eu am citit Dickens, Austen și Flaubert și mi-am dorit să găsesc dragostea.

Flora, care se uita în foc, a luat ultima înghițitură de *sherry* și a rămas tăcută.

– Până s-o cunosc pe sora ta, îți spun cu toată sinceritatea că renunțasem la speranța de a mai găsi o astfel de femeie. Și mama, după cum îți imaginezi, a fost foarte atrasă de ideea de a mă căsători cu Aurelia, fiica celei mai bune prietene ale ei. Ea și mama ta deja discutaseră posibilitatea, iar mama ta căzuse de acord să vorbească cu tatăl tău despre Esthwaite. Poate ai aflat că a detestat dintotdeauna casa aceea, pe care a văzut-o ca pe o pedeapsă pentru... greșelile ei din trecut. Gândul de a avea o scuză pentru a-și vizita fiica și cea mai veche prietenă în Kent ori de câte ori ar fi dorit și să stea oricât de mult ar fi vrut compensau pare-mi-se pentru inconvenientul de a se muta în Scoția, loc pe care, știa foarte bine, tatăl tău îl iubește.

– Ce greșeli? a întrebat ea brusc. Acum o insulți și pe mama?

– Iartă-mă, Flora, pur și simplu încerc să-ți explic ce ne-a adus astăzi aici. Te rog, dă-mi voie să continui.

Flora și-a aruncat din nou privirea spre foc și a acceptat, ridicând ușor din umeri.

– Sincer să fiu, mi-a plăcut sora ta când am văzut-o la Londra, mi s-a părut suavă și drăguță și am simțit că era un om cu care aș fi putut, cel puțin, trăi. Așa că, am căzut de acord cu tatăl tău, când am fost la vânătoare, ca eu s-o cer de soție și el să vândă Esthwaite Hall.

– Și-atunci de ce, Doamne iartă-mă, ai venit la mine după ce te-ai întors de-acolo?

– Adevărul e că... nu știu. Archie nu-și lua ochii de la ea. Tot ce pot spune – și știu că nu e suficient – e că ceva în sinea mea m-a mânat. Flora, fetița pe care o lovisem cu mere și pe care aproape am ucis-o când goneam călare către Esthwaite Hall, dar care nu m-a pârât, cum fac toate celelalte fete și care acum, la maturitate, e foarte deșteaptă, netemătoare și mândră, cu o tărie de caracter pe care nu am văzut-o la nici o altă femeie vreodată. Și da, și frumoasă. Iartă-mă, Flora, până la urmă, sunt doar un bărbat!

– Ai dreptate. Nu e un răspuns suficient, a spus ea în cele din urmă.

– M-ai fascinat, a continuat Archie, atât de mult, încât am venit să te văd, cu toate că mă înțelesesem cu tatăl tău cu numai o zi în urmă. Și tot ce-mi închipuisem când mă gândeam la femeia cu care voiam să mă căsătoresc a apărut în fața mea în zilele pe care le-am petrecut împreună cu tine. Și mi-am dat seama atunci că ceea ce căutasem toată viața fusese chiar sub nasul meu în tot timpul ăsta.

Flora nu îndrăznea nici să respire, pur și simplu se concentra asupra flăcărilor care dansau ușor în șemineu, în contrast cu povara privirii ațintite asupra ei.

– Așa că, am plecat de la Esthwaite și ți-am spus că există o situație pe care trebuia s-o remediez. Dar deja roțile se puseseră în mișcare și Aurelia a sosit câteva zile mai târziu la High Weald. Am făcut tot posibilul să o evit, dar era clar că ea și familia mea deveneau din ce în ce mai frustrate. Totuși, nu m-am lăsat și am reușit să nu o cer și, până la urmă, a plecat. Am văzut că era stresată, dar nu mai era loc de răzgândit în inima mea, pentru că pe tine te iubesc.

Archie s-a lăsat cu toată greutatea pe șezlong și liniștea a cuprins salonul.

– Nu vrei să-mi răspunzi la declarația mea smulsă din suflet, domnișoară MacNichol? s-a rugat Archie de ea.

Flora l-a privit în cele din urmă și s-a ridicat.

– Da, îți voi răspunde. Iată răspunsul meu: spui că tot ce ai făcut a fost pentru mine. Nu e adevărat. Tot ce ai făcut a fost pentru tine. Din cine știe ce motiv greșit, ai impresia că eu dețin cheia fericirii tale. Și, în căutarea ei, ai determinat vânzarea casei familiei mele, pe care, îți reamintesc, o iubeam și mi-ai forțat părinții să trăiască în exil în Scoția. Dar, mai important, mi-ai umilit sora în fața societății londoneze și i-ai frânt inima. Te întreb, Lord Vaughan, în ce fel să fi fost oricare dintre aceste lucruri făcute de dragul meu?

A început să se fâțâie de colo colo, pe măsură ce se ațâța mânia în ea.

– Chiar nu-ți dai seama ce ai făcut? Prin faptul că ți-ai urmărit scopurile egoiste, mi-ai distrus familia!

– Sigur, căutarea dragostei e egoistă de cele mai multe ori. Am crezut... am simțit că îmi împărtășești sentimentele.

– Te înșeli, dar și dacă ar fi așa, tot nu mi-aș pune propriile sentimente deasupra nevoilor celor pe care-i iubesc.

– Atunci ești exact așa cum credeam că ești, a șoptit el, aproape în sine. Și, bineînțeles, Flora, a adăugat el cu un suspin profund, ai dreptate. Și ce sugerezi să facem?

– Să „facem"? Nu! a răspuns ea, deja obosită. Nu va exista niciodată un „noi". Dar, dacă îți dorești să-mi dovedești că mă iubești și să recuperezi un minim de integritate, te vei duce imediat la Aurelia și îi vei face cererea în căsătorie, atât de mult așteptată. Mai mult, o vei convinge că o iubești.

– Asta îți dorești de la mine?

– Da.

– Și nu poți recunoaște că simți ceva pentru mine?

– Nu.

Archie a ridicat privirea spre ochii Florei, dar, în afară de mânie, nu a văzut nimic altceva.

– Fie, atunci, a răspuns el încet. Dacă asta vrei, atunci așa voi face.

– Asta vreau.

– Atunci voi pleca și îți doresc noroc în viitor.

– Și eu ție.

Flora s-a uitat după Archie, care părăsea salonul.

– Și eu te iubesc, a șoptit apoi dezolată, în camera pustie, în timp ce trăsura lui se punea în mișcare.

Capitolul 18

Din fericire, planurile doamnei Keppel de a o lansa în vârtejul social al Londrei făceau ca Flora să nu prea aibă timp să se gândească la faptul că îl trimisese de bunăvoie pe Archie în brațele surorii ei.

În noaptea următoare, campania doamnei Keppel a început cu toată seriozitatea. Flora, îmbrăcată cu o rochie de ducesă, din satin albastru-de-cobalt,

cu safire de împrumut la gât, a fost prezentată ca oaspete de onoare la un dineu formal. Când s-au adunat toți în sufragerie la un pahar, s-au strâns în jurul ei și i-au admirat ținuta și frumusețea, totodată lăudând-o pe doamna Keppel, care o adusese la Londra.

– Mi se pare corect să aibă parte de propriul ei debut. Fac doar tot posibilul pentru a i-l oferi.

Doamna Keppel a zâmbit oaspeților, iar Flora, care fusese prezentată tuturor, era ametită de atâtea nume și titluri, încât nu reușea să le țină minte pe toate: „Ea este Lady X“ și „Lordul Y de Z“. A simțit o mare ușurare să o recunoască pe contesa Torby, care venise cu câteva zile în urmă la ceai. Și, desigur, familia Alington de peste drum, ai căror copii se jucau de obicei cu Sonia și Violet.

Au luat cina într-un salon magnific, la același etaj cu sufrageria. Flora s-a bucurat să fie așezată în stânga lui George Keppel, care s-a întors spre ea cu un zâmbet pitit sub mustața cârlionțată meticulos.

– Domnișoară MacNichol, ce plăcere să vă am alături în seara asta, a spus el, timp în care i-a turnat niște vin roșu în pahar și a ajutat-o astfel să se mai relaxeze. Știu că trebuie să fie un real șoc să vii să locuiești la oraș, după frumusețea de la Lacuri, dar sper că ai găsit câte ceva aici care să-ți stimuleze pasiunile pentru botanică și artă. Avem multe galerii care te pot învăța mai multe decât orice carte. Trebuie să încerci să le stârnești și fetelor noastre o pasiune similară.

– Voi face, cu siguranță, tot posibilul.

Flora auzise doar jumătate din ce spusese domnul George, fiindcă Lady Alington, care stătea în fața ei la masă, tocmai spunea ceva ce suna cam așa: „Se pare că tânăra Vaughan și-a găsit un crai satisfăcător, iar în ce-l privește pe fiul rătăcitor, umblă vorba...“

– Flora? Te simți bine? Te-ai albit la față, a remarcat domnul George, distrăgându-i atenția.

– Scuzele mele, domnule, probabil că sunt obosită.

– Sigur că ești, draga mea! Sper că Violet nu te-a scos din sărite cu ultima ei idee de poezie.

– Are o personalitate puternică, a spus Flora cu precauție. Este de admirat.

Din stânga ei s-a auzit un soi de pufnit în râs. Lady Sarah Wilson se uita la ea cu ochi luminoși și bucuroși.

– Ne-a spus draga de Alice că ești o diplomată, domnișoară MacNichol!

Nu se simțea deloc în apele ei în aceste conversații primejdioase de la oraș.

– Spun doar ce am observat, Lady Sarah! Cum vă place *foie gras*?

Au fost zece feluri de mâncare, adică cu șapte în plus, avea Flora senzația. A ocolit carnea, șocată de numărul de animale pe care doamna Stacey fusese nevoită să le rumenească, să le facă tocăniță sau să le gătească în curry în ziua aceea.

După ce, în sfârșit, domnul George a plecat cu bărbații la brandy și trabucuri, Flora le-a urmat pe femei în sufragerie, unde și-a băut liniștită cafeaua în zumzetul bârfelor din jur, în special despre femei care fuseseră văzute prin oraș însoțite de bărbați care nu erau soții lor. A ascultat cu fascinație și groază. Poate că era ea naivă, dar crezuse în căsnicie ca în ceva sacru.

– Și? Ai vreun tânăr la inimă pentru Flora? a întrebat-o Lady Alington pe doamna Keppel.

– E posibil ca Flora să aibă propriile idei, a răspuns protectoarea ei, în timp ce-i arunca Florei o privire pătrunzătoare.

– Ah! Și cine să fie acest domn norocos?

– Doamne, abia ce-am sosit la Londra! a răspuns Flora diplomat.

– Ei, sunt sigură că nu va dura mult până să-ți fure cineva inima, având în vedere patronajul doamnei Keppel. Sunt destule baluri iarna asta, la care vei avea ocazia să-ți clătești ochii, cu toate că majoritatea crailor decenți au fost luați.

De la plecarea forțată a lui Archie din viața ei, cu o zi în urmă, Flora era perfect fericită să revină la planul ei inițial de a-și petrece restul zilelor singură.

După ce a plecat toată lumea, doamna Keppel a sărutat-o pe amândoi obrajii.

– Noapte bună, draga mea și dă-mi voie să-ți spun că ai fost minunată! Am fost mândră de tine în seara asta. Vezi, George, am avut dreptate! i-a spus soțului, în timp ce ieșeau împreună din cameră.

– Așa e, draga mea, dar când te-ai înșelat tu vreodată? l-a auzit Flora spunând, în timp ce urcau scările.

***

Flora le ceruse permisiunea lui Moiselle și doamnei Keppel să se ducă cu Sonia la Kew Gardens. Domnul Rolfe deja pregătise mașina să le ducă și Flora nu mai putea de bucurie la gândul că se va afla din nou în mijlocul naturii și va studia specimene rare. Chiar dacă diversiunea creată avea să-i reamintească de Archie cel mai probabil.

– Nu-l voi lăsa să-mi strice experiența, și-a spus ea ferm.

– Îmi pare rău, domnișoară Flora, a spus Peggie când a intrat în camera Florei cu micul dejun, dar doamna Keppel vrea să luați ceaiul cu ea și cu oaspetele ei azi după-amiază.

– Ah! și-a mușcat ea buza. Știi cine e oaspetele?

– Veți afla curând, domnișoară, dar mă voi ocupa de dumneata înainte să vă alăturați lor, în salonul doamnei Keppel. Ne vedem aici la ora trei.

– Nici o grijă! i-a spus ea Soniei, când s-au întâlnit în camera de zi a copiilor și a văzut-o dezamăgită de schimbarea programului. Sunt sigură că Moiselle nu se supără dacă mergem în schimb în parcul St James să ne plimbăm. Trebuie doar să promitem că vorbim franceză până acolo și înapoi, a glumit ea și i-a făcut cu ochiul. Ce mai faci, Violet? a întrebat, întorcându-se spre ea.

– Bine, mulțumesc. Prietena mea cea mai bună, Vita, vine să ia prânzul aici, după ore. Avem doar jumătate de zi la școală.

– Am înțeles.

– Te aștept la ora unu fix, Nannie! a adăugat Violet.

În timp ce ieșea din cameră, Nannie a ridicat din sprânceană la tonul autoritar al lui Violet.

– Și-ți spun eu, domnișoara Sackville-West e extrem de bizară, i-a șoptit Nannie Florei. Mă bucur că nu trebuie să mă ocup eu de ea. Să le auzi pe amândouă cum discută despre cărți și literatură ca doi profesori. Fata aia se ia foarte în serios, iar Violet e obsedată de ea, ce să mai încolo și-ncoace.

– Atunci abia aștept s-o cunosc.

– Până una-alta, eu zic că vei avea o zi foarte interesantă astăzi, domnișoară Flora!

Plimbarea prin parcul St James cu Sonia a fost exact ce-i trebuia. Ziua de octombrie era luminoasă și răcoroasă, iar frunzele începeau să prindă nuanțe de

auriu, chihlimbar și roșu, cădeau și creau un covor colorat la picioarele lor.

– Uite!

Flora a arătat spre un acoperiș la marginea parcului. Vezi cum se adună rândunelele? Se pregătesc să zboare în sud, spre Africa. Vine iarna.

– Doamne, Africa! a icnit Sonia, uitându-se la păsările gălăgioase. Ce drum lung! Ce se întâmplă dacă obosesc când zboară peste mare?

– E o întrebare bună și răspunsul e că nu știu. Poate zboară la înălțimi joase și se așază pe bărci. Uite o veveriță! Probabil își adună ghinde să aibă la iarnă. În curând intră în hibernare și nu o mai vedem până la primăvară.

– Mi-ar plăcea să fiu veveriță.

Sonia și-a încrețit năsucul și a adăugat:

– Mi-ar plăcea și mie să dorm toată iarna.

Au ajuns acasă la timp cât să ia prânzul în camera copiilor și Flora s-a așezat la masă cu copiii și cu personalul. Violet nici nu a ridicat privirea din conversația pe care o avea în șoaptă cu prietena ei, un copil slăbănog, cu ochi negri, păr scurt și șaten și un spate micuț. Dacă nu ar fi cunoscut-o, ar fi luat-o drept băiat. Era șocată de bizara intimitate dintre ele: Violet îi atingea constant mâna și, la un moment dat, chiar și-a lăsat mâna pe genunchiul fetei.

– Nannie, eu și Vita ne vom retrage în camera mea. Vita vrea să-mi citească noile ei poezii.

– Așa? a murmurat Nannie încet. Ei bine, să te întorci aici la trei fix, când vine bona domnișoarei Vita să o ducă acasă. La ora patru vine oaspetele special al mamei tale și trebuie să fie liniște în casă. La ora cinci, te vei duce și tu, domnișoară Flora, a adăugat Nannie, în timp ce pleca cu Sonia să o spele pe față.

Vita și Violet au ieșit la braț din cameră în urma lor. La ora trei, Barny a intrat în camera Florei, cu o rochie pe braț.

– Domnișoara Keppel vrea să o purtați pe asta la ceai, așa că am împrospătat-o.

Flora s-a așezat la masa de toaletă ca să-i aranjeze Barny părul, din cârlionți dezordonați în cârlionți ordonați, prinși frumos cu pieptene sidefate. S-a lăsat apoi chinuită de corset și s-a gândit că, în ciuda generozității exagerate a doamnei Keppel, începea să se simtă mai degrabă ca o păpușă în mărime naturală, care se lăsa îmbrăcată după capriciile stăpânei sale. Nu că ar fi avut ce face în privința asta,

fără să pară extrem de nerecunoscătoare. În timp ce Barny îi prindea rochia cu dungi albastre și crem, Flora se gândea că, în ciuda faptului că societatea insista că bărbații își doresc ca femeile să fie împopoțonate, vopsite și ornamentate, urcase muntele Scafell îmbrăcată în pantalonii tatălui și lui Archie nu-i păsase câtuși de puțin.

– Domnișoară Flora?

– Da?

O trezise brusc din reverie.

– Întrebam dacă nu puteți strânge mai bine cerceii, căci să ne păzească Dumnezeu dacă pică vreunul în ceai azi!

– Doamne, ar fi un dezastru! a comentat ea, abținându-se să nu zâmbească.

– O să vă dau cu cremă roz pe obraji, ca să-i mai îmbujorăm și veți fi gata să coborâți când veți fi chemată. Stați aici cu o carte și vine domnișoara Draper să vă cheme când sunt pregatiți să vă primească.

– Mulțumesc.

– Succes, domnișoară!

Flora s-a încruntat și Barny a ieșit din cameră. Se întreba de ce avea nevoie de succes ca să bea o ceașcă cu ceai cu acest oaspete misterios, pe care l-a auzit sosind zece minute mai târziu. Ca să mai treacă timpul, Flora s-a dus la birou și a scos jurnalul, pentru a documenta în continuare conversația de speriat pe care o avusese cu Archie. Chiar și să scrie despre ea o emoționa până la lacrimi. Până la urmă a auzit o bătaie în ușă și a apărut domnișoara Draper.

– Doamna Keppel dorește să mergeți în salon acum.

– Foarte bine.

Flora a urmat-o pe domnișoara Draper un etaj mai jos a a simțit tensiunea din șoaptele celor din casă, care anunțau prezența acelui oaspete special.

– Gata? a întrebat-o domnișoara Draper.

– Da.

– Foarte bine.

A ridicat mâna ca să bată în ușa salonului și Flora a observat că tremura ușor.

– Intră! s-a auzit vocea doamnei Keppel din interior.

– Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu uita să faci o plecăciune când te prezintă, a șuierat domnișoara Draper cu clanța în mână, deschizând ușa.

– Flora, draga mea!

Doamna Keppel a venit spre ea.

– Arăți superb astăzi, nu-i așa, Bertie?

A luat-o de mână și a condus-o spre un domn cu barbă grizonantă, a cărui corpolență ocupa canapeaua de două locuri. Flora a simțit o pereche de ochi sfredelitori care o evaluau, în timp ce doamna Keppel se apropia cu ea, până au ajuns la un pas de el. Încăperea era plină de fum de trabuc și domnul a mai tras un fum în timp ce o cântărea din priviri. Flora a tresărit când a observat ceva care mișca lângă piciorul domnului și a dat cu ochii de un foxterrier alb, cu urechi maro, ciulite de când intrase ea și care acum venea s-o salute.

– Salut! a zâmbit Flora micuțului cățel și s-a întins instinctiv să-l mângâie.

– Flora, el este dragul meu prieten, Bertie! Bertie, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Flora MacNichol!

Așa cum fusese instruită, Flora a făcut o plecăciune, spera ea, grațioasă. Cum se ridica ea cât putea de elegant, și-a dat seama că acest domn îi părea cunoscut. În tăcerea care a urmat, în timp ce continua s-o privească extrem de neplăcut pentru ea, Flora a făcut în sfârșit legătura. Abia atunci au lăsat-o genunchii.

– Nu ți-am spus că e o frumusețe? a rupt doamna Keppel tăcerea. Haide, Flora, stai lângă mine!

A urmat-o pe doamna Keppel la șezlongul așezat în fața bărbatului, căruia aparent i se spunea Bertie. Flora se bucura că putea sta jos, fiindcă altfel ar fi căzut din picioare de șoc.

Totuși, bărbatul nu spunea nimic, doar se uita la ea.

– Sun să ne aducă ceai. Sunt sigură că ne prinde bine câte o ceașcă fiecăruia.

Doamna Keppel a sunat clopoțelul de lângă șemineu și Flora își dădea seama că până și celebrul calm al binefăcătoarei ei părea tulburat de liniște. În cele din urmă, Bertie și-a ridicat din nou trabucul, l-a aprins și a pufăit din el.

– Cum ți se pare Londra, domnișoară MacNichol? a întrebat-o el.

– Îmi place foarte mult, mulțumesc...

Vocea i s-a pierdut când și-a dat seama că nu știa cum să i se adreseze.

– Te rog, suntem între noi, poți să-mi spui Bertie, cum face și draga doamnă George. Aici suntem toți prieteni. Și poate ești cam mare ca să-mi vorbești regește, precum Violet și Sonia.

I-a zâmbit liniștitor atunci, cu ochii săi albaștri plini de veselie și tensiunea s-a mai disipat.

– Deci, a spus el și a mai tras o dată din trabuc, ce mai face mama ta dragă?

– ... Foarte bine, mulțumesc. Sau cel puțin așa cred, căci nu am văzut-o de când a plecat în Scoția.

– Ții minte, Bertie, că ți-am spus că părinții Florei s-au mutat din casa lor de la Lacuri în Scoția? a ajutat-o doamna Keppel.

– Ah, da, ce bine au ales! Scoția este, fără îndoială, preferata mea dintre Insulele Britanice. În special Balmoral. Ai fost în Scoția, domnișoară MacNichol?

– Când eram foarte mică, am fost să-mi vizitez bunicii din partea tatei și îmi amintesc că era foarte frumos.

Flora se străduia să-și păstreze calmul ca să poată alcătui propoziții coerente. Se mira de sunetul vocii lui, de cuvintele sale cu timbru teuton care-l făceau să pară străin.

Domnișoara Draper și pajul au sosit cu ceaiul și cu un cărucior cu sendvișuri, prăjituri și pateuri. La picioarele domnișoarei Draper a apărut o umbră neagră, drept pentru care terierul, care fusese extrem de calm până atunci, a gonit spre ea lătrând cu foc. Fără să se gândească, Fora a sărit în picioare și a ridicat pisoiul care scuipa și șuiera în brațele ei.

Lătratul terierului a fost depășit sonor de un râs cutremurător.

– Caesar, la picior! a ordonat el și câinele s-a întors cuminte lângă stăpân. Cine să fie creatura, domnișoară MacNichol?

– E Panteră, a răspuns Flora, încercând să liniștească pisica speriată.

– Ce splendoare! a remarcat Bertie. Cum ai dat peste ea?

– Am salvat-o dintr-un lac când era mică.

– Flora, te rog să scoți pisica din cameră, a spus doamna Keppel.

– Sper că nu din cauza mea, doamnă George. Iubesc animalele, după cum știi.

Flora i-a dat drumul pisicii pe coridor și a închis ușa bine, apoi s-a așezat la loc. Doamna Keppel turna ceaiul, timp în care Flora se gândea că nu se va putea atinge

de ceașcă, de teamă să nu-i tremure mâna atât de tare cât să-l verse pe rochia ei cea frumoasă.

– Domnișoară MacNichol, mă uimește faptul că ai un tovarăș de arme foarte priceput și inteligent în doamna George. Căci – Bertie a tras din trabuc și i-a zâmbit cu drag doamnei Keppel – îți spun sincer că nu am crezut vreodată să apuc ziua în care...

La ce se referea, Flora nu avea să afle niciodată, fiindcă el s-a înecat pe loc cu fumul de trabuc și a început să tușească. Tenul lui roșiatic s-a făcut ca sfecla, i-au dat lacrimile și pieptul părea că urma să-i explodeze. Doamna Keppel i-a turnat un pahar cu apă și s-a așezat lângă el pe canapea, ducându-i paharul la buze ca să bea.

– Ce naiba, femeie! Nu-mi trebuie apă, brandy îmi trebuie!

A scos o batistă mare din manta și, în timp ce împingea paharul cu apă care s-a vărsat pe rochia doamnei Keppel, și-a suflat nasul tare.

– Bertie, va trebui să renunți la trabucuri, l-a certat doamna Keppel, care se ridicase și se ducea spre decantor. Știi că toți doctorii spun același lucru. Chestiile alea te vor ucide, să știi!

I-a dat băutura, pe care a dat-o pe gât dintr-odată, înainte să întindă paharul ca să mai primească.

– Aiureli! E din cauza vremii englezești, că nu se mai termină umezeala asta. Ți-aduci aminte ce bine m-am simțit la Biarritz?

– Bertie, știi foarte bine că nu-i adevărat! Doar ultima oară când am fost acolo, ai...

– Ajunge! a tunat el, înainte să dea pe gât al doilea pahar.

Și cu asta, privirea i-a picat din nou asupra Florei.

– Vezi cu ce am de-a face, domnișoară MacNichol? Mă tratează ca pe un copil.

– Ești tratat ca și cum ești iubit, a ripostat doamna Keppel ferm.

Flora se aștepta la o altă explozie, dar, în timp ce doamna Keppel se așeza lângă el și îl ținea de mână, el a încuviințat placid.

– Știu, draga mea! Dar parcă toată lumea vrea să-mi strice cheful zilele astea.

– Toată lumea vrea să se asigure că nici unul dintre noi nu are de îndurat durerea de a te pierde.

– Nu vreau să mai aud nimic. A dat din mână de parcă gonea o muscă din fața doamnei Keppel. Nu reușesc să-i produc o primă impresie bună domnișoarei MacNichol. Spune-mi deci despre tine. Ce îți place cel mai mult?

– Îmi place la țară, a răspuns Flora, primul lucru care-i venise în minte. Sigur, a adăugat ea repede, e tot ce cunosc și poate că aș fi iubit viața la oraș la fel de mult dacă aș fi fost crescută aici. Aflu pe zi ce trece ce oraș minunat e Londra.

– Nu trebuie să te scuzi, domnișoară MacNichol! Dacă soarta mi-ar fi fost potrivnică, și eu aș fi ales viața la țară. Spune-mi, călărești?

– Da, a răspuns Flora.

Pur și simplu nu îi putea spune Bertie. Cu toate că mărturisesc, la Rotten Row[25] nu aș ști ce să fac. Eu am învățat să călăresc pe teren dur și nu sunt deloc grațioasă în șa.

– Ah, ce vremuri! a bătut el din palme, ca un copil. Când eram tânăr, cel mai mult îmi plăcea să galopez prin ținutul mlăștinos al Scoției. Ce altceva îți mai face inima să tresalte, domnișoară MacNichol?

– Aș vrea să vă spun că poezia sau cusutul sau să cânt perfect la pian, dar adevărul este că tot ce iubesc tinde să se afle afară, la aer. Cum ar fi animalele...

– Perfect de acord! a spus el, arătând spre câinele care dădea din coadă la picioarele lui. Iar în privința artei, ei bine, în poziția mea, trebuie să le tolerez și să le aplaud. Totuși, habar n-ai câte seri interminabile am stat la operă sau la piese de teatru pe care ar trebui să le consider spirituale sau cu însemnătate psihologică sau la recitaluri de poezie din care nu înțeleg un cuvânt...

– Bertie! Îți faci o nedreptate, a intervenit doamna Keppel. Ești foarte bine educat.

– Doar pentru că trebuie să fiu. Face parte din meseria mea, a spus el și i-a făcut cu ochiul Florei.

– Îmi place să pictez animale, dar nu reușesc să captez esența umană. Oamenii par mult mai... complicați.

Flora spera ca răspunsul să-i împace pe amândoi.

– Bine spus! s-a plesnit el pe coapsa gigantică.

– Bertie, te așteaptă trăsura. Știi că în seara asta ai o promisiune și...

– Da, sunt perfect conștient. Și-a dat ochii peste cap la Flora, cu o prietenie negrăită. Domnișoară MacNichol, doamna George are dreptate. Trebuie să plec pentru a servi națiunea și regina.

Flora s-a ridicat imediat și se pregătea să mai facă o plecăciune, când el i-a făcut semn să se apropie.

– Vino, draga mea.

A făcut câțiva pași până în fața lui și a rămas uluită când el i-a luat mâinile, cu degetele îngreunate de inele de aur cu blazon și încrustate cu rubine.

– Mă bucur că te-am cunoscut, domnișoară MacNichol! Asta îmi reamintește că pe doamna George nu o înșală niciodată instinctul. Acum ajută-mă să mă ridic, femeie!

S-a ridicat de pe sofa cu ajutorul doamnei Keppel și, cu toate că Flora însăși era înaltă, el se înălța deasupra ei.

– Sper foarte tare să ne mai bucurăm unul de compania celuilalt pe viitor. Mai ales la țară. Poate la Duntreath?

S-a uitat la doamna Keppel, care a încuviințat.

– Desigur.

– Acum, domnișoară MacNichol – Flora – trebuie să plec. La revedere, draga mea!

– La revedere!

– Hai, Bertie, te conduc la parter!

Și cu asta, doamna Keppel, terierul și Maiestatea Sa Regele Regatului Unit al Marii Britanii, Irlandei și Dominioanelor Britanice dincolo de mări, Apărător al Credinței și Împărat al Indiilor, a părăsit salonul.

Capitolul 19

– L-ai cunoscut pe regișor?

Sonia, gata de culcare, cu bigudiuri de hârtie în păr, a oprit-o două ore mai târziu pe coridor.

– Da.

– Și nu ți se pare că e un dulce? Chiar dacă arată înspăimântător și e gras, e un domn foarte amabil.

– Sunt de acord, a râs Flora și a pupat-o pe creștetul capului. Noapte bună!

– Flora?

– Da?

– Vrei te rog să vii să-mi spui una din poveștile tale? Sunt mult mai interesante decât cărțile cu poze pe care mi le citește Nannie.

– Mâine.

– Așa spun adulții tot timpul.

Sonia și-a țuguiat buzele când a apărut Nannie, gata s-o ducă la culcare.

– Promit, Sonia! Noapte bună și vise frumoase!

Flora, fiindcă avea nevoie de ceva care să o distragă după acea după-amiază copleșitoare, s-a dus în camera de zi a copiilor, unde a găsit-o pe Violet ghemuită pe un scaun, lângă foc, citind o carte.

– Te deranjez? a întrebat Flora încet.

Violet a tresărit și s-a uitat peste carte.

– Ar fi nepoliticos să spun că da.

– Atunci plec.

– Nu.

Violet a arătat spre scaunul din fața ei.

– Ești sigură?

– Da, a spus Violet hotărâtă.

Flora a traversat camera și s-a așezat.

– Ce citești?

– Keats. Vita mi-a oferit cartea drept cadou de ziua mea.

– Ce generos din partea ei! Trebuie să mărturisesc că nu știu să fac diferența între poezie bună și proastă.

– E doar o observație personală, desigur, dar, cu siguranță, când vorbim de poeți romantici precum Keats, nu contează cât de versat ești în literatură. Contează mai

mult cât de versat ești în dragoste.

– Nu cred că înțeleg la ce te referi, Violet! a răspuns Flora, cu toate că era destul de sigură că înțelegea.

– Ei bine, înainte s-o cunosc pe Vita și să-mi explice tainele poeziei, și mie mi se părea plictisitoare, i-a explicat Violet, uitându-se în foc. Dar acum citesc cuvintele scrise de el și înțeleg că e o expresie universală a dragostei pentru cei care o pot exprima singuri. Înțelegi?

– Cred că da. Te rog, continuă!

– Ei bine, însuși faptul că Vita mi-a oferit această antologie îmi spune că vrea ca eu să citesc cuvintele pe care ea nu le poate pronunța.

– Vrei să spui că te iubește?

– La fel cum o iubesc și eu pe ea. Privirea albastră a lui Violet, atât de asemănătoare cu a mamei sale, o provoca pe Flora. Crezi că e greșit?

După o zi în care făcuse eforturi să se gândească la ce spunea înainte să deschidă gura, Flora a răspuns sincer:

– Sunt multe forme de dragoste, Violet! Poți iubi un părinte într-un fel, un frate sau o soră în altul, un iubit, un prieten, un animal... pe fiecare, în feluri diferite.

Flora o privea pe Violet în vreme ce expresia ei se îmblânzea și vălul îi cădea de pe ochi.

– Da, da! Dar Flora, cum e posibil să alegem pe cine iubim, când societatea ne spune ce să facem?

– Ei bine, chiar dacă trebuie să facem ce ne dictează societatea, sentimentele noastre pot contrazice cu totul acel comportament.

Violet a tăcut o clipă, apoi a zâmbit și, pentru prima oară de când a zărit-o Flora, părea fericită.

– Tu chiar înțelegi! Violet a închis cartea, s-a ridicat și s-a dus spre Flora. La început nu am înțeles ce a găsit mama la tine, dar acum știu și mă bucur că ești aici. Și tu ai fost îndrăgostită. Noapte bună, Flora!

Cum a ieșit Violet, a apărut Barny în ușă.

– Mă scuzați, domnișoară Flora, doamna Keppel se întreba dacă doriți să mergeți în budoarul ei înainte să plece la cină.

Flora s-a ridicat și a urmat-o pe Barny în celălalt capăt al coridorului, unde domnul și doamna Keppel aveau apartamentul lor privat.

– Flora, intră te rog și ia loc lângă mine!

Doamna Keppel s-a așezat la masa de toaletă, asemenea unei împărătese.

– Mulțumesc, a spus Flora, așezându-se la marginea unui scaun acoperit cu catifea și admirând părul roșcat și liber al doamnei Keppel. Era îmbrăcată cu o rochie de seară cu dantelă Chantilly peste corset, din care pieptul îi ieșea entuziast. Flora își spunea că nu o mai văzuse niciodată pe doamna Keppel atât de frumoasă.

– Vreau să-ți spun că Bertie a fost foarte impresionat de tine astăzi.

– Și eu de el, a răspuns Flora cu grijă.

– Ei bine, nu mai e cum era odată, a continuat doamna Keppel, cu atenție la tonul pe care-l folosea. E bolnav, dar nu vrea să facă nimic ca să remedieze situația asta. Totuși, e un om bun și înțelept și mi-e foarte drag.

– Da, doamnă Keppel!

– Barny, vrei să ne lași singure câteva minute?

– Da, doamnă!

Barny, care așteptase lângă stăpână ca aceasta să-i dea semnalul că putea începe să o coafeze, a plecat. Doamna Keppel s-a întors spre Flora.

– Draga mea! I-a strâns mâinile într-ale ei. Nu știam dacă e înțelept să te prezint lui Bertie, dar te-ai descurcat de minute.

– Da? Am fost foarte emoționată.

– Ai fost tu însăți și, așa cum mi-a spus regele la plecare, naturală precum o floare scoțiană care crește în orz sălbatic.

– Mă bucur că i-am câștigat simpatia.

– Oh, Flora! Doamna Keppel a suspinat profund. Nici nu știi cât de mult! Și cât îți sunt de recunoscătoare că ești așa cum ești. M-a avertizat să nu te răsfăț, să nu te transform într-o altă doamnă de societate, să mă asigur că nu-ți distrug firea aici, la oraș. Speră să mai poată petrece timp cu tine. Totuși, fiindcă nu i-ai fost prezentată în mod oficial, aș prefera – și el de asemenea – să păstram întâlnirea de astăzi și orice altă interacțiune viitoare între voi doi, ca secret.

– Da, deși Sonia și Violet știu că l-am cunoscut.

– Ei, bineînțeles că știu! a chicotit doamna Keppel. Nu mă refer la cei din casa asta. Unul din motivele pentru care Bertie vine în vizită la noi, chiar în Piața Portman, este discreția totală și intimitatea pe care le găsește aici și care-i lipsesc în viața lui. Înțelegi, Flora?

– Da, doamnă Keppel!

– Bun. Atunci sunt sigură că tu și Bertie abia așteptați să vă cunoașteți mai bine în viitor.

– Da, mi-ar plăcea asta.

– Ce e, draga mea?

– Mă întrebam dacă domnul George este... inclus în secretul vizitelor regelui aici.

Flora simțea cum se înroșește din cauza insinuării.

– Dar bineînțeles că știe! El și Bertie sunt foarte buni prieteni și merg împreună la vânătoare când vine regele să stea toamna la Duntreath.

Se simțea ca o imbecilă din cauza întrebării pe care o pusese, așa că s-a înroșit și mai tare.

– În casa asta, nu avem secrete unul față de altul. Acum trebuie s-o chem pe Barny, pentru că trebuie să plecăm la cină la Marlborough House în treizeci de minute. Doamna Keppel a sunat clopoțelul de pe masa de toaletă. În seara asta cinăm cu prim-ministrul, ceea ce înseamnă că vom discuta numai despre ultimele șotii ale lui Kaiser Wilhelm[26].

Flora se minuna de femeia asta, care arunca nume celebre, ca pe sâmburii de cireșe.

– Sper să vă placă.

– Mulțumesc, sunt sigură că din contră. Tocmai mi-am adus aminte că mâine trebuie s-o vizitezi pe sora ta Aurelia și pe mătușa ta în Piața Grosvenor. Eu voi avea treabă, dar te va duce și te va aduce Freed.

– Mulțumesc.

– Acum, draga mea, felicitări încă o dată pentru conduita de astăzi. Sunt sigură că nu va fi ultima ta întâlnire cu Bertie.

***

– Soră dragă!

La ușa sufrageriei mătușii Charlotte, Flora a fost întâmpinată cu o îmbrățișare ca de urs. În timp ce intrau, Aurelia a închis ușa după ele.

– Am rugat-o pe mătușa Charlotte să ne lase puțin singure, căci am nevoie urgentă de sfatul tău.

A împins-o pe Flora spre canapea și s-a așezat lângă ea. Flora se minuna de schimbarea suferită de sora ei de când o văzuse ultima oară. Ochii ei încântători se treziseră la viață și tenul îi sclipea, iar Flora știa exact care era motivul.

Te rog, Doamne, să nu mă dau de gol cu durerea mea...

– Te-am rugat să vii, fiindcă de când nu ne-am văzut, am avut un musafir.

– Serios? Pe cine anume?

– Archie Vaughan! a exclamat ea. M-a vizitat acum două zile, tocmai când terminam de făcut bagajele. Trebuie să plec în Scoția poimâine, știi, așa că îți dai seama cât m-am mirat să-l văd.

– Dumnezeule! s-a prefăcut Flora. Chiar așa!

– Sigur, am presupus că venise să-și ia rămas-bun din politețe. A intrat în camera asta, a închis ușa după el, apoi mi-a luat mâinile într-ale sale și mi-a declarat că a făcut o greșeală îngrozitoare! Să cad din picioare, nu alta!

– Chiar așa!

– L-am întrebat la ce fel de „greșeală“ se referă și mi-a explicat că l-a înspăimântat responsabilitatea căsătoriei dintr-odată, că poate nu e genul care să se căsătorească – așa cum ziceai și tu! – și că se teme să nu mă dezamăgească în calitate de soț, motiv pentru care nu m-a cerut când eram la High Weald.

– Înțeleg.

– Mi-a spus că abia după ce am plecat de la High Weald și-a dat seama cât îi lipsisem.

Și cu asta, privirea Aureliei sugera că retrăia momentul.

– O, Doamne, ce... romantic!

– Iar când i-a zis mama lui că urma să părăsesc Londra în curând și să mă îndrept spre Scoția, a spus că a știut imediat că trebuie să vină ca să mă oprească. Și exact asta a făcut.

– Și te-a cerut?

– Da! O, Flora, m-a întrebat dacă-l pot ierta pentru greșeala de raționament înfiorătoare și s-a lăsat imediat în genunchi și mi-a oferit cel mai uluitor inel de logodnă cu smarald!

– Și ce i-ai spus?

– Ei bine – și aici sper că vei fi mândră de mine –, am spus că din cauza schimbării bruște a situației, am nevoie de câteva zile să mă gândesc. Și de-asta te-am rugat să vii la mine. Tu ești mai rațională când vine vorba de dragoste, dragă Flora! Ce crezi că ar trebui să fac?

Flora a înghițit în sec toate părerile personale pe care le-ar fi avut despre acest subiect.

– Poate că prima întrebare pe care ar trebui să ți-o pui e de ce nu ai acceptat cererea pe loc. Ce te-a reținut?

– Flora, cum așa? Doar ți-am spus acum câteva zile că voi refuza orice cerere, chiar dacă gândeam așa pentru a mă proteja pe mine și mândria mea. De asemenea, tot nu sunt sigură că mă iubește așa cum îl iubesc eu pe el.

– A spus că te iubește?

– Da... sau cel puțin a spus că viața lui ar fi pustie fără mine.

– Iată, deci! a zâmbit ea forțat. Înseamnă același lucru, indiferent ce cuvinte a ales Archie să folosească.

– Da?

Aurelia o implora din priviri să-i confirme.

– Poate aștept prea mult și am prea multe gânduri romantice, dar ezitarea lui de la început mă face să cred – în ciuda motivelor pe care mi le-a înșiruit – că a avut rezerve.

– Pe care și le-a lămurit acum și asta nu are legătură cu tine.

– L-am întrebat dacă i-a cucerit altcineva inima și a jurat că nu.

Florei i-a luat-o inima la goană în acel moment.

– Atunci, cu siguranță tot ce ți-a spus este suficient pentru a-i accepta cererea în căsătorie?

– Da, dar știi că am avut și alți pețitori înainte, la începutul Sezonului și nu mai puteau după mine. Aurelia s-a ridicat și a început să se fâțâie prin mica sufragerie. Am primit o mulțime de flori și de bilețele de dragoste și chiar dacă nu pe ei îi

voiam, eram convinsă că ei mă voiau pe mine. Cu Archie, parcă eu alerg după el cu disperare, parcă vânez un bărbat căruia îi sunt indiferentă.

– Dar chiar și din limitata mea experiență cu bărbații, știu că mulți dintre ei abordează dragostea în feluri diferite față de femei. Unii sunt extrem de romantici, alții deloc. Uită-te la tatăl nostru, a spus Flora, în căutarea unui exemplu. Chiar dacă e evident că o adoră pe mama, nu este și nu a fost niciodată romantic cu ea, cel puțin la vedere.

– Chiar crezi că o adoră?

Aurelia s-a oprit din fâțâit.

– Mereu m-am întrebat. Eu sigur nu vreau o astfel de căsnicie.

Flora și-a dat seama că pierduse teren din cauza exemplului părinților, care aveau o relație distantă.

– Poate că, pur și simplu, bărbații sunt învățați să nu-și arate emoțiile și Archie Vaughan e unul dintre aceștia.

Aurelia se uita lung la sora ei, ușor suspicioasă.

– Știu că nu ți-a plăcut niciodată de el și nici nu ai avut încredere în el. Mă mir că pari dornică să-i iei apărarea astfel.

– Sentimentele mele față de el sunt irelevante. Încerc doar să fiu pragmatică și cât se poate de sinceră cu tine. Mi-ai cerut părerea și ți-am dat-o. El și-a recunoscut greșelile și vrea să se căsătorească cu tine. Mă îndoiesc că poți cere mai mult, mai ales având în vedere alternativa...

– Știu. Până la cererea lui Archie, am simțit că o să mor de nefericire la gândul că voi fi alungată în Scoția cu mama și cu tata.

– Atunci, iată răspunsul.

– Da, doar că nu aș suporta gândul că Archie nu m-ar iubi și că s-ar căsători cu mine doar ca să-mi ia zestrea și să-și salveze casa familiei.

– Draga mea Aurelia, cred că Lord Vaughan a dovedit cu tot succesul că gândește cu propriul cap și că nu poate fi forțat să facă ceea ce nu-și dorește.

– Chiar crezi că ar trebui să accept?

Flora a mințit atunci mai rău ca niciodată.

– Da.

– Și, în ciuda sentimentelor tale negative față de el, vei fi de acord să-mi fii domnișoară de onoare și să dansezi la nunta mea?

– Bineînțeles.

– Atunci... – norul de pe fața Aureliei s-a ridicat – m-ai convins. Îi voi spune că îi voi accepta cererea în căsătorie când va veni mâine după-amiază în vizită. Mulțumesc, draga mea soră, nu știu ce m-aș face fără tine. Acum că am luat decizia, hai să bem niște ceai. Mă simt slăbită din cauza stresului.

O oră mai târziu, Flora l-a lăsat pe Freed s-o ajute să urce în trăsură, extenuată de tensiunea înșelătoriei. Făcuse ceea ce trebuia când o convinsese pe Aurelia să accepte cererea lui Archie și totuși îndoiala nu i-a dat pace până nu a ajuns în Piața Portman. Tot ce-și dorea Aurelia era ca Archie s-o iubească la rândul lui.

Flora știa însă că ăsta era singurul lucru pe care nu-l putea avea de la el.

***

– Bănuiesc că ai cunoștință despre anunțul din *Times*?

Doamna Keppel i-a oferit ziarul și Flora a citit anunțul.

– Da, mi-a spus Aurelia despre cererea lordului Vaughan.

– Te bucuri că urmează să se căsătorească înainte de Crăciun? E o logodnă neobișnuit de scurtă.

– Poate că amândoi simt că pierd timp prețios. Mă bucur pentru ei, se iubesc mult.

Doamna Keppel a mijit ochii atotștiutoare.

– Atunci mă bucur și eu și le voi trimite felicitările mele din partea casei.

– Voi proceda la fel.

– Ce coincidență, azi-dimineață a sosit o scrisoare pentru tine, adusă în persoană de la casa familiei Vaughan din Londra. I-am spus domnului Rolfe că ți-o dau eu, personal.

– Mulțumesc.

Cât a putut de calm, Flora a luat scrisoarea din mâna delicată a doamnei Keppel, care o privea în timp ce o scotea din plic.

– Draga mea Flora, astăzi sunt acasă și nu primesc oaspeți, în cazul în care, după ce citești scrisoarea, vrei să iei ceaiul cu mine.

– ... Mulțumesc.

Flora a ieșit din salon și a urcat repede în camera ei. A închis ușa ferm, s-a așezat pe pat și s-a uitat la scrisoare. Doar vederea scrisului îi aducea lacrimile. A deschis-o repede cu degetele tremurânde.

Piața Berkleley 18
Mayfair
19 octombrie 1909

Am făcut așa cum mi-ai cerut, chiar dacă știu că e greșit pentru toți trei. Acum s-a stabilit și am sugerat să ne căsătorim cât mai curând posibil.

Cu toate astea, te iubesc.
Archie

***

– Ah, Flora, te așteptam!

– Da?

Ceva mai târziu, Flora s-a trezit în ușa salonului doamnei Keppel.

– Bineînțeles, a spus ea calmă. Închide ușa după tine. Ceaiul te așteaptă, nu vom fi deranjate.

Flora s-a supus și s-a îndreptat lent spre doamna Keppel, trecând prin agonia indeciziei. Nu a fost niciodată genul de om care să facă altora confesiuni, dar astăzi...

– Te rog, ia loc, draga mea și încălzește-te la foc.

Doamna Keppel i-a dat Florei o ceașcă de ceai, din care tânăra a sorbit cu recunoștință.

– Putem să bem ceai și să bârfim sau putem să discutăm despre adevăratul motiv pentru care ai venit acum la mine. Ce preferi?

– ... Nu știu.

– Dragostea este tulburătoare, așa-i? Și tu, ca și mine, preferi să ții în tine. Dragul meu Bertie spune mereu că știința înseamnă putere și că oricât de tentant poate fi să cedezi acea putere altuia în schimbul mângâierii, nu e înțelept să o faci. Noi, amândouă, am ales să nu o facem.

– Așa este.

Flora era uluită cât de perspicace era.

– Așadar, Flora, ești la curent cu secretul meu. Toată lumea din Londra crede că înțelege relația dintre mine și rege și o critică. Dar bârfa lor malițioasă și dorința lor de a mă discredita îi orbește și nu își dau seama că îl iubesc. Din afară, poți pretinde că relația mea cu el e o făcătură menită să-mi aducă avantaje, la fel cum s-ar putea spune că respingerea lordului Vaughan a fost o cruzime. Dar eu știu că adevăratul motiv este dragostea pe care i-o porți dragei tale surori.

– Doamnă Keppel, ce vreți să spuneți? Nimeni nu știe nimic de nici o relație între mine și Lord Vaughan.

– Sunt conștientă de asta și mă îndoiesc că, în afară de mine, și-a dat seama cineva din Londra care este situația. V-am văzut privirile după ce v-ați întâlnit aici acum câteva zile. Și... se vedea de la o poștă necazul. Secretul tău rămâne și al meu. Te rog, Flora, ai încredere în mine și eliberează-te de el înainte să îți pierzi mințile!

În cele din urmă, Flora a ascultat-o, iar doamna Keppel i-a turnat un pahar cu sherry și i-a oferit o batistă curată de dantelă. După ce și-a vărsat năduful și i-a povestit tot ce se petrecuse între ei, s-a simțit mult mai bine.

– Nu vei fi prima și nici ultima care își trimite bărbatul pe care-l iubește în brațele alteia, din cauză că simte ea că așa e mai bine, i-a explicat doamna Keppel. Înainte să fiu măritată cu dragul meu George ori să-l întâlnesc pe Bertie, am trăit o situație similară. Ai acționat corect pentru cea mai nobilă cauză și acum trebuie să mergi mai departe.

– Știu. Și asta e cea mai grea parte.

– Ei bine, cel mai bun mod de a o face e să te ții ocupată și sunt foarte bucuroasă să îți ofer această oportunitate, a zâmbit doamna Keppel. Urmează o serie de baluri și te asigur că înainte de nunta surorii tale, vei avea deja cel puțin două cereri în căsătorie.

– Mulțumesc, dar în momentul de față nu mă interesează pețitorii.

– Asta pentru că încă nu i-ai întâlnit, radia doamna Keppel. Vom începe cu un dans la casa Devonshire și apoi va fi un bal mare la Blenheim, care presupune o călătorie anevoioasă, dar simt că trebuie să mergem și...

– Doamnă Keppel?

– Da, draga mea?

– De ce faceți toate aceste lucruri pentru mine?

A aruncat o privire spre foc, apoi înapoi, la Flora.

– Pentru că simt că ești copilul pe care nu l-am avut niciodată.

În original Lakeland, Lake District sau The Lakes, în prezent parc național este o destinație turistică din nord-vestul Angliei, cunoscută prin asocierea cu „Poeții lacurilor“, printre care William Wordsworth

Perioada anuală între mai-iulie, în care, prin tradiție, membrii înaltei societăți țineau baluri, dineuri și evenimente caritabile

Grădinile botanice Kew găzduiesc cea mai mare colecție de plante din lume și fac parte din patrimoniul UNESCO

În original „star flower“, floare-stea

Una dintre cele mai cunoscute amfitrioane din secolul al XIX-lea și amanta regelui Eduard al VII-lea

Unul dintre personajele antropomorfice ale autoarei

În limba franceză în original, „Încântată“

Casă de bijuterii fondată de Gustav Fabergé și celebră pentru „ouăle Fabergé“ sau „ouăle imperiale“

Pistă de 1384 metri lungime, de-a lungul parcului Hyde din Londra. În secolele XVIII și XIX era locul în care călăreau cei din înalta societate

Wilhelm al II-lea, ultimul împărat german și rege al Prusiei

STAR. OCTOMBRIE 2007. *CEANOTHUS*. (LILIAC DE CALIFORNIA – FAMILIA *RHAMNACEAE*)

Capitolul 20

Am simțit o mână care mă atingea în mod repetat pe umăr și am revenit cu picioarele pe pământ. Am ridicat privirea și am văzut că rula genericului filmului pe ecran, iar Rory stătea lângă mine.

– Ne uităm la Superman II acum?

M-am uitat la ceas și am văzut că era trecut de cinci și jumătate.

– Nu, am clătinat din cap. Cred că ajunge pe ziua de azi. Vrei să vezi fazanul? l-am întrebat eu pe Rory, ca să-l distrag.

A încuviințat fără rezerve, iar eu m-am ridicat de pe scaun și, totodată, m-am îndepărtat de trecut, știind că nu era cel mai potrivit moment pentru a analiza ceea ce tocmai citisem ori dacă asta avea vreo semnificație pentru propria mea existență. În bucătărie, Orlando aranja cumpărăturile de la magazinul fermei.

– Te felicit pentru felul în care ai smuls penele fazanului, a spus el. O să te bucuri să afli că tocmai am eliminat glonțul care i-a curmat viața, așa că nu o să ne spargem dinții în el mâine.

A ridicat o farfurioară, în mijlocul căreia se aflau trei bucăți de plumb. Rory a ridicat imediat una dintre ele ca s-o studieze.

– Biata pasăre!

– Da, dar ferice de noi mâine! Domnișoară Star, asta e pentru ospățul din seara asta.

Am dat cu ochii de un *filet* de friptură în sânge, întinsă pe blatul de marmură din fața lui.

– Nu știu pe nimeni care să facă cinste acestei minunății. Dacă nu te superi, prefer să mâncăm la ora opt fix astă-seară, ca să avem la dispoziție trei ore bune de digestie înainte de somn, a spus Orlando, uitându-se la ceas.

– Atunci ar cam trebui să mă apuc de treabă.

– Cât faci tu asta, o să-l iau pe tânărul acesta la un joc de șah. Cine pierde, spală vasele după cină.

– Dar tu câștigi întotdeauna, unchiule Lando, s-a plâns Rory, în timp ce ieșeau din bucătărie.

După ce am pregătit carnea și legumele, m-am așezat și am inhalat aroma ce venea din cuptor și m-am bucurat de căldura pe care-o făcusem în bucătărie. Cu gândul la lectura de mai devreme, mi-am dat seama că figurina pe care mi-o lăsase Pa era cu siguranță pisica iubită a Florei și nu o panteră adevărată, cum crezusem. Apoi m-am gândit la Flora, despre care Pa îmi lăsase indiciul că îmi era semnificativă. În mod evident, existau similarități între noi, și anume interesul nostru față de botanică și dragostea pentru natură, dar apoi, milioane de oameni aveau pasiunile astea și, din ce citisem, era mult mai probabil să am o conexiune cu Aurelia decât cu ea. În fond, se părea că ea fusese cea care se căsătorise cu un membru al familiei Vaughan.

Cel mai rău era că îmi doream foarte tare să găsesc o legătură, ceva care să mă lege inextricabil de High Weald și care să-mi permită să fac parte din această familie extraordinară. Deja mă atașam din ce în ce mai mult de doi dintre membrii săi.

După ce am mâncat friptura și Orlando a declarat-o „eroică“, l-am dus pe Rory la baie, nesigură care erau regulile în această privință. L-am lăsat să mă ghideze, apoi i-am scos aparatul auditiv, pe care l-am așezat pe raft.

– Să plec? l-am întrebat, în timp ce intra în cada plină de clăbuci, pe care i-o pregătisem, dar a dat din cap că nu.

– Vorbește cu mine. Spune-mi o poveste despre familia ta, Star!

Așa că m-am așezat pe capacul vechi, de lemn, al toaletei și, cu ajutorul mimatului și al expresiilor faciale atunci când dădeam greș cu limbajul semnelor, i-am oferit lui Rory cea mai concisă versiune a copilăriei mele de la Atlantis, pe care am condimentat-o cu câteva povestioare despre mine și CeCe, în care intraserăm în bucluc.

– Ce surori nebunatice! a chicotit el, ieșind din cadă și înfășurându-se cu prosopul pe care i l-am întins.

Apoi a făcut ochii mari.

– Vreau și eu o soră sau un frate. Pare distractiv.

L-am ajutat să își pună pijamaua și i-am dat aparatul auditiv înapoi. Și l-a potrivit bine în fiecare ureche, apoi m-a apucat cu brațele de umeri și m-a pupat pe obraz.

– Vrei să fii tu sora mea, Star?

– Sigur că vreau! i-am confirmat, în timp ce ne îndreptam spre camera lui.

Câteva minute mai târziu a apărut Orlando în ușă, neștiind ce să facă.

– Gata cu abluțiunea?

– Da. Noapte bună, îngerule! i-am urat lui Rory și l-am pupat.

– Noapte bună, Star!

***

A doua zi, după micul dejun, am rumenit pulpele de fazan într-o oală mare de fier, înainte să adaug fructe de pădure, ierburi și niște vin roșu, care, speram, urmau să fiarbă la foc mic și să iasă un sos delicios. Apoi, am învelit pieptul în bacon și l-am pus deoparte pentru mai târziu. Rory a stat la masa din bucătărie, a pictat și am colaborat de minune în vreme ce eu întindeam coca pentru plăcinta de fructe. O văzusem pe CeCe de zeci de ori pictând, dar arta ei tindea să fie foarte precisă, pe când Rory amesteca acuarelele până obținea nuanța pe care o dorea, înainte să le aplice fără reținere. Am pus plăcinta la cuptor și am observat peisajul de toamnă pe care-l crease și pe care nu l-aș fi putut reproduce, nici dacă aș fi avut luni de zile la dispoziție.

– Uimitor! am exclamat, în timp ce el își semna lucrarea.

Am văzut că scria literele cu stângăcie, spre deosebire de lejeritatea cu care folosea pensula.

– Îmi place să pictez.

– Tuturor ne plac lucrurile la care ne pricepem, i-am spus cu un zâmbet.

Orlando plecase devreme în dimineața aceea. Nu spusese unde, dar aveam senzația că nu îl bucura plecarea. S-a întors cu Mouse după el, tocmai când făceam piureul de cartofi.

– Uite! a arătat Rory spre tablou. Pentru Star!

Orlando și-a făcut datoria să-l laude, dar Mouse abia a aruncat o privire în trecere.

– Ce ziceți dacă aduc o sticlă de Vacqueyras pe care am pus-o la decantat, ca să sărbătorim fazanul lui Star?

Orlando nu se adresase nimănui în particular și se îndrepta spre cămară, ca să aducă vinul.

– Ai citit transcrierea mea? m-a întrebat brusc Mouse.

– Da, mulțumesc!

Am arătat spre teancul de hârtie de lângă telefon.

– Ți s-a părut informativă?

– Foarte.

– Aș vrea să văd figurina, dacă o ai la tine.

– Nu am adus-o cu mine, am mințit, în speranța că nu mă înroșisem, cum făceam de câte ori evitam adevărul.

– Păcat. Orlando crede că e un Fabergé.

– O să o mai caut o dată înainte să plecăm.

– Neapărat.

A sunat telefonul și Mouse s-a întins spre receptor.

– Bună, Marguerite! Da, totul e în regulă. Și el e bine, nu-i așa, Rory?

– Da! a strigat copilul, ca să-l audă mama sa. Bine!

– La cât te întorci?

Mi-am făcut de lucru la cuptor, ca să nu pară că trag cu urechea.

– Înțeleg. Păi, eu sigur nu pot, dar o să-i întreb pe Star și pe Orlando dacă or putea. Orlando?

– Da?

Apăruse adineauri din cămară, cu vinul.

– Marguerite trebuie să mai stea o vreme în Franța. Vrea să știe dacă tu și Star mai puteți rămâne aici câteva zile, ca să aveți grijă de Rory.

– Din păcate e imposibil. Am două licitații majore care au loc în Londra și la care e musai să particip. Dar tu, Mouse?

– Nu prea. Știi cu ce-mi bat capul la fermă. Și-apoi, Rory e în vacanță și...

Mi-au picat ochii pe Rory, care stătea între cei doi frați și întorcea capul dintr-o parte în alta, ca la tenis, timp în care se simțea nu cu mult mai important decât mingea din timpul meciului dintre ei.

– Mă ocup eu, am spus deodată. Asta dacă te descurci fără mine la magazin, Orlando!

– Cu siguranță pot să mă gândesc la asta.

Rory a început să-l bată pe Orlando pe mâini și să gesticuleze viguros:

– Da, te rog, las-o pe Star să rămână! Mâncare bună!

Pentru o clipă s-a lăsat liniștea, timp în care cei doi frați m-au privit.

– Având în vedere că nu prea avem clienți la librărie, probabil singura treabă pe care ar avea-o de făcut ar fi să șteargă praful, a spus Mouse.

M-a cam iritat comentariul lui, dar m-am străduit să nu reacționez și vedeam că și Orlando se abținea.

– Sigur, cel mai important e ca Rory să fie fericit, a spus el în cele din urmă.

– Bun, ai auzit, Marguerite? Star rămâne și Rory e fericit, a continuat Mouse la telefon. Eu voi fi în preajmă în caz că e nevoie de mine. Dă-ne de știre când te întorci miercuri, bine? Bine, pa!

– E gata mâncarea, i-am spus lui Orlando, care turnase câte un pahar cu vin pentru fiecare.

– Minunat! Mâncăm aici, da? Și eu... noi – s-a corectat Orlando, în timp ce s-a uitat la fratele lui – suntem profund recunoscători pentru oferta ta.

– Nici o problemă, am răspuns, înainte să mă întorc spre cuptor.

După ce am luat masa de prânz, care – chiar dacă eu însămi susțin asta – a fost un adevărat triumf, având în vedere că nu mai gătisem fazan vreodată, Orlando a plecat la Ashford cu Land Roverul lui Mouse, ca să prindă trenul de Londra.

Răceala dintre cei doi frați era evidentă și am presupus că avea de-a face cu întâlnirea lor de mai devreme și cu conversația cu Marguerite.

Mouse spusese că se va întoarce să îi spună noapte bună lui Rory, dar trecuse de opt și nu dăduse nici un semn încă. L-am smuls cu greu pe Rory din fața filmului *Superman*, l-am pus să se spele și să se culce.

M-am dus în camera mea și am căutat în rucsac scrisoarea și figurina de la Pa Salt. Am studiat creatura micuță cu atenție și mi-am adus aminte de descrierea vie pe care i-o făcuse Flora Panterei.

– Tu să fii? am întrebat în eter și, neprimind nici un răspuns, am pus-o la loc. Dacă era un Fabergé, așa cum sugerase Mouse, atunci știam că era valoroasă. Poate că doamna Keppel, care aprecia și ea operele lui Fabergé, îi dăduse pisica în dar Florei.

Era o singură cale să aflu și asta însemna să i-o arăt Șobolanului... lui Mouse, m-am corectat. Nu voiam să-mi scape din greșeală porecla pe care i-o dădusem chiar poreclei pe care o avea deja[27].

M-am dus la baie și m-am cufundat cât am putut de repede în cada plină cu spumă pe care i-o pregătisem mai devreme lui Rory, după ce aflasem cu o seară în urmă că rezervorul cu apă caldă putea umple o singură dată cada. Am alergat apoi în dormitor, unde am pus mai multe straturi pe mine și am coborât.

Am rămas în fața ușii de la intrare și m-am întrebat dacă era cazul să încui peste noapte, când deodată, din beznă a apărut o siluetă în spatele meu, de m-a făcut să țip speriată.

– Eu sunt, a spus Mouse. Am intrat pe ușa din spate cât ai fost sus. Voiam să-ți dau astea.

Mi-a întins două chei de alamă imense.

– Mersi.

– Și mulțumesc că faci asta. E evident că Rory te place deja. Marguerite spune că va suna mâine. Nu-i stă în fire să stea atât. Probabil s-a întâmplat ceva, murmură el. În mod normal lucrează în zonă, ca să poată ajunge măcar seara la Rory, dar se pare că i se duce faima. Oricum, o să ai nevoie de provizii pentru următoarele câteva zile. Dacă-mi scrii o listă, trec mâine s-o iau, dar devreme.

– Nici o problemă, am răspuns. Pot să folosesc telefonul ca s-o anunț pe sora mea că nu mă întorc în seara asta? Nu-mi merge mobilul aici.

– Simte-te ca acasă. Iar dacă ai nevoie disperată să trimiți vreun e-mail, poți veni la mine acasă. Faci dreapta la poartă și traversezi pe cealaltă parte. O să vezi un semn pe care scrie Home Farm la o sută de metri în stânga. Nu-i cine știe ce, dar măcar are Wi-Fi.

– Probabil n-o să am nevoie.

– Și dacă reușești să găsești figurina aia, chiar mi-ar plăcea s-o văd. Există destule lacune în istoria familiei noastre, pe care mi-ar plăcea să le umplu.

– O să mai caut o dată.

– Sper s-o găsești până la urmă. Noapte bună!

– Noapte bună!

L-am condus și am încuiat ușa, apoi m-am dus în bucătărie și am sunat-o pe CeCe.

– Salut, eu sunt!

– Sia! Unde ești? Și de ce mă suni de pe un număr ciudat?

I-am explicat cât am putut de bine și a făcut o pauză lungă.

– Așadar, familia asta nu numai că îți oferă un salariu derizoriu ca să muncești până seara târziu în librărie, dar acum te folosesc și ca bonă, și ca bucătar fără să te plătească?

– Orlando a zis că îmi va da oricum salariul și Marguerite o să mă plătească și ea.

– Problema cu tine e că ești prea inimoasă.

– A fost o urgență și eram singura care putea da o mână de ajutor. Și nu mă deranjează. Îmi place foarte mult aici, am răspuns cu sinceritate.

– Vezi să-ți dea cât meriți! Mi-e dor de tine, Sia! Apartamentul ăsta e prea mare pentru o singură persoană.

– O să mă întorc curând și dacă ai nevoie de mine, mă găsești la numărul ăsta.

– O să chiulesc de la ultimul curs miercuri, ca să putem lua cina împreună. Parcă nu te-am văzut mai deloc în ultimele săptămâni.

– Știu, îmi pare rău! Somn ușor, Cee!

– O să încerc. Pa!

A închis repede și am oftat în timp ce m-am îndreptat spre salon, ca să mă asigur că nu luăm foc peste noapte – o altă regulă de aur a lui Pa. Am stins luminile și m-am dus la culcare. L-am verificat pe Rory, care dormea dus și am mulțumit Cerului că mi s-au mai dat două nopți în această casă minunată.

Capitolul 21

A doua zi dimineață m-a trezit Rory, care a sărit în patul meu ca să-mi spună că-i era foame. Până să ajungă Mouse în bucătărie să ia lista de cumpărături, eram deja la micul dejun.

– Miroase bine, a spus el, spre uimirea mea, fiindcă nu prea-l auzeam să facă vreun compliment.

– Vrei? E *French toast*[28].

– Nu am mâncat de când eram mic. Da, dacă nu e prea mare deranjul.

– E cafea în ibricul de pe masă, i-am arătat eu.

Rory l-a bătut pe braț și a gesticulat:

– Pot să vin și eu cu tractorul?

– Ce?

Mouse nici măcar nu ridicase ochii să se uite la el.

– Rory vrea să știe dacă poate merge cu tine, cu tractorul, am spus, punându-i în față o farfurie, ceva mai brutal decât era necesar.

– Doamne, nu! a exclamat el.

A început să devoreze pâinea cu ou, cu o poftă care-i lipsise ultimele dăți când gătisem pentru el.

– Ce bună e! Ador mâncarea pentru copii. Bun. A dat cafeaua pe gât, s-a ridicat și a luat lista de pe masă. Mă întorc cu astea când o să pot.

Și cu asta a ieșit pe ușă.

– Nu mă ia?

Rory a ridicat ochii la mine cu o privire atât de jalnică, încât mi-a frânt inima.

– Nu azi, Rory, nu! Dar ce-ar fi să te îmbraci și să dai o tură cu bicicleta?

Rory a dat ture prin livadă, unde am adunat mere și prune goldane cât am putut duce. Pomii antici aveau nevoie disperată de curățare, dar știam că abia spre sfârșitul iernii se putea face asta.

– N-o să mâncăm niciodată toate astea, mi-a spus Rory în timp ce ne întorceam cu fructele, pe care le pusesem într-o roabă care scârțâia.

– Nu, dar să vezi ce bune sunt în plăcinte și gem.

– Faci gem?

– Da, am râs eu de mirarea lui.

Mi-am dat seama că bietul de el crescuse cu gândul că majoritatea lucrurilor pe care le mânca proveneau de la o zână invizibilă a supermarketului.

Am petrecut după-amiaza făcând plăcinte și Rory a cerut obișnuitul lui film *Superman*. I-am pus DVD-ul, m-am întors în bucătărie să fac ceai și am verificat plăcinta în cuptor. Mă mâncau degetele să reorganizez cămara și dulapurile, dar am rezistat, știind că nu era treaba mea să mă ocup de asta.

M-am uitat la ceas și am văzut că era aproape șase și Rory trebuia să-și ia masa de seară. Fiindcă nu sosiseră încă proviziile promise, m-am dus să văd ce puteam găsi.

Tocmai scoteam plăcinta din cuptor, când s-a deschis ușa din spate și Mouse a apărut cu două pungi de plastic, pline cu mâncare.

– Poftim! a spus el și le-a așezat pe masa din bucătărie. Pui la cale vreo petrecere?

A arătat spre plăcinte.

– Doar profit de fructele căzute în livadă.

A scos o bere dintr-o sacoșă și a desfăcut-o.

– Vrei și tu? m-a întrebat.

– Nu, mersi!

– Rory e OK?

– Da, am răspuns.

Am început să scot mâncarea din pungi, începând cu cârnăciorii. I-am pus pe o tavă de copt și i-am băgat la cuptor.

– Fac cartofi prăjiți, am mai spus, în timp ce deschideam sacul cu cartofi.

Am adus ustensila de cojit cartofi dintr-un sertar.

– Sper că-i plac lui Rory.

– Având în vedere că el și Marguerite trăiesc mai mult din ouă și conserve cu fasole, sunt sigură că o să-i placă. Ca și mie, de altfel, dacă mai rămân.

Am zâmbit în secret din pricina entuziasmului său brusc.

– Sigur. Am arătat spre sacul mare cu cartofi. Mă duc să-i spun lui Rory că ai venit.

M-am dus spre ușă.

– Înainte să te duci...

Tonul lui m-a reținut și m-am întors spre el. Avea o mutră sumbră.

– Vreau să-mi spui sincer dacă ai figurina Fabergé cu tine. Fie n-o ai, cu adevărat, fie nu vrei să mi-o arăți. Înțeleg de ce ai putea simți că nu merită să ai încredere în mine, a continuat el, în fond, nu am fost prea prietenos. Nu mi-aș face griji în privința asta, Star, toată lumea crede că sunt de rahat. Și nu se înșală. Chiar sunt.

Așa deci, reveneam la văicăreală. Dacă se aștepta să-l contrazic, se amăgea.

– Oricum, a adăugat el, ca să acopere tăcerea, ce-ar fi să facem o înțelegere? Eu îți spun ce am mai aflat despre trecutul familiei noastre, iar tu îmi arăți pisica. Fiindcă dacă e într-adevăr un Fabergé, cam am idee cine i-a dat-o Florei MacNichol.

– Dar...

– Mouse!

Sosise Rory în bucătărie și tensiunea se disipase.

La cină, Mouse a fost mai vesel decât îl văzusem până atunci. Fie că făcea tot posibilul să-mi dea un sentiment fals de securitate înainte să redevină ursuzul pe care-l cunoșteam, fie că îl îmbunaseră cartofii mei, habar n-aveam, dar mă bucuram pentru Rory că Mouse cel puțin făcea un efort să vorbească cu el. Le-am sugerat să joace „X și ◦“, joc de care Rory nu auzise. I-am arătat cum se joacă și i-a plăcut, fiindcă de câte ori câștiga, țipa de bucurie. Știam că Mouse îl lăsa să câștige, lucru care dovedea încă o dată că avea loc o îmbunătățire în atitudinea lui.

– S-a făcut ora de culcare, a spus brusc Mouse.

M-am uitat la ceas și am văzut că abia trecuse de șapte, dar Rory se și ridicase, ca un soldat care primise ordin de mărșăluire din partea sergentului-major.

– Te duc sus să faci baie, am spus eu, întinzându-i mâna.

– Noapte bună, Mouse! i-a urat Rory.

– Noapte bună, Rory!

Am umplut cada și Rory s-a bălăcit, apoi s-a lăsat pe spate cuminte și a închis ochii, ca să-l spăl pe cap. S-a cufundat în apă, a ieșit și a deschis ochii.

– Star?

– Da?

A scos mâinile din apă ca să poată comunica.

– Nu cred că Mouse mă place.

– Ba eu cred că da, doar că nu se pricepe s-o arate, am gesticulat eu.

– Nu-i greu. Îl învățăm noi.

– Da, am spus.

I-am întins prosopul, ca să poată ieși din cadă și să se acopere. L-am ajutat să își pună pijamaua și l-am condus în camera lui.

– Vrei să-ți citesc o poveste sau nu mă pricep la asta? l-am tachinat eu și l-am gâdilat ușor.

– Tu te pricepi mai bine ca Mouse, așa că da, te rog!

Rory s-a întors înaintea mea și l-am văzut pe Mouse, care stătea în ușă. Am fost recunoscătoare că nu înțelegea limbajul semnelor.

– Vrei să te bag în pat, Rory? a întrebat Mouse.

– Da, te rog! a răspuns el cuminte.

– Noapte bună!

L-am sărutat pe frunte și am ieșit din cameră.

– Ești foarte bună cu el, mi-a spus Mouse mai târziu, în timp ce intra în bucătărie, când eu tocmai terminam de spălat vasele.

Dintre toate utilitățile moderne pe care le-aș fi adus la High Weald, prima ar fi fost o mașină de spălat vase.

– Mulțumesc.

– Bănuiesc că ai mai lucrat cu copii surzi.

– Nu, niciodată.

– Atunci cum de...?

I-am explicat pe scurt cum ajunsesem să comunic prin semne. A scos o bere din frigider și a deschis-o.

– E interesant cum v-ați cunoscut și cum v-ați atașat unul de altul tu și Rory, având în vedere că nu vorbești nici tu prea mult. Absența cuvintelor nu-l incomodează, așa cum ar face-o pentru o persoană cu auz normal. Nu spui prea multe despre tine, așa-i?

Nici tu, mi-am spus în gând.

– Locuiești cu sora ta, corect?

Și-a adus deci aminte.

– Da.

– Ai iubit? Ai pe cineva în viața ta?

– Nu. *Nu că ar fi treaba ta*. Tu? i-am întors-o.

– Sunt perfect conștient că nu mă vrea nimeni și nu am o problemă cu asta.

Nu aveam de gând să mă las atrasă în capcana asta. Nu am spus nimic, ci am pus la loc vasele și tacâmurile.

– De fapt, am fost căsătorit o dată, a continuat el în cele din urmă.

Așa cum se întâmplă după o pauză lungă, a dezvăluit mai multe decât își propusese inițial.

– Ah! am exclamat eu.

– Părea să-i fie pe plac.

Nu am zis nimic.

– Dar apoi...

Am rămas tăcută.

– A murit.

Era clar că fusesem învinsă. Nu aveam cum să mai tac după asta.

– Îmi pare rău.

M-am întors și l-am văzut cum stătea stângaci lângă masă.

– Și mie. Dar așa e viața... și moartea, nu?

– Da, așa e, am spus, cu gândul la Pa Salt.

A făcut o pauză înainte să ridice ochii la ceasul de pe perete și să spună:

– Ar fi cazul să mă duc. Trebuie să mă ocup de socotelile pe ultimele trei luni. Mulțumesc pentru cină!

Mouse și-a lăsat berea neterminată pe masă și a ieșit pe ușa din spate.

***

În noaptea aceea, nu am putut dormi. M-am simțit îngrozitor pentru plecarea lui bruscă, evident generată de răceala cu care reacționasem când îmi vorbise despre moartea soției. Oricât de mitocan era de obicei, îmi făcuse totuși o confidență emoțională, iar eu îi răspunsesem cu o platitudine, lipsită de emoție.

Practic, îmi permisesem să cobor la nivelul lui.

În cele din urmă, extenuată, m-am sculat odată cu răsăritul la șase și jumătate, mi-am pus multe straturi de haine pe mine și am coborât în bucătărie, unde am făcut singurul lucru care mă putea calma: o prăjitură.

După micul dejun, l-am rugat pe Rory să mă ducă la Mouse acasă și el a acceptat bucuros.

– Da, a gesticulat el, Mouse e singurel.

S-a urcat pe bicicletă, eu am pus prăjitura într-o cutie de tablă și am pornit la drum. Rory m-a condus pe poteca strâmtă și mărginită de iarbă, iar eu am inhalat în tot timpul ăsta aroma elocventă și de neconfundat a toamnei englezești: mirosul bogat al fermentației, în timp ce zona rurală se descotorosea de rămășițele unei alte veri și se pregătea să întinerească din nou cu venirea primăverii următoarea.

– Aici.

Rory a arătat spre o plăcuță care indica o alee acoperită de buruieni. A tulit-o înainte, iar eu l-am urmat, mai sedată, cu prăjitura în brațe. Am dat, în sfârșit, cu ochii de casă, o clădire solidă, din cărămidă roșie, lipsită de ornamentele pe care le foloseau vecinii de peste drum. Dacă High Weald era aristocratic, Home Farm era confortabil și tipic omului muncii.

În centrul casei era o ușă mare, pe vremuri vopsită într-un roșu precum cireașa, dar care acum se decolorase și se scorojea. În fața casei creșteau tufe de levănțică, destul de trecute și care trebuiau înlocuite, dar parfumul lor suav plutea încă în aer. Rory a gonit în spatele casei și s-a dus drept la ușă.

– Bați tu? am întrebat eu.

A bocănit și s-a bucurat de vibrații. Nu a primit nici un răspuns.

– Bate încă o dată! i-am sugerat eu.

– E mereu deschis. Intru?

– Bine.

Mă simțeam ca un intrus când am pătruns în casă pe urmele lui Rory și m-am trezit într-o bucătărie care reprezenta versiunea în miniatură a celei din care tocmai venisem, cu excepția faptului că aici era mai mult haos. Masa din lemn de pin aproape că nu se vedea sub maldărul de cești de cafea, ziare și aparent registre de contabilitate, dintre paginile cărora se revărsau chitanțe și note de plată. Ușa s-a închis în spatele nostru și curentul a zburătăcit o parte dintre hârtii. Am așezat prăjitura ca să le adun de pe jos, tocmai când intra Mouse în bucătărie, venind din interiorul casei. S-a uitat lung la documentele din mâna mea și s-a încruntat.

– Erau pe jos, am spus eu cu glasul stins, în timp ce le puneam pe masă. Ți-am adus un cadou. Rory, dă-i cutia lui Mouse!

– Star a făcut-o, a spus el prin semne. Pentru tine.

– E prăjitură cu lămâie, am adăugat eu.

Mouse s-a uitat la cutia de tablă ca la o bombă.

– Mersi.

– Pentru nimic.

În liniștea stânjenitoare care s-a lăsat, m-a luat frigul și am început să tremur. Cuptorul nu era aprins și confortul pe care-l promitea exteriorul casei nu se regăsea deloc înăuntru.

– Toate bune? a întrebat Mouse.

– Da.

– Bun. Atunci vă rog să mă scuzați, am treabă.

– Bine.

Eu și Rory ne-am retras spre ușa din spate. M-am oprit cu mâna pe clanță și am hotărât că pot mai mult de-atât.

– O să mâncăm plăcintă cu brânză la cină, dacă vrei să vii.

Apoi am deschis ușa și am ieșit în căldura relativă a zilei înghețate de octombrie.

Am petrecut după-amiaza jucând la infinit „X și 0“ cu Rory. Când s-a plictisit, l-am învățat să joace „Vapoare“. Nu eram sigură că înțelegea conceptul, fiindcă în loc să facă o cruce pentru a indica nava de război într-un anumit pătrățel, el desena chiar nava, ceea ce măcar făcea timpul să treacă, căci insista ca fiecare miniatură să fie impecabilă și dacă nu, o ștergea.

I-am pus din nou prețiosul film cu *Superman*, am căscat și am pus apa la fiert. Muream de somn, nu doar din cauză că nu dormisem cu o noapte în urmă, ci și fiindcă era prima oară când trebuia să distrez un copil în continuu.

M-am întors cu gândul la Atlantis și la ce făceam noi, fetele, ca să ne distrăm în timpul vacanțelor. Mă întrebam cum se descurca Ma cu toate șase, fiecare în altă etapă de dezvoltare. Mi-am dat seama că nu-mi aminteam să mă fi plictisit vreodată, pentru că le-am avut dintotdeauna pe CeCe și pe celelalte surori. Singur la părinți, Rory nu avea cu cine să se joace, iar dacă existase vreodată o parte din mine care să fi fost nemulțumită că se afla în mijlocul marelui cuib de femei și de lipsa de atenție, acum mă simțeam binecuvântată.

Pregătisem plăcinta cu brânză și o lăsasem la copt. Am urcat să fac patul lui Rory și pe al meu. M-am așezat pe patul meu, cu degetele înțepenite de frig și am scos cutia în care se afla „Panteră“. Se părea că prăjitura cu lămâie nu reușise să acopere abisul și încă mă simțeam vinovată fiindcă lăsasem furia să o ia înaintea empatiei cu o seară în urmă. Am pus figurina în buzunarul de la spate al blugilor și am coborât, știind că dacă era să mă ierte, Mouse și-ar fi dorit un singur lucru de la mine.

A trecut ora șapte, apoi opt, l-am îmbăiat pe Rory și m-am întors în bucătărie să strâng resturile cinei. Tocmai mă pregăteam să sting lumina și să mă așez cu o carte în fața focului, când s-a deschis ușa din spate.

– Scuze de întârziere, am fost reținut, a spus Mouse. A mai rămas plăcintă?

– Da.

M-am dus în cămară și am adus-o, după care am băgat-o în cuptor.

– Durează câteva minute să se încălzească.

Nu știam ce să fac, așa că am rămas lângă masă o clipă.

– Aș da o bere pe gât. Vrei niște vin? m-a întrebat.

– Da.

Mouse a adus băuturile.

– Noroc! a spus el în timp ce a ciocnit cu mine.

Ne-am așezat.

– Mersi pentru prăjitură. Am mâncat la prânz, a fost fantastică. Am venit să-ți spun că mâine n-o să fiu în preajmă. Plec la Londra ca să-l conving pe Orlando să vindem librăria.

– O să-i frângi inima cu asta, am spus eu șocată. E viața lui!

– Crezi că nu știu asta? s-a răstit el. Dar nu putem continua astfel. Așa cum v-am zis și ție, și lui, afacerea poate continua online. Banii din vânzarea clădirii ne pot ajuta să scăpăm de datoriile pe care le-am tot acumulat. Iar eu trebuie să cumpăr un tractor nou ca să țin ferma pe picioare. Îți înțeleg sentimentele, dar mi-e teamă că viața e crudă, Star, și că așa stau lucrurile.

– Știu, am răspuns, în timp ce-mi mușcam buza, ca să opresc lacrimile ce amenințau să curgă.

– Din păcate, unul dintre noi, frații, trebuie să fie cu picioarele pe pământ și, sincer să fiu, dacă nu acționez acum, suntem în pericolul ca banca să ne declare afacerea falimentară și să ne ia librăria ca să acopere datoria, ceea ce ar însemna să o vândă la o zecime din cât face de fapt, iar noi nu am vedea mare lucru din ce-ar rămâne din vânzare.

– Da, înțeleg, dar trebuie să realizezi ce pierdere e. E o moștenire...

– Moștenire? a pufnit el ironic. Familia asta n-a prea avut noroc niciodată – sau poate ar trebui să spun rațiune – când a venit vorba de bani. E de neînțeles cum am reușit să păstrăm moșia. Nu că e treaba mea, dar știu că Marguerite nu o mai poate întreține.

– O, Doamne!

Eram stânjenită și nu știam ce să zic, așa că m-am ridicat să scot plăcinta din cuptor.

– Oricum, nu e problema ta, știu. Atât că s-ar putea să fie nevoie să-ți cauți de lucru în următoarele câteva luni. Norocul nostru cu declinul din domeniul proprietăților, din cauza situației economice mondiale. Dacă nu curge, pică, cum se spune.

– Nu-ți face griji pentru mine, Orlando e cel care va suferi.

– Ții foarte mult la el, nu-i așa?

– Da, foarte mult.

– Și el la tine. Nu mulți îi tolerează excentricitățile. Parcă văd că azi-mâine primește vreun diagnostic cu cine știe ce sindrom – tulburare obsesiv-compulsivă – și asta separat de încăpățânarea cu care-și trăiește viața, ca acum o sută de ani.

A clătinat din cap.

– Când eram mici, numai Orlando avea parte de atenția mamei. Era dragul ei. De la vârsta de nouă ani, l-a școlit acasă, din cauza astmului grav de care suferea. Stăteau toată ziua în bibliotecă și citeau Dickens. Nu a fost nevoit să dea cu capul de realitate. Așa cum zice și el, trecutul e o perioadă mult mai civilizată și mai blândă decât altele.

– Cu excepția înfiorătoarelor războaie care nu se mai terminau, am spus eu. Și a lipsei de antibiotice sau a sistemului de sănătate pentru săraci.

S-a uitat mirat la mine și mi-a oferit în dar un râs neașteptat.

– Adevărat. Ca să nu mai vorbim de închisoarea datornicilor.

– Orlando nu s-ar descurca prea bine acolo.

– Nu prea au vin Sancerre și cămăși apretate în căminele săracilor.

Ne-am zâmbit amar, în timp ce-i puneam farfuria în față și mă gândeam cât de diferiți sunt acei doi frați, asemenea mie și lui CeCe.

– Mulți oameni, nu doar Orlando, vor să ridice în slăvi trecutul. Ca și mine, a murmurat el emoționat, în timp ce apuca furculița în mână.

– Câți ani avea soția ta când a murit? am întrebat cu grijă, cu senzația că trebuia să fac tot posibilul să compensez pentru atitudinea mea de seara trecută.

– Douăzeci și nouă. Eram foarte fericiți.

– Sora mea și-a pierdut logodnicul într-un accident de navigație acum câteva luni, imediat după ce a murit tatăl nostru. Așa cum zici și tu, viața e crudă.

Vorbeam forțat și spuneam mai multe ca de obicei, ca să-mi ispășesc păcatele.

– Îmi pare rău pentru sora ta, nu aș dori asta nimănui, să-și piardă partenerul și tatăl, unul după altul. Mi s-a întâmplat și mie, a suspinat el. Revenind la trecut, ai vreo teorie despre ce legături ai putea avea cu familia asta?

– Absolut deloc.

– Cum așa? Adică n-ai petrecut ultimele trei zile la High Weald răscolind prin sertare ca să găsești orice?

– Nu, am...

Un sentiment de vinovăție m-a făcut să mă înroșesc. Mouse era greu de citit și nu știam dacă mă tachina sau mă certa.

– Eu asta aș fi făcut în locul tău, a continuat el. Hai să fim serioși, dacă ai fi găsit vreo conexiune, ai fi putut moșteni ceea ce ai fi zis că era o sumă semnificativă de bani. Așa, te putem include în declarația de insolvență.

– Nu am răscolit prin casă și nu sunt săracă, am spus eu sfidător.

– Norocoaso! Și ca idee, Star, făceam mișto de tine.

– Aha!

Nu-mi plăcea că mă citise el pe mine.

– Te rog, știu că am un simț al umorului mai ciudat, dar jur că glumeam. E un mecanism de apărare, *n'est-ce pas*[29]? Ca să țin oamenii la distanță. Toți avem așa ceva. Uită-te la tine! Ești foarte greu de citit. Din când în când, simt că știu ce gândești după expresia ochilor tăi albaștri... dar în cea mai mare a timpului, habar n-am.

M-am uitat brusc în altă parte și a chicotit înainte să soarbă din bere.

– Mă rog, speram mai degrabă, dacă tot ești aici, să găsești ceva ce nu am văzut de foarte multă vreme.

– Ce anume?

– După cum ai văzut, Flora MacNichol era o scriitoare prolifică. Jurnalele ei – patruzeci, cincizeci – au stat pe un raft din biroul de la Home Farm ani la rând. Tata le-a găsit într-un cufăr în pod când a făcut curat în casă, după ce au murit părinții lui. Așa a aflat de... anomalia despre care mi-a povestit pe patul de moarte.

– Ce „anomalie“?

– Avea de-a face cu moștenirea, atunci când s-a împărțit High Weald în anii 1940. Pe scurt, a bănuit că familia noastră, adică Forbes, a fost trasă pe sfoară și nu a primit ceea ce era de drept al nostru.

– Înțeleg.

– Evident, când am început să cercetez trecutul familiei noastre, am luat la rând toate jurnalele. Numai că m-am blocat la un moment dat, fiindcă toate jurnalele ei

de după 1910 lipsesc. Star, știu că erau cu mult mai multe decât sunt acum pe raft! Ocupau cu totul două rafturi, iar acum mai puțin de unul. A ridicat din umeri. Problema e că toți acei ani lipsă pot conține dovada teoriei tatei. Nu că mai pot face ceva în privința asta, dar aș vrea să știu sigur care a fost adevărul.

– Înțeleg, am răspuns din nou.

– Apropo, ai găsit figurina?

– Da.

Hotărâsem că nu avea sens să-l mai mint.

– Mă gândeam eu. Pot s-o văd?

Am scos cutia din buzunarul blugilor.

– Poftim.

I-am dat-o peste masă. A deschis-o solemn, a scos o pereche de ochelari de citit din buzunarul cămășii și a studiat figurina cu atenție.

– Măi, măi, măi, a murmurat el, în timp ce-și scotea ochelarii. Pot s-o împrumut o săptămână?

– De ce?

– Vreau să-i fac o expertiză.

– Nu sunt sigură că...

– Nu ai încredere în mine, Star?

– Ba da, adică...

– Ori ai, ori n-ai, a spus el zâmbind. Deci, Asterope, Star... se pare că ne jucăm de-a șoarecele și pisica.

– Așa e... Mouse!

Și cu asta am râs amândoi și am spart gheața în sfârșit.

– Poți lua figurina, dacă juri să mi-o aduci înapoi. E foarte valoroasă pentru mine, i-am precizat.

– Promit! Ah, și apropo, a sunat Marguerite și a zis că nu se întoarce până mâine-seară târziu.

– Nu-i nimic. O să rămân până joi dimineață și mă duc direct la muncă când ajung la Londra.

– Mersi. Bine atunci, a spus el în timp ce lua o gură de bere, mi-e teamă că trebuie să plec. În seara asta trebuie să pun registrele la punct, ca să-i arăt lui

Orlando tot ce nu vrea să vadă mâine.

– Ia-l ușurel, bine? l-am implorat, în timp ce-i dădeam figurina.

– Pe Orlando sau pe pisic? a glumit el, în timp ce punea cutia în buzunarul gecii Barbour. O să fac tot posibilul. S-a ridicat și s-a dus spre ușa din spate. Dar uneori adevărul doare. S-a oprit. A fost o seară plăcută. Mulțumesc!

– Pentru nimic.

– Vorbim curând. Noapte bună, Star!

– Noapte bună!

Capitolul 22

A doua zi, m-am trezit la ușă cu o femeie care venise să-l ia pe Rory la lecția de călărie. M-am perpelit de grijă, fiindcă nu știam dacă era normal, dar cum el a îmbrățișat-o și a sărutat-o cu căldură, mi-am spus că nu venise să-l răpească. S-a întors apoi roșu la față de frig și de entuziasm și ne-am așezat la masa din bucătărie. L-am rugat să-și facă un autoportret pentru mine. Mi-a spus să nu mă uit cât picta, așa că în timpul acela i-am făcut două rânduri de *brownies*: unul pentru atunci, altul pentru mai târziu, pe care l-am pus la congelator.

I-am privit capul arămiu, care stătea aplecat peste pictură și am simțit un val de dragoste și o senzație de protecție pentru acest băiețel, care reușise cumva să se strecoare în inima mea. Cine știe ce-i rezerva viitorul, având în vedere ce-mi spusese Mouse? Oare High Weald avea să mai fie al lui când va fi destul de mare să devină proprietar? Vestea bună era că nu prea părea conștient de problemele adulților și că avea o fire optimistă și deschisă, care atrăgea oamenii.

Are încredere în umanitate...

– Pentru tine, Star!

Rory mi-a dat un cot și mi-a înmânat cu mândrie portretul, pe care l-am luat și l-am studiat. Am simțit un nod în gât. Rory pictase o imagine cu noi doi,

împreună, în grădină, în care el mă ținea de mână, iar eu mă aplecam să mă uit la flori. Reușise să surprindă și poziția în care stăteam, și felul în care-mi cădea părul pe față, chiar și degetele lungi cu care țineam în clipa aceea pictura.

– Rory, e minunat! Mulțumesc!

– Te iubesc, Star! Să vii repede înapoi!

– O să-l prețuiesc pe veci, l-am asigurat, în timp ce făceam tot posibilul să mă întremez. Ce zici, vrei o prăjitură și să te uiți la *Superman*?

Bucuros, mi-a făcut semn că da și am mers de mână până în sufragerie. După ce i-am citit ultima poveste de adormit, mi-am făcut bagajele, ca să pot pleca devreme a doua zi, în speranța că mă va duce Marguerite la gară, ca să ajung la timp la librărie. Am încercat să nu mă gândesc la conversația care cu certitudine avusese loc între cei doi frați în timpul zilei. În timp ce coboram scările, am atins balustrada ca să-mi întipăresc în memorie frumusețea ei trainică, până la următoarea vizită.

Pe la ora zece, am văzut farurile unei mașini pe alee. Câteva clipe mai târziu, ușa s-a dat de perete și m-am dus s-o întâmpin pe actuala stăpână a casei High Weald.

– Draga mea Star! Marguerite m-a cuprins în brațe. Rory e bine? Mulțumesc că ai stat aici cu el. Mouse mi-a spus că ai fost minunată. E ceva de mâncare? Mor de foame!

Spusese toate astea dintr-o suflare.

– Da, Rory e bine-mersi. Doarme dus, dar abia așteaptă să te vadă. Și da, e mâncare caldă în cuptor.

– Minunat! Doamne, am nevoie de un pahar cu vin! Tu?

Marguerite s-a dus spre frigiderul din cămară.

– Nu, mulțumesc!

Și-a turnat singură un pahar generos de vin și a luat un gât imediat.

– Parcă am stat toată ziua pe drum, așa mă simt. Castelul e în mijlocul pustiului și, bineînțeles, avionul a avut întârziere.

În ciuda protestelor lui Marguerite, arăta superb. Avea o scânteiere în ochi și pielea îi sclipea, astfel că știam că oriunde ar fi fost și oricât i-ar fi luat să se întoarcă, era fericită.

– Cum merge treaba în Franța?

– Minunat! a răspuns ea visătoare. Ah, și pictura la fel!

A râs blând.

– Și Rory e talentat. De la tine moștenește talentul.

– Mă îndoiesc, a spus ea, ridicând din sprâncene. Arta lui se află într-o cu totul altă ligă. Talentul îl moștenește de la altcineva, a adăugat după ce a meditat puțin. Știi că Mouse s-a dus azi să vorbească cu Orlando, la librărie?

A băgat mâna în geanta voluminoasă de piele și a scos un pachet de Gitanes.

– Fumezi?

– Mersi.

Am luat o țigară din pachet și mi-a aprins-o. Nu mai fumasem de mult țigări franțuzești.

– Mouse zicea aseară că se duce la Londra.

– Orlando e tulburat, normal.

Marguerite a tras prelung din țigară și a scrumat în ghiveciul bietului cactus de pe pervazul bucătăriei.

– Aparent a refuzat și să se uite la calcule.

– Atunci abia aștept ziua de mâine, am murmurat încet, în timp ce-mi puneam *coq au vin* pe farfurie.

– Sinceră să fiu, mă bucur că o să fii acolo, cu el. Ca și Mouse. M-a luat din Gatwick în drum spre Londra. Chiar dacă e improbabil ca Orlando să facă vreo prostie, nu știi niciodată. Of, Doamne, banii chiar sunt ochiul dracului, nu?

– Da, am confirmat, în timp ce îi puneam farfuria în față.

Mi-am făcut apoi un ceai de mușețel și m-am așezat.

– Star, pe bune, ești o eroină! Chestia asta arată grozav! Ce bine e să ajungi acasă și să ți se pună mâncarea în față! A început să mănânce din pui și m-a privit amuzată de peste masă. Când se vinde librăria până la urmă, o să rămâi fără slujbă. Nu vrei să te muți aici și să mă ajuți cu treburile domestice și cu Rory?

Mi-am dat seama că glumește într-un fel și am ridicat din umeri.

– Poate.

– Evident că ești supracalificată, te rog să nu te simți insultată de sugestie, dar e foarte greu să găsesc pe cineva de încredere care să aibă grijă de Rory, iar Mouse a avut numai cuvinte de laudă pentru felul în care v-ați înțeles. Hélène, stăpâna

castelului, mi-a mai oferit o cameră pe care s-o pictez. Mi-ar plăcea să pot accepta proiectul. Locul e fantastic, îmi place la nebunie acolo.

Am tăcut, știind că Marguerite habar n-avea că-mi oferea visul meu pe tavă: să locuiesc la High Weald, să am grijă de Rory, de casă și de grădini și să pot găti în fiecare zi pentru oamenii ăștia ciudați și fascinanți. Știam că trebuia să profit de moment înainte ca gândul să-i zboare la altceva sau la altcineva.

– Serios, mi-ar plăcea să te ajut. Îmi place la nebunie aici, am spus. Și de Rory.

– Pe bune? Marguerite a ridicat din sprâncene. Doamne, vorbești serios? Nu te-aș putea plăti prea mult, îți dai seama de asta, dar ai avea unde să stai și ce să mănânci. Va trebui să vorbesc cu Orlando, dar poate că te putem împărți. Dacă e de acord, ar însemna să accept oferta de muncă. Hélène abia așteaptă să mă apuc de treabă, cât de curând posibil.

A tăcut și i-am observat încântarea în fața perspectivei.

– Nu aș vrea să-l dezamăgesc pe Orlando, normal, ori să-l fac să se simtă părăsit. Mai ales acum. Dar nu are mereu nevoie de mine.

– Orlando va dori ce-i mai bine pentru Rory, sunt sigură. Și-apoi – ochii i-au sclipit – zicea că s-ar putea să fii rudă cu noi.

– Nu prea văd cum. Cel puțin, nu încă, am adăugat.

– Ei bine, e clar că te-ai strecurat în inimile noastre de când ai venit, Star! Abia aștept să aflu unde ți-e locul. Probabil că ți-a spus Mouse ce încâlcit era arborele genealogic al familiilor Vaughan/Forbes. Încă e.

S-a oprit brusc și a căscat generos, cu buzele pline și senzuale. Nu avea nimic delicat, dar era atrăgătoare prin trăsăturile ample și prin puterea pe care o inspirau.

– E timpul să mă culc, a spus ea, în timp ce se ridica.

– Încui eu, m-am oferit.

– Serios? Superb!

– E ok să mă duci și pe mine la gară dimineață? Trebuie să prind trenul de opt spre Londra.

– Zicea Mouse că te duce el. Cred că vrea să-ți povestească despre Orlando. Noapte bună, Star, și mulțumesc încă o dată!

***

M-am trezit devreme a doua zi, ca să pregătesc micul dejun pentru Marguerite și Rory înainte să plec.

I-am scris lui Marguerite un bilet în care îi spuneam că am pus cârnăciorii, baconul și clătitele în cuptor, la cald și că în congelator o să găsească patru plăcinte. Mouse a bătut la ușa din spate, mi-am luat geanta de voiaj și am pornit după el spre mașină.

– Te-ai văzut cu Marguerite aseară, când s-a întors? m-a întrebat el, în timp ce plecam.

– Da.

– Deci probabil ți-a spus că Orlando nu s-a bucurat de vești.

– Mi-a spus, da.

– Ascultă, Star, dacă există vreo șansă să-l faci să înțeleagă, ți-aș fi recunoscător. Am încercat să-i explic că banca oricum își va băga coada dacă nu vindem noi librăria, dar jur că și-a pus mâinile la urechi și a năvălit la etaj, după care s-a încuiat în dormitor.

– Ca un copil în toiul unei crize.

– Exact. O părea el scump și blând, dar nu știu pe nimeni mai încăpățânat ca Orlando când vine vorba de decizii dure pe care nu vrea să le ia. Ideea e că nu avem de ales. Trebuie să priceapă asta.

– O să fac tot ce pot, însă mă îndoiesc că o să-mi dea ascultare.

– Merită încercat, cel puțin. Te place și are încredere în tine. Mă rog, vezi tu!

– O să încerc, am spus, în timp ce ne apropiam de gară.

– Poți să mă suni, ca să știu de el? Aseară nu a răspuns nici pe mobil, nici pe fix.

– Da, am promis și am coborât din Land Rover. Mersi că m-ai adus.

– Măcar atât. Și când te întorci la High Weald, o să-ți povestesc despre următoarea tranșă de jurnale ale Florei, a strigat el pe geam. Pregătește-te să fii uimită! Pa, Star!

A zâmbit cu toată gura, până la ochi, și i s-a luminat toată fața.

– Ai grijă de tine!

I-am făcut cu mâna și m-am îndreptat spre gară.

Când am ajuns pe strada Kensington Church, tremuram de emoție să deschid ușa librăriei. Nu numai pentru că habar n-aveam ce urma să găsesc înăuntru, ci și din cauza nesfârșitelor mesaje și voicemail-uri pe care le primisem de la CeCe după ce revenise semnalul în tren. Fusesem așa de prinsă la High Weald, încât uitasem complet s-o sun și să-i spun că mai rămân o noapte. Ultimul ei mesaj suna așa:

Star, dacă până dimineață nu dai nici un semn, sun la poliție și te dau dispărută. Unde ești??

Mă simțeam îngrozitor și i-am lăsat la fel de multe mesaje și voicemail-uri în care îmi ceream scuze, îi spuneam că nu am pățit nimic și că urma să ne vedem pe seară la apartament.

Mă bucuram că nu avusese loc nici o schimbare în librărie și, pentru că de obicei îl găseam pe Orlando acolo când ajungeam, mi-am văzut de ale mele. Totuși, fiindcă nu apăruse până la unsprezece, am început să mă îngrijorez. M-am uitat la ușa din spate, care ducea spre scări și etaj, pe care nu intrasem niciodată, dar unde presupuneam că locuia Orlando. Sigur, poate era acolo și se ocupa de licitațiile lui, numai că încă nu apăruse cu prăjitura lui de la ora trei și m-a apucat spaima. Știam că rutina lui Orlando era sacrosanctă.

Jumătate de oră m-am fâțâit de colo colo, oscilând între a mă uita pe geam în stradă și ezitând să ascult la ușa din fundul magazinului.

La prânz eram deja turbată și am hotărât că nu aveam de ales decât să văd dacă se afla sus. Am deschis ușa, care a scârțâit și mi-a trădat mișcările. Am urcat tiptil și am găsit trei uși în fața mea. Am bătut timid la cea din dreapta.

– Orlando? Sunt Star. Ești aici?

Nu am primit nici un răspuns, așa că am pus mâna pe clanță și am deschis ușă. M-am trezit într-o chicinetă cu o chiuvetă antică, un cuptor Baby Belling și un frigider a cărui formă se întorcea la modă după cincizeci de ani, dar acesta era sigur versiunea originală. M-am retras și am continuat cu ușa următoare, unde am găsit o baie la fel de antică, cu un linoleum odios pe jos, care mi-a adus aminte de apartamentul în care locuisem cu CeCe înainte să ne mutăm. Având în vedere

halul în care arătau utilitățile pe care le avea la dispoziție, era un mister cum de reușea Orlando să arate așa de pus la punct mereu.

M-am întors spre ultima ușă și am bătut din nou.

– Orlando! am strigat, mai tare ca până acum. Sunt eu, Star! Te rog, dacă ești aici, răspunde! Sunt îngrijorată! Toată lumea e, am adăugat pe un ton plângăcios.

Nimic. Am încercat clanța, dar de data asta nu s-a deschis. Era evident încuiată. Am auzit o bufnitură înăuntru, ca și cum ar fi căzut o carte grea pe podea. M-a străbătut un fior de frică.

Dacă nu și-a luat medicamentele?

M-am dus la ușă speriată.

– Te rog, știu că ești acolo, Orlando! Ești bine?

– Pleacă! s-a auzit o voce înăbușită.

Ce ușurare! Dacă era nepoliticos, însemna că nu pățise nimic și nu aveam motive de îngrijorare.

– Bine, plec, am strigat prin ușă. Dar mă găsești în magazin dacă vrei să vorbim.

Am coborât, am aprins focul și am ieșit, ca să-i scriu lui Mouse că Orlando măcar era în viață, dar că refuza să iasă din camera lui.

La ora unu, când speram să apară și să-și satisfacă foamea constantă, tot nu am auzit pași pe trepte. Mi-am luat geanta și cheile, am ieșit din librărie și am încuiat după mine. M-am dus la magazinele de peste drum. Dacă exista ceva care să-l scoată din bârlog, mâncarea era aceea.

Douăzeci de minute mai târziu m-am întors cu ingredientele și am urcat în bucătăria mică. Lipsa ustensilelor s-a dovedit o problemă, dar am găsit totuși o tigăiță în care am tocat ceapa și usturoiul pentru sos, am adăugat smântână, ierburi și un strop de brandy. Mai aveam la dispoziție o tigaie diformă pentru două *filets mignon*, la care am adăugat ciuperci și roșii inimă-de-bou. După ce am lăsat totul în ordine, am ieșit din bucătărie și am traversat coridorul, bucuroasă că plutea în aer aroma tentantă a usturoiului și a sucurilor de carne.

Am bătut la ușa lui Orlando.

– E gata masa, am strigat veselă. Pun mâncarea pe farfurii și cobor. Poate aduci tu vinul, e la răcit în frigider.

Am aranjat apoi fripturile și garnitura pe farfurii și am rămas în capul scărilor.

– Să nu întârzii, că *filetul mignon* e oribil dacă se răcește, am spus eu și am coborât cu atenție scările, cu momeala după mine.

Au trecut aproximativ trei minute până să-l aud mișcând. Trist și răvășit, Orlando a apărut ca o stafie în ușă, cu o sticlă de Sancerre și două pahare de vin. Avea părul ciufulit și era nebărbierit. Purta un halat cu imprimeu, cu care-l văzusem la High Weald, și papucii albaștri brodați.

– E încuiată ușa? m-a întrebat, în timp ce a aruncat o privire neliniștită.

– Bineînțeles. E ora prânzului, am răspuns calm.

A înaintat târâș și, pentru prima oară în viața mea, am văzut cu ochii mei cum poate cineva îmbătrâni peste noapte.

– Sper că-ți place friptura. E în sânge, pe cât se poate, iar sosul e din ierburi.

Încercam să-l încurajez și vorbeam ca o educatoare cu un copil de grădiniță.

– Mulțumesc, Star! a murmurat el, în timp ce așeza sticla și paharele de vin pe masă.

S-a pus pe scaun de parcă-l dureau oasele. A suspinat profund și și-a strâns ultimele puteri să se întindă spre sticlă și să toarne fiecăruia câte un pahar.

– În cinstea ta! a spus el. Am cel puțin un prieten și un aliat.

M-am uitat cum a dat vinul pe gât, înainte să reumple paharul imediat și mă întrebam neliniștită cam cum ar arăta Orlando beat.

– Mănâncă tot! l-am îndemnat eu.

A fost singura dată de când ne cunoșteam când am pus jos tacâmurile înaintea lui. Mânca asemenea unui pacient bolnav, tăia îmbucături minuscule și apoi mesteca la nesfârșit.

– Mâncarea e perfectă, după cum prea bine știi, Star! Eu nu sunt cel... Glasul i s-a stins cât a mai luat o îmbucătură. A înghițit cu ajutorul unei guri de vin și a încercat să-mi zâmbească, în timp ce lăsa tacâmurile din mână. Astăzi până și mâncarea mă bate. Bănuiesc că ai vorbit cu fratele meu.

– Da.

– Cum poate să facă asta? Adică... Ce cruzime! Asta – mi-a arătat cu brațele spre librărie – e lumea mea. Singura mea lume.

– Știu.

– Zice că o să dăm faliment sau, mai precis, banca ne va falimenta dacă nu vindem. Îți vine să crezi?

– Din păcate, da.

– Dar cum? Banca... omul ăsta de la bancă, cum să fure ce-i al nostru? Sigur fratele meu exagerează.

Expresia pe care o afișa îmi frângea inima și am înghițit în sec înainte să-i pot răspunde.

– Mi-e teamă că nu. Aparent aveți datorii...

– Da, dar nu se compară cu prețul pe care l-ar obține pe clădirea asta dacă ar vinde-o. N-au cum să nu-și dea seama că au o garanție.

– Cred că problema e că băncile nu-s nici ele prea în formă. Au și ele problemele lor. Știam că trebuia să-mi aleg cuvintele cu grijă. Situația economică din lume nu mai e la fel de stabilă.

– Vrei să-mi spui că dacă vindem Arthur Morston Books – ca să nu mai zic de sufletul meu! – o să treacă criza? Doamne, Star, mă așteptam la mai multe din partea ta! Credeam că ești de partea mea!

– Chiar sunt, Orlando! Doar că uneori viața nu merge așa cum ne dorim noi. E sinistru, dar adevărat. Viața nu-i dreaptă și gata. Și, din ce înțeleg și ferma are de suferit.

– Ce?? Orlando, palid de fel, dar rozaliu în clipa aceea, s-a înroșit și apoi s-a învinețit. Așa ți-a zis?

– Da. Are nevoie de mașinării noi ca să poată da randament.

Mă întrebam atunci dacă urma ca Orlando să explodeze de furie. Trăsăturile lui duioase erau contorsionate de o asemenea mânie și batjocură, încât era greu de crezut cum putea un corp fizic să controleze atâta emoție.

– Ha! Ha, ha, ha! Și ți-a spus cumva și de ce a ajuns ferma într-o situație atât de dificilă?

– Nu.

– Deci nu a menționat faptul că după ce a murit Annie, timp de trei ani la rând nu a prea ieșit din camera lui? Că a lăsat totul într-o paragină de nedescris fiindcă nu se putea ridica din pat, târî pe scări și vorbi cu administratorul care îl aștepta de zile și săptămâni cu plăți nefăcute? Până când au refuzat toți furnizorii să mai

aducă cele necesare unei ferme și administratorul nu a avut de ales decât să-și dea demisia? Au murit animalele în grija lui, domnișoară Star, din cauza malnutriției și neglijenței! Ca să nu mai zicem de recoltele care au putrezit ani și ani, până când nu a mai avut voința de a rezista... Dă-mi voie să-ți spun, tot ce se întâmplă acum e în principal din cauza fratelui meu. Nu a mea.

– Dar cu siguranță, am spus în cele din urmă, acoperind tăcerea, în timp ce Orlando își umplea paharul cu vin, înțelegi de ce?

– Sigur că da! Și-a pierdut dragostea vieții lui. Nu pot să nu compătimesc un asemenea chin. Dar – și aici s-a întunecat din nou la față – nu știi tot ce s-a întâmplat și nu îmi permit să îți împărtășesc, însă sunt lucruri care, cel puțin după părerea mea, sunt de neiertat. Vine un moment în viața fiecărui om când trebuie să lași deoparte propria tragedie și să faci ceva pentru a-i ajuta pe ceilalți. Fratele meu s-a dedat ani la rând milei de sine și ăsta e adevărul. Cu toții am făcut tot posibilul să-i dăm dovadă de dragoste și de sprijin, dar și cea mai blândă și înțelegătoare inimă poate împietri când vezi că acela vrea cu orice preț să-și facă rău singur.

Orlando s-a ridicat, cu mâinile în buzunarele halatului, și a început să se fâțâie.

– Te asigur, domnișoară Star, că familia asta l-a sprijinit în toate felurile posibile și imposibile. După cum bine știi, oamenii aleg să fie victime sau eroi. El a ales prima variantă. Iar acum, din cauza asta, eu... și asta – a arătat spre încăpere din nou, în timp ce firele de praf pluteau în jurul lui ca o sumedenie de îngeri minusculi, în lumina slabă a lui octombrie – suntem mieii de sacrificiu. Și cu asta, s-a așezat și a început să plângă. Doamne, ce dezastru! l-am auzit murmurând în sine, pițigăiat. Suntem un dezastru cu toții. Fiecare în parte.

Am îngenuncheat lângă el și am încercat să-l cuprind de umeri. La început s-a împotrivit, apoi s-a lăsat în brațele mele și l-am legănat ca pe un copil.

– Nu înțelegi ce înseamnă asta pentru mine. Nu înțelegi!

– Ba da, Orlando! Și dacă aș putea, te-aș lăsa să stai pe veci aici, îți jur!

– Ești un om bun, Star! Ești de partea mea, nu-i așa?

A ridicat ochii la mine, îndurerat.

– Bineînțeles că sunt. Și când te mai liniștești, poate îți povestesc din ideile pe care le am.

– Serios? Fac orice, orice...

Evident, aveam niște idei, dar erau raționale, țineau seama de circumstanțe și mă îndoiam că aveau să-l atragă pe Orlando.

– Sunt ochi și urechi! S-a îndepărtat de mine și s-a ridicat în picioare, așteptând parcă să-i ofer găina cu ouăle de aur. Ce-ar fi să mă duc sus să mă spăl? În momentul ăsta nu sunt îmbrăcat decent și asta mă revoltă chiar și pe mine, a recunoscut el, uitându-se la halatul pe care-l purta.

S-a îndreptat spre farfurii, dar am clătinat din cap.

– Azi nu e o zi ca oricare alta și mă ocup eu de vase.

– Fie. S-a dus spre ușa din spate, dar s-a întors, de parcă își amintise ceva. Mulțumesc pentru tot, domnișoară Star! Știam eu că mă pot baza pe tine. Când cobor, o să-ți spun un secret.

Apoi a chicotit la fel ca Rory.

– Ce?

Nu mă puteam abține.

– Știu unde se află.

Orlando a rânjit, s-a întors și a dispărut pe ușă. Am așteptat să-l aud la etaj și m-am apucat să strâng resturile prânzului, apoi am urcat și eu, cu senzația că mai strânsesem o legătură vajnică prin faptul că-mi permisese accesul în enclava sa privată. În timp ce spălam vasele la chiuveta micuță, m-am gândit la ultimele lui cuvinte. Eram aproape sigură la ce se referea, nu puteau fi decât jurnalele Florei. Mă simțeam împărțită între frații care se războiau.

La parter, am întors semnul de la intrare ca să se știe că am deschis. Era trecut de ora două. M-am așezat apoi în mijlocul camerei și m-am uitat la rafturile cu cărți. Știam că văzusem un set de cărți acoperite în mătase maro, când luasem de pe raftul alăturat altă carte. Mai știam și mintea jucăușă a lui Orlando. Unde mai bine să ascundă ceea ce luase de la Home Farm, dacă nu într-un loc în care se aflau mii la fel?

Scanam rafturile cu privirea și am închis ochii, ca să depistez cartea pe care o luasem de pe raft.

Iată! Clar ca un document virtual pe care-l scosesem din memorie.

– Orlando, am murmurat și m-am dus spre secțiunea engleză, unde m-am uitat la cele trei rânduri de jos. Erau acolo, pe raftul pe care scria „Ficțiune britanică, 1900–1950“.

M-am aplecat, am scos un volum subțire și l-am deschis la prima pagină.

Jurnalul Florei MacNichol
1910

Am închis brusc jurnalul și l-am pus pe raft, fiindcă auzeam deja pași pe scări. Orlando cobora mai repede decât de obicei și eu ajunsesem lângă foc când a năvălit în cameră.

– Te simți mai bine? l-am întrebat calm, în timp ce puneam cărbuni în foc.

A urmat o pauză atât de lungă, încât a trebuit să mă întorc să văd de ce. Era din nou vânăt la față și venea spre mine cu brațele încrucișate.

– O să te rog să nu mai fi condescendentă cu mine. Fiindcă ai reușit să mă calmezi, am vorbit cu fratele meu. Mi-a spus că ai fost de acord să lucrezi ca menajeră și bonă la High Weald.

– Dar...

– Nu mă minți, Star! Ai fost sau nu de acord cu propunerea pe care ți-au făcut-o?

– Marguerite era disperată, pentru că are un proiect de durată, așa că i-am spus că poate...

– Mă abandonezi și treci de partea dușmanului??

– Le-am spus că aș putea să mă duc uneori acolo și s-o ajut pe Marguerite cu Rory! Atâta tot. A spus că te va întreba dacă te deranjează să mă împrumute din când în când, atunci când nu e aglomerat la librărie. Chestia asta nu are nimic de-a face cu Mouse!

– Aoleu, femeie! Ba are totul de-a face cu fratele meu! Face toată treaba murdară, inclusiv să mă sune acum cu pretextul că vrea să vadă cum mă simt. Ca pe urmă să mă anunțe că începând cu weekendul ăsta vor avea nevoie de tine la High Weald.

– Orlando, habar n-am despre ce vorbești!

– Da, sigur că da. Și eu care credeam că ești de partea mea...

– Sunt, Orlando! Chiar sunt!

– Ba nu ești! Nu vezi că-i convine? Dar mie nu?

A tăcut și a inspirat de câteva ori profund.

– Îmi pare rău, am spus eu neajutorată.

– Mie și mai mult, a răspuns el în timp ce mă privea, fără furie, însă cu o expresie pe care nu o puteam descifra. Hai, du-te!

– Unde să mă duc?

– Du-te acasă în vizuina ta de iepure sau unde locuiești și fă-ți bagajele pentru High Weald. Marguerite și Mouse au nevoie de tine.

– Te rog, sunt angajata ta, ție îți sunt loială. Îmi place aici...

– Îmi pare rău, dar dacă te aștepți să mă lupt pentru tine după trădarea ta, nu o voi face.

A ridicat din umeri foarte dramatic, și-a strâns bine brațele la piept și s-a întors cu spatele, ca un copil bosumflat.

– Nu mă duc la High Weald. Vreau să rămân aici.

– Iar eu te concediez.

– Nu-i drept!

– Așa cum ziceai și tu mai devreme, Star, viața nu-i dreaptă!

– Da, dar...

– Star, a fost evident încă din momentul în care te-am dus în cuibul viespilor că te-ai îndrăgostit de High Weald la prima vedere și, cu atât mai mult, de familia mea guralivă. Cine sunt eu să te țin departe de ei? Te-a ademenit sirena cu cântecul ei, fată dragă, iar tu ai picat în capcană cu totul. Poți încerca să zbori, dar să știi că e posibil să te rănească.

Dacă nu m-ar fi durut atât de tare cuvintele lui, aș fi râs de melodrama asta, dar deja îmi dădeau lacrimile.

– Bine, am spus, trecând pe lângă el, ca să-mi iau geanta de voiaj și rucsacul. La revedere, Orlando! Îmi pare foarte rău.

M-am îndreptat tăcută spre ușă și tocmai ce pusesem mâna pe clanță, când a vorbit din nou:

– Cel puțin Rory se va bucura de gesturile tale frumoase. Mă bucur. La revedere, domnișoară Star!

Am deschis ușa cu putere și am ieșit în ceață. Cerul se întuneca deja. Picioarele m-au dus automat peste drum, în stația de autobuz. Stația în care pusesem prima oară ochii pe Arthur Morston Books.

Am rămas pe loc și m-am uitat spre librărie, unde, în umbră, din spatele hărților din vitrină, am văzut silueta unui bărbat care mă privea.

Am întors capul, fiindcă nu suportam atitudinea acuzatoare a lui Orlando.

Capitolul 23

Din fericire, nu era nimeni acasă când am ajuns. Am azvârlit geanta de voiaj în dormitorul comun, care acum, după ce petrecusem cinci nopți singură, mi se părea și mai sufocant și m-am dus să fac duș. În timp ce-mi curgea apa fierbinte pe corp, am dat frâu liber nu doar lacrimilor, ci și glasului, și am urlat, întrebându-mă cum naiba, în douăzeci și patru de ore reușisem să stric totul.

Am ieșit din duș și m-am înfofolit într-un prosop moale și alb și am știut răspunsul. Devenisem lacomă. Și egoistă. Asemenea unei femei care se îndrăgostise pasional, nu văzusem consecințele faptelor mele, prea înfometată să pun laba pe pradă, care, după cum o spusese Orlando atât de succint, era High Weald, împreună cu locatarii săi.

Evident că nu ar fi trebuit să spun că voi accepta orice slujbă care mi s-ar fi oferit acolo, mai ales în condițiile date. Nu, ar fi trebuit să le spun că voi vorbi întâi cu Orlando, care, în fond, era cel care mă dusese inițial în lumea minunilor, înainte să confirm orice.

Dar nu făcusem asta și iată-mă, încă o dată, șomeră. Dacă mă duceam acum la High Weald – în cuibul viespilor, conform descrierii lui Orlando – cel mai bun prieten pe care-l avusesem în toată viața m-ar fi considerat o trădătoare și nu aș fi suportat gândul ăsta.

Mi-am golit rucsacul ca să-mi găsesc peria de păr și am simțit un gol în stomac când am văzut că încă aveam cheia librăriei în buzunarul interior. Mi-am adus aminte momentul glorios în care, cu numai câteva săptămâni în urmă, Orlando îmi dăduse cheile și zâmbise. Am îndepărtat repede gândul. Am hotărât sfidător că n-avea decât să vină să le ia singur sau să mă duc eu să i le las dacă aveam drum pe-acolo. Cert era că nu aveam chef să mă dau peste cap pentru asta.

Am coborât să-mi fac un ceai și am găsit bucătăria, care de obicei sclipea de curățenie, într-un haos total. Chiuveta era plină cu farfurii folosite în ultimele cinci zile, cu toate că dedesubtul ei se afla mașina de spălat vase. Pe jos era plin de firimituri și apă, iar când am căutat în cutia cu ceai un plic să-mi pun în cana pe care tocmai o spălasem, am văzut că era goală.

– Doamne, CeCe! am murmurat mânioasă.

M-am apucat să caut prin dulapuri, disperată să-mi satisfac pofta. Până la urmă am aruncat un plic cu ceai de plante în apa fiartă și am ieșit din bucătărie pe terasă, fără să mă mai ating de nimic. Din fericire, majoritatea lucrurilor de-aici fie hibernau, fie nu aveau nevoie de apă, mulțumită cantității dense de rouă. Am observat că trebuia să bag florile de camelie în casă, înainte să degere, dar având în vedere dimensiunea și greutatea plantei, mă simțeam prea slăbită ca s-o târăsc, așa că în seara aceea, așa delicată cum era, trebuia să se mulțumească cu un sac de gunoi în loc de căciulă.

M-am întors înăuntru și am hotărât că, fiind trecut de ora șase, puteam să beau un pahar cu vin, așa că mi-am turnat unul și m-am așezat în mijlocul uneia dintre enormele canapele crem. M-am uitat în jurul meu, la locul perfect, steril, atât de diferit de tot ce reprezenta High Weald și mi-au dat din nou lacrimile.

Știam că nu faceam parte din nici una dintre aceste lumi, nici asta pe care o crease sora mea și care nu mă reprezenta în nici un fel, nici cea de la High Weald.

Eram în pat când am auzit ușa de la intrare, câteva ore mai târziu. Îi lăsasem lui CeCe un bilet scris cu litere mari, pe frigider, ca să-l vadă și în care îi spuneam că răcisem destul de rău și că mă culcasem în camera de oaspeți ca să nu o contaminez. După cum mă așteptam, după ce am auzit-o strigându-mă, i-am urmărit pașii mental până în bucătărie, unde m-ar fi găsit în mod normal. A

urmat o pauză, în care parcă o vedeam citind biletul de la mine, apoi am auzit-o urcând treptele. A bătut la ușă.

– Star? Cum te simți? Pot să intru?

– Da, am mormăit eu jalnic.

Ușa s-a deschis și umbra lui CeCe a apărut în cadrul luminos.

– Nu te apropia prea mult, sunt într-o stare oribilă.

Am tușit cât am putut de răgușit.

– Biata de tine! Să-ți aduc ceva?

– Nu. Am luat medicamente.

– Dacă ai nevoie de ceva peste noapte, știi unde mă găsești.

– Da.

– Încearcă să dormi. Poate acum că ești acasă, o să-ți fie mai bine.

– Da. Mersi, CeCe!

Cu ochiul stâng pe jumătate deschis, am văzut că stătea și se uita la mine, din ușă.

– Mi-ai lipsit, a spus.

– Și tu mie.

Ușa s-a închis și mi-am dat seama că mințisem a doua oară pe ziua de azi. M-am întors pe cealaltă parte și m-am rugat să adorm. Slavă Domnului, ruga mi-a fost ascultată!

***

M-am trezit a doua zi, de parcă aș fi fost la fel de drogată pe cât îi spusesem lui CeCe că eram din cauza medicamentelor. M-am dat jos din pat și am văzut un bilet băgat pe sub ușă.

Am plecat la școală. Sunămă dacă ai nevoie de mine. Te iubesc. Cee.

Am coborât la parter și am observat că făcuse ordine în bucătărie și totul era impecabil, ca de obicei, ceea ce m-a făcut să mă simt vinovată că o mințisem cu o seară înainte. Am dat drumul la cana electrică și mi-am adus aminte că nu mai aveam ceai.

Am intrat în sufragerie, m-am uitat pe geam și am observat că ziua se anunța mult mai luminoasă decât cea de dinainte. În timp ce mă uitam pe fereastră, gândurile mi-au zburat la High Weald și m-am întrebat dacă Rory se trezise și ce mânca la micul dejun, acum că nu eram acolo să i-l pregătesc eu.

Haide, Star, e cu mama lui, e fericit!

Și totuși, poate mai degrabă din cauza vanității și nu a orgoliului, am simțit că-i era dor de mine.

Nu.

– Asta nu-i viața ta. Nu ei sunt familia ta. Rory nu e copilul tău, mi-am spus eu cu voce tare.

M-am dus sus și, din dorința de a umple un mare gol, am adoptat politica rutinei lui Orlando și am mai făcut un duș, după care m-am îmbrăcat și am coborât. M-am așezat la birou. Astăzi, mi-am spus eu, voi încerca să mă apuc de roman. Voi face ceva pentru mine, îmi voi făuri propriul destin. Așa că mi-am luat agenda, stiloul și am început să scriu.

Câteva ore mai târziu, m-am dezmeticit și am văzut că se așternea amurgul înflăcărat. Am lăsat stiloul din mână și mi-am masat degetele care-mi înțepeniseră rău. M-am ridicat să-mi iau un pahar cu apă și m-am uitat la mobil, doar ca să constat că aveam o serie de mesaje și două voicemail-uri, pe care le-am ignorat intenționat, până când curiozitatea și teama că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Orlando – sau poate lui Rory – m-au convins să mă răzgândesc.

„– Bună, Star, sunt Mouse! Nu știu dacă ți-a transmis Orlando, dar Marguerite pleacă weekendul ăsta în Franța. Zicea că poate vrei să ai grijă de Rory și de casă cât e plecată. Poți să mă suni cât de curând? Nu merge telefonul fix de la High Weald – ceva legat de neplata facturii – așa că m-a rugat să te sun eu. Mersi.“

Următorul mesaj era de la Shanthi, care mă întreba de sănătate și pe unde eram și că ar fi vrut să ne vedem curând. Glasul ei blajin m-a liniștit și mi-am prous să o sun și să stabilim o zi în care să ne vedem. Mi-am citit mesajele și am văzut că mai erau două de la Mouse, care părea disperat. Orlando era indisponibil deocamdată, așa că Rory devenea inevitabil grija lui. Mă pregăteam să las telefonul din mână, când Mouse a sunat din nou. De data asta, am hotărât că trebuia să răspund.

– Star, slavă Domnului! Mă întrebam dacă am greșit numărul. Am încercat să-l sun pe Orlando, dar nici el nu răspunde.

– Nu, nici n-o să răspundă.

– Ai primit mesajele mele de mai devreme?

– Da.

– Și poți veni săptămâna viitoare la High Weald?

– Nu, mi-e teamă că nu pot.

– Aha!

S-a lăsat liniștea.

– Pot să te întreb de ce? Marguerite zicea că păreai încântată să lucrezi pentru ea din când în când.

– Da, dar numai cu acordul lui Orlando. Iar el nu a fost de acord.

– Cu siguranță se poate lipsi de tine câteva zile, de dragul nepotului lui?

– Da, poate. Ieri m-a concediat după ce l-ai sunat tu. M-a făcut trădătoare, am adăugat brusc.

– Dumnezeule! Mouse a suspinat la celălalt capăt al firului. Îmi pare rău, Star! Nu e deloc problema ta și nu ar fi trebuit să te implicăm în situația asta. Nu m-am gândit să-l sun înainte.

– Da, păi, cam așa stau lucrurile.

– Și nu vrei să vii, nici măcar în weekend?

– Îmi pare rău, dar nu pot. Orlando a fost foarte bun cu mine. Nu vreau să-i trădez generozitatea.

– Nu, e de înțeles. Bine atunci... probabil că oricum o să-ți fie mai bine fără familia noastră nebună. Rory va fi devastat, deja ne-am plictisit cât te ridică în slăvi.

– Transmite-i dragostea mea.

– Sigur că da. Și poate, când se mai domolesc apele, poate te răzgândești.

– Nu prea cred. Îmi pare rău.

– Bine. Te las în pace. Încă un lucru doar. Poți să-mi dai adresa ta, ca să-ți trimit măcar banii pe care ți-i datorăm pentru că ai avut grijă de Rory săptămâna trecută?

– Nu contează. Mi-a făcut plăcere.

– Pentru mine contează, așa că te rog...

I-am dat adresa și a spus că-mi va trimite cecul prin poștă.

– Am înțeles, păi atunci, eu și rudele mele păcătoase te lăsăm în pace. Poate se calmează Orlando și te imploră în genunchi să te întorci.

– Mă îndoiesc. Mi-ai spus că e foarte încăpățânat, iar eu l-am rănit destul de rău.

– Nu, Star, eu l-am rănit! E doar vina mea. Oricum, baftă cu următoarea slujbă și ținem legătura. Pa!

– Pa!

A închis și, în ciuda poziției mele ferme, percepeam totul ca sfârșitul unei frumoase relații de iubire. O casă, o familie și ceea ce poate să fi fost sau nu propriul meu trecut. Am înghițit în sec ca să nu plâng și m-am dus în bucătărie, ca să pregătesc cina pentru mine și CeCe. Rămăseserăm din nou noi două.

În timp ce tăiam legumele mai agresiv decât era nevoie, mi-am dat seama că, din toate punctele de vedere, mă întorsesem de unde plecasem. Așteptând să vină CeCe, speram doar ca răceala mea închipuită să o convingă să nu mă atace cu mutre bosumflate din cauză că uitasem să-i spun că aveam de gând să mai rămân la High Weald. Apoi i-am dat un mesaj lui Shanti – fiindcă trebuia să încep să-mi trăiesc viața de undeva – și am invitat-o la o ceașcă de cafea, oricând dorea ea. Mi-a răspuns imediat și a spus că i-ar plăcea să treacă pe la mine a doua zi, la ora patru. Eram cel puțin fericită că aveam o scuză minunată ca să fac o prăjitură, cu altceva decât cu lămâie, mi-am spus posomorâtă, în timp ce am auzit ușa deschizându-se și închizându-se.

– Bună, Sia, cum te simți?

– Mult mai bine, mulțumesc.

S-a încruntat în timp ce mă privea.

– Tot pari foarte palidă.

– Întotdeauna sunt palidă, Cee, am chicotit eu. Promit, n-am nimic. Ce faci?

– Ah, bine, destul de bine, a spus ea.

Știam că nu-i așa.

– Vrei o bere? m-a întrebat, în timp ce se ducea la frigider să-și ia una pentru ea.

– Nu, mersi.

– Cum a mers treaba cu gospodăria și cu copilul? m-a întrebat, după ce s-a așezat lângă mine.

– Bine, mulțumesc, Rory e un dulce.

– Te mai duci?

– Nu. A fost doar de data asta.

– Mă bucur. Doamne, Star! Ai o diplomă în literatură engleză, vorbești fluent două limbi și ești cea mai inteligentă femeie pe care o cunosc. Trebuie să încetezi să te mai vinzi ieftin.

Era refrenul ei preferat și chiar nu aveam de gând să țin seama de el.

– Tu? Ce se mai întâmplă?

– De unde știi că se întâmplă ceva? CeCe a venit și m-a cuprins cu brațele. Ce bine că te am pe tine! a suspinat ea din greu.

– Deci? Ce e?

– E greu de explicat, dar parcă sunt din nou la școală, unde toți elevii se împrietenesc, iar eu simt că nu-mi găsesc locul. De fapt, e mai rău decât la școală, pentru că de data asta nu te am pe tine cu mine. Încerc să nu mă ambalez, dar chiar credeam că o gașcă de artiști e altfel. Dar nu-s. Și doare, Sia, chiar doare!

– Normal.

– Profii îmi critică lucrările non-stop. Adică, știu că de-asta sunt plătiți, dar n-ar strica un compliment din când în când. În momentul ăsta mă simt complet demoralizată și sunt pe cale să renunț la tot.

– Dar credeam că toată chestia constă în expoziția de la sfârșitul anului, pe care colegiul o trimite criticilor de artă și colecționarilor eminenți ca să-ți vadă lucrările. Doar nu poți renunța la așa ceva, oricât de greu pare acum!

– Nu vreau, Sia, dar Pa mereu zicea că viața e prea scurtă ca să fii nefericit!

– Mai zicea și să nu renunți niciodată, i-am atras atenția.

Mi se părea fascinant felul în care noi, surorile, adaptam vorbele înțelepte ale lui Pa, în orice fel consideram convenabil, acum că nu mai era.

– Așa-i.

CeCe și-a mușcat buza și m-am mirat să văd că-i dădeau lacrimile.

– Îmi lipsește mult. Credeam c-o să trec peste asta, dar a lăsat un gol, știi?

– Da, am spus încet. Cee, nu ești de multă vreme aici! Ce-ar fi să lași să mai treacă niște timp și să vezi cum merge?

– O să fac tot posibilul, dar mă perpelesc, Sia, pe bune! Mai ales că tu ești plecată așa de mult.

– Păi, acum m-am întors.

CeCe s-a dus să facă un duș și am început să pun mâncarea la făcut în wok. Mă gândeam că poate amândouă eram menite să fim intruși, ca doi lupi singuratici, care nu se au decât unul pe celălalt. Oricât am încercat în ultimul timp să evadez, istoria și literatura erau presărate cu povești despre surori nemăritate, care căutau să se consoleze una pe alta. Poate că trebuia să mă predau și să-mi accept soarta.

Am mâncat împreună și, pentru prima oară în mult timp, prezența lui CeCe mai mult mă liniștea decât mă irita. În timp ce-mi arăta fotografii pe telefonul ei, cu ultimele picturi pe care le făcuse și pe care le consideram cu sinceritate cele mai bune pe care le făcuse în ultimul timp, mă gândeam la felul în care schimbarea percepției și acceptării poate transforma totul.

Ne-am culcat devreme în seara aceea, amândouă extenuate din motive extrem de diferite. Poate că eram mai asemănătoare decât voiam să cred, îmi ziceam, în timp ce priveam luna pe fereastră. Amândouă ne temeam de lumea crudă din afara cuibului nostru confortabil.

Capitolul 24

Din motive care probabil aveau de-a face cu bine-cunoscuta mea meteahnă numită orgoliu, nu-i spusesem lui CeCe că fusesem concediată. Așa că, a doua zi, m-am trezit odată cu ea, știind că pleca cu jumătate de oră înaintea mea și mi-am văzut de rutină.

– Zi bună! mi-a urât ea când a plecat.

– Și ție!

I-am făcut cu mâna, în vreme ce mă prefăceam că-mi sorb cafeaua grăbită.

Imediat ce s-a închis ușa, am răsfoit cărțile de bucate ca să găsesc o rețetă de prăjituri, pe care să le fac pentru Shanthi. Am hotărât să merg pe ceva tipic englezesc – o pită de orz, la care am adăugat mirodenii, în cinstea provenienței sale. Apoi m-am dus la supermarket ca să cumpăr ingredientele și ceai.

A sunat la interfon la patru fix și i-am dat drumul în clădire. Faptul că cineva catadicsise să îmi facă o vizită mă ungea pe suflet. Cum a ieșit din lift, m-a găsit în pragul ușii.

– Star! Și-a aruncat brațele în jurul meu și m-a strâns bine. Cât a trecut!

– Da, chiar! Intră!

– Uau! a făcut ea, în timp ce se uita la sufrageria enormă. Ce loc! Nu mi-ai spus că ești copil de bani gata!

– Nu sunt. Sora mea l-a cumpărat. Eu doar locuiesc la ea.

– Ce norocoasă ești!

A zâmbit și s-a așezat.

– Ceai? Cafea?

– De fapt, o să beau apă. Sau ceai de plante, orice găsești în fundul dulapului. Țin post.

M-am uitat la pâinea de orz, durdulie și proaspătă, care abia aștepta să fie devorată și am oftat.

– Și? Ce-ai mai făcut, *ma petite étoile*[30]?

– Știi franceză?

– Nu, a spus ea și a râs, sunt singurele cuvinte pe care le știu și întâmplător e și numele tău printre ele.

– Bine, am răspuns, în timp ce aduceam tava cu ceaiul ei, pâinea și untul. Deprinsesem obiceiul pe care-l avea Orlando după-amiaza și oricum aveam de gând să o mănânc.

– Tu ce-ai mai făcut?

– Am lucrat la o librărie.

– Care dintre ele?

– Ah, una de care n-ai auzit. Vinde cărți rare și nu avem prea mulți clienți.

– Dar îți place?

– La nebunie! Cel puțin îmi plăcea...

– Nu mai lucrezi acolo?

– Nu. Mi-au cerut să plec.

– Star, îmi pare tare rău! Ce s-a întâmplat?

M-am tot gândit dacă să-i povestesc sau nu. În fond, nu reușisem să-i spun nici lui CeCe. Dar apoi, Shanti avea un stil aparte de a mă face să mărturisesc tot și, ca să fiu sinceră, de-asta și fusesem așa dornică să o revăd. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

– E poveste lungă.

– Atunci sunt numai ochi și urechi, a spus, în timp ce se uita cum ronțăiam dintr-o bucată de pită de orz.

– Bine, a adăugat, mă predau. Prăjitura asta arată absolut delicios.

După ce i-am tăiat o felie, am început să-i povestesc despre odiseea mea în familia Vaughan/Forbes. Până la sfârșitul tristului deznodământ, Shanti m-a întrerupt din când în când, doar ca să verifice că înțelegea bine ce spuneam.

– Iată, deci, am ridicat eu din umeri. Încă o dată, am rămas fără slujbă.

– Par absolut fascinanți, a spus Shanti. Întotdeauna am crezut că familiile astea englezești cu vechime au o astfel de personalitate.

– Da, se poate spune și așa.

– Și e posibil să fii rudă cu ei?

– Dacă da, nu mai am cum să aflu. Mă îndoiesc că o să mai zică vreodată ceva.

– Ba eu cred că da și încă foarte curând. În special unul dintre ei.

– Orlando? am întrebat entuziasmată.

– Nu, Star! Nu Orlando. Dar dacă nu te-ai prins cine, atunci nu-ți spun. Și... se pare că au de ascuns ceva serios.

– Da?

– Da. Ceva ce nu are sens. Însă casa pare uluitoare, a mai spus ea.

– Asta sigur. Mi-a plăcut la nebunie acolo. Chiar dacă sora mea mi-a spus că mă foloseau și că pot mai mult de-atât... Îmi place să fiu domestică și să am grijă de oameni. Crezi că e greșit?

– Acum când noi, femeile, trebuie să fim femei de carieră și să ne luptăm cu tot ce avem la îndemână?

– Da.

– Nu cred că e deloc greșit, Star!

– Mie-mi plac lucrurile simple. Îmi place să gătesc și să grădinăresc și să am grijă de casă. Mi-a plăcut să mă ocup de Rory. Chestia asta m-a făcut fericită.

– Atunci către asta trebuie să tinzi, Star! Sigur, mai ai nevoie de un ingredient ca să aibă loc miracolul.

– Care anume?

– Nu știi?

M-am uitat la ea și am înțeles.

– Ba da, dragostea.

– Exact. Care, după cum știi, vine în diverse forme. Nu trebuie să fie scenariul tradițional femeie–bărbat. Uită-te la mine: am o sumedenie de iubiți și iubite, de ambele sexe.

M-am înroșit fără să vreau. Shanti s-a uitat atent la mine și a zâmbit.

– Ți se par stânjenitoare discuțiile despre sex, Star?

– Păi... nu... adică...

– Atunci nu te superi dacă te întreb – fiindcă abia așteptam, de când te-am cunoscut – dacă preferi bărbații sau femeile. Sau, ca mine, ambele sexe?

M-am uitat îngrozită la ea și-mi doream să mă înghită pernele canapelei sau să aibă loc o catastrofă naturală, ca să nu fiu nevoită să particip la interogatoriul ăsta.

– Sunt heterosexuală, am murmurat în cele din urmă. Adică îmi plac bărbații.

– Serios?

Shanti a încuviințat ca un om înțelept.

– Atunci m-am înșelat. Nici o grijă, te tai de pe lista potențialelor cuceriri, a râs ea blajin.

– Da, am murmurat, știind că mă înroșisem toată. Mai vrei ceai?

Că voia sau nu, tot aveam de gând să mă ridic și să pun apa la fiert. Aș fi făcut orice, numai să scap de privirea aia interogativă.

– Ești foarte frumoasă, Star, și totuși, nu ești conștientă de asta. Nu e o rușine să fii frumos, să știi. E un dar din partea zeilor și e gratis. Ești tânără și încântătoare. Ar trebui să te bucuri de plăcerea pe care ți-o poate aduce trupul tău.

Am rămas în bucătărie, fiindcă nu-mi venea să mă așez pe canapea sub privirea ei. Pur și simplu nu puteam continua această conversație. Am cerut atunci – ba nu, am implorat – intervenția divină, de orice fel. Și, spre mirarea mea, câteva secunde mai târziu, a sunat cineva.

Puțin îmi păsa dacă la ușă era un criminal în serie sau, ceva mai probabil, CeCe, care de multe ori suna ca să nu mai piardă timpul și să își caute în geantă cardul de la intrarea în bloc. Am răspuns la interfon.

– Da?

– Star? Sunt eu, Mouse. Eram în trecere și m-am gândit să-ți dau cecul personal, în loc să-l pun la poștă.

– Ah!

– Poate cobori să-l iei. Nu pare să fie nici o cutie poștală afară.

Avea dreptate, uitaseră să instaleze o cutie poștală și portarul lipsea de fiecare dată când treceam prin holul blocului. Făceam eforturi să iau o hotărâre, dar teama de a continua discuția cu Shanti a câștigat în cele din urmă.

– Urcă, am spus. Etajul trei, ușa din fața liftului.

– Mersi.

– Scuze, am spus în timp ce mă duceam spre canapele, unde am rămas ca suspendată în aer. A apărut un prieten, întâmplător.

– Oricum trebuie să plec, a spus ea și s-a ridicat.

Am condus-o la ușă și m-am bucurat vizibil că a ieșit repede.

– Mă bucur că te-am văzut, Star! Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți prost.

– Nu-i nimic.

Auzeam zgomotul liftului care urca și mi-am dat seama că va trebui să le fac cunoștință.

– Pa, mica mea Star!

Shanti m-a luat în brațe și m-a strâns la pieptul ei generos. Așa ne-a găsit Mouse când s-au deschis ușile liftului.

– Scuze, a spus el, când mi-a dat drumul Shanti. Sper că nu v-am întrerupt.

– Deloc, a răspuns ea cu un zâmbet plăcut. Eu tocmai plecam. Star e doar a ta.

A trecut pe lângă noi și a intrat în lift.

– Cum te cheamă? l-a întrebat, în timp ce apăsa butonul pentru parter.

– Mouse.

– Ha! Ți-am zis eu, Star!

Chiar înainte să se închidă ușile, Shanti mi-a făcut un semn de încurajare pe la spatele lui și i-am auzit râsul gutural răsunând în clădire, până a ajuns liftul la parter.

– Care era gluma? a întrebat el, în timp ce îl conduceam înăuntru. Nu am prins-o.

– Nici o grijă, nici eu, am spus aparent sinceră.

– Părea un personaj interesant. Sunteți prietene?

– Da. Îți dau un ceai sau cafea?

– N-ai bere, nu?

– Ba da.

– Foarte tare locul ăsta, a comentat el, în timp ce se ducea spre ferestrele de la care se zăreau luminile Londrei, care sclipeau în amurgul grăbit. Acum știu sigur că nu ești disperată după bani și nu vrei să pui mâna pe High Weald. Cine are nevoie de ruinele alea când are așa ceva?

– Sora mea e proprietara, am explicat pentru a doua oară în ziua aia.

– Ei bine, mi-a spus, în timp ce-i dădeam berea, în cinstea rudelor bogate! Mi-ar plăcea să am și eu, a adăugat, în timp ce a luat o gură de bere.

L-am condus la canapea și s-a uitat cu poftă la pâinea cu orz.

– Pot? N-am mâncat toată ziua.

– Sigur.

I-am tăiat o felie și am uns-o cu unt.

– E absolut delicioasă, ca orice gătești. Ai un adevărat talent.

– Mulțumesc, am mormăit eu, în vreme ce mă întrebam cu răutate unde ducea ofensiva asta fermecătoare și ce voia de fapt, pentru că nimeni nu trece pur și simplu prin fața casei tale. În realitate, aveai nevoie de hartă și busolă ca să găsești intrarea.

– Înainte să uit, poftim!

A scos un plic din buzunarul gecii sale Barbour.

– Sper că e suficient. Am adăugat și salariul pe două săptămâni pentru munca la librărie.

– Nu trebuia, pe bune, am spus eu, conștientă de problemele financiare cu care se confrunta. Ce face Orlando?

– E beligerant și necomunicativ, motivul pentru care am venit la Londra. Nu a mai zis nimic de când l-am sunat să vorbim despre tine. Evident că m-am îngrijorat. Librăria era încuiată când am ajuns după-masă. Dar din fericire mai am un set de chei. Tot în dormitor stă ascuns și nu mă lasă să intru. Singura cale prin care îl pot face să-mi vorbească e să-l amenințcă chem poliția și sparg ușa ca să văd dacă mai trăiește.

– Adică nici o schimbare.

– Nu. Am fost să mă văd cu un agent ca să încep procedura de vânzare a clădirii. Sper că dacă vede banca mișcarea asta și își dau seama că își vor primi banii pe care-i datorăm, ne lasă în pace deocamdată.

– I-ai spus asta și lui Orlando?

– Doamne, nu! Cred că se aruncă de la geamul podului dacă îi spun. Păcat că nu vrea să te primească nici pe tine. Stă acolo deprimat și rumegă gânduri zi și noapte. Mă rog, o să-i treacă până la urmă. Toți depășim momentele grele în care pierdem ce iubim.

– Dar s-ar putea să dureze. Nu?

Mă întrebam dacă va prinde aluzia.

– În fond, au trecut doar câteva zile.

– Corect, a răspuns Mouse și, după expresia pe care o afișa, mi-am dat seama că încă se întreba dacă să se supere sau nu. Sincer, puțin îmi păsa dacă se simțea ofensat. Ai dreptate, a continuat, după o pauză lungă. Fii atentă, Star, mai e un motiv pentru care am venit la tine și nu are nimic de-a face cu mine sau cu familia mea. Ci cu tine.

– Cu mine?

– Da. În fond, motivul pentru care ai intrat în librărie prima dată a fost ca să afli mai multe despre propriul trecut. Iar noi ți-am dat viața peste cap acum și nu e deloc vina ta. Așa că m-am gândit că ar fi corect să vin și să mă ofer să-ți povestesc ce alte lucruri mai știu despre Flora MacNichol. Și cel puțin să-ți explic care cred că este proveniența pisicii.

– Am înțeles.

– E la Sotheby, apropo. Am lăsat-o acolo mai devreme. Mă vor suna imediat ce află un răspuns, dar sunt sigur că e un Fabergé. Și ar trebui să-ți spun că, dacă se dovedește că e un original, valorează o avere. Chiar și o mică figurină, cum e „Pantera“ poate scoate sute de mii la licitație.

– Pe bune?

Eram uluită.

– Da, pe bune! Se pare că tocmai ți-ai dat seama care ți-e moștenirea. Acuma...

Mouse a scos un număr de volume cu copertă de mătase din alte buzunare generoase. Am văzut că erau identice cu cele pe care le găsisem pe raft în librărie.

– Ăsta – a bătut cu vârful degetului pe el – continuă din momentul în care am terminat eu transcrierea. Cumva nu am avut timp să fac același lucru cu el, dar l-am citit. Star, vrei să-ți povestesc ce se întâmplă în continuare? Hai să spunem că e o poveste absolut fascinantă. Cu un deznodământ, aș putea zice, dramatic.

Am ezitat. Ieri și azi-dimineață făcusem un efort să las în urmă ultimele câteva săptămâni și să pornesc cu hotărâre spre un viitor croit de mine. Era oare de bine să mă las din nou târâtă la High Weald și la locatarii săi de mult morți? Dacă se stabilea o conexiune între noi, aveam să fiu pe veci legată de ei și nu mai eram sigură că-mi doream asta.

– Bine atunci, am spus în cele din urmă, știind că mi-ar fi părut rău dacă aș fi refuzat.

– S-ar putea să dureze o vreme. Scrisul Florei nu e ușor de descifrat, așa că-ți voi citi cu voce tare, fiindcă m-am obișnuit deja cu el. Nu ne deranjează nimeni, nu? a mai întrebat, în timp ce deschidea jurnalul.

– Cel puțin o vreme.

– Bun. Să începem atunci.

În original, *mouse* înseamnă șoarece, iar *rat*, cum îl poreclește Star, șobolan

Friganea

În limba franceză în original, „nu-i așa?“

În limba franceză în original, „mica mea stea“

FLORA. LONDRA. DECEMBRIE 1909

Capitolul 25

Familia Keppel nu a fost invitată să participe la nunta lui Archie cu Aurelia, eveniment care s-a ținut la High Weald, reședința familiei Vaughan din Kent, lucru care a surprins-o pe Flora, având în vedere că în Londra păreau foarte simpatizați. Doamna Keppel însă nu se supărase.

– Sincer, nici nu-i prea cunoaștem, a spus ea, dând din mână grațios. Familia Vaughan își petrece timpul în decorul rural.

Flora a acceptat explicația ei, cu toate că știa că doamna Keppel deținea o proprietate în zona rurală din Kent și cu siguranță făcea parte din „decor".

Florei i s-a pus la dispoziție o mașină pentru sfârșitul de săptămână în care a avut loc nunta. Stătea pe bancheta din spate, în timp ce Freed ieșea din Londra cu mașina și se întreba cum avea să facă față în următoarele patruzeci și opt de ore. Visase zeci de planuri prin care să anunțe imposibilitatea de a participa la nuntă, începând cu faptul că a stat în capul scărilor și a încercat să-și facă curaj să se arunce, ca să invoce un picior rupt, până la statul în vânt și ploaia torențială și rece de noiembrie, rugându-se să facă pneumonie. Se părea că, cel puțin fizic, era indestructibilă. Astfel că iat-o în drum spre nunta surorii ei cu Archie Vaughan, bărbatul pe care îl iubea.

Cel mai rău era faptul că avea să vadă High Weald și iubitele grădini ale lui Archie, pe care i le descrisese cu atâta pasiune astă-vară. Totuși, nu își permitea să

uite că ea fusese cea care pusese roțile în mișcare.

Flora își aducea aminte de figura mamei sale, atât de entuziasmată la petrecerea de logodnă pe care o găzduise mătușa Charlotte pentru fericitul cuplu, în casa ei din Londra. Senzația de ușurare fusese reală, fiindcă, până la urmă, meritase sacrificarea moșiei Esthwaite Hall. Părinții ei erau deja la fața locului la High Weald, gata să sărbătorească nunta.

Cu totul, erau opt domnișoare de onoare, iar Elizabeth, sora lui Archie, nu avea să fie printre ele. În noiembrie plecase spre Ceylon cu proaspătul ei soț și deja aveau pe drum un moștenitor al plantației de ceai.

În patruzeci și opt de ore se va termina și mă voi duce acasă, și-a spus Flora vehement, în timp ce suburbia rămânea în urmă și, de fiecare parte a drumului, începeau să apară câmpurile și lanțurile de copaci pitici.

O oră mai târziu, Flora a observat o serie de hornuri înalte și fragile, care trăgeau cu ochiul printre scheletele copacilor. În clipa în care mașina a intrat pe alee, în fața ei s-a înălțat o superbă clădire veche, din cărămidă roșie.

– Nu vreau să-mi placă această casă, și-a spus Flora, în timp ce privea fațada delicată.

Ferestrele, încântător de disproporționate, se predaseră vârstei înaintate, iar balamalele și cadrele se strâmbaseră și se încovoiaseră la colțuri, asemenea bătrânilor. Cu toate că era o zi foarte friguroasă, soarele strălucea și făcea să sclipească gheața care se așezase pe gardurile vii, tunse impecabil. Parcă intra în lumea zânelor.

– Am ajuns, domnișoară MacNichol, a spus Freed, care s-a dus, cum se cuvenea, la ușa din spate a mașinii ca să-i deschidă.

Flora a coborât și s-a uitat la ușile de stejar mari și arcuite cu tremurul prizonierului care se pregătește să intre în închisoare. Până să ajungă ea pe aleea pietruită, s-au deschis ușile și a apărut Aurelia.

– Draga mea! Ai venit! Sper că nu te-a obosit călătoria.

– A durat doar două ore, e aproape de Londra.

– Și totuși, la o lume distanță, nu ți se pare? Și e mult mai lin decât împrejurimile de la Esthwaite. Acuma, a continuat ea, luând-o de braț pe Flora,

sunt multe de făcut, trebuie să vină mulți oameni și m-am gândit să ne prefacem o vreme că nu ne aflăm aici, ca să mă pot bucura de compania ta.

Au pătruns în holul cu tavan scund, unde focul ardea vesel în șemineu și încălzea podeaua de piatră uzată.

– Hai sus cu mine și ne ascundem în camera mea, a spus Aurelia chicotind.

A tras-o după ea pe scara lată de lemn, cu ornamente stil Tudor. Aurelia a condus-o pe coridor, la capătul căruia a deschis o ușă și a dezvăluit o cameră cu două paturi de alamă, de o singură persoană fiecare. Pereții erau acoperiți cu același lemn de stejar, care părea să ofere căldură întregii case, chiar și în lumina rece a iernii care se strecura prin ferestrele înguste.

– Aici voi dormi în noaptea asta. Speram să vrei să dormi aici, cu mine, în celălalt pat.

– Sigur că rămân aici, dacă asta vrei, a răspuns Flora.

– Mulțumesc. După cum îți poți imagina, sunt copleșită și nici nu prea am apucat să-l văd pe Archie de când am sosit. Am fost amândoi foarte ocupați.

Flora a observat că Aurelia s-a întunecat la față preț de câteva clipe, înainte să-și revină și să zâmbească luminos.

– Mai întâi, spune-mi tot ce ai făcut la Londra. Din ce am auzit, ai cunoscut foarte multă lume.

Flora i-a povestit pe scurt despre balurile interminabile, despre dineuri și serate la care participase în ultimele două luni.

– Da, da – Aurelia a făcut un gest cu care a alungat aceste detalii –, dar ce vreau să știu cu adevărat este despre Freddie Soames.

– Ah, da, Freddie! Flora și-a dat ochii peste cap. Este un far călăuzitor în circuitul social al Londrei.

– Știu asta, dar vreau să aflu despre voi doi.

– Nu există „noi doi“.

– Serios, Flora, oi fi eu departe, la țară, dar și aici am auzit bârfele.

– Serios, Aurelia, nu înseamnă nimic pentru mine.

– Cred că ești sfioasă. Toată Londra vorbește despre cum te curtează. Toată lumea zice că se pregătește să te ceară de soție.

– Londra poate să spună ce vrea.

– Flora, e viconte, nu alta! Și într-o zi va fi conte!

– Bravo lui! Dar nu mă mărit eu pentru un titlu, doar știi asta.

– Nici măcar pentru pământul fertil din Hampshire și o diademă? Doar știi că vine mâine. E văr îndepărtat al familiei Vaughan, de gradul doi, ce-o însemna și asta.

– N-am știut. Dar deja i-am aruncat toate scrisorile în foc.

– Flora! Aproape toate femeile cu care m-am întâlnit s-au căsătorit cu soții lor numai pentru că nu l-au putut cuceri pe Freddie. Nu e doar bogat, ci și al dracului de frumos. Și ție îți stă la picioare!

Dracu e numai bun pentru comparația asta, și-a spus Flora cu un suspin.

– Prima oară când i-am trimis invitația la nuntă, a refuzat-o, a continuat Aurelia. Apoi, când a auzit că ești principala mea domnișoară de onoare, i-a scris doamnei Vaughan pentru a accepta. Ești sigură că nu ești măcar puțin îndrăgostită de el?

– Absolut.

– Of, bine, sunt dezamăgită. Speram să fii în toiul unei îndrăgosteli serioase și să fiu prima care afla detaliile.

– Chiar nu există nici un detaliu.

– Ai putea măcar să te prefaci? Cel puțin mâine.

– Nu, a râs Flora. Hai să-ți văd rochia de mireasă.

***

În seara aceea, spre marea ușurare a Florei, mirele fusese gonit de-acasă și stătea cu familia Sackville-Wests la Knole, nu departe de High Weald. Cina pentru petrecerea miresei a fost servită în salonul lung, unde fuseseră aprinse sute de lumânări în candelabre. Flora le cunoscuse deja pe celelalte domnișoare de onoare la Londra și, cu aptitudinile sociale pe care le căpătase pentru asemenea ocazii, s-a deconectat mental, ca să poată face conversații mărunte.

Mama ei părea mai fericită ca oricând și chiar și tatăl ei părea jovial în seara aceea. Fiica lui preferată își așternuse patul așa cum își dorise el s-o vadă dormind. În fond, sacrificase casa familiei ca să se asigure de asta.

Flora s-a bucurat când mireasa a anunțat că se retrăgea și a luat-o cu ea sus.

– E ultima noapte în care voi dormi singură, a spus Aurelia, în timp ce stătea în fața mesei de toaletă și Flora o ajuta să-și pieptene părul lung și blond.

– Serios? Credeam că odată ce te căsătorești, poți să dormi singur ori de câte ori ai chef, a comentat Flora sec. Cu siguranță domnul și doamna Keppel dorm separat.

– Asta chiar că e de înțeles.

– Cum adică?

Flora știa foarte bine, dar voia s-o audă din gura surorii ei.

– Păi, îți imaginezi cum e să fii bietul domn Keppel? Toată lumea din Londra știe despre Alice și rege. Sigur știi și tu, nu?

– Sunt prieteni foarte apropiați, asta da.

Privirea Florei nu trăda nimic.

– Doar nu ești atât de naivă să crezi că sunt doar prieteni? Toată lumea știe că...

– Toată lumea știe ce vrea să știe. Eu trăiesc zi de zi sub acoperișul lor și nu am văzut nimic care să mi se pară nelalocul lui în relația lor. Și-apoi, cum ar putea domnul George să tolereze ceea ce sugerezi tu? E un bărbat foarte mândru și integru, iar doamna Keppel îl adoră.

– Dacă spui tu...

– Spun eu. Și, asemenea doamnei Keppel, puțin îmi pasă de bârfele de doi bani. Sunt ca o ceață, lipsite de substanță, dispar imediat.

– Ei bine, „ceața“ dintre doamna Keppel și rege planează ca o pâclă asupra Londrei.

Privirile li s-au întâlnit în oglindă și expresia Aureliei s-a îmblânzit.

– Hai să lăsăm căsniciile imperfecte și să ne concentrăm asupra celei care sper că va fi pe cât de perfectă o pot face eu.

S-a ridicat de pe taburet și s-a îndreptat spre pat. Flora a tras păturile, ca s-o ajute să se bage în pat.

– Noapte bună!

Flora a sărutat-o blajin pe frunte, apoi s-a băgat în patul ei și a stins veioza.

– Flora? s-a auzit timid glasul Aureliei în bezna care învăluise încăperea.

– Da?

– Crezi că o să doară?

Florei i-a tresăltat inima la gândul intimității la care făcea aluzie sora ei. A tăcut o vreme înainte să-i răspundă:

– Sincer, nu știu. Dar cred că Dumnezeu e bun și că nu ne-ar face să suferim când îi arătăm unui bărbat dragostea noastră. Sau când îi oferim copii.

– Am auzit tot soiul de povești.

– Tot bârfe.

– Vreau să-i ofer satisfacție.

– Sunt sigură că vei reuși. Doar să nu-ți fie frică. Am auzit că asta e cheia.

– Da?

– Da.

– Mulțumesc. Noapte bună, soră dragă. Te iubesc!

– Și eu pe tine.

Cele două femei au închis ochii, au adormit și ambele s-au visat în brațele aceluiași bărbat.

***

– Sunt gata. Cum arăt?

Flora s-a uitat la sora ei, la dantela crem a rochiei sale delicate pe pielea de culoarea piersicii și la diadema familiei Vaughan care-i sclipea peste buclele aurii.

– Absolut strălucitoare!

Flora a zâmbit și i-a oferit un buchețel de trandafiri roșii.

– Mulțumesc, soră dragă! Așadar, a tras Aurelia aer în piept, a venit momentul să mergem.

– Da. *Papa* te așteaptă la capul scării.

– Ține-mi pumnii.

Aurelia s-a întins și a strâns mâna Florei.

– Succes, draga mea! S-a îndreptat spre ușa dormitorului, apoi s-a întors. Tu ai fost cea care m-a convins să fac această zi posibilă. Și nu o voi regreta niciodată.

În timp ce părăsea încăperea, Flora și-a privit reflexia în oglindă și a observat suferința și vinovăția pe care le afișa.

Vechea biserică de pe moșie era plină ochi cu patru sute de oaspeți, în timp ce mireasa, tatăl ei și domnișoarele de onoare intrau în holul mic din spate.

– Flora, a șoptit Aurelia, în timp ce i se aranja cu grijă trena în spate, a venit? Poți să te uiți?

Flora s-a dus la ușa care le despărțea de adunare și a întredeschis-o puțin, ca să tragă cu ochiul. O pereche de ochi negri s-au întors spre ai ei, din locul în care stătea în față. A închis repede ușa la loc, s-a întors spre sora ei și a încuviințat.

– Da, a venit.

S-au dat semnalele de rigoare și orga a început să cânte marșul nupțial. Ușa s-a deschis și Flora a ieșit în urma tatălui și a surorii ei pe culoar. Flora a ascultat jurămintele pe care și le-au făcut, tremurând în rochia albă și subțire de mătase, în timp ce se uita cum sora ei devenea soția lui Archie în ochii Domnului. Când au ieșit mireasa și mirele din sacristie, după ce au semnat în registru, Flora a făcut un efort să-l privească în ochi pe Archie, în timp ce el trecea pe lângă ea, cu Aurelia la braț. S-a așezat în urma lor la ieșirea din biserică spre ziua friguroasă.

Fără să vrea, Flora admira frumusețea pură a mesei de nuntă. Fiindcă mai erau doar trei săptămâni până la Crăciun, marea sală de la High Weald era decorată cu lumânări aprinse și rămurele de stejar veșnic verde și vâsc, prinse de bârnele tavanului și încălzite de șemineul imens. Aparent, îi spusese unul dintre oaspeți, Henric al VIII-lea avusese o idilă cu Anne Boleyn[31] chiar în acea încăpere. În loc de șampanie, discursurile s-au ținut cu vin fiert și în loc de tarte cu fructe, au mâncat plăcinte cu carne tocată.

Flora se simțea amețită de căldură și de cantitățile enorme de mâncare și vin. A fost recunoscătoare atunci când s-a ridicat Archie și a anunțat o pauză, în vreme ce orchestra se pregătea pentru dansul serii. A profitat de ocazie ca să iasă la aer, de care avea atâta nevoie. Și-a luat mantia de catifea și a ieșit în răcoarea serii. Se lăsase bine întunericul și terasa lată și grădina magnifică înconjurată de ziduri sclipeau, fiindcă puseseră felinare de-a lungul lor, pe toate marginile. Flora și-ar fi dorit să fi văzut grădina asta vara, nu la lumina artificială. A coborât treptele și și-a strâns mantia mai bine pe corp, în timp ce înainta prin grădină și zgomotul rămânea mult în urmă. S-a oprit când a ajuns la zidul înalt de cărămidă din față și suflul expirat se cristaliza în aerul rece.

– E frumos, nu?

Flora a tresărit și s-a întors spre silueta întunecată care stătea lângă arborele uriaș de tisă. Vocea a făcut să-i sară inima din piept.

– Da.

– Ce mai faci, Flora? a sunat glasul din beznă.

– Bine fac. Tu?

– Sunt căsătorit. Am făcut cum ai vrut tu.

– Mulțumesc.

– Te iubesc, a șoptit el.

Flora a încremenit pe loc.

– Nu-mi răspunzi? Tocmai am spus că te iubesc.

– Declarația ta nu merită un răspuns. Te-ai căsătorit cu sora mea acum câteva ore.

– Numai fiindcă mi-ai cerut tu asta.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Încerci să mă pedepsești?

– Poate că da.

– Atunci te rog, dacă mă iubești așa cum pretinzi, încetează! Orice s-ar fi întâmplat zilele alea între noi nu mai e.

– Dacă asta crezi, atunci te amăgești. Nu mai poate dispărea.

– Ajunge!

Flora s-a întors ca să pornească spre casă. În timpul ăsta, spre ea a țâșnit o mână care a apucat-o de braț și a tras-o mai aproape. Nu a țipat de frică să nu atragă atenția și Flora s-a trezit în brațele lui Archie. Buzele lui s-au apropiat de ale ei.

– Doamne, Flora, de când tânjesc să fac asta din nou!

Cu toate că nu-și dorea să recunoască cât durase, Flora s-a abandonat purei plăceri a săruturilor în brațele lui. În cele din urmă, o fărâmă de rațiune s-a strecurat în mintea ei și, cu un efort uriaș, s-a zbătut să se desprindă de el.

– Ce-am făcut! a șoptit ea. Te rog, dă-mi drumul!

– Iartă-mă, Flora! Te-am văzut când ai coborât de pe terasă și ai intrat în grădină și mi-am adus aminte de toate câte am povestit când eram cu tine la Esthwaite și... Nu te învinovăți!

– Să ne rugăm să nu fie nevoie ca Aurelia să ne ierte vreodată, a spus ea și s-a cutremurat. Te implor, fă-mi sora fericită!

Fără să mai aștepte răspuns, Flora a pornit împleticit pe potecă spre casă. Archie a rămas în umbra anticului copac și și-a privit iubirea vieții fugind de el.

Capitolul 26

Flora a gonit pe scări în sus și a năvălit în camera ei. A trântit ușa gâfâind sacadat, s-a așezat pe pat și s-a străduit să își încetinească bătăile nebunești ale inimii.

– Doamne, iartă-mă! a murmurat ea, prea șocată și rușinată de ceea ce tocmai se întâmplase ca să-și permită să plângă. Aproape imediat s-a auzit o bătaie în ușă și, aruncându-și mantia de pe umeri, s-a dus să deschidă.

– Unde ai fost?

– Am...

Flora a simțit că o să leșine când a văzut-o pe Aurelia, deosebit de încordată și supărată.

– Mă rog, nu mai contează. Te-am tot așteptat să vii să mă ajuți să-mi scot rochia și să o îmbrac pe cea de seară.

– Of, Doamne, bineînțeles! Cred că am ațipit.

– Te rog, grăbește-te, Flora! Trebuie să mă întâlnesc cu Archie la ușa marii săli la ora șapte și e deja trecut de șase și jumătate.

În vreme ce-și cerea scuze din suflet, Flora a urmat-o pe Aurelia pe coridor, înainte să intre într-o cameră impresionant de mare, dominată de un pat enorm cu baldachin. Era construit din lemn negru, solid și Flora și-a luat ochii imediat de la el, nevoind să se gândească la scopul său iminent. Focul fusese deja aprins pentru a încălzi camera nupțială și lumina flăcărilor dansa pe tapiseriile care ornamentau pereții.

Flora se chinuia să desfacă nasturii de perlă de la spatele rochiei Aureliei și se ruga să-i cadă degetele degerate și amorțite, fiindcă merita cel puțin atâta.

– Și, bineînțeles, în timpul mesei, toată lumea a observat că Freddie Soames nu-și mai lua ochii de la tine, trăncănea Aurelia, în timp ce Flora o ajuta să se îmbrace cu rochia de seară de culoarea amurgului. E evident că e îndrăgostit până peste urechi. Mama spune că are aproape douăzeci și cinci de ani și în curând trebuie să se căsătorească. Ai accepta dacă te-ar cere?

– Nu m-am gândit la asta deloc.

– Flora, având în vedere cât timp ai petrecut în casa doamnei Keppel, chiar ești foarte naivă când vine vorba de bărbați. Așa, eu cred că ar trebui să-mi las părul liber, pe spate. Ce părere ai?

– Cred că ar arăta minunat.

Flora spera ca Aurelia să nu observe cât se înroșise din cauza sentimentului de vinovăție, fiindcă deja i se întinsese roșeața pe gât.

– Poți s-o chemi pe Jenkins? Aparent ea va fi servitoarea mea permanentă, e un dar de nuntă primit de la mama lui Archie. Nu sunt sigură că o plac prea tare, dar se pricepe extraordinar de bine la păr. Apoi, trebuie să te duci și tu să te faci frumoasă. Sunt sigură că Freddie te va invita la dans de foarte multe ori în seara asta.

Flora a pornit în căutarea lui Jenkins, apoi s-a ocupat de propria ei toaletă. Nu că avea chef să facă asta tocmai azi. În ciuda protestelor pe care le făcuse în prezența Aureliei, era adevărat că Freddie Soames o curtase necontenit în ultimele două luni. Cu toate că majoritatea femeilor din societatea londoneză se extaziau la vederea frumuseții sale, Flora îl considera arogant și cam dubios, fiindcă de fiecare dată când îl întâlnise părea să fie beat. În cazul în care avea un creier, ea nu era conștientă de felul în care gândea.

Totuși, el chiar părea amorezat de ea și societatea londoneză nu s-ar fi mirat dacă urma să se anunțe logodna lor.

Câteva minute mai târziu a intrat în marea sală și a văzut că mesele fuseseră scoase și scaunele date la o parte, ca să aibă spațiu de dans.

– Vă rugăm să faceți liniște, urmează mireasa și mirele! Lord și Lady Vaughan!

Flora a urmărit cu privirea cum Archie a condus-o pe Aurelia pe ringul de dans în aplauzele furtunoase. A cuprins-o cu brațul de talie, ca să înceapă tradiționalul prim dans, în vreme ce orchestra începea primele acorduri. Spațiul s-a umplut

încet-încet cu alte perechi și sala aromată cu parfumurile celor bogați s-a transformat într-un curcubeu de rochii frumoase care pluteau.

– Îmi permiteți onoarea primului dans?

Flora a tresărit când a simțit un braț greoi pe umăr. A ridicat ochii spre privirea sticloasă a lui Freddie Soames.

– Bună seara, Lord Soames!

– Presupun că voi, fetele, aveți mereu impresia că veți fi întotdeauna doar domnișoare de onoare și nicidecum mirese, ei, domnișoară MacNichol?

A tras-o spre el și a condus-o lipsit de echilibru pe ringul de dans.

– Trebuie să recunosc că-mi cam place rochia dumitale, i-a șoptit la ureche.

– Mulțumesc.

Flora a întors capul ca să nu-i mai simtă duhoarea respirației, îmbibate în alcool.

– Doar nu m-ai evitat, nu? De câte ori vin să te caut, pari că ai dispărut.

– Sunt domnișoara de onoare principală, sora mea a avut nevoie de mine.

– Sigur că da. Deci nu pe tine te-am văzut în grădină cu mirele când te-am căutat mai devreme?

– Nu... Șocată, Flora a înghițit în sec și a făcut tot posibilul să nu se piardă. Eram sus cu Aurelia, o ajutam să se schimbe.

– Nu zău? Măi, măi, puteam să jur că tu erai, dar oricine ar fi doamna aceea, nu-i prieste căsniciei surorii tale.

– Să nu îndrăznești să spui asemenea lucruri! Archie și Aurelia își sunt devotați unul altuia! Sigur te înșeli!

– Nu mă înșel deloc, dar poți să ai încredere că secretul rămâne la mine, a adăugat el, în timp ce dansul se sfârșea. Nu mă mir că ai fost de negăsit în ultimele câteva săptămâni, domnișoară MacNichol!

– Te înșeli amarnic.

– Atunci dovedește-mi, spune-mi că te măriți cu mine. Freddie și-a băgat nasul în părul ei, în timp ce orchestra începea un nou vals. Altfel nu pot să te cred.

Flora a înghițit în sec, s-a uitat la Archie și la Aurelia, apoi la mutra înfumurată a lui Freddie, care o privea satisfăcut. Chiar o văzuse și amândoi știau asta. Inima îi bătea nebunește și, dacă până acum avusese îndoieli în privința faptelor sale,

trebuia neapărat să se debaraseze de ele. Asta îi era pedeapsa și nu avea de ales decât să o accepte.

– Da, mă voi căsători cu tine.

– Ce?? Te măriți cu mine?

Freddie s-a clătinat puțin, înainte să se îndrepte de spate.

– Da.

– Măi, măi, trebuie să recunosc, la asta chiar nu mă așteptam.

– Serios, dacă mă tachinai, spune-mi, te rog, și...

– Nu, nu te tachinam, a răspuns el repede. Doar că bănuiam că va trebui să am răbdare cu tine în continuare.

Freddie s-a oprit brusc din dans, motiv pentru care toată lumea s-a împiedicat de ei. A dus un deget la obrazul ei și a mângâiat-o, în timp ce Flora se străduia să nu se cutremure.

– Ești extrem de enigmatică, domnișoară MacNichol. Nu știu niciodată ce-i în mintea ta. Sigur îmi accepți cererea în căsătorie?

– Da. Foarte sigur.

– Și pot îndrăzni să te întreb dacă decizia asta se datorează pur și simplu faptului că nutrești sentimente pentru mine?

– Ce alte motive aș avea?

– Nici unul, desigur, a râs el. Ei bine, nu am acum un inel să-ți ofer. Deodată, Freddie a părut emoționat și nesigur. Dansăm sau mergem pe margine?

Flora se simțea expusă în mijlocul sălii.

– Dansăm. Mă bucur nespus că vom discuta relația care ne va uni în timp ce vom pluti pe muzica lui Strauss. Trebuie, desigur, să-mi cunoști părinții, care deja sunt la curent cu intențiile mele față de tine.

– Și se bucură?

– Sunt intrigați, asemenea întregii Londre, de când ai sosit. Sper foarte tare că îți va fi pe plac noua ta casă. Este o moșie vastă.

– Am auzit.

– Și te sperie acest lucru?

– Nu mă sperie mare lucru, domnul meu.

– Asta văd. Și asta mă atrage. Întrebarea e, te voi îmblânzi vreodată?

– Nu aș fi zis că te-ar atrage o femeie „îmblânzită“.

Freddie și-a dat capul pe spate și a râs.

– Dumnezeule, chiar ești o provocare! Dar una pe care intenționez să o înving.

Flora a simțit degetele care-i strângeau talia și i se înfigeau în carne.

– Ne vom anunța logodna cât de curând posibil. Aproape că am putea s-o anunțăm acum, având în vedere că majoritatea londonezilor se află în această cameră.

– Da, așa ar trebui.

Flora nu voia să lase nici o cale de scăpare după cele petrecute. Freddie se uita lung la ea.

– Vorbești serios, domnișoară MacNichol? Nu te-ar deranja dacă aș anunța logodna noastră acum?

– Bineînțeles că nu. Că o faci acum sau mâine sau săptămâna viitoare, tot aia e. M-ai cerut de soție, iar eu am acceptat.

– Atunci așa să fie!

Ca o conspirație, orchestra a mai încheiat un vals. Freddie a condus-o prin mulțime și a atras atenția tuturor.

– Doamnelor și domnilor, am de făcut un anunț! Cu ocazia căsătoriei surorii sale cu Lord Vaughan, domnișoara Flora MacNichol a acceptat să-mi fie soție.

Spectatorii au rămas vizibil fără suflare, în timp ce Freddie i-a sărutat mâna, înainte ca lumea să izbucnească în aplauze. Imediat, Aurelia a venit spre ei.

– Am știut eu! a mărturisit încântată.

– Așadar, vă așteptăm cu nerăbdare la Selbourne Park pentru a pune la cale nunta din primăvară, a continuat Freddie și a făcut semn unui servitor să-i aducă un pahar de șampanie. În cinstea logodnicei mele!

Freddie a ridicat paharul și marea adunare a dat iama în căutarea unui pahar cu care să cinstească.

Archie, adus cu forța de către Aurelia, a apărut în fața lor. Flora i-a surprins privirea, înainte ca el să se întoarcă spre oaspeții lui.

– A fost o seară minunată, cu atât mai frumoasă de vestea dragei mele cumnate. În cinstea lui Freddie și a Florei!

– În cinstea lui Freddie și a Florei!

În timp ce Archie făcea semn orchestrei să continue, Flora a fost imediat înconjurată de cei veniți să o felicite, inclusiv de mama și de tatăl ei.

– Doamne! a exclamat Rose, în timp ce o săruta pe Flora. Numai la asta nu mă așteptam. Doamna Keppel a avut dreptate și a fost o idee excelentă să te trimit la ea, la Londra. Acum vei deveni vicontesă. Draga mea Flora, o meriți pe deplin!

S-au îmbrățișat și, când s-a retras Rose, Flora și-a dat seama că avea lacrimi în ochi.

– Te rog nu plânge, mama!

– Iartă-mă, te-am subestimat! Sper să mă ierți într-o zi!

– Pentru ce să te iert, *Mama*?

– Nimic, a răspuns Rose repede. Doar să știi că în seara asta sunt cea mai mândră mamă din lume.

Acum, până și mama ei vorbea în dodii, dar Flora era prea copleșită ca să încerce să dezlege misterul.

– Mulțumesc, *Mama*!

A urmat tatăl ei, care a îmbrățișat-o pe loc, ca de obicei jenat să își manifeste afecțiunea în public.

– Bravo, Flora, draga mea, bravo!

Următorul care a felicitat-o a fost Archie.

– Felicitări, cumnată!

– Mulțumesc, a răspuns ea, cu un nod în gât.

Fără nici o altă privire, Archie s-a îndepărtat de ea.

***

– Te întorci, așadar o femeie logodită?

Doamna Keppel a luat-o în brațe imediat ce a intrat a doua zi în salonul ei.

– Da.

– Și ești fericită? În fond, vicontele Soames este cel mai dorit în Londra în momentul de față.

– Sunt foarte fericită.

– Pune tava acolo, i-a cerut doamna Keppel lui Mabel, înainte să-și îndrepta atenția din nou spre Flora. Trage-ți scaunul mai aproape de foc și povestește-mi despre propunerea lui Freddie. A fost disperat de romantică?

– Așa aș zice, da. M-a cerut în timp ce dansam.

– La nunta surorii tale! O, Flora, mă bucur foarte mult pentru tine!

– Părinții mei vă transmit toată dragostea și mulțumirile lor!

– Ce păcat că nu ne vedem cu ei de Crăciun! După cum știi, mergem la Crichel. Te-ai hotărât dacă ne însoțești? Știu că sora ta te-a invitat să stai la High Weald.

– Mi-ar plăcea foarte mult să merg la Crichel, doamnă Keppel! I-am spus și lui Freddie și mi-a răspuns că moșia familiei sale este foarte aproape, în New Forest.

– Așa este, da. Poate că Freddie și tatăl lui se vor alătura vânătorii din Boxing Day[32] și te pot prezenta mamei sale, contesa. Ei bine, atunci, am stabilit. Familia Alington va fi extrem de încântată să te aibă ca oaspete.

– Mulțumesc, voi fi încântată.

Doamna Keppel s-a uitat la ea.

– Pentru o fată logodită nu pari deloc așa.

– Cum ar trebui să par?

– Fericită. Și da, recunosc că m-am mirat când am aflat. Știam că vicontele Soames ține la tine, dar...

– Sunt fericită, a întrerupt-o Flora. Foarte. Și aș vrea să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut ca să am parte de acest lucru.

– Draga mea fată, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă nu erai tu însăți. Așadar, urmează să-i cunoști pe părinții lui Freddie?

– Cred că tocmai aranjează această întâlnire.

– În ciuda unui pedigree impecabil și a unui nume cu îndelung istoric britanic, sunt... neobișnuiți. Contele vorbește foarte deschis în Camera Lorzilor. Iar de Daphne sunt foarte atașată. E un personaj aparte, după cum vei descoperi. Cu un trecut destul de savuros.

A ridicat ceașca de ceai și i-a zâmbit Florei.

– Bănuiesc că rămâi aici până la nuntă?

– Mama nu a sugerat altceva.

– Atunci trebuie să-i scriu ca să văd dacă putem organiza aici petrecerea de logodnă. Sunt sigură că toți prietenii noștri vor să participe.

Flora a observat cum i s-a luminat fața doamnei Keppel la acest gând și se întreba dacă, în viitorul ei rol de vicontesă, se va bucura la fel de mult să organizeze evenimente sociale. Cumva, avea îndoieli în privința asta.

– Vă rog să mă scuzați, doamnă Keppel! Ieri am stat până târziu în noapte și mă simt destul de obosită în urma petrecerii.

– Desigur. Anunțul îl vor da părinții tăi în *Times* sau să o fac eu?

– Nu s-a pus problema.

– Atunci voi discuta chestiunea în scrisoarea pe care o voi trimite mamei tale. Ne vedem la cină. Sunt sigură că George și oaspeții noștri vor dori să te felicite în persoană.

Flora a părăsit camera și s-a târât obosită pe scări, până în camera ei. Anunțuri, petreceri, voia să termine o dată pentru totdeauna cu ele. Nici măcar nu fusese prezentată la Curte și, în plus, nu avea zestre, pentru că părinții ei nu-și permiteau să-i ofere una. Cum să devină vicontesă?

– Panteră s-a tot întrebat pe unde ești.

Violet a apărut ca o stafie din umbră, cu pisica în brațe.

– Mulțumesc că ai avut grijă de ea, Violet!

– E în regulă, pare să mă placă. Mama spune că te-ai logodit cu vicontele Soames?

– Da.

– Trebuie să recunosc că mă miră.

– De ce?

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă în legătură cu bărbatul cu care dorești să te măriți, dar de fiecare dată când l-am văzut aici, părea să fie beat. Și dacă vorbești cu el, e destul de prost. Iar tu nu ești.

– Ce drăguț din partea ta să spui asta, dar te asigur că fac ceea ce trebuie!

– Pentru că te temi să nu rămâi fată bătrână?

– Nu, pentru că vreau să mă căsătoresc cu Freddie.

– Ei bine, atunci, baftă, dar pe mine nu mă face nimeni să mă plec în fața regulilor societății.

Violet i-a dat pisica stăpânei sale și a pornit hotărâtă spre camera ei.

– Nu, Violet, sunt sigură că nu, a suspinat Flora, uitându-se după ea, înainte să închidă ușa camerei sale.

A rămas pe loc o vreme și a mângâiat pisoiul care torcea, cuprinsă de disperare.

Faptul era consumat. De-acum nu mai avea nici un drept să-și urmeze chemarea inimii.

***

În ajunul Crăciunului, Flora a părăsit Londra împreună cu familia Keppel și, câteva ore mai târziu, au ajuns în Dorset, la casa Crichel, un colos georgian vast, din piatră de un bej pal, pe lângă care Esthwaite părea o amărâtă de colibă. Un pom de Crăciun enorm decora splendid holul, în care, la lăsarea amurgului, servitoarele au aprins lumânările.

– O, Doamne, o să am nevoie de hartă ca să-mi găsesc dormitorul mai târziu, i-a spus Flora doamnei Keppel, în timp ce grupul de treizeci de oameni se adunau ca să bea un pahar, înainte de cină, în salonul elegant.

– Draga mea, dacă asta ți se pare o casă mare, stai să vezi Selbourne Park!

Ziua Crăciunului a venit și întregul grup s-a dus la biserică, care, în mod convenabil și destul de bizar, după părerea Florei, se afla în grădină. După aceea a urmat împărțirea cadourilor. Femeile, a observat Flora, primeau toate broșe frumoase sau miniaturi de animale, flori și copaci, toate făcute, după cum a informat-o doamna Keppel, de însuși Fabergé.

– Și asta e pentru tine, a spus doamna Keppel, oferindu-i o cutie împachetată fabulos. E de la prietenul tău, Bertie, a șoptit ea. Îți dorește un Crăciun de-a dreptul fericit! Deschide-l!

Flora s-a supus și a găsit în cutie o pisică mică, neagră și lucioasă din onix, cu ochi de chihlimbar, care, când s-a uitat mai bine, a observat că erau făcuți din pietre infime, semiprețioase.

– E Panteră! a exclamat Flora, în timp ce îi citea numele gravat pe plăcuța de metal. Adorabil!

– A comandat-o special pentru tine, a adăugat doamna Keppel, în timp ce Flora mângâia figurina.

De Boxing Day au sosit Freddie și părinții lui. Tată și fiu s-au alăturat imediat vânătorilor, în vreme ce doamna Keppel le-a condus pe Flora și pe contesă în camera de zi, ca să le facă cunoștință.

– Vino și stai lângă mine, draga mea! Și te rog, spune-mi Daphne, iar eu sper că-ți pot spune Flora.

– Desigur, a răspuns ea și s-a strecurat lângă femeia masivă care ședea pe canapeluță.

– Mă duc să caut o servitoare să ne aducă răcoritoare, a spus doamna Keppel, ieșind din cameră.

– Ah, draga de Alice, a comentat Daphne, mereu discretă și primitoare. Bun, draga mea, îți imaginezi ce ușurare pe mine să aflu că Freddie și-a ales în sfârșit mireasa. Sunt sigură că ești conștientă de temperamentul lui petrecăreț, dar știu că-l vei putea domoli. Contesa i-a făcut cu ochiul. Sigur, a fost nevoie să-l convingem pe conte, dar acum s-a stabilit. În fond, prăsilă mai bună nu găseam, nu? A râs suav și a bătut-o pe Flora pe genunchi. Ești într-adevăr o femeie atrăgătoare, a continuat contesa, în timp ce o studia pe Flora prin ochelarii prinși cu un lanț în jurul gâtului ei gros.

Flora detectase stratul dens de pudră pe fața femeii, obrajii luminoși și culoarea buzelor care-i aminteau de un personaj din farsele georgiene ale lui Sheridan.

– Înainte să plecăm mâine, trebuie să aranjăm o dată în care să vii în vizită la Selbourne. Poate al treilea weekend din ianuarie? Mi se pare o lună mohorâtă, nu-i așa?

În seara aceea, la cină, ea și Daphne au discutat data nunții.

– Mama, a spus Freddie, lipindu-și coapsa de a Florei, pe sub masă. Dacă mă întrebi pe mine, cât mai repede posibil.

– Flora, draga mea, ai vreo preferință?

– Iunie? a sugerat ea neutru.

– Personal, întotdeauna am simțit că nunțile de iunie sunt destul de vulgare și că mai este o lună mai vie, a contrazis-o Daphne. Să zicem în a doua zi de vineri? Se va potrivi numai bine cu începutul Sezonului.

– Cum dorești, Daphne!

Flora și-a plecat ochii.

– Atunci rămâne stabilit! Voi trimite invitațiile la tipografia domnului Smythson, de pe strada Bond. Bineînțeles că vor fi trimise cu numai șase săptămâni înainte, dar toată lumea care trebuie să știe va afla cu mult mai devreme. Preferi hârtie crem sau albă?

– Nu mai e mult, fată dragă! i-a șoptit Freddie, în timp ce se ridica pentru a se alătura bărbaților la brandy și trabucuri. Abia aștept noaptea nunții. Unde vrei să mergem în luna de miere? Am prieteni la Veneția – sau poate în sudul Franței? De fapt, lasă, vom pune la cale un tur și vom fi plecați toată vara!

Asemenea mamei lui, nu i-ar fi permis Florei să aibă o părere a ei, ci mai degrabă o convingeau să facă așă cum avea el chef. Familia asta era obișnuită să obțină tot ce doreau. Totuși, în timp ce mergea pe coridoarele lungi ale casei Crichel spre camera ei, Flora se simțea mulțumită că nu se afla la High Weald și că nu trebuia să sufere la vederea lui Archie lângă Aurelia, când cei doi tocmai se întorseseră din luna de miere.

Capitolul 27

Ianuarie a trecut prin oraș cu un val de lapoviță, ninsoare și mocirlă, rudele urâte ale straturilor curate de alb ce acopereau grohotișul și mlaștinile din Ținutul Lacurilor. Flora avea la dispoziție foarte puțin timp să se gândească la trecutul sau la viitorul ei. Toată ziua făcea planuri și lua decizii pentru nunta care se apropia, sau, mai degrabă, aproba orice îi sugera viitoarea mamă soacră. Iar atunci când nu era ocupată cu meniuri, liste de oaspeți și locul fiecăruia la mese, își petrecea timpul cu croitoreasa, care nu îi pregătea doar rochia de mireasă, ci întreg trusoul. Doamna Keppel le scrisese părinților ei și se oferea să plătească întreaga garderobă a Florei, ca dar de nuntă. Fiindcă și Flora, și mama ei protestaseră împotriva acestei generozități, doamna Keppel a respins obiecția cu un simplu gest al mâinii.

– Măcar atât meriți, având în vedere circumstanțele. Stai liniștită, n-o să-mi tulbure propriile cufere. Doar nu vrem ca noua vicontesă să arate sărăcăcios, nu?

A zâmbit, în timp ce domnișoara Draper aranja o pălărie cu pene extravagant de lungi pe capul perplex al Florei.

– Te transformăm din Cenușăreasa într-o adevărată prințesă ce ești.

Flora se dusese la Hampshire să viziteze Selbourne Park în ianuarie și se simțise copleșită de imensitatea proprietății. I se părea de dimensiunea Palatului Buckingham, dar, așa cum subliniase contesa, Selbourne era cu mult mai vârstnic decât „acea reședință regală construită recent". În timp ce o conduceau degrabă înăuntrul holului vast, cu podele de marmură, flancată de lachei, se întreba cum naiba avea să învețe să dea ordine legiunilor de servitori.

– Să nu-ți faci griji, Flora! a sfătuit-o Daphne, în timp ce intrau într-un salon de dimensiunea a două terenuri de tenis. Nu te voi părăsi încă câțiva ani. Ești, cu siguranță, o tânără inteligentă și vei învăța cum am făcut și eu când m-am măritat cu Algernon.

În seara aceea, cina a fost încărcată de tensiune, fiindcă, pe de-o parte, contele mormăia în supa lui de țestoasă despre un scandal recent care avusese loc la Camera Lorzilor, pe de altă parte mâinile lui Freddie cotrobăiau pe sub masă și se întindeau spre ea ca niște tentacule scabroase. Măcar se obișnuise cât de cât cu Daphne. Contesa era între două vârste, dar Flora încerca să își imagineze cum fusese sălbatica frumusețe, după cum se zvonea, care fugise atunci la Gretna Green cu un „bărbat nepotrivit". Familia o adusese cu forța înapoi la Hampshire și o măritaseră cu contele.

În fața fiecăruia a fost așezată o farfurie cu budincă și Flora se uita la Algernon care înfuleca respingător.

– Dacă nenorocitul ăla de Asquith face să treacă legea...

– Ia mai taci, Algy, nu la masă! a strigat Daphne, înainte să se întoarcă spre Flora și să-i împărtășească un suspin de extenuare. Hai să revenim la subiecte mai plăcute. Lista invitaților merge bine, dar regret să spun că bunicii tăi au refuzat, din păcate, invitația.

– Bunicii mei?

Flora, obișnuită cu o familie mică, uitase că are bunici.

– Da, din partea mamei, familia Beauchamps.

– Dacă ar fi după mine, i-a șoptit Freddie Florei, în timp ce-și plimba mâna în susul și-n josul fustei ei, în noaptea asta am fugi în lume.

***

Într-o dimineață înfiorătoare de februarie, la două zile după ce împlinise douăzeci de ani, aniversare care fusese sărbătorită cu un mare dineu, cineva a bătut la ușa camerei ei din Piața Portman și domnișoara Draper a intrat și a anunțat:

– Domnișoară Flora, doamna Keppel vă așteaptă în salonul ei!

Flora a coborât cum i se ceruse.

– Draga mea Flora, simt că nu mai apucăm să ne vedem de câteva săptămâni încoace.

Doamna Keppel s-a întors să o întâmpine. Flora a observat că era palidă, stresată și că se străduia să zâmbească primitor.

– Am fost foarte prinsă cu procedurile nunții.

– Mi-e teamă că e mult mai obositor decât căsnicia în sine. Ia loc, te rog, și spune-mi cum merg aranjamentele.

Cuminte, Flora a repetat detaliile evenimentului și doamna Keppel a încuviințat aprobator.

– Va fi cu siguranță evenimentul Sezonului. Iar eu mă voi mândri, ca orice mamă, când te voi vedea mergând spre altar, către alesul inimii tale. Flora, trebuie să-ți mărturisesc ceva: mă întrebam dacă ar fi posibil să te iau cu mine câteva zile, luna viitoare, la Biarritz. Eu, împreună cu Violet și Sonia mergem în fiecare an acolo și stăm la Villa Eugénie a domnului Cassel. Regele se va afla la reședința sa din oraș, la Hôtel du Palais. Cred că-ți va prinde foarte bine după o iarnă atât de lungă la Londra. Aerul mării îți va da culoare în obraji înainte de nuntă.

– Mulțumesc, dar mă îndoiesc că se va bucura contesa dacă îmi iau vacanță cu numai câteva săptămâni înainte de nuntă. Oricât aș vrea, nu o pot lăsa să se ocupe singură de toate, când sunt atât de multe de făcut.

– Ei, îi place să se ocupe! Și-apoi, am deja binecuvântarea ei. Și pe a lui Freddie.

– Am înțeles.

Nu era prima oară când Flora simțea că viața ei nu-i aparținea și că trebuia să se plece în fața dorințelor binefăcătoarei sale.

– Atunci, dacă s-a hotărât deja, voi merge bucuroasă.

– Minunat! Așa rămâne atunci. Sunt sigură că Violet și Sonia vor fi foarte fericite. Știi că te adoră amândouă. Și Bertie se va bucura foarte mult. Bietul de el, mă îngrijorează. A avut parte numai de presiuni îngrozitoare din partea guvernului în ultimul timp și sănătatea continuă să-l surmeneze.

Flora a observat o lacrimă în ochii doamnei Keppel. Era prima oară când zărea o urmă de vulnerabilitate în privirea ei.

– Îmi fac griji pentru el, a încheiat ea. S-a adunat apoi și a reușit să zâmbească. A fost o iarnă lungă și friguroasă anul ăsta și ne simțim cu toții la fel de mohorâți precum norii de pe cer. Dar vine primăvara și sunt sigură că-ți va plăcea la nebunie la Biarritz. Acum povestește-mi despre Freddie.

***

După cum promisese doamna Keppel, Daphne își dăduse binecuvântarea ca Flora să meargă la Biarritz.

– Sigur că trebuie să te duci, îi spusese ea în timpul ultimei vizite la casa din Piața Portman. Aerul mării și o companie bună îți vor prii și vei înflori înainte de ziua nunții. Și cine știe? Poate o să fim nevoiți să modificăm așezarea la mese pentru un oaspete în plus. O să avem nevoie de un scaun destul de mare.

Daphne a chicotit la propria ei glumă.

Până și Freddie o încurajase să plece în excursie.

– Întotdeauna trebuie să cedezi în fața unei cauze mai nobile, spusese el în timp ce-i săruta mâna, gata să plece cu părinții săi, după cina de la domnul și doamna Darlington. Pe treisprezece mai vei fi a mea. Doar a mea, a adăugat el, cu o privire insistentă asupra corpului ei.

Flora le-a ajutat pe fete să își facă bagajele pentru călătorie. Urmau să plece cu câteva zile mai devreme, ca să petreacă o săptămână la Paris. Aveau să se întâlnească mai târziu cu ele la Villa Eugénie[33], unde aveau să fie oaspeții lui Sir Ernest Cassel, musafir regulat al doamnei Keppel și, după cum îi spusese Nannie, consilierul financiar șef al regelui.

Fetele Keppel aveau fiecare câte un cufăr mare, plus coșuri asortate pentru toate hainele și lucrurile. Părea că plecau pentru șase luni, nu pentru una.

– Crezi că Panteră se poate ascunde în coșul meu la fel cum s-a ascuns în al tău când ai venit la Londra? a întrebat Violet.

– Cred că va trebui să decidă singur. Poate ar trebui să lași capacul deschis la noapte ca să vezi ce se întâmplă.

– Așa o să fac.

Violet s-a cufundat pe pat cu o figură melancolică.

– Mi-ar plăcea să pot lua ceva ce iubesc cu mine.

– Le vei avea pe Nannie, pe sora și pe mama ta, Violet! Doar le iubești, nu?

– Sigur că da, dar ele sunt familia mea. Nu sunt... ale mele.

Umerii i s-au cutremurat și lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

– Ce Dumnezeu se întâmplă?

Flora a dat fuga lângă ea.

– Nimic... Totul... Of, Flora! O iubesc așa de mult...

– Pe cine?

– Pe Mitya, cum pe cine? Dar și Rosamund o dorește și cât voi fi plecată va face tot posibilul să mi-o fure. Nu suport așa ceva!

Au urmat alte lacrimi în timp ce Flora încerca să-și amintească cine era această Mitya. Înțelegea foarte bine de ce era Violet așa tulburată.

– Și Mitya te iubește pe tine?

– Normal că mă iubește! Doar că nu știe încă!

– Poate plecarea ta o va ajuta să afle. Uneori așa se întâmplă.

– Crezi?

Violet a ridicat privirea disperată spre ea.

– Da.

– Pentru că, vezi tu, nu o să fiu niciodată fericită fără ea.

– Înțeleg, Violet!

– Știu și mă bucur că vii și tu la Biarritz.

În timp ce Flora se băga în seara aceea în pat, a pus totul cap la cap și a priceput că Mitya era porecla pe care Violet i-o dăduse Vitei Sackville-West, fata palidă care venise la masa de prânz. Flora a meditat atunci asupra obsesiei lui Violet față

de prietena ei. Știa că era relativ normal ca fetele să se îndrăgostească de alte fete, dar Violet avea cincisprezece ani și Vita era cu doi ani mai mare ca ea. Se întreba dacă mai știa cineva din casă despre povestea asta. Doamna Keppel era mult prea preocupată de ce i se întâmpla ei ca să observe și Flora se gândea dacă să-i menționeze lui Nannie măcar. Nu era totuși genul de lucru pe care să-l discuți cu o scoțiană între două vârste și nemăritată.

***

A doua zi, Flora se uita la mașina în care se încărcau lucrurile în fața casei. Cufere cu haine înalte cât ea, zeci de cutii cu pălării și pantofi și o casetă de bijuterii de voiaj erau puse în portbagaj, ca să ajungă la gara Victoria. Un curier de la palat, în uniformă, stătea tăcut în fața holului, cu mâinile încrucișate în față. În clipa în care au apărut doamna Keppel și fetele ei, gata să plece la gară de unde să ia trenul spre Dover, s-a îndreptat de spate.

– Dragă Flora, ne vedem la Biarritz! Moiselle te va însoți și va avea grijă de tine.

– Da, doamnă Keppel. Sper să vă distrați.

Vedea că stăpâna ei ardea de nerăbdare.

– Mulțumesc. Haideți, fetelor, să nu ținem trenul pe loc.

– La revedere, Flora, ne vedem săptămâna viitoare! a spus Sonia, care arăta de-a dreptul încântător în noua ei haină roz de voiaj.

– Îmi pare rău că nu-ți pot arăta vagonul nostru privat, care are scaune și mese ca lumea și tot ce trebuie. Să știi că o tratează pe mama ca pe regina Angliei în Franța.

***

O săptămână mai târziu, Flora și Moiselle au sosit în Biarritz. Fusese o călătorie lungă, de la Canal până la Calais și apoi cu trenul în sud-vestul Franței. Flora era de-a dreptul extenuată.

– Bun venit la Biarritz, doamnelor! au fost ele întâmpinate în franceză.

– Mulțumesc, domnule! a răspuns Moiselle în franceză, pajului care le ajuta să coboare din tren pe peron.

În timp ce ieșeau din gară, Flora s-a strâmbat la vederea cerului încărcat de nori, care amenința să plouă. În toate tablourile și fotografiile pe care le văzuse, în sudul Franței soarele strălucea întotdeauna. Dar astăzi, parcă nici nu plecase din Anglia.

– Nu avem mult până la Villa Eugénie, a spus pajul, în timp ce le ajuta să urce pe bancheta din spate a unui magnific Rolls-Royce, înainte să-și ocupe locul lângă șofer.

Flora se uita pe geam, entuziasmată la gândul de a vedea Oceanul Atlantic. Nu prea ajunsese ea la mare și cu siguranță nu o văzuse de când era mică. Au trecut printr-un orășel adormit, cu promenade late și tăcute, poate din cauza vremii reci și umede și a admirat arborii de tamariscă și tufișuri de hortensie crem și roz, care creșteau în fața caselor șic. Flora și-a arcuit gâtul ca să vadă oceanul, ale cărui valuri înspumate se izbeau de nisip.

Rolls-Royce-ul a părăsit străzile cu piatră cubică din centrul orășelului și, curând după aceea, a intrat pe aleea unei vile mari. Pajul le-a ajutat să coboare din mașină și, în timp ce urcau treptele și intrau pe ușile albe grandioase, au fost întâmpinate de un majordom.

Flora se simțea ca un animal mutat de la o grădină zoologică la alta, în timp ce o urma pe Moiselle prin holul vast, ca de palat și în susul scării late. Singurul sunet pe care-l auzea erau pantofii care răsunau pe gresie. În clipa în care servitoarea deschidea ușa camerei sale, o pereche de brațe au cuprins-o de mijloc.

– Flora! Ai venit!

– Da.

A zâmbit și s-a întors s-o salute pe Sonia, care afișa o expresie încântată.

– Ce mă bucur! a exclamat Sonia, în timp ce se ținea după Flora, care intra în dormitor cu servitoarea.

Ferestrele erau deschise și briza împrospăta camera. Sonia a sărit pe pat în timp ce fata în casă a început să despacheteze cufărul Florei.

– A fost foarte plictisitor de când am venit din Franța. Regișorul nu s-a simțit bine, știi? Mama are grijă de el.

– Of, ce s-a întâmplat?

– Mama zice că a răcit când era la Paris și de când s-a întors, acum două seri, nu i-am văzut nici pe el, nici pe mama și am rămas singure aici.

Sonia s-a întins pe patul mare, cu tăblia de un bleu mătăsos, cu ghinde aurii în fiecare colț.

– Ăsta are o saltea foarte bună, a remarcat ea. Pot să dorm cu tine la noapte?

– Dacă te lasă Nannie, sigur că da.

– Nannie e foarte îngrijorată din cauză că mama e îngrijorată din cauza regișorului, așa că probabil n-ar zice nimic, nici dacă nu ne-am spăla toată ziua pe mâini.

În acel moment, Flora și-a dat seama că regele era foarte bolnav.

– Ce casă frumoasă, nu?

Flora s-a dus lângă Sonia pe pat, în timp ce servitoarea închidea ușa.

– Da, dar a plouat mult de când am venit și toată lumea pare posomorâtă.

– Mă rog, eu mă bucur că sunt în Franța. Nu am mai fost aici.

– Nu e foarte diferit, a răspuns experta în vârstă de nouă ani. Doar vorbesc altă limbă și mănâncă la cină chestii ciudate, cum ar fi melcii.

Nannie a venit în căutarea copilei și Sonia a plecat. Flora s-a întins pe pat și a simțit cum i se închideau ochii. A trezit-o o bătaie în ușă.

– *Entrez*[34], a spus ea și s-a ridicat în șezut.

– Mademoiselle Flora, v-am lăsat cât am putut.

Era Moiselle.

– Mulțumesc, cât e ceasul?

– E trecut de ora trei. Doamna Keppel întreabă dacă mergeți cu ea la Hôtel du Palais la ora cinci, ca să aveți timp să vă schimbați.

– Pentru cină?

– Nu a menționat, dar în mod cert regele va fi prezent. O să trimit fetele să vă ajute să vă îmbrăcați.

– Mulțumesc.

În timp ce Flora închidea fereastra și se grăbea să se pregătească, o durea stomacul la gândul că avea să ia cina cu regele. Nu-l văzuse de când luaseră ceaiul împreună în octombrie.

După ce a fost forțată să intre într-o rochie de culoarea ceaiului verde, a fost băgată într-o mașina care a dus-o la hotelul regelui, care dădea spre mare. Cu

fațada sa roșie cu alb și ferestrele înalte, arăta într-adevăr ca un palat. La intrare a fost întâmpinată de un bărbat îmbrăcat elegant.

– Domnișoară MacNichol?

– Da.

– Sunt Sir Arthur Davidson, ofițerul regelui și vă voi conduce în apartamentul său.

Flora a fost condusă degrabă prin holul palatului și cu liftul la etaj. Au pătruns într-un coridor lat și somptuos, acoperit de covoare și s-au îndreptat spre un majordom în uniformă care stătea în fața ușilor duble.

– Vă rog să-i spuneți doamnei Keppel că a sosit domnișoara MacNichol, a spus însoțitorul ei.

Majordomul a încuviințat și a dispărut înăuntru. Flora a așteptat în liniște, nesigură de felul în care ar fi putut să converseze cu ofițerul regelui.

– Flora, draga mea! Doamna Keppel a apărut în ușă și a îmbrățișat-o pe loc. Intră, intră! a îndemnat-o ea, închizând ușa în nasul ofițerului.

A condus-o apoi pe Flora în sufrageria mobilată extrem de elegant, cu ferestre înalte și o priveliște deosebită spre ocean.

– Regele doarme în clipa asta, dar se va trezi ca să luăm cina. Vrea să mănânce aici, în salonul nostru privat. Trebuie să te avertizez că nu se simte bine.

Și cu asta, doamna Keppel s-a înecat de emoție și o tuse înfiorătoare și profundă s-a auzit din camera alăturată.

– Hai să te așezi și să bem un pahar de *sherry*. Mie sigur mi-ar prinde bine.

Doamna Keppel s-a îndreptat spre decantoarele aranjate pe un bufet și a turnat două pahare. I-a dat unul Florei, cu mâinile tremurânde și Flora i-a observat cearcănele adânci.

– Cât de bolnav e regele? a îndrăznit Flora, destul de speriată.

– A răcit la Paris și de două zile are un atac infernal de bronșită. Eu și doctorul Reid, medicul lui, l-am îngrijit întruna, dar slavă Domnului, sora Fletcher a sosit în sfârșit din Anglia. Ea a mai avut grijă de el. Doamna Keppel a dat paharul pe gât. Cel puțin nu i s-a înrăutățit starea, deși, evident, prostuțul refuză să facă orice pentru sine. Insistă să-și vadă de rutina lui, în loc să stea în pat, dar măcar am reușit să-l reținem în apartamentul ăsta.

O altă criză înfiorătoare de tuse a răsunat de alături și Flora a luat o gură sănătoasă de *sherry*.

– Sunteți sigură că se cuvine să mă aflu aici dacă e atât de bolnav?

– Draga mea, după cum spuneam, regele refuză să se predea în fața bolii și mă îndoiesc că a cinat de unul singur vreodată în viața lui! Va fi la cină și marchizul de Soveral, ambasadorul portughez, dar, desigur, regele nu va fi mulțumit să ia cina doar cu noi și cu medicul său. Când i-am spus că ai sosit mai devreme, și-a exprimat dorința de a te invita și pe tine.

– Atunci mă simt onorată.

– Cel puțin n-a mai fumat trabucurile alea nenorocite. Doctorul Reid e convins că ele sunt cauza problemelor lui cu bronhiile. Nu mă îndoiesc că, după ce își revine, o să se apuce din nou să le fumeze. Dar ce să facem? Până la urmă, el e regele.

Flora voia să întrebe de ce, dacă era regele atât de bolnav, nu venise regina să își îngrijească soțul, dar a simțit că nu era treaba ei să facă asta.

– Probabil că sunteți obosită dacă nu ați dormit în ultimele două nopți, a spus Flora.

– Asta așa e. Am stat toată noaptea cu el și i-am umezit fruntea, fiindcă avea febră mare. Sinceră să fiu, Flora, au fost moment în care m-am temut pentru viața lui. Dar acum că a sosit sora Fletcher, e pe mâini bune.

Alături s-a auzit un alt puseu.

– Scuză-mă, Flora, trebuie să mă duc la el!

În următoarele cincisprezece minute, ușile apartamentului s-au deschis și s-au închis, în timp ce se plimbau în și din apartamentul regelui castroane aburinde și comprese aromate bizar. Flora se retrăsese în cel mai îndepărtat colț, la fereastra salonului, încercând să rămână nevăzută.

În cele din urmă, în vreme ce lumina se retrăgea dincolo de mare și soarele picta norii în nuanțe splendide de roșu și portocaliu, au apărut doamna Keppel și doctorul Reid, cufundați în conversație.

– Întrebarea e dacă s-o anunțăm pe regină, spunea doctorul Reid.

– Regele a spus deja că nu vrea s-o alarmeze pe soția lui, s-a răstit doamna Keppel. Și-apoi, ea detestă Biarritz.

– Poate că da, dar ar fi tragic dacă...

Doctorul Reid își frământa mâinile disperat.

– Sigur, ar trebui să fie la spital, dar nu vrea să audă de așa ceva.

– Nu prea cred. Îți dai seama ce agitație ar stârni ziarele dacă s-ar afla așa ceva?

– *Madame*, au venit deja o sumedenie de reporteri care întreabă de ce nu își face regele obișnuitele plimbări pe faleză și nu părăsește hotelul ca să ia cina. Mă îndoiesc că-i mai putem ține deoparte mult.

– Și-atunci ce facem?

– În seara asta voi sta cu el și îl voi veghea oră de oră, iar dacă nu i se ușurează respirația până dimineață... fie că regele vrea sau nu ca soția lui și restul lumii să afle de starea în care se află, trebuie să luăm legătura cu palatul.

S-au întors amândoi auzind o bătaie în ușă. Flora s-a ridicat să răspundă.

– Flora, draga mea, uitasem că ești aici!

Doamna Keppel s-a îmbujorat când și-a dat seama că le fusese auzită conversația. Ofițerul a intrat în apartament.

– Au venit servitoarele să pună masa pentru rege.

– Da, da, să intre!

Doamna Keppel a suspinat și i-a aruncat o privire disperată Florei.

– Insistă să se ridice din pat și să cineze cu noi în seara asta.

Doamna Keppel a ieșit din cameră, ca să se pregătească pentru cină și doctorul Reid a dispărut în dormitorul regelui. Flora a urmărit pregătirea mesei de către cele trei servitoare, care puneau farfurii de porțelan cu margine aurie și tacâmuri de argint, pe care le așezau perfect, în unghiuri precise, alături de paharele de cristal pentru vin, înainte să plece, la fel de tăcute cum veniseră.

Flora era recunoscătoare că nu mai auzea tusea din camera alăturată. Poate că regele dormea în sfârșit. În timp ce se deschidea ușa dormitorului, Flora s-a întors neliniștită, așteptându-se să dea ochii cu doctorul. În schimb, a apărut însuși regele, îmbrăcat complet și gâfâind.

– Maiestate!

Flora s-a ridicat repede și, jenată, a făcut o plecăciune profundă. Simțea privirea regelui, care mijea ochii la ea din cealaltă parte a camerei.

– Măi să fie! E chiar domnișoara Flora MacNichol! a exclamat el, respirând greoi.

– Da, Maiestate!

– Hai, ajută-mă să mă așez, te rog! Am scăpat de temnicerii care sunt ocupați la baie, ca să-mi pregătească cine știe ce compresă urât mirositoare sau o injecție.

Flora s-a dus spre el, atentă la respirația lui neregulată și cu speranța să nu-i moară în brațe. El i-a întins brațul și ea l-a apucat timidă.

– Unde doriți să vă așezați? a întrebat ea.

Înaintau lent și cu mare greutate prin încăpere, iar efortul nu-i permitea să și vorbească, astfel că regele doar a arătat cu mâna scaunul lui preferat. Flora s-a străduit destul de tare să-l sprijine până s-a așezat, greoi, și l-a privit cum se lupta cu o altă criză de tuse. Îi dăduseră lacrimile și i se întețise respirația.

– Să-l chem pe doctorul Reid, Maiestate?

– Nu! a șuierat el. Toarnă-mi niște brandy!

Flora a traversat camera spre decantoare, dorindu-și ca regele să aibă un puseu de tuse care să-l alerteze pe doctor în privința evadării din dormitor. În schimb, a urmărit cuminte degetul gras care arăta decantorul dorit și, încuviințând, a turnat într-un pahar mic, cu care s-a întors spre el.

– Mai mult!

Flora s-a supus și a umplut paharul până la buză, după care s-a întors la el și l-a urmărit cum îl dă pe gât dintr-odată.

– Încă unul! a șoptit el.

Flora nu avea de ales decât să repete procedura.

– Așa, a spus apoi regele, în timp ce-i întindea paharul gol, asta numesc eu medicament. Sst! A dus un deget tremurând la gură, în vreme ce Flora punea paharul pe tavă. Stai jos, i-a cerut, arătându-i scaunul de lângă el. Așadar, domnișoară MacNichol, Flora... Îmi place numele ăsta. E scoțian, să știi!

– Da, Maiestate!

– Ciudat, nu?

– Ce anume, Maiestate?

A urmat o pauză îndelungă, înainte ca regele să poată vorbi.

– Că suntem doar noi doi. În condițiile în care e posibil să nu mai apuc ziua de mâine.

– Vă rog, Maiestate, nu spuneți așa ceva!

– Păi...

Flora îl vedea cum se chinuia să respire și cum i-au dat lacrimile.

– Am făcut multe greșeli.

– Sunt sigură că nu e așa.

– Ba da, ba da...

A mai urmat o pauză lungă.

– Om sunt și eu, înțelegi? Și am iubit...

Flora a decis că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să nu se uite, în timp ce regele își continua monologul poticnit.

– ... femei, a reușit să îngaime în cele din urmă. Urmează să te căsătorești parcă.

– Da.

– Cu un viconte, am auzit, a zâmbit el deodată.

– Da, Maiestate, cu Freddie Soames.

– Și... îl iubești?

– Cred că voi învăța să o fac, da.

Auzind asta, regele a început să chicotească, apoi și-a dat seama că nu poate și s-a abținut să râdă.

– Semeni cu mine la spirit. Vino încoace.

Flora s-a dus spre el și a apucat mâna sa întinsă. Îi auzea hârșâitul din piept.

– Nu eram sigur, știi?

– În legătură cu ce, Maiestate?

– Când mi-a sugerat doamna George. Deșteaptă femeie, doamna George... întotdeauna are dreptate.

În acel moment s-a deschis ușa dormitorului și doctorul Reid a intrat, urmat de sora medicală.

– Parcă v-am lăsat dormind, Maiestate! Doctorul Reid s-a uitat acuzator la Flora. Doar știți că somnul e cel mai bun medicament.

– Așa zici tu, a ripostat regele, cu glas răgușit. Dar și compania bună prinde bine.

Regele i-a făcut cu ochiul Florei, înainte ca tusea să nu mai poată fi controlată. I s-au adus apă și aburi și a apărut doamna Keppel, proaspătă și calmă, într-o rochie de seară din catifea albastră.

– Doamnă George, unde naiba ai fost?

– Serios, Bertie, ar trebui să fii în pat, l-a dojenit ea.

– Unde e Soveral? A întârziat la cină. Și mor de foame!

***

Două ore mai târziu, Flora a părăsit apartamentul hotelului și s-a întors la Villa Eugénie. Cina pe care o îndurase – și alt cuvânt mai potrivit nu exista – fusese plină de agonie și tensiune. Oaspeții regelui ascultaseră respirația lui din ce în ce mai anevoioasă, în timp ce se prefăcea sănătos, și se temuseră să nu se prăvălească în toiul crizelor de tuse. Regele mâncase ceea ce Flora ar fi numit o cină substanțială, pentru cel puțin două persoane, și, de asemenea, în ciuda privirilor dezaprobatoare ale unora dintre oaspeții săi, băuse o cantitate considerabilă de vin roșu.

– Rămân aici cu el, îi spusese doamna Keppel Florei. Transmite-le dragostea mea fetelor și spune-le că ne vedem când se simte regișorul mai bine.

Își luaseră la revedere și Flora a fost însoțită la Rolls-Royce-ul care o aștepta. Și-a sprijinit capul de proeminenta tetiera din piele, extenuată fizic și psihic de evenimentele zilei.

Capitolul 28

Flora nu a mai văzut-o în următoarele trei zile pe doamna Keppel, așa că ea și copiii s-au distrat cu plimbări pe faleză și cu cina luată la vilă. Când a ieșit soarele, au stat în grădina vilei și au desenat și au pictat plante neobișnuite care creșteau acolo.

Violet nu dăduse încă semne că ar fi pasionat-o pictura, dar se atașase de Flora și, într-adevăr, acuarelele ei delicate dădeau dovadă de talent pur. Ambele surori erau neliniștite și se întrebau de ce le fusese schimbată și tulburată rutina lor de la Biarritz. Flora nu le putea lămuri, fiindcă primise ordine de la doamna Keppel să nu care cumva să menționeze ceva despre gravitatea stării de sănătate a regelui.

– De ce nu mergem la picnic cu mama și cu regișorul? E foarte plictisitor la vilă și nu am apucat să port nici o rochie până acum, se plângea Sonia.

– Pentru că a fost umezeală și regișorul nu vrea să răcească.

– Dar azi e soare, Flora și nu am văzut-o pe mama de patru zile! Sigur s-a plictisit și ea!

– Este clar că o vom revedea curând, și pe ea, și pe regișor, a răspuns Flora, deloc convinsă de spusele ei.

În seara aceea, după ce au luat cina mai devreme, Nannie a dus-o pe Sonia sus să-i facă baie, iar Violet a rămas cu Flora și a tot scris în caietul pe care-l lua peste tot cu ea.

– Flora?

– Da?

– Regișorul e foarte bolnav, nu-i așa? O să moară?

– Doamne, nu, e doar răcit! Toată lumea e precaută fiindcă vorbim de rege.

– Știu că minți. Dar nu contează.

Violet s-a întors la jurnalul ei, rontăind capătul creionului.

– Ce scrii?

– Poezie, cu toate că nu mă pricep deloc, în comparație cu Vita. Cred că într-o zi va deveni scriitoare. Pare să se distreze de minune la Londra, în timp ce se pregătește de începerea Sezonului și îndrăznesc să spun că nici nu se gândește la mine.

– Mă îndoiesc că e adevărat ce spui, a încercat Flora s-o liniștească, fiindcă îi vedea cearcănele care-i trădau tristețea.

– Ba da. E așa de frumoasă, o sălbatică pursânge, de neîmblânzit și neîncătușată. Dar cert e că viața și bărbații o vor îmblânzi.

– Poate că viața ne îmblânzește pe toți, Violet! Poate așa trebuie să fie.

– De ce? De ce noi, femeile, trebuie să ne măritățm cu cineva care ne e ales de altcineva? Lucrurile încep să se schimbe, Flora! Uită-te doar ce fac sufragetele pentru drepturile femeilor! E clar că poate fi altfel! Și căsătoria în sine..., s-a cutremurat Violet. Nu înțeleg cum doi oameni care nici măcar nu se cunosc trebuie să-și petreacă restul vieții împreună. Și să facă... chestia aia de neimaginat, în ciuda faptul că sunt niște străini unul față de altul.

– Sunt sigură că vei înțelege când vei mai crește, Violet!

– Ba nu, a răspuns ea sec. Oamenii numai asta spun, dar mie nu-mi plac bărbații. E ca și cum ai cere unei pisici să trăiască cu un câine și să doarmă împreună. Nu avem nimic în comun. Uită-te la mama și la tata!

– Ei, haide! Din ce-am văzut, părinții tăi sunt foarte fericiți împreună și foarte buni prieteni.

– Atunci spune-mi de ce, în momentul ăsta, tata stă la biroul din Londra și mama are grijă de un rege bolnav?

– Poate că e prea mult să-i ceri unui partener de viață să-ți ofere tot ce ai nevoie.

– Nu sunt de acord. Vita mă împlinește la orice nivel. Cu ea nu m-aș plictisi niciodată.

– Atunci ai noroc să fi găsit o asemenea prietenă.

– Îmi e mult mai mult decât o prietenă. Îmi este... totul. Nu mă aștept să înțelegi, nici tu, nici altcineva, de fapt. Violet s-a ridicat deodată în picioare. Mă duc la culcare. Noapte bună, Flora!

***

Doamna Keppel a venit la vilă în următoarea dimineață și s-au intersectat pe scări, în timp ce Flora cobora la micul dejun.

– Cum se simte regele? a șoptit Flora.

– Slavă Domnului, a depășit și acest moment! I-a scăzut febra și, pentru prima oară, a dormit bine azi-noapte.

– Ce veste minunată!

– Într-adevăr! Iar azi-dimineață a insistat să ia prânzul cu prietenii lui, așa că trebuie să mă pregătesc. Au fost niște zile lungi și, sinceră să fiu, mă simt extenuată. Fetele sunt în camera lor?

– Da.

– Atunci mă duc să le liniștesc. Nu mă îndoiesc că Bertie va dori ca lucrurile să revină la normal, acum că are impresia că s-a însănătoșit și vrea și ca lumea să știe asta. Ba azi-dimineață și-a aprins și un trabuc nesuferit.

După aceea, viața a revenit, într-adevăr, la normal. În fiecare zi, Flora a ajutat fetele să se îmbrace pentru ieșirea cu mama lor și cu regele.

– E îngrozitor de bizar, Flora, că sunt atâtea locuri drăguțe în care putem sta și mânca, iar regișorul insistă să facem picnic pe marginea drumului! a spus Sonia, când se întorcea de la o astfel de ieșire și își smulgea pălăria de paie de pe cap.

– Fiindcă vrea ca toată lumea din Franța să-l vadă și să se încline în fața lui, i-a explicat Violet cu cinism. Poate crede că asta îl va supăra pe regele francez.

– Ei, nu știu ce să zic, a răspuns Sonia, dar serios, a îmbătrânit îngrozitor. Și pare foarte bolnav!

– Ai putea spune la fel și despre Caesar. Câinele ăla pute ca naiba, s-a plâns Violet, periindu-și blana câinelui de pe rochie.

A doua zi, Flora a primit o scrisoare, înmânată de majordom.

High Weald
Ashford, Kent
Anglia

14 martie 1910

Draga mea Flora,

Știu că în acest moment ești cu doamna Keppel și domnul Rolfe a binevoit să-mi dea adresa din Biarritz, căci, draga mea soră, vreau să fii prima care află că înainte de sfârșitul anului vei deveni mătușă! Da, sunt însărcinată! Mărturisesc că sunt îngrozită și mă simt înfiorător, dar medicul meu spune că este normal să fie așa în primele etape ale sarcinii.

Draga mea Flora, tânjesc să te revăd și să te întreb dacă ai putea veni să stai cu mine o vreme la întoarcerea în Anglia! Mama nu poate veni din Scoția să stea cu mine, fiindcă papa *a căzut și și-a rupt glezna. Îmi petrec toată ziua de una singură, pentru că nu mă simt destul de bine să ies din casă. Sunt singură, dragă soră! Știu că se apropie nunta ta și nu vreau să te reține din planurile tale, dar poate mi-ai putea*

acorda măcar câteva zile. Te rog să-mi scrii cât de curând poți și să-mi spui când să te aștept!

Sora ta iubitoare,
Aurelia

Flora a citit scrisoarea la micul dejun și i s-a făcut rău, la fel cum se simțea și sora ei. Dovada concretă a faptului că Archie și Aurelia se culcaseră împreună a făcut-o să se ridice de la masă și să alerge în camera ei. Numai gândul de a sta la High Weald era un coșmar.

– Nu mai fi așa egoistă! s-a certat singură, în timp ce se fâțâia prin cameră. Aurelia are nevoie de tine și trebuie să te duci la ea!

S-a așezat la birou și a scos hârtia și stiloul.

Villa Eugénie
Biarritz
Franța

19 martie 1910

Draga mea soră,

Mă bucur nespus pentru tine! Mă întorc în Anglia într-o săptămână. În ciuda planurilor nesfârșite de nuntă, sigur că voi veni să te vizitez. Voi veni imediat ce sosesc în Anglia.

Sora ta iubitoare,
Flora

***

Ultima seara a Florei la Villa Eugénie a coincis cu prima vizită a regelui aici. Când a coborât scările, salonul era deja plin de oaspeți, din care mulți vorbeau franceză rapid și indescifrabil. Doamna Keppel era gazda, cu o diademă strălucitoare peste buclele bogate și arămii. Uitându-se la ea, Flora și-a dat seama că aceasta era de fapt Curtea doamnei Keppel. Timp de o lună pe an, departe de Anglia, aici era regină, așa cum își dorea.

Sosirea regelui a fost anunțată de Caesar, foxterrierul, care alerga în fața lui, urmat de duhoarea trabucului. Toată lumea și-a luat ochii de la doamna Keppel și s-a concentrat asupra nou-venitului. Flora era ușurată să-l vadă pe rege în stare să respire măcar, cu toate că ochii încă îi lăcrimau și era palid.

– Am auzit că pleci dimineață.

Un domn, uluitor de asemănător cu regele, a apărut lângă ea. Având în vedere barba, mustața și râsul, putea fi dublura sa.

– Da.

– Regele pare să-și fi revenit din boală, nu?

– Da, așa este, a răspuns Flora, care ar fi vrut ca domnul să se prezinte, neștiind cum îl chema. Slavă Domnului!

– Mi-a spus regele că l-ai alinat în timpul suferinței sale.

– Nu prea cred, domnule...

– Regele așa spune. Și noi îți mulțumim cu toții.

– Iertați-mă, domnule, a spus ea în cele din urmă, dar nu sunt sigură că ni s-a făcut cunoștință.

– Mă numesc Ernest Cassel, iar dumneata ești oaspetele meu.

I-a zâmbit vesel.

– Îmi cer scuze, domnule, în ultimele luni am văzut multe figuri noi...

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Vestea bună e că eu știu cine ești dumneata. Dă-mi voie să-ți ofer cartea mea de vizită. S-ar putea să vină un moment în viitor, în care să ai nevoie să mă contactezi. Nu sunt numai gazda dumitale la Villa Eugénie, ci și prieten apropiat și consilierul regelui și al doamnei Keppel. Bun, îmi dai voie acum să te însoțesc la cină?

Abia mai târziu, când regele și anturajul său plecau, a venit s-o caute. Ea i-a zâmbit și a făcut o plecăciune.

– Mă bucur că arătați mai sănătos în seara asta, Maiestate!

– Mulțumesc, domnișoară MacNichol! Ne vom revedea când mă voi întoarce la Londra, cu voia Domnului! La revedere, draga mea!

Regele i-a sărutat mâna și a plecat oferindu-i un zâmbet.

***

Flora a sosit la High Weald două zile mai târziu. Aurelia o aștepta la ușă, de unde a târât-o în salon, ca să-i ofere un ceai reconfortant.

– Spune-mi, deci, despre rege. Nu-mi vine să cred că l-ai cunoscut!

– Era bine, jovial, ca întotdeauna, a răspuns Flora.

– Sigur că da, doar nu e prima oară când te întâlnești cu el. Având în vedere... statutul doamnei Keppel în viața lui.

– Fără îndoială, sunt prieteni extrem de apropiați.

– Înțeleg dacă doamna Keppel te-a pus să păstrezi orice secret în privința asta.

– Nu a făcut așa ceva.

– Arabella susține că își arată puterea chiar și în ce privește guvernul. Flora, iartă-mă, uit cât de inocentă ești și că ai încredere doar în firea bună a oamenilor și a animalelor. Mă rog, nu îți voi mai compromite discreția și în schimb îți voi spune tot ce s-a petrecut aici de când ai plecat ultima oară.

Flora și-a ascultat sora care trăncănea veselă despre grija pe care i-o arăta Archie de când rămăsese însărcinată și se detesta pentru duplicitatea de care dădea dovadă.

– E greu de crezut că în curând o să am un copil, care o să mă țină ocupată. Toată lumea de-aici se roagă să fie băiat, iar eu sper să fie fată. Și sănătoasă, bineînțeles!

– Și Archie se bucură de venirea copilului?

– O, da și cred că am și reușit să o fac pe Arabella să zâmbească. Știi, uneori mă întreb cum de a fost mama așa de prietenoasă cu ea. Aurelia a coborât tonul. Poate era mai drăguță pe vremuri. Sau poate din cauza faptului că l-a pierdut pe tatăl lui Archie în război, dar chiar nu e deloc o persoană caldă.

– Mi-e teamă că nu am ce comenta, fiindcă mie nu mi-a adresat niciodată mai mult de câteva fraze. Biata de tine, trebuie să fie tare dificil să locuiești sub același acoperiș cu ea.

– Cel puțin e plecată și ea acum, așa că avem toată casa la dispoziție. Ah, și mai am o veste! Cu toate că mama nu poate veni acum, din cauza gleznei lui *papa*, mi-a scris ca să-mi spună că a murit mama lui Sarah acum câteva săptămâni și mi-a sugerat să-i scriu și să o întreb dacă nu ar vrea să vină aici permanent, ca servitoare personală, ca să mă ajute cu sarcina și cu nașterea. Spre bucuria mea, mi-a răspuns

imediat și mi-a spus că i-ar face o plăcere deosebită. Așa că mâine vine Sarah la High Weald și o să simt că am măcar un om de partea mea în casa asta.

– Minunat! Și zici că Archie a fost atent cu tine?

– O, da, când nu stă cu nasul în cartea de botanică sau într-o plantă din seră. Din păcate a plecat la Londra, că are treabă acolo. A spus că se întoarce cândva săptămâna viitoare. În funcție de momentul plecării tale, mă îndoiesc că îl vei vedea, ceea ce e păcat.

– Da.

Flora s-a simțit ușurată, înainte să se cufunde ca o trădătoare în dezamăgire.

– Cel puțin asta înseamnă că mă voi bucura doar eu de tine.

– Știu că nu ți-a plăcut niciodată de el, Flora, dar e un om bun și amabil cu mine.

– Atunci asta e tot ce contează.

– Da. Iartă-mă, Flora, dar cred că trebuie să mă duc să mă odihnesc.

– Sigur. Vrei să te ajut să ajungi în camera ta? a întrebat, apucând-o de cot, când a văzut că Aurelia s-a ridicat verde la față.

– Da, te rog! După-amiaza mă simt mai bine, de obicei.

Flora a urcat cu Aurelia. În timp ce chema servitoarea și cerea ceai, Flora a tras cearceaful și pătura de pe patul enorm cu baldachin în care dormeau – fără nici un dubiu – Aurelia cu Archie.

– Mulțumesc, a spus Aurelia, în timp ce Flora o ajuta să se așeze pe saltea. Mi s-a spus că grețurile astea o să treacă foarte repede. Mă ajută enorm că ești aici.

Flora s-a așezat pe scaun, aproape de sora ei, până când aceasta a închis ochii și a adormit. A ieșit pe vârfuri și s-a dus în camera ei ca să se schimbe, dar s-a simțit atrasă de fereastră, de unde se zărea soarele în grădină. Cu toate că știa că femeile gravide se simt rău în primele două-trei luni, Aurelia depășise perioada respectivă, fiindcă era în patru luni. Flora se ruga să fie sănătoasă.

Sarah cea bună și grasă a sosit a doua zi, copleșită și roșie la față în urma lungii călătorii de la Esthwaite, dar bucuroasă tare să le vadă pe cele două fete.

– Mama a spus că va veni când voi naște, dar Sarah e trimisul lui Dumnezeu, a spus Aurelia, când s-a dus în salon, lângă Flora, în seara aceea. Pare foarte încântată de noua ei uniformă de servitoare, deși va trebui lărgită. Sper din tot

sufletul să nu o supere și să nu se poarte urât cu ea restul servitorilor. Au impresia aparent că toată lumea născută în nord e inferioară, inclusiv eu.

A râs ușor și fals.

– Nu fi prostuță, dragă Aurelia! Sunt sigură că e doar în mintea ta lucrul ăsta.

– Iar eu sunt sigură că nu. Până și soțul meu spune că sunt timidă și că nu trebuie să le permit servitorilor sau Arabellei să îmi spună ce și cum să fac. Poate nu sunt făcută să conduc o casă.

– Bunătatea și amabilitatea nu exclud autoritatea sau respectul. Te simți vulnerabilă doar pentru că ești însărcinată, atâta tot.

– Și din nou, eu zic că nu. E foarte ciudat, pentru că – iartă-mă că spun asta – acasă păreai să fii mereu o umbră, pe când în casa asta eu sunt aceea. Ce s-au mai schimbat lucrurile în ultimul an!

– Dar ești fericită cu Archie?

– Bineînțeles! Știi că îl ador, dar acum, că sunt însărcinată, nu prea mă mai vizitează. Și... Aurelia a suspinat, înainte să continue: Mi-e greu să-ți explic, dar e singura perioadă în care simt că e cu totul al meu. În curând vei înțelege complet la ce mă refer, după ce te măriți cu Freddie.

– Da, sunt sigură de asta, a răspuns Flora, reprimând fiorul obișnuit. Și dacă tu ai impresia că ai o problemă aici, stai să vezi viitoarea mea casă. Sunt foarte bucuroasă dacă va continua contesa să o conducă, fiindcă eu nici nu aș ști de unde să încep.

– Sora mea, vicontesă... Aurelia a clătinat din cap. Cine ar fi crezut?

– Chiar așa...

Flora era ușurată că Sarah adusese cu ea aer proaspăt de la lacuri, metaforic și fizic și, în grija ei, în următoarele zile Aurelia s-a întremat considerabil.

– Nu credeam să vină ziua în care să am fetele înapoi. Una măritată și însărcinată, cealaltă pe cale să devină... aproape prințesă! a exclamat Sarah, în timp ce o învelea pe Aurelia pentru somnul de după-amiază. Întotdeauna mi-a plăcut de Lord Vaughan, zău, ce domn plăcut! Ți-aduci aminte, domnișoară Flora, când a venit în vizită la Esthwaite vara trecută și era să te înec când ai urcat pe muntele Scafell?

Florei i-a înghețat sângele în vine când a auzit remarca lui Sarah. Nu-i suflase o vorbă Aureliei sau altcuiva despre povestea asta, despre unde fusese în acea zi, când apăruse în bucătăria de la Esthwaite udă leoarcă.

– Și erai îmbrăcată cu pantalonii și șapca tatălui tău! Nu mai văzusem așa ceva! Io și doamna Hillbeck am râs de ne-am prăpădit când te-am văzut!

– Archie te-a vizitat la Esthwaite vara trecută?

Aurelia se uita nedumerită la sora ei.

– Da. Flora s-a îndreptat de spate și a continuat. Venea de la vânătoare, din Scoția, și a hotărât să treacă pe-acolo. Sunt sigură că ți-am spus, draga mea!

– Dacă mi-ai spus, nu-mi amintesc. Aurelia avea buzele livide. Ați urcat împreună pe Scafell?

– O, da, și a adormit înainte să-i pot pregăti baia în seara aia, a chicotit Sarah. Ce haine caraghioase purta, arăta ca un bărbat și în câteva săptămâni o să fie vicontesă!

– Asta chiar că nu mi-ai spus! a protestat Aurelia.

– Nu, după cum îți poți imagina, eram jenată. Sarah are dreptate, chiar m-am întors acasă într-un mare hal, dar Archie voia să vadă munții și nu am avut de ales decât să-i arăt. Bun, te simți bine acum? Te lăsăm în pace. Flora s-a dus lângă ea și a sărutat-o pe obraz. Să te odihnești, eu mă duc să citesc în camera mea.

Înainte să se trădeze prin vreo privire, Flora a ieșit din cameră.

La adăpostul camerei ei, și-a luat capul în mâini și a început să gâfâie și să se fâțâie. Acum ar fi vrut ca Archie să fie aici, ca să poată vorbi cu el despre cele întâmplate. Era clar că Sarah îl cunoștea pe hangiul din sat, care îi împrumutase hainele lui Archie pentru drumeție și poate că cineva îi văzuse în mașina lui, la poartă. În fond, era o comunitate mică. Nici nu mai era relevant de unde știa Sarah că își petrecuse ziua aceea cu Archie. Ce conta era să poată explica de ce nu-i spusese nimic Aureliei despre asta.

În seara aceea, la cină, Aurelia nu a menționat nimic despre spusele lui Sarah și nici nu a mai cerut detalii atunci când Flora a condus-o la culcare și a sărutat-o de noapte bună. Totuși, și poate asta era doar în mintea ei, simțise o răceală în atitudinea surorii ei.

Flora nu a dormit bine în noaptea aceea. Într-un fel sau altul, a fost recunoscătoare când a venit scrisoarea din partea contesei, care o ruga să se ducă la Selbourne câteva zile pentru a discuta despre nuntă.

Aurelia nici n-a cârtit când a întrebat-o Flora dacă o deranjează că pleacă la Hampshire.

– Sigur, trebuie! Oricum mă simt mult mai bine.

Aurelia s-a uitat cu drag la Sarah, care făcea ordine în cameră. Iar Archie va veni acasă curând.

– Plec mâine devreme, așa că nu ne mai vedem înainte, dar mă voi întoarce în trei zile, promit!

– Mulțumesc. O am pe Sarah acum și toate vor fi bine. Transmite-i dragostea mea contesei și lui Freddie!

Aurelia a zâmbit crispat și s-a întors pe partea cealaltă, gata de somn. Flora a plecat, știind fără nici un dubiu că sora ei bănuia ceva. A intrat în camera ei, s-a dus drept la birou și a scos hârtia și stiloul.

High Weald
Ashford, Kent
2 aprilie 1910

Aurelia știe de vizita ta la Lacuri. Servitoarea noastră, Sarah, care a venit la High Weald *ca să aibă grijă de ea i-a spus. Te rog să faci tot posibilul ca să o asiguri că nu s-a întâmplat nimic neadecvat! Mi-e teamă pentru starea surorii mele și nu vreau să-i compromit sănătatea. Nu a fost niciodată puternică. Tu vei fi tată și nașterea în siguranță a copilului tău este cea mai importantă.*

F.

Capitolul 29

– În sfârșit! a exclamat Freddie și i-a sărutat mâna, în salonul de la Selbourne Park. Începusem să mă întreb dacă ne-ai părăsit definitiv și pe mine, și țărmurile Angliei. Cum a fost la Biarritz? Și regele? Umblă vorba prin Londra că a fost mult mai bolnav decât spuneau supușii lui.

– Era bine când am plecat eu, a răspuns Flora, cât de cât sincer. A fost răcit, atâta tot.

– Bun, bun! Mama speră să poată veni la nunta noastră. I s-a trimis invitația. Ți-a spus ceva despre asta când v-ați văzut?

Freddie i-a oferit brațul și au pornit împreună spre salon.

– Nu, secretara lui personală îi organizează programul, așa că și dacă ar veni la nuntă, e posibil să nu fi aflat încă. Mama ta e aici?

– Nu în momentul ăsta, nu. S-a dus la unul dintre evenimentele caritabile din Winchester, iar *papa* e în Londra. Așa că, draga mea Flora, suntem doar noi doi.

Mâinile lui Freddie s-au strecurat pe talia ei și au tras-o spre el. Buzele s-au apropiat de ale ei și Freddie i-a forțat gura cu limba.

– Freddie, te rog! Flora s-a zbătut ca să scape de el, înainte să continue: Ne pot vedea servitorii.

– Și ce dacă? Cu siguranță au văzut mai rău de-atât, a chicotit el și a încercat din nou s-o sărute.

– Nu! Nu pot. Nu suntem căsătoriți încă.

– Cum vrei. Freddie i-a dat drumul și s-a bosumflat. Nu văd în ce fel schimbă lucrurile un inel și numele din registru. Sper că după aceea să nu fii reținută cu pasiunea față de mine.

– Sigur că nu. Vom fi uniți în ochii Domnului.

Flora a plecat ochii cast.

– Fir-ar să fie, abia aștept! a exclamat el. Având în vedere că mă ții la distanță ca pe un lepros deocamdată, o să chem să aducă ceaiul, ca să-mi povestești aventurile tale din Franța.

Flora s-a simțit ușurată când a apărut contesa o oră mai târziu. Tot încerca în acest timp să fenteze pipăitul lui Freddie, care devenise ca un tigru nesățios. După prânz, Freddie a plecat, după spusele sale, să își consume energia călărind, în timp ce ea și Daphne s-au pus pe discutat diverse detalii ale nunții.

Daphne și-a scos ochelarii de la ochi și i-a zâmbit.

– Bănuiesc că te gândești cât de ridicol e totul, draga mea! Și dacă nu te gândești tu, mă gândesc eu cu siguranță. Dar, desigur, trebuie să ne supunem convențiilor. Ce face tânăra Violet Keppel? a întrebat ea, schimbând subiectul.

– Foarte bine. Ambele fete abia așteaptă să fie domnișoare de onoare.

– E o fată tare stranie, mereu mi-am spus asta. Lady Sackville, o dragă prietenă a mea, îmi spunea chiar săptămâna trecută că Violet pare să aibă o obsesie pentru fiica ei, Vita. Ce părere ai?

– Știu doar că sunt prietene.

– Oricum ar fi, Victoria a refuzat să se întrețină cu doamna Keppel la Knole, lucru care mă surprinde, având în vedere trecutul scandalos al propriei sale mame. Dar apoi, adesea, tocmai aceia care au fost alungați din propriul palat de cleștar sunt cei mai dornici să arunce primii piatra în ceilalți. Victoria nu e încântată deloc că fetele Keppel fac parte din suita ta. Mi-a luat foarte mult să-l conving pe Algernon că trebuie să facem asta. Lui nu-i place să se conformeze timpului în care trăiește, e mai de modă veche, dragul de el. În sfârșit, a conchis contesa și a bătut-o ușor pe mână. Cred că e momentul să bem un sherry, nu?

Mai târziu, Flora stătea la una dintre ferestrele înalte până în tavan ale camerei sale și se uita la grădinile enorme ce se întindeau în fața ei. Dincolo de gardul viu de tisă, se afla un parc cu căprioare, unde se vedeau animalele conturate ca niște umbre în lumina amurgului. Proporțiile gigantice ale lucrurilor din casă o făceau să se simtă ca o păpușă infimă, scoasă din căsuța ei de jucărie și mutată într-una umană.

S-a gândit apoi la High Weald, care, deși era o casă mare, avea totuși o atmosferă plăcută și caldă. Spera ca Archie să fi primit scrisoarea ei, înainte să plece din Londra.

***

După trei zile cu Freddie – mai mult de-atât nu petrecuse împreună până atunci – Flora înțelesese că omul nu se putea concentra deloc. De multe ori, îi punea o întrebare și, până să înceapă ea să-i răspundă, își muta privirea și își pierdea complet interesul. Într-o zi, doar ca să-l testeze, Flora începuse să-i povestească

despre copilăria ei și când a văzut că îi fugise gândul în altă parte, îi recitase în schimb o poezioară. El nici măcar nu băgase de seamă.

Flora hotărâse să nu-și mai consume energia stând de vorbă cu el. Cel mai mult, lui Freddie îi plăcea să-și petreacă timpul cu băutura. Când era beat, Flora știa că putea sta și în cap pe masa din sufragerie cu poalele-n cap și el tot nu ar observa. În ultima seară a ședерii ei, Freddie își invitase prietenii abjecți la cină. Flora a devenit atunci ținta multor glume de prost gust, fiindcă erau cu toții beți la masă.

Daphne a prins-o pe scări, în timp ce Flora se retrăgea din toiul haosului creat de bețivii care râdeau de se zguduia casa.

– Draga mea, trebuie să mărturisesc că atitudinea fiului meu din seara asta nu este ceea ce ne dorim vreuna din noi. Dar crede-mă când îți spun că o face pentru ultima oară. Înțelege care-i sunt responsabilitățile viitoare față de tine și de Selbourne și nu se va dezice de ele.

– Bineînțeles.

Flora și-a plecat ochii cu respect. Contesa a întins mâna spre mâna ei.

– Ține minte doar, căsătoria nu e sfârșitul vieții unei femei. Într-un fel, e abia începutul. Atâta timp cât aduci pe lume un moștenitor și ești discretă, poate deveni chiar plăcută. Învață de la binefăcătoarea ta. Noapte bună, draga mea!

Daphne i-a strâns mâna și s-a retras în propriul ei apartament.

***

Ușurată și tulburată, Flora s-a întors la High Weald.

– Aurelia doarme în momentul ăsta. Nu s-a simțit deloc bine de când ai plecat, a informat-o Arabella, care se întorsese de la Londra, când s-au întâlnit pe hol la intrare. Noua ei servitoare insistă să-i dea tot soiul de fierturi oribile, care sigur nu o ajută.

– Eu am luat remediile lui Sarah de când eram mică și de fiecare dată mi-au prins bine, a răspuns Flora defensiv.

– Sunt sigură. Cissons te așteaptă în camera ta.

– Mulțumesc.

– Nu cred că bucătarul ți-a pregătit ceva de mâncare, domnișoară MacNichol, dar sunt sigură că îți poate face o supă dacă trebuie, a spus menajera, care o

conducea pe Flora în camera ei.

– Nu mi-e foame acum, mulțumesc.

Flora a așteptat câteva minute, apoi s-a dus spre camera Aureliei. A deschis ușa și s-a strâmbat să-i audă scârțâitul lemnului. Camera era întunecată, dar și-a ajustat ochii la întuneric și a văzut-o pe Sarah, care aținise pe un scaun la fereastră. A ieșit din cameră cu nevoia bruscă de aer curat, s-a întors și a coborât la parter.

În clipa în care a ieșit din casă, a prins aroma primăverii. Narcisele mărgineau bordurile, ca la Esthwaite, iar când a intrat în grădina cu ziduri înalte, a văzut încântată că aceasta se dezmorțea în urma somnului de iarnă.

Din fericire, grădina era pustie, cu toate că pe drum Flora se convinsese singură să vină și era calmă la gândul că se va întâlni cu Archie. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia ignorat cu desăvârșire. Nu numai că Archie era acum cumnatul ei, dar în curând avea să fie tatăl nepoatei sau nepotului ei, iar Flora însăși avea să se mărite în câteva săptămâni. Acum făceau parte din aceeași familie și nu puteau evita să petreacă timp împreună. Era hotărâtă să aibă o relație platonică cu el, pentru că doar atât era posibil.

Iar când am să-l văd, îi voi și spune asta, s-a convins ea, în timp ce înainta pe alei. Vedea felul în care Archie aranjase grădina, în așa fel încât florile încărcate de nectar să atragă cât mai multe albine posibil, albine care acum zumzăiau ca niște grăsane fericite deasupra florilor de spânz și de călin. Aerul era plin de viață, ca și cum grădina însăși ar fi fost la fel de însărcinată ca sora ei. Flora spera să o vadă vara, când dădea naștere unei abundențe de arome și culori, își imagina ea.

– Flora!

Vocea din spatele ei a făcut-o să tresară.

– Archie! S-a întors cu fața spre el. De ce te furișezi mereu pe lângă mine?

– Fiindcă ești tu mereu cu gândul departe. Am primit scrisoarea ta la Londra.

– Slavă Domnului! Mi-era teamă să nu ajungă pe mâini greșite. Am vrut să te avertizez în caz că îți spunea Aurelia despre... întâlnirea noastră de la Esthwaite.

– Mulțumesc. M-am întors ieri și până acum nu a spus nimic.

– Atunci să sperăm că a uitat. Nu arată prea bine.

– Nu prea. Dar tu da, Flora! Vrei să ne plimbăm?

Flora a consimțit și cei doi au pornit la plimbare pe alei. În timp ce Archie îi povestea despre planurile lui viitoare pentru grădini, Flora făcea eforturi să nu uite de promisiunea pe care și-o făcuse mai devreme, cum că va fi prietenă cu cumnatul ei.

– Ce mai faci, deci?

Archie s-a oprit deodată sub arborele magnific de tisă. Flora vedea mugurii mititei în vârful crengilor și încerca să uite că ultima oară tot aici erau.

– Bine. Tocmai am fost la Selbourne, unde m-am întâlnit cu Freddie.

– Și totul merge conform planului?

După o clipă de ezitare, Flora a încuviințat, dar lui Archie nu i-a scăpat.

– Dintre toți oamenii, sper că știi că poți fi sinceră cu mine! Oricât zice toată lumea că Freddie e marea captură de la Londra, e numai o iluzie fizică și fiscală. Sunt sigură că știi deja că adevăratul Freddie este un un bețiv dement. Personal, cred că a căzut din leagăn și s-a lovit la cap când era mic.

– Cu siguranță este... altfel, da.

Flora și-a reprimat zâmbetul.

– În ce situații ne aflăm cu toții... Crede-mă, nu îți spun asta doar din egoism, dar mi-aș dori din tot sufletul să nu te măriți cu el, pentru binele tău.

– Așa stau lucrurile. Dar îmi place mama lui.

– Nu cu ea te vei culca noaptea în pat. Dar iată!

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?!

Flora a simțit cum se înroșea toată.

– Iartă-mă! Nu mă pot abține, doar gândul că tu și el o să... Doamne, Flora, trebuie să înțelegi ce simt! Mi-ai lipsit îngrozitor de mult în ultimele luni!

– Să nu cumva să-mi mai adresezi vreun cuvânt! Vorbesc serios!

S-a întors și s-a îndepărtat de el, dar înainte să ajungă prea departe, el a prins-o de mână. Atingerea lui i-a dat involuntar fiori, pe care însă i-a alungat.

– Dă-mi drumul, Archie! a murmurat ea. Trebuie să mă întorc la Aurelia. Soția ta!

– Da, normal. A suspinat din străfundul inimii și a confirmat cu un gest al capului, înainte să-i dea drumul. Ne vedem la cină.

În timp ce se ducea să vadă dacă se trezise Aurelia, Sarah i s-a pus în cale și a ridicat degetul la buze.

– E tare supărată azi, mititica, se plânge că o doare rău capul. Mi-a spus să-ți transmit că vrea să rămână singură, dar cred că o să vrea să te duci la ea mai târziu.

Flora s-a dus în camera ei ca să se îmbrace pentru cină. Se simțea îngrozitor din cauza faptului că Aurelia nu o primea. S-a tot gândit de câte ori stătuse la patul ei în trecut, când nu se simțea bine și i s-a făcut un gol în stomac de îngrijorare. După ce s-a îmbrăcat, a coborât în salon, unde se aflau Arabella și Archie.

– Se pare că soția ta iar nu se simte bine, a murmurat Arabella, cu paharul de *sherry* în mână. Sper să-i treacă repede. Eu am avut o sarcină normală cu tine, dragul meu!

– Poate pur și simplu oamenii sunt diferiți, *Mama*, a protestat Archie. Sunt sigur ca Aurelia nu își dorește să se simtă mizerabil.

– E aproape cert că va face o fată. Toate contemporanele mele care au născut fete s-au simțit la fel de rău în timpul sarcinii lor.

– Ei bine, mie, unuia mi-ar plăcea să am o fată, a spus Archie. Sunt sigur că e mai ușor decât cu băieți.

– Mai ușor, poate, dar nu la fel de util. Mergem în salon?

Cei trei s-au așezat la capătul îndepărtat al mesei lungi de stejar și Flora se gândea ce ironică era scena în care ea stătea în fața lui Archie, mama lor între ei, conștientă că luase locul surorii ei. Tocmai când se pregăteau să servească supa, s-a deschis ușa și a apărut Aurelia.

– Iertați-mi întârzierea, dar odihna mi-a priit, căci mă simt mult mai bine.

Aurelia s-a așezat lângă soțul ei și servitoarea s-a grăbit să mai pună un tacâm. Flora și-a dat seama că era tot palidă, însă ochii ei albaștri sclipeau cu o intensitate stranie.

– Sigur te simți suficient de bine cât să stai la masă, draga mea? a întrebat-o Archie, cu o mână pe umărul ei.

– Bineînțeles! De fapt, mă simt extraordinar de bine! a chicotit ea, cu un ton pițigăiat și fals.

Flora se bucura că Archie era atent cu ea, ba chiar îi tăia carnea de vită și, spre dezacordul evident al Aureliei, îi dădea câte o bucățică în gură.

– Nu trebuie să te lăsăm să slăbești, draga mea, ești înfiorător de slăbuță!

– Îți reamintesc că în câteva luni voi fi cât o casă.

Până la sfârșitul serii, Flora a observat că surorii ei îi revenise culoarea în obraji și s-a relaxat.

– Spune-mi deci, cum e viitoarea ta casă? Din ce-am auzit, e magnifică.

Aurelia se uita întrebător la sora ei.

– Așa e. Va fi fără îndoială o provocare pentru mine.

– Căsătoria e o provocare pe care trebuie să o înfruntăm cu toții.

– Așa este.

– Și Freddie pare să-ți fie deja foarte devotat. Asta e tot ce poate cere o soție, nu-i așa?

Aurelia s-a întors radioasă spre Archie.

Flora urmărea tăcută cum trecuse neobservat comentariul strategic al Aureliei și Arabella le-a sugerat să se mute în salon, unde să-și bea cafeaua.

– Vă supărați dacă mă retrag? Mă simt mult mai bine, dar nu vreau să exagerez. Ai putea să vii cu mine sus, Flora?

– Desigur.

Flora s-a ridicat în timp ce Aurelia îi ura noapte bună soțului ei și au ieșit împreună din cameră. Cât au urcat scările, Aurelia nu a scos o vorbă. Sarah a dat buzna pe coridor spre ele când Aurelia a deschis ușa camerei sale.

– Să te ajut să-ți pui cămașa de noapte, domnișoară Aurelia?

– Nu, mulțumesc, Sarah! Sunt sigură că mă poate ajuta Flora în seara asta. Mergi la culcare.

– Orice ai nevoie, știi unde sunt! Somn ușor, domnișoară!

– Nu-i ciudat că tot domnișoară îmi zice? Chiar și când sunt femeie măritată – și, de fapt, „doamnă“ în toată regula de câteva luni, a comentat Aurelia, în timp ce închidea ferm ușa dormitorului în urma ei.

– Vrei să te ajut cu nasturii?

– Mulțumesc.

Aurelia s-a așezat pe taburet în fața mesei de toaletă, iar Flora în spatele ei, privind-o în oglindă.

– Ce interesant că lucrurile pot fi atât de diferite față de cum le privești, nu-i așa?

– Cum adică? a întrebat Flora agitată, în timp ce-i desfăcea nasturii rochiei.

– De exemplu, faptul că am fost convinsă că tu și Archie vă detestați. Dar apoi aflu că de fapt ați petrecut trei zile împreună la Esthwaite, când eu eram la Londra vara trecută.

– După cum spuneam, Archie era în drum spre casă, venea din Scoția când s-a gândit să treacă pe-acolo.

Flora își forța mâinile să continue ce începuseră și desfăcea nasturi unul câte unul.

– Da.

Aurelia s-a ridicat ca Flora să-i poată da jos rochia de pe umeri.

– Așa mi-ai zis acum trei zile și asta am crezut, a continuat ea, în timp ce Flora îi desfăcea corsetul. Până când am început să mă gândesc.

– La ce?

– Ah, la una-alta. Dă-mi cămașa de noapte, soră dragă! E frig aici.

Amorțită, Flora a luat cămașa de noapte din mătase, întinsă pe pat și Aurelia a întins brațele în aer, ca să i-o treacă peste cap și peste burta umflată.

– În seara nunții mele, imediat după ce a anunțat logodna voastră, Freddie mi-a spus ceva care mi-a dat de gândit, a adăugat Aurelia.

– Ce anume?

Flora a dat pătura la o parte, ca sora ei să se poată băga în pat.

– M-a sărutat și m-a felicitat pentru căsătoria mea, eu i-am răspuns asemenea, ca un compliment pentru viitoarea căsătorie cu tine. El a râs și mi-a șoptit că amândoi ar trebui să avem grijă la soții noștri pe viitor, fiindcă amândoi păreați foarte atașați unul de altul. Eu, bineînțeles, l-am corectat și i-am spus că se înșală și că de fapt mă îngrijorează faptul că sora și soțul meu se displac de când erau mici. „Ah, cum te înșeli!“ mi-a șoptit el, în timp ce mă conducea pe ringul de dans. Și chiar mă înșelam, nu-i așa, Flora?

Pe obrajii Aureliei apăruseră două pete roz și ochii îi străluceau când aranja pernele.

– Aurelia, nu prea cred! Freddie era foarte beat în seara aceea.

– Așa am crezut și eu atunci și am uitat cu totul despre povestea asta. Până am aflat despre vizita lui Archie în Ținutul Lacurilor.

– Iartă-mă că nu ți-am spus, mi-a scăpat, pur și simplu.

– Nu prea cred, soră dragă! Când te-am văzut la Londra, la scurt timp după aceea și te-am întrebat despre Archie, voiam să știu de ce nu mă ceruse de soție încă. Ai spus că nu ai idee și totuși petrecuseși trei zile în compania lui, cu doar câteva săptămâni în urmă. Dacă era să știe cineva ce gândea atunci, tu erai aceea.

– Nu am vorbit despre asta, sincer, am vorbit doar despre plante.

– Da! Aurelia a zâmbit. Un interes comun în botanică. Dar chiar dacă nu ți-ar fi împărtășit viitoarele lui intenții față de mine, trebuie să înțelegi de ce mă miră că nu mi-ai vorbit niciodată despre vizita lui.

– Așa e, da, retrospectiv, e adevărat. Dar tocmai venisem în Londra și eram copleșită. Iartă-mă, Aurelia! Mi-a scăpat.

– Poate, chiar și după cele ce mi-a spus Freddie în seara nunții, aș fi continuat să nu observ. Din păcate, a început să mă îngrijoreze. Așa că astăzi, în timp ce Sarah credea că dorm și știam că Archie era în grădină, am căutat în garderobul lui. Și uite ce am găsit, îndesat în buzunarul hainei lui, după ce s-a întors ieri din Londra!

Aurelia a băgat mâna sub pernă și a scos scrisoarea, pe care i-a dat-o Florei.

– Cred că este scrisul tău, dragă soră, nu-i așa?

Flora a citit repede scrisoarea pe care i-o trimisese lui Archie, în care îl avertiza că Aurelia aflase despre timpul petrecut de ei la Esthwaite.

– Asta nu dovedește nimic! Eram îngrijorată că o să crezi altceva. Ceea ce s-a și întâmplat.

– Te rog, nu mă lua de sus! a tunat vocea Aureliei cu o furie latentă. Scrisoarea asta doar arată că aveți o relație intimă evidentă, despre care eu habar n-aveam. Și dacă nu e suficient, în timp ce stăteam și o citeam la lumina ferestrei, v-am văzut împreună în grădină. Flora, soțul meu te ținea de mână!

– Dar... Flora a clătinat din cap. Nu mai avea cuvinte cu care să se apere. Iartă-mă, draga mea soră! Nu pot decât să-ți jur că, oricât mă condamnă dovada asta, între mine și Archie nu s-a întâmplat nimic necuviincios.

– Și eu care credeam că voi doi nu vă suportați, a chicotit ea mohorâtă. Ei bine, mulți poeți deștepți au spus că există o graniță foarte fină între dragoste și ură. Se pare că e adevărat în ce-i privește pe soțul și pe sora mea. Dumnezeule, cât să fi râs voi de prostia mea!

– Niciodată! Tot ce mi-am dorit a fost ca Archie să se căsătorească cu tine!

– Din milă!

Aurelia a amenințat-o. Flora s-a retras de lângă pat.

– Poate a vrut să se căsătorească cu tine în tot acel timp, dar tu l-ai implorat să nu o facă după ce m-ai văzut tulburată la Londra. Ei bine, dragă soră? Tu ai aranjat cu el să-ți alini sentimentul de vinovăție?

Cuvintele ei au rămas în aer. Flora a încremenit la veninul, dar și la adevărul pe care i le arunca sora ei.

– Am înțeles.

Aurelia a dat din cap și i-au dat lacrimile.

– Ei bine, nu pot să-ți mulțumesc pentru asta. M-ai condamnat la o viață nefericită, în care sunt căsătorită cu un bărbat pe care îl iubesc, dar care nu mă poate iubi. Iar acum sunt însărcinată cu copilul lui și nu mai are nici unul din noi nici o scăpare. Flora, ce mi-ai făcut? Și ce ți-am făcut eu ție vreodată ca să merit o asemenea cruzime din partea ta?

Aurelia clătina capul disperată.

– Aș prefera să mor.

Nu a mai putut continua și a izbucnit în plâns. Flora a dat s-o mângâie, dar Aurelia i-a dat agresiv peste mână.

– Te rog, Aurelia, îți repet că nu am intenționat să se întâmple nimic din toate astea. Aș face orice să nu te văd rănită. O să plec, chiar dacă între mine și Archie nu e nimic.

– Soțul meu te ținea de mână în grădină chiar azi! a șuierat ea printre dinți. Să nu îndrăznești să mă minți în continuare! Mă tratezi ca pe un copil când sunt femeie măritată cu un copil pe drum! Și știi ce-i mai rău? Nu relația pe care ai avut-o cu soțul meu – oricare ar fi fost aceea –, ci faptul că în tine am avut mai multă încredere decât în oricine pe lumea asta! Am crezut că mă iubești, că îmi

vrei binele! Te-am admirat din ziua în care m-am născut. Nu mi-am pierdut doar soțul, dacă l-am avut vreodată, ci și sora iubită!

– Te rog, Aurelia, gândește-te la starea ta! a implorat-o Flora, văzând că devenea isterică.

– Te-ai gândit la starea mea când îl țineai de mână pe soțul meu azi în grădină?

– El m-a luat de mână, nu l-am putut opri...

– Nu da vina pe el! Te-am văzut cum ai rămas mai mult decât era necesar și te uitai îndrăgostită în ochii lui!

Flora s-a întors și s-a îndreptat spre taburetul de la masa de toaletă, simțind că se prăbușea dacă nu se așeza. O vreme, cele două surori nu și-au mai adresat nici un cuvânt.

– Numai să te rănesc nu mi-am dorit, Aurelia! Îmi asum întreaga responsabilitate pentru comportamentul meu rușinos și nu mi-o voi ierta niciodată.

– Păi, să nu te ierți! Întrebare e, eu ce naiba fac acum?

– Îți înțeleg suferința și durerea, dar îți jur că Archie ține foarte mult la tine!

– Dar pe tine te iubește pasional! Poate ar trebui să-l împărțim, la fel cum binefăcătoarea ta îl împarte pe rege cu biata regină! Poate îi poți fi amantă, iar eu doar să-i nasc copiii, ți-ar conveni asta?

Flora s-a ridicat tremurând toată.

– O să plec mâine-dimineață. Chiar dacă nu mă crezi, știu că tu și Archie veți avea o căsnicie fericită și plină de succes! Îi voi spune....

– Nu vei face așa ceva! Măcar atât, îmi vei promite că nu vei mai vorbi niciodată cu soțul meu și nu-l vei contacta în nici un fel! Ca să avem orice șansă la un viitor împreună, nu trebuie să afle despre această discuție. Îi voi spune că ai fost chemată la Londra.

– Nu vei veni la nunta mea?

– Nu. Voi pretexta că sarcina mă ține indispusă. Și voi profita de o vagă alinare că te vei simți aproape la fel de nefericită ca și mine, într-o căsătorie cu un bărbat pe care nu-l poți iubi și care, sincer, este de neiubit.

– Vrei să spui că nu dorești să mă mai vezi vreodată?

– Niciodată. Nu mai ești sora mea, a răspuns Aurelia hotărât.

A urmat tăcerea și Flora s-a ridicat.

– Pot spune sau face ceva ca să-mi ispășesc pedeapsa?

– Nu. Pleacă, te rog! Adio, Flora!

– O să mă gândesc la tine tot restul vieții, zi de zi, și nu mă voi ierta niciodată pentru felul în care te-am rănit. Adio, dragă Aurelia!

Flora, cu ochii plini de lacrimile prea vinovate să curgă, s-a mai uitat o dată la sora ei, ca pentru a-i reține pe veci imaginea și a părăsit încăperea.

Capitolul 30

– Dumnezeule! Nu te așteptam așa curând, domnișoară Flora! a comentat Nannie când a văzut-o intrând în camera de zi a copiilor din Piața Portman.

– Trebuie să fac probe pentru rochie și trusou, a mințit Flora.

– Cred că-ți lipsesc luminile strălucitoare ale Londrei, nu-i așa? Și ce mai tânjeai după casa de la țară... Ai devenit fată de oraș! a râs Nannie.

– Doamna Keppel și fetele sunt sus?

– Nu, nu s-au întors din Franța încă. Trebuie să vină săptămâna viitoare. A tăcut și a evaluat-o pe Flora. Te simți bine, domnișoară? Nu pari în apele dumitale.

În următoarele zile, Flora s-a bucurat de liniștea casei goale, în care putea fi nefericită în voie. Făcea plimbări lungi prin parcurile Londrei, în care primăvara se arăta repede, în speranța că natura o va alina, dar în schimb nu făcea decât să-i amintească de Archie și, imediat după aceea, de Aurelia. În timp ce mergea hotărâtă și disperată să se extenueze ca să-i poată amorți mintea în somn, gândul de a pierde cea mai iubită persoană din lume o răvășea. Nu se mai putea odihni ori mânca. Vina ei nu cunoștea limită și se pregătea de nunta cu un bărbat care o scârbea. Astfel, Flora își vedea pedeapsa în condamnarea la nefericire pe care i-o dăduse viața.

***

Cu aproximativ trei săptămâni înainte de nuntă, doamna Keppel și fetele s-au întors din Franța.

– Draga mea, ce-ai slăbit! a exclamat doamna Keppel, în timp ce luau ceaiul în salon. Probabil din cauza stresului că urmează nunta. Îmi amintesc că și eu am pierdut doi centimetri din talie înainte să mă mărit cu George.

– Cum se mai simte regele? a schimbat Flora subiectul.

– Și-a revenit mult după ce ai plecat, dar este foarte tensionat din cauza presiunilor pe care le face guvernul, care e hotărât să-și bage coada – ba nu, să-l șantajeze – ca să îl convingă să schimbe constituția într-un fel în care el nu-și dorește. Mă bucur că a fost plecat în străinătate și, cel puțin, s-a distanțat de toate. Nu mă îndoiesc că stresul i-a afectat sănătatea, ca să nu mai vorbim de starea mentală. Nu e puternic, așa cum ai observat la Biarritz. Mi-e tare milă de el, bietul! E un rege mult mai bun și mai bărbat decât crede lumea despre el.

Flora a plecat mai târziu din salon, cu gândul că nici doamna Keppel nu era în apele ei și se întreba care erau secretele ei.

În următoarele două săptămâni, în timp ce aștepta cu groază ziua infernală, Flora a fost recunoscătoare că avea treabă. Participase la ultimele probe de rochie la Worth, împreună cu cele șapte domnișoare de onoare, unde i-a explicat lui Daphne că Aurelia nu putea veni, din cauza sarcinii. Violet auzise conversația și o căutase mai târziu acasă.

– Flora, îmi pare foarte rău să aud că *votre sœur*[35] nu poate să-ți fie domnișoară de onoare!

Ultimul obicei al lui Violet de a presăra franțuzisme în discursul ei irita întreaga casă și Flora a zâmbit amar.

– Mulțumesc.

– Aș vrea să spun că, având în vedere că acum sunt cea mai în vârstă dintre domnișoarele tale, dacă vrei pot să preiau rolul de domnișoară de onoare principală, aș fi onorată.

– E foarte amabil din partea ta, Violet și sunt sigură că voi avea nevoie de ajutorul tău! Am probat diadema pe care o voi purta la nuntă și nu știu cum îi voi

suporta greutatea, a spus Flora, emoționată de propunerea ei.

Violet s-a așezat pe patul Florei și a urmărit-o în timp ce se pregătea pentru cină.

– Flora?

– Da, Violet?

– Pot să fiu sinceră cu tine?

– Depinde.

– Ei bine, să nu zici că-s nepoliticoasă, dar arăți *misérable*[36] în momentul ăsta. Nu e ce-ți dorești?

– Ba da, dar ca orice fată, sunt agitată înainte de nuntă.

– Îl iubești pe Freddie?

Ceva din sinceritatea lui Violet merita un răspuns onest.

– Nu-l cunosc destul de bine cât să-l iubesc. Dar probabil că îl voi iubi în timp.

– Eu cred că pur și simplu voi refuza să mă mărit. Prefer să rămân nemăritată decât să mă căsătoresc cu cineva pe care nu-l iubesc. Toată lumea zice că o să mă răzgândesc, dar eu știu că nu. Nu ca Vita... Expresia lui Violet s-a întunecat. O dezertoare!

– Cum adică?

– Vara asta își face debutul și nu vorbește decât despre noile ei rochii și despre tinerii care deja o caută la Knole. Și după toate câte mi-a spus...

– Oamenii se schimbă, Violet! Uneori lumea nu poate fi cum ne dorim.

– Când eram mai tânără, credeam în basme, tu nu?

– Ca orice copil.

– Poate pentru mine lucrurile stau altfel. Am crescut cu o mamă care poartă diademă și își petrece vacanțele cu regele Angliei. Întotdeauna am fost tratată ca o prințesă. De ce aș crește și aș vedea lucrurile altfel? Pur și simplu... Violet a suspinat și s-a întins teatral, înainte să continue: ... vreau să fiu cu omul pe care-l iubesc. E greșit?

– Nu. Flora a înghițit în sec. Sau cel puțin, nu e greșit să-ți dorești asta. Dacă se întâmplă sau nu, e altă poveste.

– Și nu un basm.

Violet s-a ridicat în șezut și și-a coborât picioarele din pat.

– Poate nu toată lumea merită un final fericit, a răspuns Flora, mai mult sieși.

– Mda... a îngăimat Violet, în timp ce se ridica și traversa camera. Eu merit.

Și cu asta, a ieșit din cameră și Flora s-a întors cu gândul la perioada în care era o copilă la Esthwaite, care crezuse și ea în basme.

***

Într-o zi ploioasă de la începutul lunii mai, Flora a fost chemată în salonul doamnei Keppel.

– Te rog să ne lași singure, s-a răstit doamna Keppel la servitoare. Să nu cumva să fim deranjate.

Speriată, Mabel a ieșit repede din cameră și Flora se întreba ce se întâmplase. Nu o văzuse niciodată pe doamna Keppel altfel decât politicoasă cu personalul ei.

– Te rog, ia loc!

Flora s-a supus și doamna Keppel s-a dus spre șemineu, a luat vătraiul din suportul său și a atacat cărbunii încinși cu răutate.

– E frig, cu toate că e mai, nu zici? Iar regele, din ce mi se spune, a răcit din nou. Totuși, ghici unde cinează în seara asta! Acasă la femeia kaiser! Se duce să joace bridge cu *ea*, când abia s-a întors la Londra! Ce vede la ea, numai Dumnezeu știe! Iartă-mă, Flora, a spus doamna Keppel, în timp ce se așeza. Poate nu se cade să-ți vorbesc despre grijile mele, dar cui să spun?

Flora habar nu avea cine era „femeia kaiser“, dar presupunea că poate doamna Keppel nu era singura „prietenă“ a regelui.

– Pot să vă torn un sherry? s-a oferit ea, penibil.

– Poate mai bine un brandy. Ca și regele, am cam răcit. În mod normal pleca din Franța direct în croaziera mediteraneană. Dar având în vedere actuala criză politică, a trebuit să se întoarcă acasă mai devreme, ca aceia care doresc să îl critice să nu o facă în absența lui. Și soția lui unde e? L-a lăsat în urmă și se plimbă cu vaporul prin insulele grecești! Chiar nu există nici o femeie căreia să-i pese cu adevărat de bietul om?

Flora i-a întins paharul cerut și doamna Keppel l-a luat cu o mână tremurândă.

– Mulțumesc, draga mea! Iartă-mă că îmi dezvălui sentimentele!

– Nu cred că grija dumneavoastră față de bunăstarea regelui necesită iertare.

– Toată lumea în orașul ăsta a stat cu sabia deasupra capului meu din cauza relației pe care o am cu Bertie, dar nu din egoism o am. Ci pentru că îl iubesc pe omul ăsta. E o crimă?

– Nu, nu cred.

– Da, a făcut greșeli, a continuat doamna Keppel, punând paharul jos, dar când îți spune mama că nu se cade să calci pe pământul pe care a călcat tatăl tău și apoi ți se neagă locul de drept ca rege din cauză că ea nu are încredere să-i ia locul, ce-i rămâne acelui copil ca moștenire, mai ales prințului de Wales? Ce era să facă în toți anii ăștia în care nu a făcut nimic, ci doar a așteptat să-și asume în mod natural rolul? Și toate din cauza dragostei ei oarbe pentru acest tată „perfect" al lui. Dă-mi voie să-ți spun, Flora, nici o ființă umană nu e perfectă. Bertie a suferit foarte mult din cauza acestui dispreț constant al ei față de el.

Flora s-a șocat să audă diatriba doamnei Keppel. Se născuse în timpul domniei reginei Victoria, cea mai puternică suverană a creștinătății, însăși esența maternității, cu familia ei enormă și soțul ei iubitor. Ceea ce spunea doamna Keppel era opusul imaginii de Madonă pe care Flora o avea despre fosta regină, imagine pe care nu o putea ingera.

– Iar acum, după ce s-a consumat să dovedească lumii că *poate* fi un rege bun, e extenuat și îl lasă sănătatea repede. Flora... – doamna Keppel a luat-o de mână, cu degetele reci – mă tem pentru viața lui. Chiar mă tem.

– Dar sunt destui oameni care să aibă grijă de el la palat, nu?

– Ai să te miri! Bertie e înconjurat de femei și de bărbați slabi, care fac tot ce vrea el, care trăiesc ca să-i facă pe plac lui sau oricui stă pe tron. Ca să fii apropiatul unui suveran înseamnă să înveți că, în ciuda numeroșilor oameni cărora pare să le pese, în realitate e poziția în care te simți cel mai singur om din lume.

***

A doua seară, când ieșea din casă, Flora a surprins-o pe doamna Keppel prin fereastra camerei copiilor. La fiecare pas agitat pe care-l făcea, îi tremurau penele prinse la pălăria mare din catifea. Violet a venit lângă ea la fereastră, cu Panteră în brațe.

– Mama s-a purtat foarte ciudat în ultimul timp. Iar nu se simte regișorul bine?

Flora a păstrat un ton calm.

– Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic.

Flora nu a văzut-o deloc pe doamna Keppel a doua zi. Fie era plecată, fie stătea în apartamentul ei. Spera doar că regele nu avea un nou atac de bronșită, precum cel pe care-l îndurase la Biarritz.

A doua zi a coborât cu Sonia, ca să se ducă în parcul din fața casei, să se bucure de soarele lui mai și să deseneze nemțișorii care înmugureau. În holul de la intrare, s-a întâlnit cu doamna Keppel.

– Cum se simte? a șoptit ea, în timp ce se îndreptau împreună spre ieșire.

– Doctorul Reid spune că deloc bine. I se administrează oxigen și a cerut să fiu chemată. Regina e încă plecată.

S-a urcat în cupeu, iar Sonia și Flora și-au văzut de drum. La cinci și jumătate, Flora a văzut cupeul oprind în fața casei. Doamna Keppel a coborât. Mai târziu, când Flora s-a dus la cină, l-a găsit numai pe domnul George la masă. El a salutat-o cu un zâmbet obosit când s-a așezat ea la masă.

– Mi-e teamă că doamna Keppel e indispusă astă-seară și va mânca în camera ei, i-a explicat el. Bănuiesc că ai aflat că regele nu se simte bine.

– Da.

– Au pus un anunț în fața Palatului Buckingham, care spune că „Maiestatea Sa suferă de o stare care creează anxietate". Soția mea a fost la el în vizită astăzi și confirmă gravitatea stării regelui. Slavă Domnului, regina s-a întors din croazieră și acum se află la palat.

– Tot ce putem face e să ne rugăm, am spus eu în cele din urmă.

– Da, a încuviințat cu tristețe domnul George. Exact asta mi-a spus și soția mea astă-seară.

***

– Domnișoară Flora, dormi?

Flora s-a trezit brusc, neștiind nici ce oră era.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, când a văzut-o pe Barny în cadrul ușii sale.

– Doamna Keppel e isterică! Dacă ați putea merge la ea...

– Desigur. Unde e?

– În budoarul ei. Vedeți dacă o puteți liniști.

De fapt, Flora știa deja unde se afla doamna Keppel, căci plânsetele ei jalnice care răsunau din spatele ușii ar fi ghidat-o oricum. Era inutil să mai bată, dar tot a făcut-o înainte să intre.

Doamna Keppel se fâțâia prin cameră în cămașă de noapte, cu halatul de mătase deasupra. Părul ei castaniu îi cădea sălbatic pe umeri și oglindea starea în care se afla.

– Ce e? Regele?

– Nu.

Doamna Keppel s-a oprit să vadă cine întreba, și-a dat seama că era Flora și a continuat, în timp ce ea închidea ușa în urma ei.

– Regina! A venit aseară acasă, după ce a fost plecată de lângă Bertie toate săptămânile astea în care el a fost bolnav și m-a alungat de la palat! Acum nu am voie să-l văd pe patul de moarte! Cum e posibil așa ceva? Cum se poate?

Doamna Keppel s-a prăvălit grămadă pe covor și a hohotit. Flora s-a dus și a îngenuncheat lângă ea. În cele din urmă, doamna Keppel s-a calmat și a reușit să articuleze din nou.

– Flora, îl iubesc! Și el mă iubește! Și are nevoie de mine! Știu că vrea să-i fiu alături!

Doamna Keppel a căutat în buzunarul halatului și a scos o scrisoare, pe care a despăturit-o.

– Uite, a spus ea, împungând cu degetul arătător, citește!

Supusă, Flora, a luat scrisoarea din mâinile ei tremurânde.

Draga mea doamnă George,

În cazul în care mă îmbolnăvesc grav, sper că vei veni să mă înveselești, dar dacă starea mea va fi atât de gravă încât să nu îmi mai revin, sper că tot vei veni să mă vezi, ca să pot să-mi iau rămas-bun și să-ți mulțumesc pentru toată bunătatea și prietenia ta de care m-am bucurat. Sunt convins că toți cei care țin la mine îmi vor îndeplini dorințele exprimate în aceste rânduri.

– Înțeleg, a spus Flora încet.

– Ce să fac?

– Ei bine, cred că el este regele și dumneavoastră sunteți unul dintre supușii săi. Iar scrisoarea asta vă cere să mergeți la el.

– Dar cum să-i arăt reginei? Soția lui? Ar fi oare nedemn să mă folosesc de scrisoare ca să implor să fiu în prezența unui bărbat care mai are de trăit doar câteva ore, ca să-mi pot lua rămas-bun? Vreau... doar... să-mi iau rămas-bun.

Dacă Flora a simțit vreodată povara lumii pe umerii ei, atunci acela a fost momentul. Nu era treaba ei să o sfătuiască pe amanta regelui să fugă la patul morții lui și să ignore neplăcerea cauzată reginei. Se putea pune doar în poziția unei femei care iubea un bărbat și care voia să-l vadă înainte de moarte.

– Cred, a spus Flora după ce a tras adânc aer în piept, că eu m-aș duce la palat. Da, așa aș face, a reiterat. Doar pentru că, chiar dacă nu vi se va permite să-l vedeți pe rege, veți ști pe veci că ați făcut cum v-a cerut suveranul. Da. Flora s-a uitat în ochii doamnei Keppel. Asta aș face.

– Dizidenții mei de la palat mă vor urî cu atât mai mult pentru asta.

– Poate. Dar nu și el.

– Dumnezeu știe ce se va întâmpla cu mine după moartea lui... Nici nu îndrăznesc să mă gândesc.

– Încă nu a murit.

– Draga mea Flora! Doamna Keppel și-a ridicat brațele tremurânde spre ea. Ești o bucurie pentru mine! Și pentru rege! A luat-o în brațe și a ținut-o strâns. Îi voi transmite dragostea ta.

– Vă rog! Îmi este foarte drag.

– Și tu lui. Doamna Keppel și-a șters lacrimile și s-a ridicat de pe jos. Mă voi duce la palat și dacă nu mă lasă să-mi văd iubirea, atunci asta e! Dar cel puțin am încercat. Mulțumesc, Flora! Poți s-o trimiți pe Barny să mă ajute să mă îmbrac? Nu trebuie să port negru – s-a cutremurat ea –, ci o culoare veselă care să-i provoace bucurie.

– Desigur. Succes!

Flora a ieșit din cameră.

***

Restul zilei, locuitorii din Piața Portman au stat de veghe, în așteptarea doamnei Keppel. Nannie aducea frecvent vești despre starea regelui, pe care le primea de la doamna Stacey, care le prelua pe stradă de la negustorii care livrau mâncare la ușa bucătăriei lor.

În camera de zi a copiilor, Sonia a venit să stea lângă Flora.

– Crezi că regișorul pleacă în rai azi? Toți servitorii spun că o să moară.

– Dacă moare, sigur în rai se duce, i-a răspuns Flora. E un om foarte bun.

– Știu că unii se tem de el, dar cu mine mereu s-a jucat. Făceam împreună curse cu bucățele de pâine prăjită pe pantalonii lui și se murdărea tot de unt. E bun, dar câinele lui nu-mi place și tot cred că regișorul o să prindă aripi și o să se ducă să trăiască cu Dumnezeu pe un nor. În fond, și El tot rege e.

– Da, așa e, a confirmat Flora, în timp ce Sonia se ghemuia în ea și-și sugea degetul.

S-a lăsat amurgul când Flora a auzit cupeul oprind în fața casei, sub fereastră și a văzut o siluetă mai mult adusă pe brațe înăuntru. A gonit pe scări și s-a aplecat peste balustradă, străduindu-se să audă vocea doamnei Keppel. Nu a auzit însă decât liniștea.

– Domnul și doamna Keppel vor cina în apartamentul lor, domnișoară Flora! Dumitale îți aducem o tavă în cameră, a spus doamna Stacey, care purta deja doliu.

Poate întotdeauna a purtat negru și nu am observat, s-a gândit Flora.

La miezul nopții, zăcea încă trează și cu urechile ciulite la clopotele bisericii, care băteau la miezul nopții prevestitor. Curând după ora unu, clopotele s-au tânguit în toată Londra.

***

– S-a dus, Dumnezeu să-l aibă în pază, Dumnezeu să-l binecuvânteze pe rege!

Așa a întâmpinat-o Nannie pe Flora dimineață, când a intrat pe coridorul copiilor.

– Fetele sunt de neconsolat. Poate vrei să intri să vorbești cu ele.

– Sigur.

Flora a intrat în camera fetelor și le-a găsit ghemuite pe un singur fotoliu, cu Panteră peste ele.

– Of, Flora! A murit regișorul azi-noapte! Nu e îngrozitor? plângea Sonia.

– Da, e foarte trist.

– Ce se face mama acum? Nu o să mai mergem niciodată la Biarritz și nu va fi niciodată regină, a comentat Violet.

– Regișorul va rămâne pe veci rege și mama voastră va fi mereu regină, le-a mângâiat Flora, în timp ce se apropia de ele.

Fetele au îmbrățișat-o.

– Se adună cu miile la palat, dar și la ușa noastră, a spus Nannie, care stătea la geam și se uita în stradă. Vor să le spună ceva, dar ce poate spune? Doamna Keppel era regina poporului, dar, desigur, ea nu e aici.

– Unde e? a întrebat Flora.

– A plecat cu domnul George la familia James, pe strada Grafton, a răspuns Nannie încet. Mergem și noi curând acolo. Tu stai cu copiii, eu mă duc să fac bagajele.

Flora a încuviințat.

– Vreau la mama, a plâns Sonia pe umărul Florei. De ce a plecat cu *papa* și ne-a lăsat?

– Când sunt triști, oamenii vor să fie lăsați în pace.

– Atunci de ce nu putem trage obloanele și să fim triste aici?

– Poate îi e greu să suporte zgomotul mulțimii de afară, draga mea! i-a explicat, în timp ce-i mângâia părul Soniei.

Violet s-a îndepărtat de Flora și s-a ridicat.

– De ce s-au dus la familia James? E cea mai îngrozitoare casă și ei sunt cei mai îngrozitori oameni. Violet și-a țuguiat buzele, în timp ce privea mulțimea din fața casei lor. De ce fac atâta zgomot? De ce nu ne lasă în pace?

– Și ei jelesc și vor să fie aproape de regișor.

– Aș vrea să mă alătur celor de la palat, să fiu invizibilă și să-l jelesc acolo.

– Sunteți cine sunteți și nu putem face nimic în privința asta. Nannie face bagajele acum, iar voi trebuie să fiți mature și curajoase, așa cum și-ar dori regișorul.

– O să încercăm, dar încă nu ne-am maturizat, Flora, suntem doar niște *enfants*[37], a spus Violet trufaș, ieșind ca o furtună din camera lor.

Flora a ieșit și ea, ca s-o caute pe Nannie.

– Știți cumva dacă eu am vreun ordin? Vin cu dumneavoastră?

– Doamna Keppel nu a menționat nimic, domnișoară Flora! Eu am primit instrucțiuni doar să duc copiii și pe Moiselle în strada Grafton.

– Am înțeles.

– Ei bine, într-o săptămână vei fi măritată. Poate s-a gândit că vrei să stai cu sora ta sau cu familia logodnicului tău.

– Da, desigur.

– Se încheie o epocă, domnișoară Flora! Nannie a clătinat din cap și a oftat din rărunchi. După ziua de azi, nimic nu va mai fi la fel pentru noi.

Pe holul de la intrare, Flora le-a făcut fetelor cu mâna, în timp ce le privea, cu lacrimi în ochi, cum se urcau în cupeu, alături de Nannie și de Moiselle. Reporterii și curioșii erau ținuți deoparte de către poliție. Domnul Rolfe a închis portiera și Flora îi privea pe spectatorii în doliu ca pe niște vulturi. În timp ce urca treptele, se întreba dacă avea să mai vadă familia Keppel vreodată.

Din camera ei, casa părea straniu de mută. Flora a scris o telegramă pentru Freddie, ca să-l întrebe dacă era convenabil ca ea să sosească a doua zi la Selbourne, apoi i-a înmânat-o domnului Rolfe ca s-o trimită. Știa că la High Weald nu se putea refugia.

După ce și-a strâns lucrurile în cutii și valize, s-a dus în nou la fereastră și a observat că mulțimea începea să se risipească. În vreme ce se lăsa noaptea, strada amuțea și mai tare, *ca un cavou*, își spunea ea. Încerca să nu se simtă rănită și abandonată. În fond, așa cum spusese Nannie, doamna Keppel presupusese mai mult ca sigur că Flora avea cel puțin două sanctuare în care se putea refugia – asta dacă dedicase vreun gând în acest sens, având în vedere suferința pe care o încerca.

Flora a deschis fereastra și s-a așezat pe pervaz, cu Panteră în brațe, uitându-se la cerul senin al nopții.

– Adio, dragă rege! Și Domnul să te aibă în pază! a urat ea stelelor de pe cer.

Capitolul 31

– Aveți un musafir, domnișoară Flora! a anunțat Peggie, când a intrat în camera Florei.

– Cine?

– Contesa de Winchester. Am condus-o în salonul de la parter și i-am oferit ceai.

– Mulțumesc.

Flora se simțea ușurată că îi răspunsese contesa la telegramă la doar o zi după ce o trimisese, cu toate că era mirată că Daphne venise până aici în persoană. A coborât și a deschis ușa salonului, unde a găsit-o pe Daphne pe șezlong, îmbrăcată cu o rochie neagră din catifea, foarte somptuoasă, cu safire negre pe o diadema prinsă în părul grizonant.

– Draga mea Flora, îmi pare foarte rău pentru pierderea ta!

Daphne s-a ridicat și a luat-o în brațe pe Flora.

– Nu e neapărat pierderea mea, ci a țării mai degrabă și a lumii.

– Ei bine, cu toții am pierdut, a spus Daphne.

Ca o gazdă adevărată, a invitat-o pe Flora să șadă.

– Ce tragedie, nu-i așa? Și în cea mai proastă perioadă.

– Probabil că nu există o perioadă bună în care să-l pierdem pe regele Angliei.

– Desigur, dar acum nunta nu mai poate avea loc săptămâna viitoare. Orice formă de celebrare va fi văzută ca o ofensă adusă regelui.

– Înțeleg că va trebui amânată.

– Da, sunt sigură. Mai ales în... condițiile date.

Flora nu prea înțelegea comentariul ei evident înțepător, dar i-a răspuns chiar și-așa:

– Bănuiesc că ați primit telegrama mea. Familia Keppel a părăsit casa și simt că nu are rost să mai stau aici. Speram să pot veni și să locuiesc la Selbourne, până când ne căsătorim eu și Freddie.

– Dar poți locui la sora ta în Kent!

– Nu ar fi... convenabil.

Daphne s-a uitat cu atenție la ea.

– Serios? Credeam că draga de Aurelia se baza pe compania ta.

– Da, așa este, am fost întotdeauna apropiate... Flora căuta o explicație potrivită, dar nu o găsea. Nu pot rămâne acolo și cu asta, basta.

– Înțeleg.

S-a lăsat tăcerea.

– Draga mea, a suspinat în cele din urmă Daphne. Având în vedere cum stau lucrurile după moartea regelui, trebuie să te anunț că nunta nu va mai avea loc niciodată. Sunt sigură că înțelegi.

Flora s-a uitat nedumerită la Daphne.

– S-a anulat?

– Da.

– Îmi puteți spune de ce?

Daphne nu s-a grăbit să-și adune gândurile înainte să deschidă gura.

– Pot să-ți pun niște ceai?

– Nu, mulțumesc. Vă implor să-mi spuneți de ce nu va mai avea loc căsătoria mea cu Freddie. Înțeleg că trebuie amânată, dar...

– Din cauză că ești cine ești, draga mea! Nu mă îndoiesc că înțelegi asta, într-un moment în care toată lumea plânge alături de regină pentru pierderea ei cumplită. Nu ar fi potrivit, nu?

– Ah, a exclamat Flora când i-a picat fisa, din cauza doamnei Keppel.

– Da, și asta.

– Înțeleg.

– Nu prea cred, draga mea, dar în ce mă privește, tot ce pot spune este că mă doare această turnură neașteptată a evenimentelor. Credeam că îi poți oferi lui Freddie stabilitatea de care avea nevoie și abia așteptam să te primim în casa noastră. Dar, având în vedere felul în care s-au schimbat lucrurile, soțul meu nu poate sprijini nici o uniune între tine și moștenitorul lui. După cum știi, femeile pot face numai ce le cer soții lor. Bun, te rog să nu te amărăști acum, draga mea! Pur și simplu așa s-a întâmplat și nu e vina ta.

Flora nu a mai spus nimic, ci doar se simțea ca o frunză în vânt, lipsită complet de control asupra destinului ei.

– Poate poți să te întorci în Scoția și să stai cu părinții tăi, dacă nu poți locui cu sora ta, i-a sugerat Daphne.

– Poate, da.

– Ei bine, atunci, nu prea cred că a mai rămas ceva de spus. Te asigur că Freddie este devastat, ca noi toți, dar își va reveni cu certitudine, ca și tine. Daphne s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. La revedere, draga mea, fii binecuvântată!

Flora a rămas încremenită pe scaun o vreme după ce a plecat Daphne. Era amorțită, nu simțea nici un soi de ușurare că scăpase brusc de căsătorie, nici teamă că nu avea unde se duce. Viața ei părea că începuse și se terminase în casa asta.

– Ori poate că s-a încheiat și apoi a început, a murmurat ea, încercând să se separe de suferința provocată de moartea regelui, de brusca plecare a familiei Keppel și de șocul viitorului ei care tocmai ce încremenise.

Se lăsa amurgul, un amurg pe care regele nu avea să-l mai vadă. Străzile amuțiseră mormântal, de parcă întregul oraș stătea și jelea în case plecarea monarhului lor. Rezemată de scaun, a lăsat o lacrimă să-i cadă pe obraz, în vreme ce și-l amintea în chiar această casă, o prezență impozantă cu chef de viață. Probabil că a adormit, căci a trezit-o sunetul clopoțelului brusc și a deschis ochii. Era întuneric. A căutat în beznă ușa salonului, a deschis-o ușor și a ciulit urechile prin crăpătură, de unde le-a auzit pe doamna Stacey și pe Peggie urcând scările.

– Mergi și vezi dacă domnișoara Flora e în camera ei și eu aprind lumina în salon. Trebuie să știm când are de gând să plece, fiindcă domnul George a trimis un mesager mai devreme și mi-a cerut să pregătesc casa, care nu va mai fi locuită până se hotărăsc ce să facă. Am trimis pajul în pod să coboare cearceafurile pentru mobilă.

– În locul ei, aș pleca cât mai repede din Londra. Din respect pentru regină, dacă nu de altceva.

– Nici măcar nu cred că știe, a răspuns doamna Stacey.

– Păi, dacă nu știe, ar cam trebui. Toată Londra pare să fi aflat, a șuierat Peggie.

– Vezi-ți de treabă! Vezi dacă e sus și eu aprind luminile.

Flora s-a retras de lângă ușă în clipa în care intra doamna Stacey, care a chițăit de spaimă să dea ochii cu ea. Flora stătea în beznă, chiar în fața ei.

– Doamne, domnișoară Flora! M-ai speriat!

– Scuzele mele, a spus Flora, în timp ce doamna Stacey aprindea luminile.

– Ai un oaspete. Îl voi trimite sus și o voi chema pe Mabel să vină să facă focul. S-a făcut cam frig aici.

– Cine e?

– Sir Ernest Cassel, domnișoară Flora!

Doamna Stacey a ieșit și Flora s-a îndreptat spre oglinda mare și aurită, care atârna deasupra șemineului, ca să-și aranjeze părul. Se întreba de ce naiba o vizita Sir Ernest ori, în aceeași ordine de idei, la ce se referea Peggie când spunea că ar trebui să plece din Londra de dragul reginei. Bănuia că avea reputația pătată din cauza relației cu doamna Keppel.

– Bună seara, dragă domnișoară MacNichol!

Sir Ernest Cassel a intrat în salon și a venit să-i sărute mâna. Avea ochii roșii, în contrast cu tenul palid.

– Vă rog, Sir Ernest, luați loc!

– Mulțumesc. Îmi pare rău că vin pe nepusă masă în timpul doliului. Este, într-adevăr, o zi înfiorătoare pentru toți cei care l-am cunoscut și iubit pe rege. Și, desigur, pentru supușii lui. S-ar minuna și s-ar bucura să vadă câtă lume din imperiul lui iubit îl plânge. Mulțimea stă în continuare de veghe la porțile Palatului Buckingham. Și regele credea că nu va putea călca niciodată pe urmele mamei sau tatălui său... A înghițit în sec, înainte să continue. Este un tribut potrivit.

– Pot să vă întreb care este scopul vizitei, sir? Doamna Keppel nu se mai află la această reședință.

– Știu asta. I-am făcut o vizită la adresa din strada Grafton, pentru a-i oferi personal condoleanțe, ei și familiei sale. Era indispusă, iar Sonia mi-a spus că mama ei era înnebunită de durere și că nu voia să-și vadă nici măcar fiicele.

– L-a iubit foarte mult.

– Așa cred, da. De asemenea, sincer să fiu, domnișoară MacNichol, poate și pentru ea plânge. „Domnia“ ei s-a încheiat odată cu cea a regelui.

– Trăiește un moment dificil.

– Ca și fiicele ei. Cu toate că, așa cum o cunosc, sunt sigur că doamna Keppel își va reveni, dar în clipa asta este normal să își dorească singurătatea.

– Aveți idee dacă a reușit să fie primită de rege înainte ca el să moară?

– Da. Eram acolo. Întreg episodul a fost unul nefericit. Când l-a văzut pe rege, doamna Keppel a devenit întru totul isterică. Regina a fost nevoită să ceară să fie scoasă din încăpere. Nu a fost un spectacol demn, având în vedere cum o cunoaștem, dar apoi, a suspinat Sir Ernest, ce este demn la moarte? Astfel că, în timp ce mă aflam la reședința din strada Grafton, am cerut să te văd și am aflat cu surprindere că ai rămas aici. Se pare că ai fost cu totul abandonată.

– Ah, sunt sigură că nu a intenționat să facă asta. Așa cum spuneați, doamna Keppel este înnebunită de durere. În cel mai rău caz a uitat, iar în cel mai bun caz, s-a datorat faptului că știa că-mi voi găsi adăpost acasă la sora sau la logodnicul meu.

– Vă admir loialitatea, dar vă asigur că tot ce a făcut doamna Keppel în viața asta a fost gândit cu mare grijă, până la capăt. Poate înțelegi de ce a simțit că este important să se disocieze de dumneata în acest moment.

– Nu, a chicotit Flora. Cu toate că nu sunteți primul care mă vizitează azi. Contesa de Winchester, mama logodnicului meu, vicontele Soames, a sosit în această după-amiază ca să-mi spună că nunta mea de săptămâna viitoare nu a fost doar amânată, din cauza morții regelui, ci cu totul anulată. Pentru totdeauna.

– Atunci regele chiar a fost un om înțelept, căci a prevăzut asta.

– Da? A făcut asta din cauza relației mele cu doamna Keppel?

– Parțial da, dar atât.

– Sir Ernest! S-a ridicat și și-a încălzit mâinile la foc, din ce în ce mai frustrată, mai extenuată și mai îndurerată. De când mi s-a cerut să vin la Londra, cu șapte luni în urmă, ca să locuiesc sub acest acoperiș, am simțit că sunt un pion nevinovat într-un joc ale cărui reguli le cunoaște toată lumea, în afară de mine. Iertați-mă că sunt atât de directă, dar vă implor să-mi spuneți de ce am fost adusă la Londra de la bun început. Aveam numai nouăsprezece ani și veneam dintr-o familie bună, dar nu aristocrată, cu niște părinți care nu aveau bani nici pentru debutul fiicei lor mai mari. Apoi m-am trezit brusc că doamna Keppel era binefăcătoarea mea în cele mai înalte cercuri ale societății și beam ceaiul cu însuși regele! Un viconte m-a cerut de soție, ceea ce presupunea că într-o zi voi deveni contesă, măritată cu un conte și proprietara uneia dintre cele mai mărețe moșii

din întreaga Anglie. Gâfâind de emoție, Flora s-a oprit și s-a întors spre el. Iar acum că a murit regele, doamna Keppel m-a abandonat aici și nu mai urmează să mă mărit. Sincer, nu înțeleg nici un dintre aceste schimbări bruște ale sorții, lucru care mă face să-mi pierd mințile! Simt constant că toată lumea știe ce eu nu știu. Și...

– Domnișoară MacNichol, acum îmi dau seama de ce te descrii ca un pion nevinovat. Ca și restul lumii, am presupus că știi. Te rog, dă-mi voie să torn câte un pahar de brandy pentru amândoi!

– Chiar nu beau brandy.

– Ia-l ca pe un medicament. Vei avea nevoie de el.

Sir Ernest s-a ridicat și s-a dus la tava cu decantoare, în timp ce Flora, jenată de emoțiile pe care le afișase, făcea tot posibilul să se întremeze.

– Poftim, bea, draga mea, te va încălzi!

– Vă rog, Sir Ernest, nu am vrut să vin la Londra inițial și, când mă gândesc, mă bucur foarte tare să fiu eliberată din căsnicia cu un bărbat pe care nu l-aș fi iubit niciodată. Așa că vă rog să nu credeți că mai pot fi tulburată de-acum. Însuși faptul că ați venit la mine în vizită în seara asta, în noaptea morții regelui nostru, îmi confirmă că dețineți toate răspunsurile de care am nevoie.

– Iartă-mă, căci în seara asta, dintre toate, mă emoționezi nespus. Anul trecut, regele mi-a spus că nu era sigur dacă ideea doamnei Keppel de a te aduce să locuiești cu ea la Londra era una bună. Dar apoi, bineînțeles, te-a îndrăgit și, așa cum intenționase doamna Keppel, a îndrăgit-o mai mult și pe ea, pentru faptul că te adusese în viața lui, mai ales într-un moment în care avea zilele numărate. Și știa asta, o, știa! După ce ai fost cu el la Biarritz, m-a chemat și mi-a cerut să-ți fac o provizie, în caz că moare. Mi-a cerut să-ți dau asta.

Sir Ernest a deschis servieta și a scos un plic subțire, pe care i l-a înmânat. Ea l-a luat și a văzut că îi era adresat, cu un scris dezordonat, haotic.

– De asemenea, când am fost aseară la rege, mi-a cerut să iau bani cu mine – o sumă mare – în bancnote. M-am dus la el și am pus banii pe noptiera lui. A încuviințat și mi-a mulțumit, apoi mi-a spus că spera să poată trimite banii acolo unde intenționa. Din păcate, la scurt timp după aceea, a intrat în comă. Unul dintre consilierii săi mi-a dat plicul înapoi, cu sentimentul că nu se cădea ca o

sumă atât de mare să stea lângă patul regelui. Erau aproape zece mii de lire. Știam pentru cine erau banii. Și iată-mă!

S-a întins din nou spre servietă și a scos un pachet învelit în hârtie maro, pe care l-a pus în mâinile tremurânde ale Florei.

– Doar nu vreți să spuneți că banii sunt pentru mine? Nici nu-l cunoșteam bine pe rege. L-am întâlnit de două ori...

– Draga mea fată, mă miră foarte tare că doamna Keppel nu ți-a spus niciodată. Și aș vrea să nu fiu cel a cărui datorie e să-ți spună acum. Sir Ernest a dat paharul pe gât, în timp ce Flora îl privea nerăbdătoare. Domnișoară MacNichol... Flora...

– Da?

– Ești fiica lui.

Flora știa că nu va uita în veci acea propoziție scurtă. În timp ce se uita în noapte, a început să se întrebe de ce nu se gândise mai devreme la asta. Totuși, știa că și dacă s-ar fi gândit, i s-ar fi părut absurd. Acum, în timp ce se uita la plicul din poală ei și la bărbatul care fusese cel mai apropiat consilier al regelui, totul avea sens.

Poate că într-un fel știuse, dar nu-i venise să creadă și nu permisese gândului să rămână la suprafață.

Amanta și fiica nelegitimă...

Hotărând că avea nevoie brusc de brandy, Flora a luat o gură din paharul pe care-l ignorase mai devreme.

– Iertați-mă, domnule, e un șoc! Și nu există nici o dovadă în acest sens?

– Toți cei implicați știu că este adevărat. Mai ales tatăl tău. Adevăratul tău tată, s-a corectat. Trebuie să înțelegi că, după legătura regelui cu mama ta, situația ei neplăcută nu trebuia cunoscută sub nici o formă. Mama ta a căzut de acord să se mărite imediat și să se mute din Londra.

– Motiv pentru care bunicii mei nu au vrut să mă vadă niciodată sau să participe la nunta mea.

– De aceea nu ai avut parte de debut. Nu ar fi fost posibil să fii prezentată la Curte reginei, care știa sigur cine erai.

– Așa este, domnule, de acord! Iar tatăl meu – adică soțul mamei mele – avea motive să nu se uite la mine. Sigur știa.

– Fără îndoială că ai dreptate în privința asta. Dacă te uiți la certificatul de căsătorie al părinților tăi și la certificatul tău de naștere, ai să vezi că există o eroare de trei luni între date.

Flora s-a gândit la scrisoarea pe care o găsise în sertarul tatălui ei.

– Da. Și mai știu că banii s-au plimbat. Cred că tatăl meu vitreg a fost plătit ca să se căsătorească cu mama. A iubit-o pe mama? Regele?

– Iartă-mă, dar nu pot comenta. Sunt sigur însă că tu îi erai dragă.

– Doamna Keppel avea cunoștință despre relația dintre mama și rege?

– Și-au făcut debutul împreună. Erau prietene.

– Întreaga Londră a știut cine eram, a șoptit ea. În afară de mine.

– Cel puțin ți-au crescut șansele, sub patronajul doamnei Keppel.

– Eram și eu parte din curtea „alternativă“ a regelui...

– O curte de care regele se bucura.

– De ce m-a adus doamna Keppel la Londra?

– Din nou, nu pot spune sigur dacă dorea să te prezinte tatălui tău de dragul tău sau al lui. Sau, de fapt, să beneficieze chiar ea și să câștige patronajul regelui. Oricum, lucrurile s-au întâmplat ca atare, iar regele mi-a mărturisit de mai multe ori că se bucura de compania ta. Și, într-adevăr, i se părea că semănați în multe feluri. Apariția ta în viața lui l-a bucurat nespus, domnișoară MacNichol! Dacă ar mai fi trăit, sunt sigur că ați fi devenit mai apropiați.

– Și astfel, am devenit râvnită de alții pentru că știau că eram fiica regelui și, recent fusesem acceptată de el, chiar dacă eram copil nelegitim, și-a spus ea încet. De-asta voia Freddie să se căsătorească cu mine. Contesa tot vorbea de descendența mea „bună“ și chiar de posibilitatea ca regele să participe la nunta noastră.

– Probabil a avut o influență asupra evenimentelor, da. Dar, desigur, acum că regele a murit și că regina trăiește...

– Iluzia creată de bagheta magică a doamnei Keppel a dispărut ca un vis. Ei bine... a zâmbit Flora, orice-a fost și ce-o să vină, măcar mă bucur că am apucat să petrec niște timp cu el.

– Era mândru de tine, domnișoară MacNichol, dar trebuia să păstreze secretul. Sper că înțelegi.

– Da.

– Iar acum, așa cum ai spus și tu, începe o nouă epocă. Fosta Curte se apropie de final, iar noi, supușii ei, suntem luați de val și trebuie să supraviețuim mai departe. Eu, în numele regelui, sper ca ceea ce se află în plic să îți permită să faci asta. Și îți sugerez să-i folosești fără falsă mândrie. El te vedea ca pe un spirit liber, inocent și nepătat de toate cele ce l-au urmărit pe el de la nașterea sa. Oricare ți-ar fi viitorul, folosește cu înțelepciune moștenirea de care beneficiezi. Așadar, te vei muta la sora ta?

– Nu pot.

– Îți sunt ușile deja închise acolo?

– Da.

Flora nu voia să detalieze.

– Te rog să nu uiți că poziția în care te afli nu e din vina ta. Să nu te simți defel vinovată. Mașinațiunile din jurul tău nu au depins de tine. A fost un accident din naștere. Acesta ți-a fost blestemul și, sper sincer, noua ta bucurie.

– A fost chiar o bucurie să îl cunosc pe rege.

– Domnișoară MacNichol, trebuie să plec acum! După cum îți poți imagina, am multe de făcut, dar știu că erai prima în gândurile regelui când se apropia de moarte.

– Mulțumesc că v-ați făcut timp să mă vizitați.

Flora s-a ridicat și Ernest Cassel a urmat-o.

– Nu-mi mulțumi mie! Mă simt înfiorător că trebuie să plec și să te las singură în casa asta.

– Nu, Sir Ernest, chiar îți mulțumesc. La bine și la rău, mi-ați dat răspunsurile pe care le căutam de când m-am mutat la Londra. Acum că știu, pot să merg mai departe.

– Iar eu voi fi mereu la ordinele dumitale. Dacă dorești să te ajut cu administrarea moștenirii dumitale, nu ezita să mă contactezi. Și dă-mi voie să îți spun că grația cu care ai acceptat toate cele câte ți-am mărturisit în această seară face din tine o mare prințesă. Ești fiica tatălui tău. Noapte bună, domnișoară MacNichol!

Ernest Cassel a făcut o ușoară plecăciune și a ieșit degrabă din salon, iar Flora și-a dat seama că omul nu-și mai putea reține emoția. Cu Panteră alături, a urcat liniștită în camera ei, ca în orice altă zi. Cineva aprinsese lămpile cu gaz și ea s-a așezat pe pat, studiind plicul greoi. O învăluise un sentiment bizar de calm. Ceea ce tocmai aflase nu era cu mult mai surprinzător decât evenimentele din ultimele șapte luni. Acum totul avea sens și piesele se îmbinau ca un puzzle complet.

Apoi a dormit, căci natura s-a îndurat de ea și i-a permis să se odihnească. S-a trezit la primele ore ale zilei, înaintea zorilor. Panteră torcea lângă ea, când a deschis primul plic.

26 aprilie 1909

Draga mea Flora,

(O felicit pe mama ta pentru numele tău, doar știi că sunt subiectiv când vine vorba de Scoția)

După cum vei afla dacă citești ce îți scriu acum, sunt tatăl tău de sânge. Dacă te îndoiești de asta, așa cum te asigur că m-am îndoit și eu înainte ca doamna Keppel să-mi sugereze să te cunosc, nu mai e cazul. Draga mea fată, ai până și nasul meu! Aici te compătimesc, căci nu e atrăgător, dar îți șade nobil pe chip. Mă văd în multe din trăsăturile tale și sincer să fiu, Flora, nu-mi doream asta, cu toate că nu pot nega faptele conceperii tale, confirm că mama ta era neatinsă de altul atunci când am început scurta noastră legătură.

Mai întâi, trebuie să mă ierți pentru felul în care m-am purtat cu ea, și, în consecință, cu tine. Sper să poți înțelege situația în care m-am aflat. Nu trebuie să mai spun nimic, în afară de faptul că m-am bucurat să aud că mama ta s-a măritat cu bine.

Ernest Cassel va veni la tine și îți va da acest plic, împreună cu o sumă, care sper să îți asigure viitorul. Te implor să te consideri norocoasă că nu ai parte de viața fraților și surorilor tale vitrege. Sper ca măcar unul dintre copiii mei să ducă o viață necondiționată de protocol și de cerințele poziției de la Curte. Trăiește-ți viața în libertatea anonimatului, așa cum mi-aș fi dorit să o pot face eu. Și, mai presus de toate, fii sinceră cu tine însăți!

Draga mea Flora, îți doresc fericire, împlinire și dragoste! Mă întristează că nu am avut mai mult timp să te cunosc mai bine.

Ține minte scurtele noastre momente petrecute împreună.

Și te implor să arzi scrisoarea asta de dragul celor implicați.

Scrisoarea era semnată cu scrisul lui Eduard și purta sigiliul regal. Flora a deschis apoi plicul greu și bănuia deja ce avea să găsească în el: sute de bancnote, pe care le putea număra mai târziu. A îndesat banii la loc și a pus scrisoarea în buzunarul de mătase din spatele jurnalului. Apoi s-a ridicat de pe pat și a sunat după Peggie, căreia i-a cerut să-i spună lui Freddie că avea nevoie de el, ca s-o conducă imediat la gara Euston.

***

Cum s-a îmbarcat în tren și s-a făcut comodă în vagon, s-a uitat pe geam, în timp ce părăsea gara. Panteră a mieunat în coșul său și, fiindcă era singură în compartiment, l-a luat în brațe.

– Nu plânge, dragul meu! a murmurat ea. Mergem acasă.

Anne Boleyn a fost a doua soție a regelui Henric al VIII-lea al Angliei

Boxing Day, sărbătoare seculară în Marea Britanie și în majoritatea statelor membre ale Commonwealth pe 26 decembrie, zi în care comercianții primesc o cutie cu bani, în semn de apreciere pentru munca depusă în timpul anului

Hôtel du Palais (original Villa Eugénie) este un hotel pe plaja Atlanticului în stațiunea Biarritz și a fost inițial construit pentru împărăteasa Eugénie ca vilă de vară. Astfel, orășelul a devenit la modă pentru elita internațională, inclusiv membrii curților regale europene, precum regele Eduard al VII-lea

În limba franceză în original, „intrați“

În limba franceză în original, „sora ta“

În limba franceză în original, „nefericită“

În limba franceză în original, „copii“

STAR. HIGH WEALD, KENT. OCTOMBRIE 2007. *RUBUS FRUTICOSUS* (MURA – FAMILIA *ROSACEAE*)

Capitolul 32

– Iată, deci! Ce poveste, nu?

Vocea lui Mouse avea o rezonanță plăcută, iar eu închisesem ochii și uitasem unde mă aflam, acolo unde mă transportase, cu aproape o sută de ani în urmă. Limbajul bogat și descriptiv al Florei, cel pe care Orlando îl adora și pe care continua să-l folosească, amplifica și mai mult imaginea pe care mi-o creasem în minte.

Adevăratul tată al Florei era rege! Dar nu asta era ideea. Emoția pe care mi-o stârnise și pe care o descrisese atât de bine în jurnal îmi pusese un nod în gât. Mă întrebam cum m-aș fi simțit dacă mi s-ar fi întâmplat mie așa ceva.

– Star? Mai ești aici?

Am făcut tot posibilul să mă concentrez la silueta care stătea în fața mea, pe canapea.

– Povestea asta... Crezi că e adevărată? Adică, era totuși regele Angliei...

– Bineînțeles că putea fi adevărat! Eduard era cunoscut pentru numeroasele idile din timpul domniei sale. Am verificat documentele istorice și am găsit înregistrată o sarcină pentru care Eduard al VII-lea ar fi fost responsabil. Având în vedere nivelul de contracepție ori mai degrabă lipsa acesteia din acea vreme, aș

zice că ar fi un miracol dacă nu a avut și alții, pe care nu i-a înregistrat nimeni nicăieri.

– Ce îngrozitor pentru regină! Mă surprinde că doamna Keppel era un stâlp al societății.

– În înalta societate a Angliei, monogamia a devenit o condiție obligatorie pentru căsătorie abia recent. Pe vremea Florei, căsătoriile aranjate între marile familii ale Angliei erau o afacere și nimic mai mult. Odată ce apărea moștenitorul în peisaj, și bărbații, și femeile aveau permisiunea de a-și alege amanți, atâta timp cât erau discreți.

– Ești istoric?

– Am studiat arhitectura la universitate. Dar în mod interesant, nevoile și dorințele umanității au mult de-a face cu clădirile în care locuiesc. Pasaje secrete care duceau de la un budoar la altul, de exemplu...Mouse mi-a studiat expresia. Pari afectată, Star! Ești?

– Am o etică, am răspuns cât am putut de calm.

Nu era cea mai bună întrebare după discuția cu Shanti.

– Corect. Și? Te entuziasmează faptul că e posibil să faci parte din familia regală britanică? În fond, tatăl tău ți-a lăsat o pisică făcută de Fabergé ca indiciu, despre care Flora scrie în jurnalul ei ca a primit-o de la Eduard al VII-lea.

– Nu tocmai, am recunoscut.

– Poate te-ar impresiona dacă ai fi englezoaică. Cunosc foarte mulți oameni care ar da orice să dovedească o conexiune cu regalitatea. Noi, britanicii, tindem să fim niște snobi și ariviști infernali. Cred că în Elveția domnește egalitarismul.

– Da. Vreau mai mult să știu ce s-a întâmplat cu Flora după ce s-a întors acasă, în Ținutul Lacurilor.

– Ei bine, tot ce-ți pot spune e...

Am auzit atunci cheia în ușă și m-am ridicat imediat.

– Sora ta?

– Da.

– Oricum trebuie să plec.

Mouse s-a ridicat când CeCe intra în cameră.

– Doamne, Sia, ce zi de rahat am avut...

S-a oprit brusc când a dat cu ochii de Mouse.

– Salut, eu sunt Mouse, s-a prezentat el.

– CeCe, sora lui Star.

– Încântat de cunoștință!

A întins mâna, însă CeCe a trecut pe lângă el, în drum spre bucătărie.

– Mda, hai că mă duc.

L-am condus la ușă.

– Poftim. Păstrează-le. Mi-a dat jurnalele Florei. Poate vrei să le recitești. Și – s-a aplecat să-mi șoptească la ureche – uită-te în coperta de mătase din spate.

– Mulțumesc, am spus, onorată că avea atâta încredere, încât să-mi lase pe mâini ceea ce, în esență, era demn de arhivele istoriei Angliei.

– Sia? Ai făcut ceva de mâncare? Mor de foame! s-a auzit un strigăt din bucătărie.

– Du-te, a îndemnat-o el. Pa, Star!

S-a aplecat și m-a pupat pe obraz.

– Pa!

Am trântit ușa după el imediat ce a ieșit și simțeam că mă ardea pielea acolo unde mă atinsese.

***

M-am trezit înaintea lui CeCe a doua zi și când a coborât i-am făcut pâine prăjită cu miere în semn de pace, știind că îi plăcea foarte mult.

– Trebuie să fug, mi-a spus, când a terminat de mâncat. Ne vedem mai târziu.

M-am dus sus să iau jurnalele. De când mi le lăsase Mouse, cu o seară înainte, eram disperată să le citesc. Am hotărât să nu insist asupra lipsei de politețe a lui CeCe față de el sau a faptului că nici măcar nu mă întrebase cine era.

Am deschis coperta fiecărui jurnal pe rând și în curând am găsit ce căutam. Am scos o coală de hârtie fragilă, ascunsă în buzunarul de mătase de la spate. Am desfăcut-o cu grijă și am citit scrisoarea pe care regele Angliei i-o scrisese Florei, fiica sa nelegitimă. M-am minunat cum de rămăsese secret timp de aproape o sută de ani. Am pus-o la loc și am citit ultimele pagini ale jurnalului, chinuindu-mă să descifrez scrisul. M-am gândit cum ar fi fost dacă eram într-adevăr înrudită cu mai

marii acestei țări. Dar, în același timp, îl cunoșteam și pe Pa Salt destul de bine ca să știu că astea erau doar niște firimituri în calea descoperirii mele. Și ceva îmi spunea că încă nu terminasem aventura.

Problema era că nu o puteam face singură și pe lumea asta erau doar doi oameni capabili să mă ajute, din care de unul nu mai puteam să dau și celălalt... Ei bine, nu știam ce să zic de Mouse.

Apoi mi-am dat seama că seara-trecuta, când ne-am văzut, aș fi putut să-i dau înapoi cheile de la librărie. Trebuia să le înapoiez și să rup ultima legătură pe care o mai aveam cu Orlando și cu lumea magică a cărților de la Arthur Morston Books. Mai aveam nevoie de o referință, pe care chiar o meritam. I-am scris lui Orlando o scrisoare și am hotărât că, dacă era închis magazinul, să o las împreună cu cheile în cutia poștală. Și-apoi, oricum simțeam nevoia să ies din casă, ca să mă gândesc la ce-mi spusese Shanti cu o seară în urmă.

Tocmai mă urcam în autobuz, când mi-am dat seama că nu interogatoriul asupra sexualității mele mă dăduse peste cap. În fond, în călătoriile mele cu CeCe, oamenii pe care-i întâlniserăm presupuneau că eram un cuplu. Nu prea păream surori, ea avea pielea închisă la culoare, mică de statură în contrast cu înălțimea mea și cu tenul meu alb. În plus, dădeam dovadă de afecțiune una față de alta. Nici măcar faptul că Shanti mă considerase atrăgătoare nu mă deranjase, ci celălalt lucru pe care-l menționase. Percepția ei acută lovise drept la țintă problema mea principală.

Am coborât din autobuz și m-am dus la ușa librăriei, rugându-mă ca Orlando să fi rămas baricadat la etaj, ca să pot lăsa scrisoarea și cheile în cutia poștală și să fug. Am împins ușa și am văzut că era descuiată. Am simțit un gol în stomac la gândul de a-l înfrunta.

Din fericire, nu era nici urmă de el în magazin, așa că am lăsat cheile și scrisoarea pe masă și m-am retras spre ușă. Mă pregăteam să plec, când m-am oprit brusc, cu gândul că era iresponsabil din partea mea să las un set de chei al unui magazin plin ochi cu cărți rare la vedere. Le-am luat din nou și le-am ascuns în nișa secretă din fundul magazinului. Le-am pus într-un sertar și am hotărât să-i scriu lui Orlando un mesaj, ca să știe unde le putea găsi.

M-am întors să plec repede și am văzut că ușa care ducea sus era întredeschisă și dincolo de ea, pe jos, se afla un bocanc negru, foarte frumos lustruit, care încălța un picior ce zăcea într-un unghi ciudat. Mi-am înăbușit un țipăt și am tras aer în piept, înainte să împing ușa cât am putut.

L-am văzut pe Orlando, întins pe holul micuț care ducea spre etaj, cu capul pe prima treaptă și cu prăjitura încă în mână.

– O, Doamne!

M-am aplecat și i-am auzit respirația superficială. Avea o rană însângerată în mijlocul frunții.

– Orlando, sunt Star! Mă auzi?

Nu a avut nici o reacție, așa că m-am așezat și am scos telefonul, am sunet la urgență și i-am spus operatoarei, cât am putut de succint, ce se întâmplase. M-a întrebat dacă victima avea probleme de sănătate și dacă lua medicamente și atunci mi-am amintit.

– Da, suferă de epilepsie.

– Am înțeles. O să vină imediat ambulanța.

M-a învățat apoi cum să-l așez pe Orlando și i-am urmat instrucțiunile. Era el slab, dar destul de înalt pentru spațiul micuț de la capul scărilor. Din fericite, câteva minute mai târziu am auzit sirena și am văzut girofarul în fața vitrinei.

– E aici, le-am făcut eu cu mâna paramedicilor când au intrat. Nu-l pot trezi!

– Nici o grijă, domnișoară, ne ocupăm noi de el! m-a liniștit unul dintre ei.

M-am ridicat și le-am făcut loc ca să ajungă la pacient. Au evaluat situația, i-au luat pulsul și l-au monitorizat, în timp ce eu l-am sunat pe Mouse. Mi-a intrat căsuța poștală și i-am explicat cât am putut de calm ce se întâmplase.

– Începe să-și revină, domnișoară! S-a lovit destul de rău la cap, așa că o să-l ducem la spital să-i facem niște analize. Vreți să îl însoțiți?

În timp ce îl puneau pe Orlando pe targă, am luat cheile librăriei din sertarul în care le pusesem, am încuiat după mine și m-am dus la ambulanță.

***

Câteva ore mai târziu, Orlando stătea în șezut pe pat, amețit și palid, dar conștient. Mi-a explicat un doctor că avusese o criză de epilepsie și că, mai mult ca

sigur, se împiedicase de scări și își pierduse cunoștința.

– Are o contuzie în urma căzăturii, dar rezultatele tomografiei la cap sunt normale. Îl ținem sub observație peste noapte și mâine ar trebui să poată pleca acasă.

– Scuze, a scârțâit o voce din pat.

– Orlando, nu ai de ce să-ți ceri scuze!

– Te-ai purtat minunat cu mine și acum mi-ai salvat și viața! I-a curs o lacrimă pe obraz. Îți sunt veșnic recunoscător, domnișoară Star, veșnic recunoscător!

Apoi a adormit și eu am ieșit la aer. I-am dat un mesaj lui CeCe, ca să-i spun că șeful meu a avut un accident și că s-ar putea să ajung târziu acasă, fiindcă eram la spital. Tocmai când mă pregăteam să intru, mi-a sunat mobilul.

– Star, scuză-mă! Am fost toată ziua pe tractor și nu am semnal aici! a spus Mouse încordat. Sunt la gara din Ashford acum. Ne vedem în aproximativ o oră. Cum se simte?

– Își plânge de milă, dar bine.

– Îți garantez că nu și-a luat tratamentul ca lumea. Poate în semn de protest că vindem librăria. Nu m-ar mira deloc dacă asta s-a întâmplat.

– Nu cred că Orlando și-a risca viața cu bună știință, Mouse!

– Fiindcă nu-l cunoști cum îl cunosc eu. Mă rog, slavă Domnului că l-ai găsit când l-ai găsit!

– Mă duc înăuntru. Ne vedem mai târziu.

Mi-am smuls telefonul de la ureche și am intrat în spital. Orlando a fost mutat într-un salon privat pe secție și imediat ce l-au dus acolo și asistentele și-au terminat treaba, m-au lăsat și pe mine să intru.

– E numai al dumitale, mi-a mormăit una dintre asistente, în timp ce ieșea.

– Ce-ai mai făcut de data asta, Orlando? l-am întrebat, după ce m-am așezat.

– Cine, eu? Am întrebat doar dacă au Earl Grey în loc de apa de ploaia pe care o numesc ei ceai. Și aparent nu au prăjitură.

– E trecut de ora trei.

– Așa se pare, a răspuns el și s-a uitat la întunericul de-afară. Stomacul meu a rămas în urmă cu două ore din cauza... incidentului. E clar că suferă din cauza diferenței de fus orar.

– Probabil.

– Am crezut că te-ai dus acasă și m-ai lăsat, a adăugat el.

– A trebuit să dau niște telefoane. Mouse e pe drum, vine să te vadă.

– Atunci le voi informa pe asistentele medicale că nu doresc să-i permită accesul.

– Orlando, e fratele tău!

– Ei bine, să nu se deranjeze din cauza mea! Dar sunt sigur că tu te bucuri de prezența lui.

Nu am spus nimic. Cu toate că Orlando se purta ca un copil răsfățat, mă bucuram în secret că-și revenise.

– Îmi cer scuze, domnișoară Star! mi-a spus în cele din urmă. Sunt conștient că această situație nu are nimic de-a face cu tine și că vorbele pe care ți le-am adresat deunăzi au fost pline de cruzime și nepotrivite. Adevărul este că mi-a lipsit compania dumitale. De fapt, astăzi urcam scările ca să te sun, să-ți cer iertare și să te rog să revii la muncă. Asta dacă nu cumva ai acceptat slujba de la High Weald.

– Nu.

– Ai găsit alt serviciu?

– Nu. Îți sunt loială.

– Chiar dacă, în disperarea mea, m-am grăbit să te alung?

– Da.

– Hm, ce chestie! a zâmbit el. Te întorci, așadar, la librărie? Sau cel puțin deocamdată, cât mai reușim să navigăm „vaporul“ cu cărți până când se scufundă de tot?

– Da. Mi-a lipsit. Și tu mi-ai lipsit.

– Măi, măi, chiar așa? Doamne, Star, ce drăguț din partea ta să spui asta! Ești un veritabil înger al milostiveniei pentru noi toți. Și, desigur...

A închis ochii destul cât să mă îngrijorez că și-a pierdut din nou cunoștința.

– Da, Orlando? am insistat eu.

A redeschis ochii și a continuat:

– Înțeleg că ar fi egoist din partea mea să te păstrez doar pentru mine. Când alții – mai ales Rory – au nevoie de tine. Am decis să pun fericirea lui înaintea mea și

să te împărțim. A închis din nou ochii și a ridicat extenuat o mână. Ai binecuvântarea mea să mergi la High Weald ori de câte ori este necesar.

S-a auzit o bătaie în ușă și a apărut asistenta.

– Domnule Forbes, a sosit fratele dumneavoastră!

– Să intre! Vrea doar să vadă că te simți bine, i-am explicat lui Orlando, înainte ca el să apuce să protesteze.

S-a uitat lung la mine și a încuviințat ca un copil ascultător. În cazul în care l-ar fi mirat fermitatea cu care vorbisem, nu era singurul.

– Salut, bătrâne! Cum te simți?

Mouse a intrat în salon și a venit spre noi. Părea extenuat, arăta mult mai rău decât fratele lui pe patul de spital.

– Prost, acum că te văd pe tine! a răspuns Orlando răspicat și a întors capul spre geam.

– E spre bine, deci.

Mouse s-a uitat neimpresionat la mine.

– Da, i-am confirmat și m-am ridicat să-i ofer scaunul.

– Serios, nu pleca din cauza fratelui meu, mi-a cerut Orlando acid.

– Ar trebui să plec.

– Desigur, a spus Mouse.

– Să fii cuminte! Măcar încearcă!

Am zâmbit și l-am sărutat pe Orlando pe frunte, pe lângă bandaj. Mi-am luat rucsacul și m-am îndreptat spre ușă.

– Să mă ții la curent! l-am rugat pe Mouse.

– Așa voi face! Și mulțumesc încă o dată, Star! Ești o eroină!

***

În timp ce luam cina cu CeCe mai târziu, mi-a sunat mobilul.

– Scuză-mă, trebuie să răspund!

M-am ridicat și am simțit privirea ei cum îmi sfredelea ceafa. Am ieșit pe terasă să vorbesc cu Mouse.

– Bună, Star! Am sunat să-ți dau raportul. Dacă nu se mai întâmplă nimic între timp, o să-i dea drumul mâine, dar doctorul zicea să nu-l lăsăm singur în

următoarele câteva zile, având în vedere că s-a lovit la cap și că suferă de epilepsie. E posibil să aibă și alte crize, mai ales că, așa cum bănuiam, Orlando a recunoscut că uitase să-și ia pastilele în ultimul timp. Partea bună e că, fie că-i convine sau nu, o să-l iau cu mine în Kent.

– Vrei să vin și eu să te ajut? Orlando a zis că e în regulă.

– Star, dacă ai vrea, ar fi fantastic! Marguerite pleacă din nou în Franța duminică seara și Orlando m-a anunțat cât a putut de răspicat că nu va sta cu mine la Home Farm, așa că vei avea parte și de el, și de Rory la High Weald. Dă-mi un mesaj și spune-mi când ajunge trenul duminică și vin să te iau de la gară.

– Bine, așa am să fac.

Am încheiat convorbirea și m-am întors la masă.

– Ce mai vrea familia asta de la tine de data asta? a cerut CeCe să știe.

– Duminică trebuie să mă duc la High Weald. Șeful meu o să aibă nevoie de ajutorul meu acolo.

– Adică are nevoie de o asistentă neplătită, a pufnit ea. Doamne, Sia, te plătesc cu doi bani și, să fim serioși, în fond ești doar angajată la magazin!

– Ți-am spus, îmi plac și casa, și familia, chiar nu e o corvoadă. Am strâns vasele goale de pe masă și le-am dus la chiuvetă. Putem să nu mai discutăm despre asta? Mă duc și cu asta, basta!

– Știi ce, Sia? a răbufnit CeCe după o pauză. Te-ai schimbat de când i-ai cunoscut. Chiar te-ai schimbat!

Capitolul 33

Poate chiar mă schimbasem. Ca la orice dependență, fie că vorbim de narcotice sau de oameni, primisem undă verde să mă întorc la High Weald și toate motivele să nu o fac îmi dispăruseră pur și simplu din minte. Mi-a sunat mobilul în timp ce terminam cu micul dejun și am văzut că era Orlando.

– Bună! Cum te simți? l-am întrebat.

– Cel puțin nu mai sunt închis între patru pereți, dar am fost cărat fără pic de jenă în condițiile arctice de la High Weald. Împotriva voinței mele, aș putea spune. Mă simt foarte bine și pot avea grijă de mine. Detest să fiu tratat ca un copil de trei ani.

– Mouse face doar ce spune doctorul.

– Singura parte bună e că am aflat că vii și tu curând. Cel puțin o să am parte de mâncare decentă, în acest deșert al nenorocirii mele.

– Așa e.

– Slavă Domnului! Serios, habar nu am cum supraviețuiește bietul Rory. Nu m-ar mira să aflu că suferă de malnutriție și scorbut. Kent e supranumit Grădina Angliei și totuși trăim cu pâine prăjită și fasole. O să sun la fermă să comand provizii, ca atunci când vii să mâncăm regește. Mă întrebam dacă pot să-ți cer o favoare.

– Ce anume?

– Ai putea să treci pe la librărie să îmi iei laptopul? Cred că în momentul ăsta e în dormitorul de sus. Am câțiva clienți care caută un Trollope și un Fitzgerald, cadouri pentru cei dragi, de Crăciun. Sunt sigur că au internet în Tenterden și vrei, nu vrei, dacă trebuie, trebuie!

– Mouse are internet la Home Farm, i-am reamintit.

– Sunt conștient de asta, domnișoară Star, căci tehnic aceea este casa familiei mele. Dar având în vedere circumstanțele, nu i-aș călca pragul nici dacă aș fi pe moarte, darmite ca să vând o carte.

– Da, o să trec, am spus, ignorând comentariul lui.

– Mulțumesc. Abia aștept să te văd mâine.

– Pa, Orlando!

Am luat autobuzul până la Kensington și, în drum spre librărie, mi-am cumpărat trei pulovere groase de lână, șosete și un termos care să-mi țină de cald.

Am ajuns la magazin, am urcat scările și am deschis ușa dormitorului lui Orlando. Fiecare suprafață din încăpere era acoperită cu teancuri de cărți. Un morman ținea loc de noptieră, iar *Robinson Crusoe* stătea stingher sub veioză.

Laptopul era în mijlocul patului, peste plapumă, înconjurat de alte cărți, de mă întrebam unde dormea Orlando noaptea.

Am coborât cu laptopul și îmi spuneam că era destul de evident care era dragostea vieții lui Orlando și cât de cooperantă era această dragoste: cu fiecare pagină pe care o dădea, ajungea oriunde dorea să evadeze, departe de caznele vieții.

Am străbătut librăria și, în timp ce am trecut pe lângă secțiunea de ficțiune engleză 1900-1950, m-a trăsnit. Am tresărit când mi-am dat seama că o bucată din acel raft de lemn era acum goală și se mai vedea doar dâra de praf în locul jurnalelor Florei MacNichol. Am ieșit din magazin, întrebându-mă dacă Orlando le mutase în altă parte sau dacă avea de gând să facă altceva cu ele.

Drumul până la High Weald îmi era deja cunoscut și nici măcar nu am intrat în panică atunci când am ajuns la Ashford și nu am văzut mașina lui Mouse, care trebuia să mă aștepte. În cele din urmă a apărut, m-a salutat laconic și am gonit cu o viteză amețitoare spre casă.

– Mă bucur că ai venit! Nu e deloc plăcut să fac pe asistenta medicală cu fratele meu. Știu că îți e drag, dar, vai de mine! Mă scoate din minți când vrea! Încă refuză să vorbească cu mine.

– O să-i treacă la un moment dat, evident.

– S-ar putea să fie nevoie să îi treacă mai repede. Am primit un telefon de la proprietarii magazinului alăturat librăriei, care vând antichități din Orientul Îndepărtat și, aparent, afacerile merg din ce în ce mai bine, fiindcă rușii cumpără în neștire proprietăți în Londra. Mi-au făcut o ofertă pentru magazin. E bună și agentul consideră că poate obține și mai mult de la ei dacă amenință să scoată clădirea pe piața publică.

– Și cărțile? Unde vor ajunge? Ca să nu mai vorbim de Orlando! am spus eu.

– Dumnezeu știe! mi-a răspuns Mouse posomorât. Nu mă așteptam să trebuiască să mă gândesc la asta așa repede. Dar fiind o piață complicată, trebuie să luăm în considerare oferta.

– O să mai rămână bani pentru Orlando, să-și găsească locuință pentru el și pentru cărțile lui?

– Odată ce vindem și plătim datoriile, o să împărțim restul banilor între noi doi. De fapt, fiindcă el are sute de mii de lire în acțiuni, n-o să ieșim prea rău din afacerea asta. O să aibă destul cât să închirieze un spațiu în altă parte, dacă asta își dorește.

– Bun.

– Sincer să fiu, nu am ajuns în situația asta din cauza lui Orlando, ci și din cauza felului prost în care am administrat eu ferma. În sfârșit, a suspinat Mouse, nu ne așteptam la asta, dar trebuie să așteptăm să vedem cât de serios e cel care licitează. Bun.

A intrat pe aleea de la High Weald și a continuat:

– Sper să nu te superi că te las și plec, dar am un milion de lucruri de făcut acasă în seara asta.

– Nici o problemă.

Am coborât din Land Rover și Mouse s-a dus să-mi ia geanta de voiaj din spate.

– Poți să-l pregătești pe Rory de școală mâine-dimineață la opt și jumătate? E la nici un kilometru depărtare de centrul satului High Weald. Știi să conduci, Star?

– Da. Mi-am luat permisul în Elveția, acum opt ani.

– Superb. M-ar ajuta enorm dacă te-ai putea deplasa cu Fiatul lui Marguerite. O să mă ocup eu de asigurare.

– Bine.

Am înghițit în sec, cu gândul la puțina mea experiență în condus, pe lângă faptul că trebuia să conduc pe partea stângă a drumului.

Mouse a plecat și mi-am dus geanta la ușa care s-a deschis imediat.

– Star!

Rory m-a întâmpinat primul și mi s-a aruncat în brațe, aproape dărâmându-mă de pe treaptă.

– A venit salvarea! a exclamat Orlando din spatele lui.

Mi-a luat geanta și a lăsat-o lângă scară, apoi ne-am dus spre bucătărie, unde masa era încărcată cu provizii pe care le comandase de la fermă. Am suspinat în sinea mea când mi-am dat seama ce risipă făcea Orlando. În ciuda crizei economice prin care treceau, familia Forbes nu învățase să facă economii.

– Nu știam exact ce vrei, așa că am cumpărat tot ce mi-a trecut prin cap. Trebuie să recunosc că speram să mâncăm pulpă de miel în seara asta. De fapt, eu și Rory am cules deja rozmarinul. Știai că după ce crești o tufă în grădină, aduce ghinion să o tai vreodată?

A luat puțin rozmarin pe care și l-a așezat sub nas, ca o mustață, lucru care l-a făcut pe Rory să izbucnească în râs.

– Mi-aduc aminte că tufa asta de rozmarin era aici când eram un pici ca tine. Domnișoară Star, cu ce te putem ajuta?

Ne-am așezat să mâncăm două ore mai târziu și apoi am jucat Scrabble. Orlando a câștigat de departe.

– Unchiul Lando e foarte deștept, mi-a comunicat Rory prin semne, în timp ce-l duceam spre camera lui. A zis că Mouse îl pune să vândă magazinul de cărți.

– Poate. Hai să te băgăm în pat și pe urmă îl trimit pe Orlando să-ți citească o poveste.

– Noapte bună, Star! Mă bucur că te-ai întors!

– Și eu! Noapte bună, Rory!

***

– Bună dimineața! a salutat Mouse, când s-a urcat Rory în Land Rover.

I-am aruncat o privire în timp ce ne îndepărtam de casă și m-am gândit din nou cât de obosit părea.

– Uită-te pe unde mergem, Star! Dacă te obișnuiești cu Fiatul, nu văd de ce nu l-ai duce tu pe Rory la școală de-acum încolo.

M-am concentrat la drum, care probabil că n-a durat mai mult de șapte minute, dar care avea multe cotituri, ba în dreapta, ba în stânga. Am oprit în fața unei școli vechi și fermecătoare, aflată lângă de un spațiu verde în centrul satului.

– Star, intră cu mine! m-a rugat Rory și a tras de mine.

Am intrat împreună pe poartă și m-am alăturat mamelor care-și conduceau copiii spre terenul de joacă. În vreme ce toată lumea își punea haina în cui, Rory s-a întins să-l iau în brațe.

– Vii să mă iei mai târziu? m-a întrebat.

În clipa aia a venit o fetiță care l-a luat de mână.

– Hai, Rory! l-a chemat ea. O să întârziem.

Rory mi-a făcut din nou cu mâna și a pornit pe coridor.

– Toate bune? m-a întrebat Mouse când m-am urcat în mașină.

– Da. Se vede că e fericit aici.

– Cel puțin deocamdată. Cei de-aici s-au purtat fenomenal cu el, dar nu știm încă dacă își va putea continua educația aici când mai crește, mi-a explicat, în timp ce ne întorceam pe drumurile de țară. Crezi că te descurci să-l iei diseară? Am o întâlnire la trei și jumătate.

– O să mă plimb un pic cu mașina după-amiază, ca să exersez.

– Cheile sunt în ghiveciul de lângă telefon. Sună-mă dacă ai vreo problemă.

La capătul drumului am sărit din mașină, iar el a plecat fără să mai spună nimic. În bucătărie, Orlando stătea la masă.

– Avem un bacon excelent în frigider și niște ciuperci culese din zonă. Ador ciupercile, mi-a spus, uitându-se dintr-o parte la mine.

– Cum te simți? l-am întrebat, în timp ce adunam din cămară și din frigider ingredientele cerute de el.

– Sănătos tun. Cu toate că, zău dacă înțeleg cum ar putea fi un tun sănătos. Ce program ai azi?

– Învăț să conduc Fiatul. Trebuie să-l iau pe Rory de la școală la trei și jumătate.

– Perfect! Atunci poate mă poți include în planurile tale. Trebuie să ajung la Tenterden, un orășel de calitate din apropiere. Are cea mai minunată librărie, acolo mă ducea mama când eram mic. Orlando s-a pierdut în amintiri, dar situația actuală l-a readus cu picioarele pe pământ. În sfârșit, a spus repede, sunt sigur că găsim lățime de bandă undeva, iar la magazinul de delicatese au cel mai bun *mousse* de somon afumat din câte am gustat vreodată.

Astfel că, după ce am convins motorul leneș al Fiatului și am dat înainte și înapoi pe alee de câteva ori ca să mă obișnuiesc cu schimbătorul care semăna cu o acadea mare și neagră, eu și pasagerul la fel de neliniștit ca mine am pornit spre Tenterden. Mă puteam bizui pe instrucțiunile lui Orlando la fel de mult ca pe mașina pe care o conduceam, așa că ne-am tot poticnit în diverse feluri pe drum. Până am ajuns la Tenterden, cedasem nervos. Am reușit să găsesc loc de parcare

lângă spațiul verde din centrul satului, unde arborii se dezbrăcau rapid și își aruncau hainele protectiv asupra caselor cu șindrilă, bine îngrijite.

– Te asigur că travaliul drumului va merita efortul până la urmă, a spus Orlando, în timp ce traversa gazonul în fața mea. Aveam impresia că ajunsesem într-un alt timp, mai blând cu lumea. Turnul bisericii străjuia asupra vechilor clădiri de lemn, iar oamenii stăteau și vorbeau în fața magazinelor colorate sau pe băncuțele din parc.

S-a oprit brusc în fața vitrinei unei cafenele pline cu dulciuri, apoi mi-a ținut ușa să intru. Femeia care servea un client a ridicat privirea și a zâmbit larg când l-a văzut.

– Domnișorul Orlando! Ce mă bucur să vă văd!

– Și eu, dragă doamnă Meadows! Cum vă tratează viața în ultimul timp?

– Vremuri grele pentru magazinele micuțe. Doar ați văzut ce-am pățit alături.

A arătat în stânga cu degetul mare.

– Nu, am venit din cealaltă parte. Ce-i?

– Domnul Meadows a trebuit să închidă librăria. Ne omorau chiriile pentru amândouă, iar cea care face bani e cafeneaua.

Orlando parcă tocmai primise un pumn în stomac.

– S-a închis librăria?

– Da, de două luni deja, dar până acum nu am reușit să găsim pe nimeni care să preia contractul. Rămâneți la prânz?

– Da, a răspuns el. Ce avem azi?

– Plăcintă cu pui și piure de cartofi.

– Atunci luăm două porții, doamnă Meadows, vă rog! Și două pahare cu...

– Sancerre, a răspuns doamna Meadows în locul lui. Sunteți la fel de schilod ca întotdeauna, domnișorule Orlando! Domnișoara nu vă hrănește?

A dat din cap spre mine și a zâmbit.

– Vă asigur că mă hrănește la fel de bine cum o făceați dumneavoastră. Hai, domnișoară Star!

Ne-am așezat la o masă din lemn de pin cu noduri și Orlando s-a prăvălit pe scaunul de lemn și a clătinat din cap.

– Sunt în doliu. A mai dispărut o parte din viața mea de altă dată. Librăria Meadows era farul meu de pace și liniște, care mi-a luminat amintirile copilăriei. Și acum nu mai e.

Ne-am mâncat plăcintele, care erau într-adevăr delicioase, și Orlando a întrebat-o pe doamna Meadows dacă aveau „lățime de bandă la fața locului". Femeia l-a condus pe Orlando, cu laptopul după el, în biroul din spate.

Între timp m-am dus să explorez orășelul și am savurat englezismul său unic, casele pitorești și magazinele tradiționale înșirate de-a lungul străduței pavate și înguste. Am tras cu ochiul prin vitrina unui magazin cu jucării, plin cu pânze de păianjen artificiale, păianjeni de plastic și mături de paie. Venea Halloweenul în două zile și am hotărât că m-aș putea distra cu Rory, așa cum făceam întotdeauna împreună cu surorile mele la Atlantis. Pa Salt ne spusese că Cele Șapte Surori Pleiade se apropiau de cel mai înalt punct al cerului în noaptea de Halloween, așa că pentru noi fusese sărbătoarea noastră într-un fel. Când era acasă, ne duceam sus, în observatorul lui și, pe rând, ne lăsa să ne uităm prin telescop la ciorchinele de stele. Eu eram cea care își găsea cel mai greu steaua – Asterope. Nu părea să strălucească la fel de puternic precum stelele surorilor mele.

– Dar, draga mea, tu ai două stele asociate numelui tău! Doar că sunt atât de aproape una de alta, încât par una singură. Vezi?

Și Pa Salt mă ridicase din nou. Și atunci văzusem.

– Poate că eu sunt steaua ta geamănă, intervenise CeCe atunci.

– Nu, CeCe, tu ai steaua ta, o contrazisese Pa, cu blândețe. Și e foarte aproape de ele.

După ce am luat un costum de Harry Potter pentru Rory, mi-am cumpărat o pelerină și o pălărie de vrăjitoare pentru mine și un costum de vrăjitor pentru Orlando. Cel puțin știam că pe el nu va trebui să-l conving. M-am oprit apoi în fața unei perechi de urechi de șoarece, cu mustăți și o coadă lungă. Am chicotit în sinea mea și le-am luat și pe acestea. Am ieșit în strada mare cu ditamai sacoșa și m-am oprit să cumpăr un bostan.

– Dumnezeule mare! Cum lași o femeie la cumpărături, duce pe loc familia la faliment!

Orlando stătea în stradă.

– Am cumpărat câte ceva pentru Halloween.

– High Weald e mereu plin de fantomele trecutului, dar cred că mai putem primi câteva. Ia uite aici! A arătat spre ușa magazinului cu delicatese și vitrina sa, dominată de un mare anunț pe care scria: „DE ÎNCHIRIAT“ Ce trist! a oftat el. Foarte, foarte trist!

***

Până la Halloween, mă obișnuisem deja cu excentricitățile Fiatului. L-am lăsat pe Rory la școală și i-am spus că îl așteptă o surpriză mai târziu, la High Weald. În drum spre casă, am mers ceva mai departe și am făcut stânga spre Home Farm.

În cel mai rău caz, poate să refuze, mi-am spus, în timp ce m-am dus la ușa din spate și am bătut.

– E deschis, s-a auzit un strigăt dinăuntru.

Mouse stătea la masă, cu capul aplecat în registrul de contabilitate.

– Bună, Star! m-a salutat el, zâmbindu-mi pentru prima oară în câteva zile. Ce mai faci?

– Bine, mulțumesc!

– Și eu, de fapt. Am vești. Pun de ceai. S-a ridicat, a umplut ceainicul vechi din fier și l-a pus pe sobă la fiert. Vecinii noștri din Londra au mărit oferta pentru librărie și vor să începem cât de curând tratativele.

– Aha!

– Nu pari prea mulțumită.

– Mă gândeam doar la Orlando, atâta tot.

– Mai bine așa, decât să ajungem amândoi pe străzi, fără un ban în buzunar. Acum Orlando va avea destul cât să închiriere un spațiu pentru magazin și chiar să cumpere o căsuță a lui, dacă asta își dorește.

– Am venit să te întreb dacă vrei să vii diseară la High Weald. E Halloweenul și ne costumăm.

– Bună idee, a spus, iar reacția lui pozitivă m-a luat prin surprindere. Doamne, Star, ce ușurat sunt! Habar n-ai cât de prost am stat cu finanțele în ultimul timp.

– Poți să te rog să nu-i menționezi nimic lui Orlando în seara asta? Aș vrea ca Rory să se distreze.

– În regulă. Cum se mai simte?

– Bine.

– Și tu? Arăți bine. Te prinde puloverul ăsta. Are culoarea ochilor tăi. Apropo, ai dat cumva peste jurnalele alea la High Weald? m-a întrebat dintr-odată.

– Nu, îmi pare rău, am mințit eu, doar pe jumătate, însă.

Dispăruseră, așadar, din nou și nu de la High Weald.

– Cine știe unde or fi... Păcat că nu pot confirma ce mi-a spus tata înainte să moară.

– Dar poate e mai bine ca trecutul să rămână în trecut. Ai vești de la Marguerite?

– A sunat aseară, da. A spus că merge bine treaba.

– Și am impresia că nu doar frescele, banii și vinul scos direct din *peșteră* o ademenesc în Franța. Impresia mea e că a cunoscut pe cineva.

– Serios?

– Nu am mai văzut-o de foarte mulți ani atât de plină de energie. E uimitor ce poate face dragostea, nu? Te luminează dinăuntru în afară.

S-a uitat trist și mi-a zâmbit.

– Ai fost vreodată îndrăgostită, Star?

– Nu, am răspuns sincer.

– Ce păcat!

– Da.

M-am ridicat brusc. Nota intimă a conversației mă făcea să mă simt prost.

– Ne vedem diseară la cină, la șapte fix. Apropo, am spus în timp ce mă îndreptam spre ușă, avem costumație și pentru tine.

***

După ce l-am adus pe Rory de la școală, am aprins lumânarea din dovleac și l-am așezat la ușa de la intrare. Apoi ne-am costumat amândoi.

– Nu am mai jucat „Halloween“ până acum, m-a anunțat Rory încântat. Marguerite zicea că e o idee americană și că nu ar trebui s-o sărbătorim.

– Nu cred că are importanță de unde vine ideea, atâta timp cât e una bună. Și întotdeauna e amuzant să te costumezi.

Am coborât pe scări ca să ne dăm mari cu costumul de Harry Potter al lui Rory în fața lui Orlando, care se afla deja în bucătărie, cu pelerina pe umeri, cu pălărie și barbă lungă și albă. Am hotărât că putea să-și schimbe cariera ca dublura lui Dumbledore.

– Arăți perfect malefic, a comentat Orlando, uitându-se la costumul meu de vrăjitoare.

– Star e o vrăjitoare albă, adică bună.

Rory m-a luat în brațe. Exact atunci a ajuns și Mouse și Orlando s-a uitat la mine în semn de dezacord.

– Nu mi-ai zis că vine și el, mi-a reproșat, cu o șoaptă pe care o auzea foarte clar și fratele lui.

– Mouse are costum? a întrebat Rory.

– Bineînțeles. Uite!

Am scos geanta din dulap și i-am dat-o. S-a uitat în ea și s-a încruntat.

– Serios, Star, nu e genul meu!

– De dragul lui Rory! i-am șoptit. Poate doar urechile.

Le-am scos din sacoșă și i le-am întins.

– Acum poți să fii un șoarece adevărat! a strigat Rory încântat de idee. Te ajut eu.

Am continuat să amestec în supa de dovleac, fără să îndrăznesc să mă uit dacă Mouse îi ceda convingătorului Rory.

– Ce mai faci, Orlando? a întrebat Mouse, în timp ce intra în cămară.

Nu a primit nici un răspuns, așa că s-a întors cu o sticlă de bere și niște vin și mi-a oferit un pahar. Am ridicat ochii la el și m-am abținut să râd de urechile pe care Rory i le pusese la întâmplare pe cap. M-am întins să-i îndrept o ureche strâmbă.

– Îți stă bine, i-am zâmbit eu.

– Mersi! a murmurat, în timp ce se întorcea la masă.

În ciuda tensiunii dintre frați, încântarea lui Rory ne-a contaminat pe toți. Am mâncat supa și apoi am produs „burgeri fantomă“ și „cartofi cu păianjeni“, pe care-i făcusem întâi piure și apoi prăjiți. După desert, am scos din sertar un DVD cu filmul *Harry Potter*, pe care-l cumpărasem din oraș.

– Mergem să-l vedem? i-am întrebat.

– Nu ne uităm la *Superman*? m-a întrebat Rory prin semne.

– Nu, dar cred că o să-ți placă ăsta, l-am încurajat eu. Vrei să te duci și să-i dai drumul, Dumbledore?

– Sigur. Am tot încercat să-l conving pe Rory să mă lase să-i citesc cartea anul trecut.

Orlando s-a ridicat și a rotit bagheta magică.

– Haide, Harry, dă-mi voie să te conduc la Hogwarts și la gloria sa!

– Trebuie să plec. Mouse și-a scos urechile și le-a pus pe masă. Mulțumesc pentru seara asta, Star! I-a plăcut la nebunie copilului.

– Mă bucur.

– Ești foarte bună cu el, pe bune.

A venit la mine și, după o scurtă pauză, m-a strâns tare în brațe. Am ridicat ochii la el și i-am văzut expresia cu care mă privea în timp ce capul i se apropia de al meu. Apoi, ca și cum s-ar fi răzgândit, mi-a plantat un sărut pe frunte.

– Noapte bună!

– Noapte bună, i-am urât.

Mi-a dat drumul și a ieșit pe ușa din spate. Cu toate că Harry Potter era unul dintre filmele mele preferate, m-am uitat mai mult prin el, căci mintea îmi zbura întruna la momentul în care Mouse intenționase să-mi atingă buzele.

– Haide, tinere, trebuia să dormi de mult!

L-am ridicat pe șovăitorul Harry Potter de pe canapea, în timp ce rula genericul pe ecran.

– În seara asta fără povești, bătrâne, e târziu, a spus Orlando. Somn ușor, vise plăcute, puricii să te sărute!

După ce l-am pupat de noapte bună, m-am întors la parter ca să fac ordine în bucătărie.

– Unde te mai duci acum? Orlando mi-a vânturat în față bagheta magică, în timp ce adunam cănile cu urme de ciocolată din sufragerie. Nu prea stai locului, nu? Te rog, domnișoară Star, ia loc! Nu prea am vorbit în ultimul timp.

– Bine.

M-am așezat pe fotoliu, la foc, exact cum stăteam și la noi, în librărie.

– Despre ce vrei să vorbim?

– Despre tine.

– Ah!

Mă așteptam să înceapă iar să se lamenteze despre vânzarea magazinului.

– Da, domnișoară Star, despre tine, a repetat el. Nu pot să nu observ câte faci pentru familia asta și mai ales pentru mine și Rory. De aceea, simt că trebuie să-ți ofer ceva în schimb.

– Serios, Orlando, nu e nevoie...

– Nu e, cu certitudine, o compensație bănească, dar din punctul meu de vedere, e mult mai important.

– Serios?

– Da. Serios. Vezi tu, domnișoară Star, nu am uitat cum ai ajuns la librăria Arthur Morston prima dată: ai fost trimisă de tatăl tău, cu scopul de a-ți descoperi adevăratele rădăcini.

– Da.

– La început am fost precaut, bineînțeles, cum ar fi oricine, atunci când un străin anunță o conexiune cu familia sa. Mai ales cu o familie care are o istorie atât de complexă ca a noastră. M-ai întrebat cine era Flora MacNichol și ți-am spus că a fost sora stră-străbunicii noastre, cu alte cuvinte, stră-strămătușa noastră, ceea ce e adevărat. Dar nu e acesta tot adevărul.

– Înțeleg.

– Mă cam îndoiesc. Și nu înțelege nimeni în afară de mine. Pentru că, domnișoară Star, cât timp am fost bolnav, în anii cumpliți ai copilăriei mele, tot ce puteam face era să citesc ca să evadez.

– Mi-a spus Mouse.

– Nu mă îndoiesc, da. Dar nici măcar el nu are cum să știe că, în cursul călătoriei mele vorace prin rafturile de la Home Farm, am citit tot ce am găsit acolo. Inclusiv jurnalele Florei MacNichol.

Orlando a făcut o pauză teatrală.

– Toate.

– Aha... Am decis să-i fac jocul. Și știi că unele lipsesc? Mouse le caută ca să poată cerceta istoria familiei. Știi unde se află?

– Bineînțeles că știu.

– Și-atunci de ce nu i-ai spus?

– Adevărul e că nu simțeam că face cercetare cu intenții bune. Domnișoară Star, trebuie să înțelegi că fratele meu a fost un om foarte ursuz și tulburat de când au murit soția lui și tatăl nostru. Am considerat că informațiile din acele jurnale nu aveau decât să alimenteze focul care ardea în el. Te asigur că a fost foarte greu să scot un cuvânt civilizat de la el, atât de ancorat în suferința lui a fost. Nu era în toate mințile.

– Și de ce ar fi înrăutățit jurnalele situația?

– Sunt sigur că Mouse ți-a spus deja că a primit anumite... informații de la tata înainte să moară. Mouse a devenit obsedat să descopere adevărul despre trecutul lui. Doar pentru că nu mai avea un viitor de care să se agațe. Înțelegi?

– Da. Dar ce are asta de-a face cu mine?

– Ei bine... Orlando s-a întins spre un sac de pânză, îndesat lângă scaunul lui. A băgat mâna în el și a scos un teanc de jurnale cu copertă de mătase. Știi ce sunt astea?

– Jurnalele Florei MacNichol.

– Într-adevăr, într-adevăr! a încuviințat el. Le-am luat, bineînțeles, de la Home Farm, cu ceva timp în urmă și le-am ascuns printre miile de cărți din librărie. După cum știi, ar dura o eternitate să le găsești acolo, a adăugat vesel.

Am hotărât să nu-i stric dispoziția și să nu-i spun că deja le găsisem.

– Așadar, domnișoară Star, iată-le! Viața Florei MacNichol, între anii 1910–1944. Jurnalele conțin dovada scrisă a decepției care a avut loc în familia noastră și care a avut efect de-a lungul anilor. Și, ai putea spune, au contribuit din plin la situația în care ne aflăm toți trei în prezent.

Nu am spus nimic și bănuiam că se referea la el, la Mouse și la Marguerite.

– Prin urmare, având în vedere că ai fost o adevărată doamnă cu năpăstuiții membri ai familiei Forbes, simt că e corect să continui să te îndrept în direcția bună, de unde te-au lăsat informațiile aflate de la fratele meu.

– Bine, mulțumesc!

– Acum, unde ai ajuns cu Mouse?

– Flora tocmai aflase cine era tatăl ei și fugea din Londra spre casă.

– Atunci îți sugerez să reluăm povestea de-acolo. Iartă-mă dacă nu citesc fiecare cuvânt în parte, în fond trebuie să acoperim treizeci de ani.

A arătat spre teancul de volume subțiri.

– Unele sunt extrem de plictisitoare, dar stai liniștită, intriga se îndreaptă spre un punct culminant magnific. Să începem, așadar! Ai dreptate când spui că Flora a fugit „acasă“, în Ținutul Lacurilor, în acea zi. A reușit să-și găsească calea spre Near Sawrey și s-a lăsat la mila lui Beatrix Potter, care a primit-o în casa ei. Apoi, câteva luni mai târziu, a folosit moștenirea tatălui ei ca să cumpere în apropiere o mică fermă, iar în următorii nouă ani, a trăit izolată și a avut grijă de animalele ei și de pământ.

– Era încă foarte tânără, avea douăzeci și ceva de ani, am șoptit eu.

– Ei, ei, răbdare, domnișoară Star! Tocmai ți-am spus că lucrurile se vor schimba.

Orlando a ridicat primul jurnal și i-a răsfoit paginile, l-a lăsat jos și a răscolit în alt teanc.

– Am ajuns în Ținutul Lacurilor și suntem în februarie 1919, într-o dimineață rece cu ninsoare...

FLORA. NEAR SAWREY, ȚINUTUL LACURILOR. FEBRUARIE 1919

Capitolul 34

Flora curăța o potecă îngustă de zăpadă, pornind de la ușă. Era o sarcină inutilă, după cum prevedea dacă se uita la cerul încărcat, căci în curând toată munca ei avea să devină invizibilă. Totuși, trebuia să iasă din căsuță și să se ducă la Beatrix, care făcuse recent bronșită. Nu avea sens să o ia pe Giselle, poneiul ei de Northumbria, pe care l-ar fi folosit în astfel de condiții, dar care scâncea dacă îi trecea zăpada de genunchi și care refuza cu încăpățânare să înainteze.

Îmbrăcată cu pantaloni groși de tweed pe care și-i croise singură – erau mult mai practici decât fustele – și cu încălțări de vreme rea, și-a luat coșul cu provizii și a pornit pe povârnișul alunecos spre o potecă ascunsă sub mormanele de zăpadă.

S-a oprit, ca întotdeauna, să se uite la ferestrele de la Esthwaite Hall care îi făceau cu ochiul de peste lac, un lac atât de înghețat, încât se gândea să-și pună o pereche de patine și să-l traverseze în câteva minute. Anul ăsta, vremea fusese mai rea ca niciodată, cum nu o știuse în cei nouă ani de când stătea aici. Spre tristețea ei, pierduse mai multe oi, ca orice alt fermier din zonă.

În depărtare se vedea Castle Cottage, casa în care se mutase Beatrix de când se căsătorise cu dragul de William Heelis, soțul ei, un avocat cu suflet mare. Beatrix fusese cea care-i spusese că Wynbrigg Farm era de vânzare și îi sugerase să o cumpere. Flora se chinuise să renoveze căsuța și să aprovizioneze ferma.

Beatrix nu mai era tânără, ca pe vremuri, oricât încerca ea să respingă ideea și se cățăra mereu pe grohotișul munților să-și caute oile sau cine știe ce specie nouă de floare sălbatică ce nu creștea în grădina ei. Multe dintre plante ajungeau și la Flora, dacă îi dădea Beatrix din ele.

În seara aceea fatidică din 1910, când fugise din Londra, Beatrix o salvase. Mulți dintre săteni o considerau pe autoare cam ciudată și cam țâfnoasă, dar Flora îi văzuse și simțise bunătatea din inimă.

Era cea mai apropiată și, de fapt, singura ei prietenă. O adora, pur și simplu. Singurătatea era un preț mic pe care trebuia să-l plătească pentru independența ei, își spunea Flora, în timp ce se lupta cu nămeții ce-i ajungeau până la genunchi. Și, cel puțin, ea fusese lovită cu mult mai ușor decât majoritatea de Războiul cel Mare[38] – armistițiul a fost declarat abia în noiembrie trecut – fiindcă ea nu avusese pe cine să piardă apropiat. Ar fi fost totuși o minciună să nu recunoască faptul că se gândea constant la cei pe care îi iubea. Archie Vaughan îi bântuia visele și coșmarurile, oricâte eforturi făcea să nu se gândească la el încă din clipa în care se trezea.

Cel puțin ferma o ținea ocupată și războiul o învățase arta autosuficienței. Lăptăria rămăsese fără lapte și mulgea cele câteva vaci pentru băieții din Franța, astfel că Flora cumpărase o capră ca să aibă și ea o rezervă. Caii din zonă fuseseră luați la război și nu putuse s-o păstreze decât pe Giselle, poneiul. Nici legume nu prea mai erau, de aceea Flora își crease un petic pe care să crească și legume, și găini pentru ouă. În ciuda foametei, nu fusese niciodată tentată să le sucească gâtul. Nu mâncase nici o felie de carne de când se întorsese la Lacuri.

Uneori, Flora se gândea la marile dineuri din Piața Portman, la abundența de mâncare și de carne de animale și mulțumea Domnului că acum avea casa ei, oricât de sărac era meniul.

– Ești în viață? a întrebat ea aerul înghețat și imaginea lui Archie care i se forma în minte.

Adevărul era că o chinuia îngrozitor faptul că nu știa nimic de el. Beatrix, căreia Flora îi povestise toată tărășenia cu ani în urmă, o implorase să o caute pe sora ei ca să-i spună unde poate fi găsită și să se intereseze de amândoi.

– Războiul schimbă multe, spusese Beatrix, dar Flora știa că nimic nu putea schimba trădarea ei cumplită ori expresia Aureliei atunci când îi spusese Florei că nu mai dorea s-o vadă vreodată.

Din când în când, mai afla vești despre părinții ei de prin bârfele localnicilor și, cu mare tristețe, auzise că tatăl ei murise cu doi ani în urmă. Îi scrisese o scrisoare mamei ei în Scoția, dar nu o trimisese niciodată. Amărăciunea pe care i-o lăsase Rose Florei în urma abandonului după moartea regelui nu îi permisese să comunice. Auzise de curând că Rose plecase din Scoția în străinătate, dar nimeni nu părea să știe unde.

Pentru ea, iarna era cea mai grea perioadă a anului, căci atunci nu se putea extenua cu munci fizice ca să alunge gândurile negre ce nu-i dădeau pace. Avea să se bucure la primăvară, când redevenea ocupată. Gâfâind după efortul de a merge prin zăpadă, Flora a ajuns la Castle Cottage și a bătut la ușă. Ca întotdeauna, a fost mai întâi întâmpinată de cei doi căței pechinezi ai lui Beatrix.

– Flora dragă, intră, te rog! a spus Beatrix, în timp ce o învăluia aerul cald. Tocmai făceam o prăjitură cu ultimul ou. Probabil tu o să te bucuri de el, că William a plecat prin nămeți la biroul din Hawkshead. Nu te teme să încerci asta, m-a ajutat și doamna Rogerson.

– Ce drăguț din partea ta! Uite, ți-am adus ouă proaspete!

Flora și-a scos mănușile și a pus cu grijă trei ouă pe masă. Te simți mai bine, dragă Beatrix?

– Mult mai bine, mulțumesc! A fost o răceală urâtă. Și zilele astea, mi s-a dus în piept.

– Ți-am adus și niște camfor, a spus și l-a scos din coș. Și un borcan cu miere din stupii mei, de anul trecut.

S-a așezat la masa din bucătărie, în timp ce Beatrix îi tăia o bucată de prăjitură cu o mulțime de gem la mijloc. A gustat, a savurat aroma și i-a venit brusc o idee.

– Ce zi e azi? a întrebat.

– Păi, șaisprezece februarie.

– Dumnezeule! Flora s-a rezemat și a chicotit. Îți vine să crezi că azi e ziua mea? Și că tu mi-ai oferit prăjitură?

– Draga mea! Atunci chiar că am făcut-o pentru cel mai nobil scop.

Beatrix s-a așezat și i-a strâns mâna.

– La mulți ani, Flora!

– Mulțumesc!

– Adu-mi aminte, te rog, câți ani faci?

Flora s-a gândit câteva secunde înainte să răspundă:

– Douăzeci și nouă.

– Ești încă foarte tânără. Ai jumătate din anii mei, a spus Beatrix. Întotdeauna am impresia că tu ești mai în vârstă ca mine. Și te rog să o iei ca pe un compliment, dacă se poate.

– Sigur. Oricum simt că am trăit foarte mult.

– Ei bine, știi că îmi place la țară, dar până și eu am nevoie să mă întorc uneori la civilizația din Londra și uneori mă întreb dacă nu cumva ar trebui să o faci și tu. Mai ales acum, că s-a terminat războiul.

– Sunt destul de fericită, a comentat Flora, ușor iritată.

– Știu, dragă, dar eu și William vorbeam alaltăseară că suntem puțin îngrijorați din cauza ta. Ești încă tânără și frumoasă.

– Te rog, Beatrix, nu e nevoie să mă flatezi!

– Nu asta fac. Adică nu te flatez, ci doar subliniez faptele. Nu vrei să iei legătura cu familia ta? Poate chiar să le faci o vizită, ca să calmezi apele?

– Știi că am mai discutat despre asta și răspunsul e tot nu. Aurelia nu vrea să mă mai vadă niciodată. Ce aș putea aduce în viața ei, în afară de amintirea dureroasă a trecutului?

– Și dragostea, Flora?

Flora s-a uitat nedumerită la Beatrix. Nu era sentimentală de fel și nu înțelegea motivul pentru care îi vorbea prietena ei despre așa ceva. A băgat restul de prăjitură în gură și s-a ridicat.

– Trebuie să mă întorc. Mulțumesc pentru urările de bine și te asigur că sunt bine și fericită. La revedere!

Beatrix și-a privit prietena care ieșea din bucătărie și înainta apoi prin zăpadă pe potecă, îngrijorată în continuare din cauza singurătății și izolării Florei.

***

Patru luni mai târziu, într-o zi însorită de iunie, cu lacrimile pe obraz, Flora deschidea ușa casei la care Beatrix bătea neîncetat.

– Doamne! Ce s-a întâmplat? a întrebat Beatrix tulburată.

– Panteră! S-a culcat, ca de obicei, pe patul meu aseară, dar azi-dimineață nu s-a mai trezit.

– O, draga mea! a exclamat Beatrix și a intrat, închizând ușa. Ce rău îmi pare!

– L-am iubit așa de mult! Era singura mea legătură cu trecutul. De fapt, el era tot ce aveam...

– Gata, gata...

Beatrix a condus-o în bucătărie pe Flora, a pus-o să se așeze și s-a dus să fiarbă apă pentru ceai.

– A trăit o viață lungă și bună.

– Avea numai zece ani! Am auzit că multe pisici trăiesc mai mult de-atât.

Flora și-a plecat capul și a plâns pe mutește.

– Ei bine, cât a trăit, a trăit sănătos și fericit. Și amândouă știm că nu-i nimic mai rău pentru un animal bătrân decât să-l vezi cum suferă până moare.

– Dar s-a întâmplat atât de brusc! Nu înțeleg!

– Nimeni nu înțelege, în afară de Dumnezeul nostru care ne păzește! Beatrix a turnat apa în ceainic. Unde e acum?

– Tot pe patul meu. Pare să stea comod acolo, nu vreau să-l mut.

– Trebuie să fii pragmatică, Flora! Panteră trebuie îngropat. Vrei să te ajut?

– Da...

I s-au umplut ochii de lacrimi din nou. Iartă-mă că sunt așa sentimentală. Știi că am pierdut multe animale până acum, dar Panteră era special.

– Sigur că da. Unele animale așa sunt, pur și simplu.

– E ridicol dacă spun că fără el mă simt mai singură ca niciodată?

– Deloc.

Beatrix a pus o ceașcă de ceai în fața ei.

– Sigur ai o cutie prin cămară. Mă duc să o aduc și urc să pun în ea pisoiul tău drag, ce zici? Îl aduc jos, ca să-ți iei rămas-bun de la el, înainte să închid cutia. Apoi mergem afară să ne hotărâm unde anume o îngropăm în grădină.

– Mulțumesc.

Flora a zâmbit trist, când prietena ei a ieșit din cameră.

***

După ce au îngropat pisoiul și a făcut tot posibilul să o consoleze pe devastata Flora, Beatrix a plecat de la Wynbrigg Farm și s-a întors singură pe potecă, spre Castle Cottage. A deschis un sertar al biroului, a scos scrisoarea pe care o primise cu câteva zile în urmă și a recitit-o. A început să plângă, ceea ce nu prea se mai întâmpla în zilele acelea din urma războiului, în timpul căruia avuseseră loc numeroase tragedii. În timp ce luau cina, a discutat chestiunea cu William, soțul ei.

– Am fost la Flora azi-dimineață ca să vorbim despre asta, dar mi s-a părut că nu era cel mai bun moment. Era tulburată că-i murise pisoiul.

William a bătut gânditor în pipă.

– Din ce mi-ai spus, cred că sugestia ar fi și mai bine plasată atunci. Și sunt înclinat să îi prezint situația ca pe un fapt împlinit. Poate doar să refuze, în cel mai rău caz.

– Poate că ai dreptate. Mulțumesc, dragul meu!

***

O săptămână mai târziu, încă dezolată, Flora a zărit-o din nou pe Beatrix pe alee, cu un ghemotoc dolofan în brațe.

– Bună dimineața, Flora! a spus Beatrix, în timp ce intra în casă. Arată foarte frumos grădina ta, mai ales statul de flori steaua Persiei. A fost o idee foarte bună!

– Mulțumesc! a răspuns Flora.

Nu-i păsase de mare lucru de când murise Panteră.

– Ce-i... aia?

Beatrix a dat la o parte pătura care proteja conținutul.

– Draga mea, este un copil!

– Vai!

Flora s-a dus spre Beatrix și s-a uitat mai bine la figura micuță, cu ochii închiși.

– Și ce faci cu asta aici?

– Este un „el“ și are două săptămâni. Știi că sunt una dintre binefăcătoarele spitalului și micuțul acesta a fost adus la câteva ore după ce a fost născut. O vecină i-a auzit țipetele din casa de lângă Black Fell. Din păcate, a găsit-o moartă pe mama lui, care a pierit după naștere, dar mititelul urla ca din gură de șarpe dintre picioarele ei. Cordonul care le leagă pe mame de copii încă nu fusese rupt. Femeia l-a tăiat cu cuțitul de pâine, și-a trimis bărbatul după gropar, apoi a coborât de pe munte cu copilul la spital. Pot să mă așez? E mai greu decât pare. Tare puternic mai ești, micuțule! a gângurit Beatrix cu afecțiune spre cocoloș.

Flora a condus-o în bucătărie și i-a tras scaunul, minunându-se de latura maternă, pe care nu o cunoscuse până atunci la prietena ei.

– Unde e tatăl copilului?

– Ei bine, e o poveste tragică. Tatăl era păstor și a fost trimis în Franța să lupte acum trei ani. Ultima dată a venit în august și apoi, după ce s-a întors pe front, a pierit în tranșee în timpul bătăliei de la Épehy. Și asta cu doar câteva săptămâni înainte de armistițiu. Nu i-au mai trimis trupul acasă.

Beatrix a clătinat din cap cu tristețe.

– Iar acum, nici unul dintre ei nu mai e, ca să-și vadă fiul. Mă rog pentru ei să se întâlnească în rai, Dumnezeu să-i odihnească!

– Copilul nu are rude?

– Din câte știu vecinii, nu. Tot ce ne-au putut spune la spital e că mama era din Keswick și că o chema Jane. Când m-am dus la vizita lunară la spital, mi s-a povestit despre bebeluș și despre soarta lui tragică. M-am dus la el și, cu toate că nu se simțea bine atunci, am rămas impresionată de necazul lui.

– Pare sănătos acum.

Copilul s-a mișcat și l-au privit amândouă cum și-a țuguiat buzele rozalii cu nemulțumire, înainte să scoată un sunet de supt.

– În curând se va trezi și va trebui hrănit. Vei găsi biberonul în coș. Vrei să-l încălzești, te rog? Mi s-a spus că nu le place laptele rece.

– E lapte de mamă? a întrebat Flora fascinată, în timp ce punea biberonul din coș la încălzit, într-o oală cu apă, pe sobă.

– Toți copiii sunt înțărcați cu lapte de animal diluat, deși am înțeles că laptele de vacă le dă colici, caz în care li se dă lapte de capră.

– Da... a ezitat Flora. De ce ai venit cu copilul aici? Vă gândiți să-l adoptați?

– Doamne, nu! Oricât mă doare că nu voi fi niciodată mamă, accept faptul că nu ar fi corect să adopt un copil acum. Flora, draga mea, poate uiți că am cincizeci și doi de ani și aș putea să-i fiu bunică ăstuia. Ce idee! a chicotit Beatrix. Eu și William vom fi morți până devine major.

– Deci ai grijă de el doar azi?

– Da.

Copilul a început să se agite și a scos mânuțele din pătură, ca să se întindă.

– De câte ori mă duc la spital, a continuat Beatrix, văd mulți copii bolnavi, dar ăsta mic e un luptător. În ciuda circumstanțelor traumatice de la naștere, mi-au spus asistentele că și-a revenit complet. Nu ai vrea să-l ții un pic? Mă dor brațele îngrozitor.

– Dar nu am mai ținut niciodată un copil în brațe și nu vreau să-l scap sau să-i fac vreun rău...

– Nu-l scapi. Și noi am fost mici și totuși, sunt sigură că în ciuda faptului că mamele noastre erau la fel de neștiutoare, dar binevoitoare, am reușit să supraviețuim. Poftim! Mă duc să aduc biberonul.

Beatrix a pus copilul în brațele Florei. Greutatea sa a speriat-o pe Flora. Părea foarte mic și totuși, în timp ce fiecare parte din el începea să se miște în direcții diferite și mieuna ca Panteră după mâncare, vehemența lui de a rămâne în viață i-a adus lacrimi în ochi.

– Am testat sticla pe mână ca să mă asigur că nu e prea fierbinte să-l ardă sau prea rece să-l sperie, i-a explicat Beatrix, în timp ce-i dădea biberonul.

– Și ce fac cu ea? a întrebat Flora, în timp ce copilul, care probabil adulmecase laptele atât de aproape și totuși atât de departe, a început să urle.

– Cum adică? I-o bagi în gură!

Flora a dus tetina la buzele copilului, care s-au strâns cu încăpățânare.

– Nu vrea.

– Pune-i o picătură de lapte pe buze, Flora, te-am văzut îngrijind miei și cum îi încurajai să mănânce. Folosește aceeași metodă.

Flora a făcut exact cum i-a sugerat și, după câteva secunde, a reușit să îi dea copilului să mănânce. Ambele femei au răsuflat ușurate și s-a lăsat liniștea în

bucătărie.

– Ce se va întâmpla cu el? a întrebat Flora după o vreme.

– Cine știe? Acum că e sănătos, nu poate rămâne în spital. Mi-au scris ca să-mi ceară să întreb în jur dacă nu-l vrea cineva, altfel va fi trimis la un orfelinat din Liverpool. Beatrix s-a cutremurat. Am auzit că e cel mai îngrozitor loc. Și-apoi, când se face mare, i se va găsi de lucru într-o fabrică de bumbac, și asta dacă are noroc, altfel mina de cărbune îl așteaptă.

– Asta e tot ce poate spera acest copil nevinovat?

Flora s-a uitat îngrozită la mutra mulțumită a bebelușului.

– Din păcate, da. Poate cel mai bine era dacă murea odată cu mama lui. Viitorul lui nu prea e sigur, având în vedere câți orfani apar lună de lună. Multe femei fac eforturi cumplite să își hrănească copiii singure, având în vedere că soții lor nu s-au mai întors din Franța.

– Dar câte vieți pustiite să mai vedem?

– Pustiul vine cu pustiu, draga mea! Întreaga lume încearcă să-și revină în urma distrugerii sale. Iartă-mă că-ți spun, dar cuibăriți aici în fața focului, tare-i ușor să n-avem idee despre cele care se petrec mai departe de noi. Când mă duc la Londra, văd disperarea soldaților desfigurați și schilodiți care cerșesc pe la colțuri de stradă, sărăcia care reprezintă propriul epilog al acestui război infernal.

– A terminat, adoarme. Flora a pus biberonul pe masă. Beatrix, de ce ai adus copilul la mine?

– Fiindcă am vrut să-l vezi.

– Atâta tot?

– În principiu, da. Dar și...

– Ce?

– Uneori mă tem că te-ai izolat de tot de lumea de afară.

– Poate pentru că așa vreau. Ca și tine, prefer animalele în locul oamenilor.

– Nu-i adevărat, Flora, și știi asta! Principala mea sursă de fericire e o altă ființă umană. Dacă nu era soțul meu, viața mea ar fi fost într-adevăr pustie.

– Poftim! Flora i-a dat copilul lui Beatrix. E hrănit.

– Deocamdată.

Beatrix l-a luat în brațe și s-a ridicat.

– Îmi dai coșul, te rog?

Flora i l-a dat și s-a uitat la Beatrix care pregătea copilul de plecare.

– Mulțumesc că ai venit cu el, i-a spus, în timp ce ieșeau pe ușă. Cum îl cheamă? a întrebat Flora, în timp ce Beatrix deschidea poarta.

– I se spune Teddy, pentru că toate asistentele vor să-l țină în brațe[39], a zâmbit Beatrix. La revedere, Flora!

În seara aceea, mai târziu, Flora scria în jurnalul ei, dar nu se putea concentra. Ochii mari ai copilului și privirea lui îndrăzneață o bântuiau. Până la urmă, a cedat și a început să se fâțâie prin sufragerie. Totul era la locul lui, așa cum le pusese ea. Nu venea nimeni niciodată să-i tulbure ordinea de care se înconjurase.

Și-a făcut o cană de Ovaltine, pe care Nannie le dădea lui Violet și Soniei înainte de culcare. Violet... Draga de ea, așa de pasională și totuși dominată de iubirea ei copleșitoare pentru prietena ei, Vita Sackville-West. Știa că Vita se măritase cu câțiva ani în urmă, dar Beatrix venise de curând cu bârfe de la Londra, care anunțau o nouă relație între cele două femei. Flora, ca întotdeauna, și-a închis urechile la orice aducea în discuție trecutul ei, dar chiar și așa, pusese cap la cap și înțelesese că dragostea dintre cele două prietene din copilărie înflorise și se aprofundase.

Flora a suspinat la gândul că, dacă era să devină cineva ultimul subiect de bârfă la Londra în ce privește legăturile scandaloase, numai Violet putea fi aceea, cu adevărat fiica mamei ei. Fusese școlită în sensul ăsta și învățase prin educația primită că notorietatea era normală.

Pe când ea... Ea fugise.

Sus, în pat, a stat și a ascultat bufnița, singura creatură trează la acea oră și pe toată durata nopții adormite. Pe când cobora scările spre birou, singurătatea a învăluit-o asemenea unei mantii negre. A scos o cheie dintr-un sertar și a descuiat un compartiment secret, din care a scos un jurnal, pe care l-a deschis, ca să ajungă la buzunarul de mătase al coperții din spate. De-acolo a luat scrisoarea pe care i-o trimisese tatăl ei, Eduard, prin Sir Ernest Cassel.

Trăiește-ți viața în libertatea anonimatului, așa cum mi-aș fi dorit să o pot face eu. Și, mai presus de toate, fii sinceră cu tine însăți!

S-a uitat o vreme la semnătură.

– Eduard... Teddy! a exclamat deodată.

Apoi, Flora MacNichol a râs pentru prima dată de foarte multă vreme.

– Bineînțeles, bineînțeles! și-a spus.

Capitolul 35

Copilul Teddy s-a mutat în casa Florei două zile mai târziu și amândoi au făcut tot ce le-a stat în putință – uneori dând greș – să se obișnuiască unul cu altul. Flora îl privea ca pe un miel orfan, care avea nevoie de căldură, dragoste și, cel mai mult, de lapte. Totuși, se minuna că putea curăța orice fel de balegă fără să-i pese, dar i se făcea rău ori de câte ori îi schimba scutecul copilului.

Teddy nu era în nici un caz un copil mulțumit. Ca un cățeluș care-și pierduse mama, îl punea în leagănul improvizat – un sertar plin cu pături aproape de sobă – după ce-l hrănea. Apoi se pregătea de culcare, urca tiptil scările și se strecura în așternuturi, unde închidea ochii ușurată. Dar câteva minute mai târziu, copilul începea din nou să plângă.

Încerca să-l ignore, fiindcă Beatrix îi dăduse instrucțiuni să-l „dreseze ca pe animale“, însă Teddy nu părea tentat să se supună regulilor. Pe măsură ce creștea intensitatea decibelilor care făceau să se cutremure pereții, Flora știa că era un război de uzură, pe care Teddy îl câștiga de fiecare dată.

Părea împăcat doar atunci când stătea ghemuit în pat, lângă ea. În cele din urmă, cu toate că știa că se supunea la alte cazne, dar fiind fizic, mental și emoțional extenuată, l-a lăsat să doarmă noaptea cu ea.

După aceea, s-a lăsat oarecum liniștea în casă. Ferma începea să sufere de neglijență și până la urmă a trebuit să angajeze un tânăr din sat, care să se ocupe de treburile zilnice, pentru care ea nu mai avea timp. În ciuda faptului că rutina ei

firească fusese întreruptă pentru totdeauna, ființa a cărei inimă bătea la pieptul ei în fiecare noapte îi dezgheța inima nepăsătoare.

A venit vara și a început să-l scoată pe Teddy la plimbare. Îl lega de ea cu o bucată de bumbac, fiindcă un cărucior ar fi fost complet nepotrivit pe potecile și pe terenul stâncos. Ignora privirile curioase ale sătenilor, care, în mintea ei cel puțin, o bârfeau și chicoteau pe seama lor. Pe măsură ce treceau zilele, începea să se bucure de o senzație de pace și împlinire, despre care crezuse că o vor ocoli pe veci. Asta până când, într-o zi toridă de iulie, a primit un oaspete.

Tocmai îl lăsase pe Teddy să-și facă somnul de după-amiază și se îngropase în grădină, unde, straturile de flori neglijate o lună întreagă plângeau la fel de tare după atenție ca și Teddy. În timp ce smulgea buruienile de pe lupini și asuda în soarele puternic, se gândea cât de puternică era natura, care, chiar și abandonată pe perioade scurte, tot își recăpăta controlul prin propriile puteri.

– Bună, Flora!

Pline de țărână și buruieni, i-au încremenit pe loc mâinile.

– Sunt Archie Vaughan. Mă mai ții minte?

Cred că am halucinații de la soare, și-a spus ea. Dacă-l mai ținea minte? Bărbatul care-i bântuise gândurile în ultimii nouă ani? Era cea mai absurdă întrebare pe care ar fi putut-o concepe mintea ei.

– Pot să intru, te rog?

Flora s-a întors spre halucinația ridicolă care aștepta răbdătoare dincolo de poartă și, în vreme ce privea silueta, a clătinat din cap și a clipit de câteva ori, dar imaginea tot refuza să dispară.

– Ridicol! a strigat ea, cu voce tare.

– Ce e ridicol? voia să știe halucinația.

– Tu! a răspuns ea, în timp ce s-a ridicat și s-a dus spre poartă.

Citise destule cărți ca să știe că atunci când ești deshidratat, mirajul închipuit dispare dacă te apropii de el.

– Da?

Se uita acum peste poartă, destul de aproape cât să-i simtă mirosul familiar și chiar respirația ușoară pe obraz.

– Pleacă, te rog! i-a ordonat ea cu disperare.

– Flora, te rog... Sunt eu, Archie! Nu mă ții minte?

Apoi, mirajul a întins mâna și un deget i-a atins obrazul, aducând senzații care nu mai puteau fi un vis. Atingerea lui părea să-i sece și ultima picătură de sânge din vene și s-a clătinat, întinzând mâna să se țină de poartă, în timp ce-i vâjâia capul.

– Doamne, Flora...!

Deodată s-a prăbușit la pământ.

– Iartă-mă! a auzit ea vag, în timp ce simțea o briză răcoroasă pe față. Ar fi trebuit să trimit o telegramă, ca să știi că vin. Dar mi-era teamă că o să faci în așa fel încât să pleci de-acasă.

Vocea blândă a făcut-o să deschidă ochii și a dat cu ochii de un ventilator bej care i se plimba prin față. Când a reușit să se adune, și-a dat seama că era pălăria ei de soare, dincolo de care se afla o față. Mai slabă decât și-o amintea, aproape scobită, cu o șuviță albă la tâmplă. Nu mai avea strălucirea din ochii care acum păreau de-a dreptul torturați.

– Poți să te ridici? Trebuie să te luăm de la soare.

– Da.

S-a sprijinit de el și astfel a ajuns în casă, unde l-a îndrumat spre bucătărie.

– Vrei să te întinzi, nu?

– Doamne, nu! a ripostat ea, de rușine că părea o eroină dintr-o romanță de doi bani. Poți să-mi aduci apă din cămară?

I-a adus urciorul și a băut cu sete, sub privirile lui atente. Brusc, și-a dat seama cum o vedea el: ca pe o femeie plină de riduri acumulate în urma suferinței, singurătății și vremii aspre de la Lacuri. Ca de obicei, avea părul nearanjat, îi ieșea din coc și corpul acoperit de o salopetă murdară și cusută neglijent. Mai avea niște pantaloni de bumbac cu pete de iarbă și niște saboți de lemn. Pe scurt, arăta de groază.

– Arăți minunat! a murmurat Archie. Au trecut frumos anii peste tine.

Ea a pufnit în râs, gândindu-se că l-a orbit soarele. Din fericite, își revenea în simțiri și se aduna, precum o armată extenuată la comandă.

– Ce cauți aici? a întrebat ea deodată. Cum m-ai găsit?

– Îți voi răspunde la a doua întrebare deocamdată și o să-ți spun că familia ta știe de ani buni unde locuiești. Să nu te mire să afli că prezența ta aici a fost pe loc raportată mamei tale de către Stanley, ajutorul grăjdarului de la Esthwaite Hall. Și, necunoscând drama care se desfășurase între fiicele ei, Rose i-a scris Aureliei.

– Înțeleg.

– Îți dai seama că, pentru a permite căsniciei noastre să supraviețuiască, a fost cel mai bine pentru toți trei să nu mai răscolim trecutul și să pierdem orice contact. Totuși, Aurelia te-a urmărit de la distanță.

– Asta chiar mă miră.

– E un truism că timpul le vindecă pe toate, Flora! Și noi toți ne-am dat seama în ultimii ani cât de puțin timp mai avem la dispoziție.

Privirea lui Archie s-a întunecat.

– Așa e.

S-a lăsat liniștea, în timp ce priveau în depărtare și amintirile reveneau grăbite.

– Am venit pentru că Aurelia vrea să vă împăcați, a continuat el, în cele din urmă.

– Dar noi suntem cei vinovați.

– De acord, dar ea a fost cea care te-a alungat din viața ei. Când ni s-a născut copilul, cu o lună în urmă, primul ei gând a fost să-ți scrie. A simțit că venise momentul.

– Un alt copil? Câți aveți acum?

– Doar unul...

Flora a surprins durerea din glasul lui Archie și i-a observat expresia, moment în care și-a dat seama.

– Nu...

– Aurelia a murit acum trei săptămâni, la zece zile după ce a născut. Îmi pare foarte rău, Flora! Știi că nu a fost niciodată puternică, iar sarcina i-a fost fatală.

A închis ochii și i-au dat lacrimile. Frumoasa și dulcea ei soră nu mai avea suflu în ea. Nu se va mai uita niciodată în ochii ei de un albastru senin, plini de speranță și veselie. Chiar și în exilul auto-impus, o simțise mereu aproape de ea. Sfârșitul o oripila și s-a dojenit aspru pentru toți anii pierduți.

– Doamne! Doamne! a murmurat. Nu suport să aud... A fost și... vina noastră? Mi-aș da viața pentru ea, știi asta!

– Mai mult ca oricine, Flora! Ți-ai sacrificat propria fericire pentru a ei. Și sincer, când ne-am căsătorit, a fost... greu. Mai ales că ne străduiam să obținem ceea ce ne putea lega, și anume copilul. Aurelia a pierdut primul copil, apoi alte sarcini. Curând după aceea a venit războiul și eu m-am înrolat în armată, la Forțele Aeriene, așa că am fost departe de High Weald mai mult de trei ani și jumătate. Am tot continuat să încercăm să facem un copil, dar degeaba. Doctorul ne-a avertizat că era mai bine pentru Aurelia să nu mai rămână însărcinată, dar nu voia să accepte. Și toamna trecută, a rămas din nou. Avem... Am, s-a corectat el, o fiică.

– Oh, Archie!

Flora a scos o batistă murdară din buzunar și și-a suflat nasul.

– Îmi pare tare rău că am venit cu vestea asta îngrozitoare, dar Aurelia a insistat.

– Să ce?

– Să vin personal și să-ți dau asta. A fost ultima ei dorință înainte de moarte.

A scos un plic din buzunarul hainei și i l-a dat. Doar vederea scrisului familiar a făcut-o să amețească.

– Știi ce mi-a scris?

– S-ar putea să am o idee, da.

Îi tremurau mâinile de groază în timp ce scotea scrisoarea din plic, cu gândul la ce cuvinte dureroase putea citi în ea. Apoi a simțit o mână caldă.

– Nu te speria! Ți-am spus că voia să vă împăcați. Nu vrei s-o citești?

– Scuză-mă!

Flora s-a ridicat și s-a retras pe hol. S-a dus în sufragerie și s-a așezat pe fotoliu, după care a rupt sigiliul de ceară.

High Weald
Ashford, Kent
16 iunie 1919

Draga mea soră,

Aș vrea să-ți spun multe, dar, după cum știi, nu mă pricep la vorbe ca tine. De altfel, îmi pierd puterile pe zi ce trece, așa că iartă-mă că nu scriu mult.

Mi-ai lipsit enorm, draga mea soră! Nu a trecut zi în care să nu mă gândesc la tine. La început, da, te-am urât, dar acum am început să mă dojenesc singură pentru acțiunile trezite în mine de gelozie, cu nouă ani în urmă. Am pierdut mult timp, pe care nu-l mai putem recupera niciodată.

De aceea, în timp ce-mi privesc iubita fiică ce doarme împăcată în leagăn, lângă mine, care nu știe că nu își va cunoaște mama, trebuie să îndrept lucrurile. Flora, nu vreau ca fiica mea să crească fără mamă. Oricât ar iubi-o Archie pe Louise, nu-i va putea niciodată oferi tandrețea brațelor unei femei sau sfaturile care s-o îndrume spre maturitate.

Draga de Sarah va rămâne aici, desigur, ca să aibă grijă de nevoile copilei, dar și ea îmbătrânește. Și amândouă înțelegem că educația și perspectivele ei asupra lumii sunt limitate, și asta nu din vina ei.

De aceea, aș vrea să-ți cer o favoare: când mi-am întrebat recent spionii de la Esthwaite despre tine, mi-au spus că locuiești singură. Dacă lucrurile nu s-au schimbat și ai vrea să renunți la izolare, te implor gândește-te să te muți la High Weald*, unde să-mi crești copilul ca pe al tău.*

Sunt sigură că o vei iubi cu fiecare fibră din inima ta frumoasă. De asemenea, îi poți oferi bietului meu soț alinarea de care are nevoie. Flora, nu știi prin câte a trecut în timpul războiului și acum trebuie să înfrunte pierderea soției și să-și crească singur fiica, lucru la care mi-e greu și să mă gândesc.

Te rog, măcar gândește-te la acest plan și dă-mi voie să-mi ispășesc sufletul nemuritor de egoista mea eroare. Ai suferit destul. Poate te miră această scrisoare, dar mi-am dat seama în timp că nu putem alege pe cine iubi. Iar Archie mi-a mărturisit vina pentru ceea ce s-a întâmplat atunci. Mi-a spus cum s-a ținut după tine și că te-a indus în eroare în privința aranjamentului deja făcut între el și tata în Scoția.

Draga mea Flora, sunt extenuată și nu prea mai pot scrie. Dar crede-mă când spun că a fost destulă suferință în lume în ultima vreme și ultima mea dorință aprigă este să-i scutesc pe cei dragi de orice suferință pe viitor. Și sper ca ei să-și afle fericirea.

Mă rog să ai înțelegere și iertare pentru mine și, dacă îți convine, să-mi crești fiica în casa ei, cu dragoste și compasiune.

Cu toată dragostea de soră,
roagă-te pentru mine!
Aurelia

Flora și-a aruncat ochii pe geam, amorțită de scrisoarea extraordinară. Generozitatea de care dădea dovadă era cumva mai rea decât acuzațiile pe care simțea că le merita.

– Flora? Ce faci? s-a auzit o voce din ușă.

– Mi-a cerut mie iertare, a șoptit ea. Doamne, Archie, nu ar fi trebuit să facă asta! Noi suntem cei care i-am provocat ei durere!

– Da, și totuși, o mare parte din vină stă pe umerii mei. Eram orbit de dragostea pentru tine.

– Cum a reușit să fie atât de iertătoare? Mă îndoiesc că aș fi simțit la fel în locul ei. Și, a adăugat ea după o pauză de întremare, nu o să-i pot spune niciodată că nu doar căsătoria voastră m-a forțat să fug și să trăiesc singură aici.

– Serios?

Flora a ezitat și, apoi, hotărând că nu mai voia secrete, s-a dus la birou, de unde a scos scrisoarea din buzunarul de mătase al jurnalului din 1910. I-a dat-o lui Archie și i-a spus:

– A mai fost și asta.

L-a privit cum a citit, ridicând din când în când din sprânceană.

– Măi să fie! a exclamat el, în timp ce i-a dat-o înapoi.

– Ai știut? Cred că toată Londra știa la vremea aceea.

– Sincer, am auzit zvonuri despre... legătura ta cu o anume familie, dar nu le-am dat crezare. Și-apoi, când a murit regele și a venit George al V-lea la tron, orice bârfă despre fosta Curte a fost îngropată odată cu el, iar curtenii au făcut tot posibilul să se ridice la înălțimea noului regim. Așa că... Pe față i s-a citit un licăr de zâmbet, pentru prima oară. Să te numesc prințesa Flora acum? Doamne, nici nu știu ce să zic, cu toate că asta explică multe!

– Nu e nimic de zis, dar acum înțelegi de ce am plecat imediat din Londra. Lumea plângea de mila reginei, iar eu, ca și doamna Keppel, le aduceam aminte de comportamentul de nedorit al soțului ei.

– Dar, spre deosebire de doamna Keppel, tu nu ai fost de vină pentru nimic, a contrazis-o Archie. Pe când tu ai demnitatea să te retragi din societate, ea a revenit la Londra și o duce din ce în ce mai bine. În ce-o privește pe fiica ei, este în centrul atenției. Violet și Vita au fugit în Franța după armistițiu. Vita și-a părăsit soțul și doi copii. Toată Londra vuiește. Se spune chiar că Violet a încurajat-o. Familia Keppel nu are rușine, pe când tu te-ai purtat cu demnitatea și grația unei prințese.

– Nu tocmai.

A zâmbit și ea, în timp ce-și privea hainele.

– Vorbim de calități care vin din interior, Flora! Trebuie să te întreb, ce părere ai despre ultima dorință a Aureliei?

– Archie, nici nu știu cu ce să încep! Și-apoi...

Ca și cum l-ar fi chemat, copilul a început să plângă la etaj.

– Ce se aude? s-a încruntat Archie.

– Scuză-mă! Trebuie să-l hrănesc pe Teddy.

S-a ridicat și a urcat să ia ghemotocul transpirat, mirositor și veșnic zgomotos, cum îi spunea și, pe drum, a chicotit. Chiar dacă era adevărat că viața îi stătuse în loc timp de nouă ani, acum era rândul ei să-l surprindă pe Archie Vaughan.

Și-ncă ce surprinză, și-a spus ea, în timp ce se întorcea cu Teddy în brațe.

A intrat în bucătărie și s-a îndreptat spre biberon, iar câteva minute mai târziu Archie a intrat după ea, nemaiputând de curiozitate.

– Ai un copil! a exclamat el, în timp ce ea se concentra să țină biberonul într-un anumit unghi, cum îi plăcea lui Teddy.

– Da.

– Am înțeles. Oftatul lui s-a făcut auzit îndelung. Și tatăl locuiește aici cu tine? a întrebat el, în cele din urmă.

– Nu, a murit.

– Era soțul tău?

– Nu.

– Atunci...

L-a lăsat pe Archie destul cât să-i umble imaginația, fără să mintă deloc. Abia apoi i-a explicat.

– E orfan. Locuim împreună de numai o lună. Sper să-l adopt. A ridicat ochii și și-a înăbușit râsul când a văzut mutra ușurată a lui Archie. Îl cheamă Teddy, a adăugat ea.

– Sigur... de la Eduard. Credea că înțelesese pe loc legătura cu numele tatălui ei adevărat. Recunosc că m-ai șocat.

– Și eu am fost la fel de șocată când am hotărât să-l primesc. Dar acum... S-a uitat la Teddy, sătul, bucuros că avea stomacul plin și l-a sărutat cu drag pe cap. Nu mă mai văd fără el.

– Cât are Teddy?

– Aproape șase săptămâni. S-a născut în ultima săptămână din mai.

– Atunci are doar cu câteva zile mai mult decât Louise, care s-a născut la începutul lui iunie. Ar putea fi gemeni.

– Dar provin din lumi diferite. Tatăl lui era păstor și a murit în război.

– Îți zic, Flora, că ești prinț sau cerșetor, moartea nu cunoaște bariere sociale. În orice clasă socială ar fi fost tatăl lui Teddy, dacă a luptat și a murit pentru țara lui, a fost un erou. Fiul lui trebuie să afle asta într-o zi, a spus Archie vehement.

– Încă nu am hotărât ce să-i spun.

– Și acum că ești versată ca doică...

Cuvintele lui Archie au rămas în aer, dar Flora pricepuse aluzia.

– Unde e Louise acum?

– Sarah are grijă de ea la High Weald. Dacă nu poți, din cauza noilor circumstanțe, să te muți ca să ai grijă de Louise, atunci voi face tot posibilul, cu ajutorul lui Sarah, să fiu și mamă, și tată fiicei mele.

– Dar și dacă sunt de acord cu propunerea, ce se va întâmpla cu Teddy? Îl vei accepta la High Weald alături de copilul tău? Căci, dacă simți că fiul meu nu este bine-venit, atunci trebuie să-ți spun că în nici un caz nu pot fi de acord să vin.

– Flora, nu înțelegi? Mai bine de-atât nu se poate! Louise va avea un prieten – mai mult, un frate! – și ar crește împreună!

Abia atunci a văzut disperarea din ochii lui Archie. Că venea din gândul la fiica, la soția moartă sau la el însuși, nu era clar.

– Pot să-l țin în brațe? a întrebat deodată.

– Sigur.

Flora i l-a pus pe Teddy în brațe.

– Ce flăcău frumos, cu ochii mari și albaștri și părul blond! Ce ironie, Louise seamănă cu mine și e brunetă! Teddy seamănă mai mult cu Aurelia. Salutare, prietene! a murmurat el și i-a oferit un deget, pe care Teddy l-a strâns ferm în pumnul micuț. Cred că noi doi o să ne înțelegem foarte bine.

Flora s-a ridicat cu senzația că altcineva luase deja decizia în locul ei.

– Mi-e teamă că aș vrea să pleci acum, i-a spus, în timp ce-l lua pe Teddy înapoi. Nu îți pot da un răspuns pe loc. Oricât de pustie îți pare existența mea aici, aș avea multe de sacrificat. Am o fermă și multe animale depind de mine. În ciuda momentelor de solitudine, îmi iubesc casa și mare parte din viața mea, mai ales că acum am un companion de minune. Îmi ceri să renunț la tot fără să stau pe gânduri.

– Iartă-mă, Flora, pentru egoismul meu! Știi că nu-mi ascund sentimentele și doar pentru că pare să existe o soluție ideală, accept faptul că nu vezi lucrurile la fel.

– Mulțumesc pentru vizită. Îți voi scrie decizia mea.

– Și, cu toate că o aștept cu nerăbdare, nu te grăbi să o iei!

S-au îndreptat spre ușă și Flora a deschis.

– La revedere, Archie!

– Vreau doar să reiterez înainte să plec că îți accept prezența la High Weald în orice condiții dorești să stipulezi. Și nu voi presupune că va exista o... relație între noi. Deși aș vrea să-ți spun că dragostea mea pentru tine nu s-a stins, oricât de vinovat mă simt, nu am ce face. E parte din mine. Dar cea mai importantă persoană din toată povestea asta nefericită este copila mea, orfană de mamă. Voi face cum îmi ceri și te voi lăsa în pace. La revedere!

În timp ce se îndepărta pe potecă, Flora i-a observat șchiopătatul accentuat.

***

În următoarele două zile, a citit și recitit scrisoarea surorii ei. S-a plimbat cu Teddy prin împrejurimi, cerând sfat și îndrumare de la iarba ce-i gâdila nasul, în timp ce stăteau la umbra unui arbore sau de la ciocârliile care treceau în zbor.

Ele nu spuneau nimic, mute ca sufletul ei. În cele din urmă, cu mintea obosită în căutarea unei decizii, l-a legat pe Teddy cu cordonul de ea și a pornit la drum spre prietena și sfătuitoarea ei.

– Măi, măi, a spus Beatrix, în timp ce se așezau în grădina ei la ceai. Ascultase fără întrerupere noul capitol al poveștii Florei. Trebuie să recunosc că pari să ai o capacitate înnăscută de a atrage drama, dar apoi, fundalul în care ai crescut a fost de la bun început unul extraordinar. Mai întâi, condoleanțele mele pentru moartea bietei tale surori! Așa tânără și, din ce-mi spui despre scrisoare, așa de generoasă! Și deșteaptă, aș putea adăuga.

– Cum adică?

– Vezi bine că darul ei de despărțire pentru soțul și sora pe care i-a iubit a fost să găsească o cale de a vă reuni! Din ce mi-ai spus pe vremuri, era deja conștientă de sentimentele reciproce pe care le aveați. Și în același timp, asta ar oferi fiicei ei iubite o mamă, în loc să crească cu o bonă bătrână. Nu înțelegi că a vrut să vă ofere tuturor fericirea pe care știa că o meritați?

– Ba da. Dar și dacă mă hotărăsc să mă duc, ce ar zice oamenii?

– De parcă ți-a păsat vreodată de asta! a râs Beatrix. Și ce e mai firesc decât ca sora nemăritată a mamei moarte să aibă grijă de nepoata ei? Îți garantez că nimeni nu se va uita urât.

– Dar dacă...?

– Tu și Archie reluați relația? a terminat Beatrix propoziția. Din nou, cred că odată ce a trecut timpul, toată lumea se va bucura pentru copila fără mamă și pentru bietul văduv, venit recent din război ca un erou care a avut de îndurat încă o pierdere tragică.

– Și Archie? Mă întreb cum se poate uita la mine fără să-l înnegureze sentimentul de vinovăție.

– Flora, de când sunt pe lumea asta, un lucru am învățat și anume că trebuie să mergi înainte și să nu te uiți înapoi. Și îți garantez că al tău Lord Vaughan a văzut destulă moarte și distrugere în timpul războiului ca să se convingă. Așa cum

spunea sora ta în scrisoare, nu putem alege pe cine iubim. Nu numai că are binecuvântarea soției sale pentru acest viitor, ba chiar ea l-a încurajat serios în privința asta. Nu au mai rămas secrete, nu mai există motive de vinovăție. Știi că sunt pragmatică din fire, dar din păcate, morții s-au dus și nu mai are sens să iei decizii greșite pe considerentul vinovăției.

– Crezi, așadar, că ar trebui să mă duc la High Weald?

– Flora dragă, e evident că asta ar trebui să faci! O ființă umană fără dragoste e ca un boboc de floare fără apă. Va supraviețui o vreme, dar nu se va deschide niciodată de tot și nu poți nega că-l iubești.

– Nu, nu pot. Îl iubesc, a spus ea pentru prima oară cu voce tare.

– Și zici că și el te iubește. Cred că în multe feluri este un mare noroc. Louise are nevoie de o mamă și Teddy de un tată. Singura problemă e că te voi pierde ca vecină.

– Mi-ar fi îngrozitor de dor de tine, Beatrix! Și de iubitele mele animale și lacuri.

– Ei, întotdeauna facem sacrificii pe alocuri. Mi-ar plăcea să cumpăr ferma ta dacă dorești s-o vinzi. Terenurile mele se înmulțesc văzând cu ochii. Tocmai mi-am făcut testamentul și, după ce mă duc, pământul va ajunge la Trustul Național, care-l va retroceda oamenilor din Ținutul Lacurilor și va fi conservat pe veci. Dar, ca să ne întoarcem la misterul tău, nu mai am ce spune ca să te ajut, altfel decât să nu tărăgănezi în luarea deciziei. E foarte ușor să te convingi singură să faci o schimbare în bine. Mai ales când te sperie lucrul ăsta. Nu uita că fiecare zi care trece e o altă zi pierdută din viitorul tău. Mi-e teamă că trebuie să te las acum. Am o sumedenie de scrisori de la tinerii mei cititori din America despre dragul șoarece de oraș Johnny și aș vrea să le răspund fiecăruia dintre copii în parte.

– Desigur!

Flora s-a ridicat și s-a dus să-l recupereze pe Teddy de sub copac, unde îl așezase și unde gângurea la păsări.

– Mulțumesc pentru tot, Beatrix! Nu știu ce m-aș face fără tine.

Cu un nod în gât, și-a contemplat viața fără prietena ei aproape.

Și, în acel moment, a știut că luase hotărârea.

Capitolul 36

Flora nu mai călătorise în sudul Angliei de la moartea tatălui său, regele. În clipa în care a călcat pe holul casei High Weald, au asaltat-o amintirile și totodată șocul de a vedea starea în care ajunseseră casa și împrejurimile, atât de glorioase în mintea ei. În timp ce îi arăta grădinile, atât de magice pe vremuri, Archie menținea o distanță respectuoasă între ei și șchiopăta pe lângă ea, iar Flora era atentă la sălbăticia care se așternuse de când fusese ultima oară aici.

– După cum știi, familia Vaughan a avut dintotdeauna probleme financiare, a spus Archie mâhnit. Aureliei i-a fost greu să se ocupe de moșie cât am fost eu plecat și tinerii din sat luptau pe front în Franța. Mai ales că mama a murit la câteva luni după ce a izbucnit războiul.

În camera copiilor, Sarah a întâmpinat-o bucuroasă și înlăcrimată.

– Ce tragedie! Și-a tras nasul în timp ce o ducea pe Flora spre leagăn, ca să-i facă cunoștință cu nepoata ei. După tot acest timp, Aurelia a avut copilul pe care și l-a dorit, dar nu mai e aici să o vadă. Mai e și frumoasă și blândă ca mama ei.

Flora a luat-o în brațe pe Louise și a simțit imediat cum o învăluia sentimentul de dragoste și protecție.

– Bună, micuțo! a gângurit ea, în timp ce copilul stătea placid în brațele ei.

În acel moment, Teddy, simțind poate că Flora era distrasă, a început să țipe din coșul lui. Sarah l-a luat în brațe.

– Ce băiat puternic! a observat ea. Lord Vaughan mi-a povestit despre felul în care a murit familia lui. Câtă generozitate din partea dumitale să-l iei în grijă, serios, domnișoară Flora! Și știi că și sora dumitale s-ar bucura să știe.

În primele două săptămâni, Flora și-a petrecut timpul mai mult cu copiii, mai ales că Teddy îi cerea cel mai mult atenția. Cu ajutorul lui Sarah, noaptea îl culca pe Teddy în camera lui Louise, ca să nu-l obișnuiască cu ea în pat. Băiatul țipase până se învinețise de indignare, timp în care Flora se fâțâia afară, până într-o seară când îi spusese Sarah că voia să rămână ea de pază peste noapte. Flora se culcase recunoscătoare și se trezise a doua zi complet odihnită după multe săptămâni de

nesomn. A dat fuga disperată în camera copiilor, întrebându-se dacă nu cumva murise Teddy peste noapte și a dat de Sarah, care tricota lângă fereastră.

– Bună dimineața, domnișoară Flora! a întâmpinat-o, în timp ce se uita cum ea a dat fuga la coșul lui Teddy, pe care l-a găsit gol.

– Unde e? a întrebat Flora.

– Uită-te acolo! a arătat Sarah spre leagănul lui Louise.

Teddy și Louise dormeau duși, cu capetele lipite unul de altul.

– Îi place compania, cred eu, i-a explicat Sarah. A început să plângă și l-am pus în leagăn cu Louise. De-atunci n-a scos unul nici un sunet.

– Sarah, ești o minune! a suspinat Flora ușurată.

– Așa făceam și cu Aurelia când se agita noaptea, o puneam lângă tine în pat. Parcă-s gemeni ăștia doi, mai au și aceeași vârstă.

– Asta așa e, a confirmat Flora.

Archie a ajuns mai târziu în camera copiilor să spună bună dimineața fiicei sale și a văzut amândoi copiii în leagăn.

– Ce împăcați sunt! Poate așa trebuia să se întâmple.

A ieșit din cameră, atingând-o pe Flora pe umăr pe drum.

***

Fiindcă Sarah începuse să preia mai multe din treburile cu copiii, Flora și-a găsit timp și pentru ea. Obișnuită să petreacă timpul afară la Lacuri, de dimineața până seara, a început să facă plimbări în jurul fermei și al grădinii și să se bucure de aerul verii, dornică să-și umple mâinile de țărână în straturile de flori, a căror frumusețe era înăbușită și ascunsă de buruieni.

Dar grădinile erau teritoriul lui Archie, nu al ei. Până acum, cei doi stabiliseră o înțelegere tacită de a-și păstra fiecare spațiul lui, din respect pentru Aurelia, lucru deloc dificil, având în vedere dimensiunea casei. Seara mâncau împreună ceea ce gătea, destul de prost, o femeie în vârstă din sat, singura care acceptase suma neînsemnată pe care o putea plăti Archie.

În sufragerie, stăteau și discutau bunăstarea copiilor, un subiect de conversație neutru, care umplea liniștea dintre ei, cu toate că rămăseseră atât de multe lucruri nespuse. Flora se scuza imediat după ce se servea desertul și se ducea la culcare.

Evident că nu de oboseală făcea asta, dar chiar și puținul timp petrecut cu Archie îi dădea emoții, iar în timpul nopților încinse de august, lăsa fereastra deschisă ca să intre aerul, oricât de firav și tânjea după țipetele lui Teddy numai ca să rupă monotonia gândurilor care nu-i dădeau pace până dimineață.

Totuși, în timp ce se apropia septembrie, când natura – în special partea sa care putea fi controlată – avea nevoie de atenție ca să poată supraviețui peste iarnă, Flora s-a hotărât să-l înfrunte pe Archie. L-a găsit în livadă, unde umplea o roabă cu prunele căzute.

– Bună, a salutat-o el timid.

– Bună.

– E totul în regulă cu copiii?

– Perfect. Își fac somnul de după-amiază.

– Bun. E minunat că se au unul pe altul.

– Așa e. Archie, putem vorbi?

– Sigur. S-a întâmplat ceva?

– Nu, deloc. Doar că... ei bine, dacă e să rămân aici, la High Weald, dacă asta va fi și casa mea... aș vrea să contribui și eu.

– Flora, o faci mereu!

– Mă refer la o contribuție financiară. Moșia are nevoie de o investiție și mulțumită moștenirii primite de la tatăl meu și cu vânzarea fermei, am aceste fonduri la dispoziție.

– Apreciez oferta, dar nu uita că familia ta deja a contribuit enorm la High Weald când a vândut Esthwaite Hall. Cred că nu cunoști sumele necesare întreținerii unei astfel de proprietăți, darmite îmbunătățirii ei.

– Ei bine, aș putea măcar să-mi ofer serviciile gratuite în grădină? Și poate să angajez câțiva tineri să ne ajute?

– Dacă mai găsești vreunul în viață, a murmurat mohorât Archie. Îmi dau seama că eu nu mai sunt... ce eram.

A arătat spre picior.

– Mi-ar plăcea să încerc, fiindcă dacă nu luăm măsuri până vine iarna, munca ta va fi de pomană. Iar mie îmi va da o preocupare. Sarah devine din ce în ce mai iritată de vizitele mele constante în camera copiilor.

– Atunci aș fi recunoscător pentru orice ajutor îmi poți oferi, i-a zâmbit el. Mulțumesc.

Restul lunii septembrie, cei doi au muncit cot la cot, zi-lumină, în grădina cu ziduri înalte. Flora reușise chiar să găsească și câțiva soldați din sat, care se bucurau să dea o mână de ajutor.

În elementul ei și cu niște haine mai feminine de grădinărit, pe care i le confecționase Sarah, Flora era mai calmă. În loc să vorbească încordați la cină, cei doi vorbeau despre elagaj[40], plivire și cataloage de agricultură. Râsul lor începuse să răsune între pereții de la High Weald.

Uneori, după-amiaza, Flora așeza căruciorul sub uriașul arbore de tisă, iar Teddy și Louise dormeau duși unul lângă altul, în vreme ce ei lucrau pământul.

– Chiar sunt ca gemenii, a spus Archie când s-a uitat la copii într-o după-amiază călduță de toamnă. Cine ar fi crezut?

Chiar așa, cine? și-a spus Flora, în timp ce se urca în pat în seara aceea, extenuată de munca în grădină. Cel puțin o ajuta să doarmă, cu toate că se întreba cât își va mai putea reprima sentimentele. Cu cât mai mult timp petrecea cu Archie, cu atât își dădea seama, cu durere, cât de mult îl schimbase războiul. Tânărul exuberant pe care-l iubise devenise un adult serios și contemplativ. Adesea, îl vedea pierdut în gânduri, cu ochii triști, în timp ce retrăia, probabil, suferințele prin care trecuse. În plus, îi văzuse și pe alții suferind.

Archie avea o nouă slăbiciune, care-i răpea orice urmă de încredere în sine și care-o făcea să-l îndrăgească și mai tare. Se purtase impecabil cu ea în ultimele săptămâni și Flora se întreba în ultimul timp dacă nu cumva visase că-i mărturisise dragostea lui.

Și-apoi, încă rătăceau în umbra pe care moartea Aureliei o aruncase peste High Weald. Orice ar fi spus în scrisoare, Flora se tot întreba dacă umbra aceea avea să se ridice vreodată.

***

Nopțile începeau să se mărească și, disperați să termine treaba înaintea iernii, Archie și Flora se puneau pe treabă în grădină la lumina felinarelor.

– Nu mai pot, a anunțat Archie într-o seară răcoroasă de octombrie.

S-a ridicat și Flora a văzut că o făcuse cu greutate. Și-a aprins o țigară, obicei pe care-l prinsese în război și s-a dus lângă tisă.

– Du-te în casă. Termin eu aici, a sugerat ea.

– Știi că lumina felinarelor și aerul rece îmi amintesc de noaptea în care te-am sărutat aici, a remarcat Archie.

– Nu-mi aminti, a murmurat Flora.

– De sărut sau de circumstanțe?

– Știi foarte bine de care, Archie!

Flora s-a întors spre stratul de flori.

– Da, a răspuns el, înainte să facă o pauză lungă. Aș vrea să te pot săruta din nou, Flora!

– Dar...

A simțit atingerea lui pe umăr și și-a dat seama că era chiar în spatele ei. A luat-o de mână și a ridicat-o, apoi i-a întors fața spre el.

– Pot? Dragostea nu greșește, dragă Flora, doar momentul poate da greș! Iar acum e cel mai bun moment, a murmurat el.

L-a privit, încercând să găsească un răspuns, dar înainte să apuce, buzele lui deja le acopereau pe ale ei și brațul lui o trăgea mai aproape. Orice motiv să nu-i răspundă îi fugise din minte.

***

După aceea, cei doi au stabilit o relație domestică stranie, prin care restul celor din casă nu trebuiau să afle, cu toate că Archie își dorea să se căsătorească cu ea cât mai repede.

– Am pierdut deja foarte mult timp, o încuraja el, însă Flora se opunea cu fermitate.

– Trebuie să așteptăm cel puțin un an înainte să anunțăm logodna, i-a spus ea. Nu vreau să avem parte de dizidenți sau de bârfe când o facem.

– Doamne, Flora!

Archie a luat-o în brațe. Erau în acel moment în seră, unde se întâlneau pe furiș, lucru care o entuziasma foarte tare pe Flora.

– Ce-ți pasă așa mult? Sunt stăpânul casei și dacă e după mine, într-un an vei fi soția mea. Îți spun de pe-acum, orice am face, tot ne vor bârfi.

– Atunci vom aștepta de dragul Aureliei, l-a contrazis ea.

În cele din urmă, Flora l-a convins pe Archie să îi permită să își folosească banii pentru a aduce în casă un personal care să-i ajute. În timp ce constructorii se fâțâiau prin casă unde reparau acoperișul, igrasia și puneau tapet pentru a lumina camerele, ea a înțeles în sfârșit ce observase Beatrix că-i lipsise din viață. În ciuda haosului în care trăiau în acel moment, Flora era mai fericită ca niciodată, chiar dacă adevărata natură a relației lor era necunoscută celorlalți.

***

– Draga mea, trebuie să-ți mărturisesc ceva! O surpriză, să spunem! a anunțat-o Archie într-o seară, la cină. Mi-am adus recent aminte că nu înregistrasem nașterea lui Louise. Funcționarul a fost de mare ajutor și, având în vedere circumstanțele traumatice ale morții Aureliei, m-a scăpat și de amenda pe care o primești dacă trec patruzeci și două de zile. Și... a continuat el, trăgând aer în piept, cât eram acolo, ca să ținem lucrurile sub control, am hotărât să trec și data nașterii lui Teddy în aceeași zi cu a lui Louise. Teddy e în siguranță, draga mea, nu ni-l mai poate lua nimeni! Oricum o dai, e fiul meu și geamănul lui Louise.

– Dar...

Flora s-a uitat șocată în ochii negri ai lui Archie.

– Acum nu mai pot fi mama lui legal! Și ai mințit într-un document oficial!

– Dumnezeule! Draga mea, nu există minciuni când vine vorba de dragoste! Credeam că vei fi încântată! Chestia asta ne scutește de toată hârțogăraia care trebuie completată, mai ales având în vedere proveniența lui Teddy, ca să nu mai zicem de faptul că trebuie să te prezinți de nenumărate ori la tribunal ca să poți adopta un copil. Iar acum copiii noștri pot crește ca gemeni.

– Și Sarah? Și doctorul?

Flora se întreba dacă nu cumva Archie o luase razna.

– Amândoi știu adevărul.

– Deja i-am spus lui Sarah și i-am cerut părerea în privința asta. A fost de acord că era cel mai simplu mod prin care să-i oferim siguranță lui Teddy. În ce-l privește

pe medicul care a asistat la naștere, și-a mutat de-atunci cabinetul în... Țara Galilor.

– O, Doamne, Archie! Aș fi vrut să-mi ceri părerea asupra unei astfel de decizii!

– M-am gândit că e mai bine să îți prezint faptul consumat, fiindcă știu cât ești de sinceră. Și ai fi încercat să mă convingi de contrariu. Te rog, nu uita că eu sunt cel care i-a oferit titlul și moșia lui Teddy pe tavă. Într-o zi, fiul unui păstor din Ținutul Lacurilor va fi următorul Lord Vaughan. Archie a zâmbit mohorât. Și nu cred că există un alt mod de a onora un om care a murit în tranșee altfel decât a-l face *lord* pe fiul său.

Flora nu a mai spus nimic, fiindcă înțelesese în sfârșit raționamentul lui Archie. Devenea din ce în ce mai conștientă de vina pe care o simțea el față de cei mulți căzuți pe câmpul de luptă. Făcea un dar pentru a se ispăși față de viețile pierdute și i-l oferea lui Teddy.

Știa că nu mai avea ce zice. Faptul era consumat. La bine și la rău. Și Flora își dădea seama acum că și ea era vinovată pentru această decepție.

***

Archie și Flora și-au anunțat în sfârșit logodna în toamna următoare, a anului 1920, iar nunta urma să aibă loc trei luni mai târziu, de Crăciun.

După o îndelungă agonie și convinsă de Archie, Flora a hotărât în cele din urmă să o invite pe Rose la nuntă. Rose se întorsese recent din India, unde locuise o vreme, cu o verișoară, după moartea soțului ei. La sosirea acasă, vânduse casa din Scoția și închiriase un apartament elegant în Londra, pe strada Albemarle. Îi scrisese fiicei ei atunci când primise invitația la nuntă și o încurajase pe Flora să-i facă o vizită. Rose a plâns și și-a cerut scuze pentru minciunile și pentru copilăria dificilă de care avusese parte Flora, apoi pentru faptul că nu-i acordase nici un sprijin după moartea regelui.

– Înțelegi că, la fel ca doamna Keppel, a trebuit să stau deoparte? Având în vedere suspiciunile care planau asupra ta, ca să nu mai vorbim de severitatea cu care Alistair privea constant situația, nu puteam avea nici un contact cu tine. Am simțit că așa era cel mai bine. M-am temut să te revăd știind că mă puteai acuza. Mă poți ierta?

În cele din urmă, Flora o iertase. În starea ei de fericire, ar fi iertat orice, oricui. Cel puțin cele două puteau să împărtășească suferința din pricina pierderii Aureliei.

– Nu am aflat decât la două luni după moartea ei. Nu te poți baza pe poșta din Poona, i-a explicat Rose. Nu am putut merge la înmormântarea fiicei mele.

Cu toate că mama ei nu pusese la îndoială faptul că Archie o menționase doar pe Louise în scrisoarea prin care o informa despre moartea Aureliei, considerase că făcuse o scăpare pe fondul durerii lui. Odată ce Rose a sosit la High Weald pentru nuntă și a văzut „gemenii", a dispărut orice urmă de dubiu.

– Dragul de Teddy seamănă foarte mult cu mama lui, comentase Rose, ștergându-și lacrimile, cu Teddy pe genunchi.

Ochii lui albaștri și inocenți îi aminteau și Florei de cei ai surorii ei.

– Cine-ar fi crezut? murmurase Rose, în timp ce o ajuta pe Flora să se îmbrace cu rochia crem de mireasă, în ziua nunții. Toți am crezut că îl detestai pe Archie Vaughan. Sunt sigură că Aurelia ar fi fericită să vadă ce s-a întâmplat și că gemenii ei cresc frumos în grija ta.

Nunta s-a ținut în vechea biserică în care, pe vremuri, Flora își văzuse soțul căsătorindu-se cu sora ei. A fost o slujbă mică și intimă, din respect pentru Aurelia. Privirea din ochii lui Archie în clipa în care i-a pus inelul pe deget avea să-i rămână veșnic întipărită în minte.

– Te voi iubi pe veci! a șoptit el, în timp ce o săruta.

– Și eu te iubesc.

Abia în noaptea nunții a văzut Flora daunele pe care le făcuse războiul asupra corpului lui. Avea picioarele masacrate de cicatrici în urma arsurilor pe care le suportase atunci când se prăbușise cu avionul Bristol22. Se chinuise să se elibereze din epava în flăcări, dar copilotul lui murise câteva minute mai târziu, când avionul luase foc.

Flora nu putea decât să-l iubească și mai mult pentru curajul și vitejia lui, când au făcut dragoste pentru prima oară.

***

În primul an al căsătoriei lor, Flora se minuna adesea că putea cuprinde în corpul ei bucuria pe care o simțea alături de Archie și dragostea și optimismul pe care-l aduceau Teddy și Louise, care creșteau la High Weald.

Louise era blândă și dulce, ca mama ei, și totuși, moștenise inteligența și aerul natural autoritar al tatălui. Teddy, cu toate că avea o fire mai volatilă, nu era doar tolerat de Louise, căci fata îl adora și îl apăra pe băiatul pe care-l credea, ca toată lumea de altfel, geamănul ei.

Într-o seară, la cină, Archie i-a povestit Florei cum îl dusese pe micul Teddy, în vârstă de doi ani, la grajduri și-l așezase pe cal.

– Știi că nu a plâns deloc? Nici măcar când a pornit la trap! Tot striga „mai vreau, tată, mai vreau!“ spunea Archie mândru.

Flora se bucura că cei doi au o legătură atât de strânsă și și-a spus că decizia lui Archie de a minți în legătură cu nașterea lui Teddy fusese, probabil, cea bună.

***

Familia Vaughan s-a bucurat de anii bătrâneții dintre războaie în paradisul frumoasei lor case. „Gemenii“ creșteau și înfloreau și apropierea dintre ei era remarcată de toată lumea, fie că aceștia făceau parte din personalul care lucra în casă, fie că erau vizitatori.

Totuși, când au ajuns la vârsta de zece ani, Flora nu a mai suportat disconfortul decepției legate de faptul că nu era mama lor naturală.

– Mă simt ca o infractoare, i-a mărturisit ea, dezolată, lui Archie. Cel puțin Louise trebuie să știe că Aurelia era de fapt mama ei. Și-apoi, cineva din sat sigur îi va spune când va crește. Dar asta înseamnă că trebuie să-l mințim pe Teddy în legătură cu mama lui.

– Așa cum am discutat de atâtea ori, e un preț mic pe care-l plătim cu toții pentru siguranța și confortul lui aici, a contrazis-o Archie. Deși, sunt de acord, trebuie să le spunem despre Aurelia.

Astfel, Teddy și Louise au apărut de mână în salon, câteva zile mai târziu, ca niște serafimi, proaspăt ieșiți din baie. Flora și Archie stăteau în fața lor și le-au povestit despre adevărata lor mamă, lucru care a răvășit-o pe Flora când l-a privit pe Teddy în ochii săi încrezători. Ambii copii au rămas șocați și nesiguri.

– Mai putem să-ți spunem „mama“? a întrebat Louise timid, cu ochii căprui fixați asupra Florei.

– Bineînțeles, draga mea!

– Pentru că tu ai fost mereu mama noastră, a adăugat Teddy, cu ochii plini de lacrimi.

– Da, știu. Flora i-a tras aproape de ea. Iar eu vă voi iubi și voi avea mereu grijă de voi, promit!

***

Pe măsură ce Teddy devenea bărbat, Archie îl învăța tot ce știa despre zona rurală. Copil crescut în Ținutul Lacurilor, Teddy se simțea acolo ca peștele în apă. Dar, când a împlinit treisprezece ani, Archie a insistat să-i calce pe urme și – împotriva dorințelor înflăcărate ale Florei și ale lui Louise – l-a trimis la Charterhouse, un internat din apropiere. Acolo a început Teddy să se împotrivească școlii și rutinei pe care o impunea o astfel de instituție. Flora a încercat să-i explice lui Archie că Teddy era cel mai fericit în aer liber, că îi era în sânge să rătăcească prin ținut, dar el nu voia să audă așa ceva.

– Trebuie să facă precum orice tânăr din clasa lui și să învețe să fie un domn, insistase el.

Nefericirea și continua rebeliune a lui Teddy erau singurul spin care-o necăjea pe Flora. Știa că, asemenea celorlalți de la High Weald, Archie uitase cine era Teddy de fapt.

Capitolul 37

Decembrie 1943

A MURIT BEATRIX!

Lady Flora Vaughan, nemaiputând să vadă pagina din jurnal, a lăsat stiloul din mână și a plâns. Telegrama sosise cu numai două ore în urmă și nu-i venea încă să creadă că, printre morțile și nenorocirile cu care revenise războiul, printre telegramele care soseau regulat în satul High Weald, primise și ea una.

– Draga mea prietenă...

Părea aproape de neconceput că o asemenea forță a naturii, femeia și scriitoarea, cea mai bună și mai inteligentă persoană pe care o cunoștea, nu avea să mai traverseze ținutul ei iubit.

– Ce e, draga mea? Archie s-a aplecat peste umărul ei ca să citească telegrama. Îmi pare tare rău! Știu că însemna foarte mult pentru tine.

– Pentru noi! Beatrix a fost cea care m-a încurajat să vin aici, la tine și la Louise. Ca să nu mai spunem că mi l-a adus pe Teddy la ușă.

– Da, ce pierdere îngrozitoare! Vrei să rămân cu tine azi? Trebuie să mă duc la Ministerul Aviației la o întâlnire, dar pot să contramandez.

– Nu. Flora i-a sărutat mâna de pe umăr. Așa cum spunea Beatrix mereu, când moare cineva, viața trebuie să meargă mai departe. Dar mulțumesc că te-ai oferit. Te întorci diseară la cină?

– Așa sper. Trenurile merg haotic în perioada asta.

Archie și-a sărutat tandru soția pe obraz.

– Știi unde sunt dacă ai nevoie de mine.

– Te duce Teddy la gară?

– Mă duc singur, a spus Archie brusc. Ne vedem mai târziu, draga mea!

A ieșit din birou și Flora s-a pierdut cu privirea în grădina cu ziduri înalte, pe care o reconstruiseră împreună. În acel moment, un strat gros de gheață îi proteja gloria și îi amintea de acea zi din decembrie, cu treizeci și patru de ani în urmă, când Archie o sărutase sub tisă. Acum, Louise și Teddy erau mai în vârstă decât erau ea și Archie pe vremea aceea. Și venea un nou Crăciun.

Știind că nu prea avea timp de jelit, Flora s-a rugat pentru draga ei prietenă plecată în ceruri și apoi și-a consultat lista cu lucruri de făcut. La ora cinci începeau să sărbătorească cu o petrecere pentru fetele din Land Army[41] și o ajuta pe doamna Tanit să pregătească cidrul făcut în casă și plăcintele cu carne, proaspăt făcute. Flora voia ca fetele să se distreze, fiindcă veniseră cu un an în urmă ca să

înlocuiască bărbații plecați la război și munciseră din greu pe moșia High Weald. A doua zi dimineață urmau să plece cu un autobuz special, care să le ducă la familiile lor de Crăciun.

Apoi, în ajunul Crăciunului, urma să vină mama ei și să petreacă sărbătorile acolo. Flora se minuna cât se schimbase relația cu ea. Rose era un oaspete binevenit la High Weald și venea din ce în ce mai des, acum că scădeau rațiile la Londra. Flora era recunoscătoare că avea găini care făceau ouă, cu toate că în ziua aceea, cea mai grasă dintre ele nu avea să se mai întoarcă în cuib. În timp, fusese nevoită să cedeze nevoii de carne a membrilor familiei și Dottie era sacrificiul de anul acela.

Ca să se înveselească, și-a socotit că a fost binecuvântată și familia ei nu a avut de suferit de pe urma războiului ca alte familii și nici unul dintre bărbații pe care-i iubea nu plecase pe front: Archie, fiindcă era invalid din Primul Război și era prea în vârstă să se mai înroleze, iar Teddy din cauza miraculosului fapt că avea platfus. Flora tot nu înțelegea cum îl împiedica asta să fie soldat, mai ales că era foarte agil, dar nici nu-i păsa. Chestia asta îi salvase fiul de la o potențială moarte.

Vestea îl îngrijorase pe Archie, pentru că, în fond, tânărul moșier trebuia să fie un exemplu pentru săteni, dar nu prea era vina lui Teddy, care jurase că va juca un rol la fel de activ acasă, în măsura în care putea.

Din păcate, încercările lui de a face asta au eșuat curând. Soțul ei numea atitudinea lui lipsă de disciplină, dar Flora o punea pe seama bunei dispoziții a unui tânăr care devenise major în timpul războiului. Când prietenii lui de la Oxford s-au înrolat în armată, entuziasmul fiului ei s-a dus pe apa sâmbetei și, după un semestru în care directorului facultății îl numise „student la Oxford cu un comportament necuvenit", Teddy fusese suspendat.

De-atunci, încercase să intre în Garda Națională, dar i se păruse prea dificil să accepte ordine și spunea că garda locală era formată din „bătrâni senili, veșnic nemulțumiți". Flora a consimțit până la urmă, la cererea lui Teddy, să îi dea pe mână ferma, când se înrolase Albert, administratorul. Incapacitatea lui Teddy de a se trezi în zori iritase puținii servitori de-o viață care lucrau acum sub comanda lui.

Archie îi asigurase atunci o slujbă administrativă la Ministerul Aviației pe strada Kingsway, unde lucra și el, dar nici acolo n-a rezistat prea mult. Flora nu cunoștea detaliile, căci Archie, posomorât, îi spusese numai că așa se hotărâse și că Teddy trebuia să-și găsească altă slujbă. Citind printre rânduri, Flora a bănuit că avea de-a face cu o fată.

Nu era deloc de mirare că leșinau femeile în fața lui. Înalt, bine făcut, blond, cu ochi albaștri, ca să nu mai vorbim de farmecul personal, era aproape imposibil să nu atragă atenția femeilor. Teddy urma să împlinească douăzeci și cinci de ani și să se așeze la casa lui. Flora era sigură că, atunci când avea să facă asta, toate relele vor fi fost îndreptate și dragul ei fiu avea să-și merite titlul și moșia pe care urma să le moștenească într-o zi.

Flora înainta prin coridorul înghețat spre bucătăria caldă de la aburi, unde doamna Tanit cocea ceva ce mirosea a plăcinte cu carne, dar care erau foarte inteligent făcute din ingrediente alternative.

– Ce mai faceți? a întrebat-o Flora.

– Foarte bine, mulțumesc, doamnă! Ce doriți la cină, mai târziu? Mă gândeam să folosesc pateurile rămase ca să fac o plăcintă delicioasă pentru ceilalți. Am spanac, piure și ouă pe care le pot prăji, a spus ea cu un ușor accent.

– O, plăcintă! Ăsta da, răsfăț! Asta dacă avem ce pune în ea.

– Domnul Tanit a găsit niște rasol de vită în sat. Asta mă gândeam să pun în ea.

Flora nu voia să știe de unde provenea. Piața neagră locală abunda de carne. Și măcar de data asta, nu avea de gând să se împotrivească.

– Foarte bine, a confirmat ea, recunoscătoare încă o dată pentru prezența familiei Tanit.

Tânăra pereche nu se ferea de munca grea. Domnul Tanit conducea mașina, o ajuta pe Flora cu nesfârșitele treburi în grădini și în livadă, cum ar fi culesul merelor căzute și o ajuta și să îngrijească animalele pe care Flora le adunase sub aripa ei ocrotitoare de-a lungul anilor.

– Poți să-i pregătești camera mamei? a întrebat-o Flora pe doamna Tanit. Ah, și desigur, vom avea nevoie de vin fiert pentru mâine la prânz, ca să avem ce le da țăranilor. Ia niște vin roșu din pivniță, dar va trebui să ne mulțumim fără portocale.

Numai gândul la portocale o făcea să saliveze.

– Da, doamnă!

– Și în seara asta, Louise vine cu fetele la ora cinci, a adăugat după o vreme.

A ieșit din bucătărie și s-a întors în birou, ca să-i scrie o scrisoare de condoleanțe lui William, soțul lui Beatrix. Tocmai pusese stiloul jos, când Flora a auzit o bătaie la ușă.

– Intră.

– Bună, mamă, te deranjez?

Louise a băgat capul pe ușă, cu părul castaniu până la umăr, prins frumos în doi piepteni și cu ochii negri, ca ai lui Archie.

– Sigur că nu. Deși am primit niște vești foarte proaste. Prietena mea, Beatrix, a murit ieri.

– O, mamă, ce rău îmi pare! Știu cât țineai la ea! Și ce talent am pierdut și noi! Mi-aduc aminte cum ne citeai mie și lui Teddy poveștile ei cu animale.

– Lumea nu va fi la fel fără ea, asta e cert.

– Ce păcat că nu a apucat să prindă pacea! Sunt sigură că vom avea pace curând. Sau, cel puțin, așa sper, s-a corectat Louise.

– Ce voiai să-mi spui, draga mea?

– Ei, nimic, poate aștepta pe altă zi. Fetele sunt foarte încântate de petrecerea din seara asta, a continuat ea cu entuziasm.

– Iar noi vom face tot posibilul să le înveselim.

– Am cusut pentru ele săculeți cu levănțică, pe care să le ia ca dar acasă. Și ne costumăm!

– Minunat! Și, te rog, să nu crezi că voi fi tristă în seara asta. Beatrix nu ar vrea s-o jelim.

– Chiar și așa, orice pierdere e dificilă!

Louise s-a dus și a pupat-o pe Flora pe obraz.

– Ne vedem la cinci.

– Știi cumva dacă vine Teddy astă-seară? L-am rugat și pe el să vină.

– A zis că o să încerce, dar că e foarte ocupat astăzi.

Cu ce? s-a întrebat Flora, în timp ce Louise ieșea din cameră. Apoi a alungat gândul. Era fiul ei și trebuia să aibă încredere în el.

Fetele s-au adunat mai târziu în acea seară în salon, unde au băut cidru și au mâncat excelentul tribut pe care-l adusese doamna Tanit plăcintelor cu carne, făcute din prune și mere uscate, pe care le culesese din livadă la începutul toamnei. Louise a fost încurajată să cânte la pian și au cântat colinde de Crăciun cu ardoare, înainte să termine cu cântecul Verei Lynn, „We'll Meet Again".

În timp ce Louise le conducea pe fete să-și ia hainele din hol și să se întoarcă în cele două căsuțe pe care le ocupau lângă grajduri, Flora a observat privirea îngrijorată a fiicei sale.

– Toate bune, Louise?

– Una dintre prietenele mele, Tessie, pare să fie de negăsit. Lasă, sunt sigură că o să apară mai devreme sau mai târziu. Louise a sărutat-o pe Flora pe obraz. Dacă nu te superi, nu o să iau cina cu tine și *papa*. Aș vrea să-mi petrec restul serii cu fetele.

– Sigur. Teddy încă nu a dat nici un semn?

– Nu. Noapte bună, mamă!

Louise a ieșit cu fetele și Flora s-a uitat de la fereastră cum mergeau pe alee, la lumina unui felinar. S-a gândit cu drag la ajutorul enorm pe care i-l oferise fiica sa, care se ocupa singură de tinerele din Land Army, calm și prietenos, fără urmă de snobism. Flora știa că o adorau toate.

S-a dus apoi în bucătărie și, cu ochii la cuptor, a văzut că plăcinta cu carne stătea la cald, alături de piureul de cartofi și de varza pe care le lăsase doamna Tanit înainte să plece acasă.

Gândul a dus-o din nou la existența ei solitară, fără servitori, de la Lacuri, care o pregătise perfect pentru anii de război de-acum. A luat din salon o tavă pe care a pus paharele goale de cidru și s-a dus să le spele, cât îi aștepta pe Archie și pe Teddy să se întoarcă. În perioada asta mâncau la masa din bucătărie. Era cel mai călduros loc din casă și, chiar dacă aveau copaci pe care-i puteau tăia pentru lemne de foc, Flora și Archie căzuseră de acord să nu beneficieze de lucruri pe care cei suferinzi nu le aveau.

Archie a intrat pe ușa din spate douăzeci de minute mai târziu, extenuat, dar cu o privire luminoasă.

– Ce faci, draga mea? a întrebat-o și a sărutat-o cu căldură. Cum a fost petrecerea? Iartă-mă că nu am ajuns, dar am avut o întâlnire. Și am vești bune.

– A fost foarte veselă.

Flora și-a pus șorțul și a servit cina, cu gândul că se strica plăcinta dacă-l mai așteptau pe Teddy.

– Ce vești ai?

– O să spun doar că nu mai trebuie să fac naveta asta lungă până la Londra. Voi lucra la baza aeriană din Ashford, la doar câțiva kilometri. Știi deja din ziarele locale că avem escadrile de la RAF și de RCAF[42]. Plus de la yankei, normal.

– Da.

Flora a zâmbit când și-a adus aminte de bucuria pe care au manifestat-o fetele din organizație la începutul anului, când au aflat că escadrilele canadiene, americane și britanice vor fi staționate acolo. După mai multe baluri, fetele primiseră ciocolată și ciorapi de nailon.

– Ce veste bună, dragul meu! Ce vei face acolo?

– Tot ce pot spune e că se apropie ceva important. Voi fi ofițerul de legătură între diverse escadrile, voi organiza zborurile prin rotație și voi fi consultant de strategie. Știi, draga mea, pentru prima oară azi, chiar simt că începe să se întrevadă sfârșitul.

– Ce-o să ne mai bucurăm dacă ai dreptate!

Flora a pus o farfurie în fața soțului ei și l-a privit cu drag.

– Arată excelent, mulțumesc! a spus el, în timp ce ridica cuțitul și furculița. Nici unul dintre copii nu mănâncă cu noi astă-seară?

– Nu, Louise e cu fetele și Teddy... în oraș.

– Ca de obicei, a murmurat Archie.

Era ora două dimineața când insomniaca Flora a auzit scândurile scârțâind și ușa închizându-se pe coridor. Știa că se întorsese în sfârșit fiul ei.

***

– Unde ai fost aseară? a întrebat Flora când a intrat Teddy în bucătărie, unde Flora și doamna Tanit erau foarte ocupate cu pregătirile pentru sezonul festiv și ascultau colinde la radio.

– În oraș. Ai o problemă cu asta, mamă? Nu mai am vârsta la care să cer voie.

Teddy a luat două tarte cu gem puse la răcit.

– Ce mai faceți, doamnă Tanit? Ce zi frumoasă!

– Bine, mulțumesc, domnule! a răspuns ea.

Flora observase că menajera era una dintre puținele femei care refuzau să se lase impresionate de farmecul deosebit al fiului ei.

– Excelent, i-a zâmbit el. Care-i planul pentru astăzi, mamă?

– La prânz oferim băuturi sătenilor și apoi sosește bunica ta la Ashford, la ora cinci. Dacă ești amabil, ai putea s-o iei de la gară?

– Depinde, a răspuns Teddy, care s-a dus să se sprijine de sobă, unde doamna Tanit amesteca în vinul fiert. Băieții din sat vor să ne vedem la cârciumă înainte de cină. În fond, e Ajunul Crăciunului!

– Ne-ar ajuta foarte mult dacă ai putea s-o iei.

– Dar soțul tău nu se poate ocupa de asta? a întrebat-o el pe doamna Tanit, care a tresărit când a atins-o cu mâna pe spate.

– Domnul și doamna Tanit au liber diseară, pentru a sărbători Crăciunul împreună, pentru că doamna Tanit va veni mâine să mă ajute să gătesc și să servesc masa de prânz. Sunt sigură că bunica ta ar aprecia efortul.

– Avem pâine? Teddy a aruncat o privire în bucătărie. Mi-e atât de foame, că aș mânca și-un cal.

Flora a arătat spre cămară.

– Sunt trei pâini proaspăt coapte, dar te rog să nu iei mai mult de o felie. Avem nevoie pentru sendvișurile țăranilor.

În timp ce fiul ei căuta pâinile, Flora a oftat. Din când în când, până și ea își mai pierdea răbdarea.

– Cred că va fi un Crăciun minunat, a spus Teddy, în timp ce ieșea din cămară, molfăind o bucată de pâine.

– Așa sper.

– Și bineînțeles că mă duc s-o iau pe bunica. Teddy a zâmbit brusc, apoi s-a dus la mama lui și a luat-o în brațe. Râdeam și eu de tine.

***

Și, după cum s-a dovedit, chiar a fost un Crăciun fericit. Archie părea mai optimist decât își aducea Flora aminte, încurajat, credea ea, de noua lui slujbă la Ashford. Louise era, mai mult ca niciodată, o fiică bună și cuminte, care oferea confort și fericire tuturor. Chiar și Teddy a reușit să-și controleze chemarea de a-și însoți prietenii la cârciuma din sat și a rămas acasă până de Boxing Day.

În seara aceea, Flora și Archie s-au prăbușit în pat, extenuați în urma petrecerii de Crăciun.

– Parcă am distrat tot cartierul, și bogați, și săraci, de capul nostru.

– Chiar am făcut asta, a chicotit Flora, cu gândul la toți cei care trecuseră pe la High Weald în ultimele zile. Dar așa și trebuie să fie, nu? În fond, Crăciunul este o sărbătoare a generozității.

– Da, iar tu ai fost cea mai generoasă dintre toți! Mulțumesc, draga mea! A sărutat-o înainte să adauge: Să sperăm că Noul An aduce pacea pe care o meritățm cu toții.

Capitolul 38

Anul 1944 i s-a părut mai lung ca oricare altul Florei. Poate pentru că ea, asemenea tuturor din lumea asta, era epuizată de război, de vești proaste și de vocea de la radio, care se prefăcea veselă și care le cerea oamenilor să fie optimiști.

În afară de asta, deasupra ei plana un nor amenințător, precum zăpada densă ce acoperea grădina. Singurul lucru bun în luna februarie, care a fost destul de neplăcută, fusese o scrisoare de la William Heelis.

Castle Cottage
Near Sawrey
15 februarie 1944

Draga mea Lady Vaughan – sau să îți spun „Flora“?

Sper ca această scrisoare să te găsească cu bine. Aici mă năpădește zăpada, chiar în timp ce îți scriu, și e foarte liniște de când nu o mai am pe Beatrix care să mă certe. Îți scriu ca să îți spun că am dat citire cu glas tare testamentului lui Beatrix, în prezența pisicii (care, observ, a primit moștenire o conservă cu sardine). A fost o procedură formală, cerută legal de avocat (eu) și de executor (eu). În curând va avea loc o întâlnire formală a mandatarilor și a tuturor beneficiarilor, dar având în vedere condițiile neîndurătoare actuale, am decis să mă abțin să o organizez până la topirea zăpezii și o voi ține la Londra, unde locuiesc mulți dintre beneficiari, inclusiv Trustul Național. Îți poți imagina că e o listă lungă și există toate șansele să fie necesar să închiriez o sală de bal pentru a începea cu toții. Glumesc, dar este un testament complex și va dura foarte mult să-i dau de capăt. E cu atât mai dureros pentru umilul avocat care se ocupă de el, cu cât acesta aparține lui Beatrix.

Acum, am vrut să te informez că Beatrix ți-a lăsat o moștenire și pun în plic scurta scrisoare pe care ți-a scris-o cu toate explicațiile de rigoare. Sper să fii de acord!

Între timp, dragă Flora, să ne rugăm să treacă această iarnă nesfârșită și să vină primăvara cu speranțe pentru viitor. Recunosc că în prezent mă străduiesc să accept că această primăvară va veni fără iubita mea soție.

Să ținem legătura, dragă prietenă!

William Heelis

Flora a scos și celălalt plic, l-a deschis și și-a făcut curaj să citească.

Castle Cottage
Near Sawrey
20 iunie 1942

Draga mea Flora,

Îți voi spune pe scurt despre ce e vorba, fiindcă știu că scrisorile de dincolo de mormânt pot fi triste.

La subiect, așadar: Ți-am lăsat moștenire o librărie în Londra, pe care am cumpărat-o cu câțiva ani în urmă, când familia care o deținea a avut probleme financiare. Arthur Morston (adică stră-strănepotul proprietarului original) a murit acum câțiva ani și, fiindcă era librăria copilăriei mele pe vremea când locuiam în

Kensington și fiind foarte atașată de proprietarul său, am cumpărat-o eu). Din păcate, a trebuit s-o închid la începutul războiului, din cauza lipsei de personal și a rămas închisă până în ziua de azi.

Flora dragă, faci ce dorești cu ea! Clădirea, cel puțin, este valoroasă. Fiindcă locuiești atât de aproape de Londra față de mine, dacă te hotărăști să o păstrezi, vei fi un angajat și un proprietar mult mai bun decât am fost eu vreodată. Dacă o vinzi, sunt sigură că, prin dragostea ta pentru cărți, vei găsi un scop nobil stocului. E un miracol că a reușit să supraviețuiască războiului – cel puțin până acum – când multe dintre clădirile din apropierea ei au fost distruse. Este un locșor minunat și te încurajez să-l vizitezi măcar, înainte să iei o hotărâre.

Prin urmare, dragă Flora, e timpul să-mi iau rămas-bun. Îmi voi aminti mereu cu afecțiune timpul petrecut cu tine. Te rog ține legătura cu William. Când va veni momentul, mi-e teamă că va fi pierdut fără mine.

Beatrix

***

– Câtă generozitate și amabilitate din partea ei! a spus Archie în seara aceea, la cină. Când vei primi contractul și cheile, trebuie să mergem la Londra s-o vedem.

– Sper că mai e în picioare. Ar fi insuportabil s-o găsim dărâmată.

– O fi Teddy interesat s-o administreze? Nu pare să aibă vreo grijă în perioada asta. Nici nu se poate scula din pat înainte de prânz. Și în sat se spune că se duce seară de seară la cârciuma de la han.

– După cum știi, a fost răcit cobză.

– Toți am fost răciți iarna asta, Flora, dar asta nu ne oprește să facem ceva util cu viața noastră.

– Cred că e deprimat. Anii tinereții i-au fost înnegurați de război.

– Cel puțin el are toată viața înainte, spre deosebire de mulți dintre semenii lui, s-a răstit Archie, încercând să-și țină mânia în frâu. Mă gândeam recent că trebuie să discutăm testamentul meu. Nu l-am mai citit de când ne-am căsătorit. În momentul ăsta, High Weald rămâne pe mâinile lui Teddy, fiindcă este cel mai în vârstă și singurul fiu, primul născut și moștenitorul meu, dar trebuie să recunosc că încep să mă întreb dacă e destoinic. Astăzi mă gândeam că, în ciuda faptului că

nu pot face nimic în privința titlului pe care-l primește de la mine, poate ar trebui să las moșia pentru totdeauna pe numele tău, draga mea! Apoi, în funcție de atitudinea lui Teddy pe viitor și, de asemenea, dacă Louise ar fi să dea naștere unui fiu, te poți hotărî cum e mai bine să procedezi. Felul în care se poartă în momentul ăsta mă face să mă întreb dacă...

– Putem discuta despre asta altă dată? Poate când se termină războiul și se liniștesc apele? Trupul lui Beatrix nici nu s-a răcit bine și nu pot să mă gândesc la astfel de lucruri.

– Sigur, draga mea! Archie s-a întins peste masă și i-a strâns mâna. Când va veni momentul, va trebui să sărbătorim că am reușit să trecem cu bine peste asta.

***

Pe măsură ce Anglia ieșea din iarnă și apăreau primele semne ale primăverii, Flora devenea mai optimistă. Era foarte încântată să vadă că semințele plantate de ea și de domnul Tanit cu o toamnă în urmă începeau să dea roade. Război sau nu, o grădină, asemenea unui copil, are nevoie de atenție constantă. Numai faptul că simțea pământul solid sub picioare îi dădea o senzație de bine.

În ciuda perspectivei cinice asupra propagandei distorsionat de optimiste debitată de Ministerul de Război, până și Flora vedea că soarta Aliaților suferea o schimbare. Știa, din spusele lui Archie – dar și din ce nu-i spunea – că Aliații se pregăteau de un fel de atac organizat în Europa. Cu toate că timpul petrecut de Archie la baza aeriană se întindea de multe ori până noaptea târziu, îi citea anticiparea în ochi.

A venit chiar și o veste bună pentru Louise, care participase la un dans de Anul Nou cu Teddy, după ce o convinsese Flora cu greu.

– O să-ți prindă bine să te duci în oraș și să iei o pauză, că muncești prea mult aici, insistase Flora.

Îi împrumutase fetei o rochie de seară, pe care lui Louise o modificase foarte îndemânatic cu propriile mâini, la fel cum făcuse și Aurelia odată. Teddy o însoțise și când s-a întors acasă a doua zi, Flora observase în ochii ei o schimbare.

Tânărul cu pricina se numea Rupert Forbes, genul de savant a cărui miopie cronică nu-l lăsase să lupte pentru țara lui. Teddy îl cunoscuse la Oxford și Louise

îi spusese că acum lucra în spionaj.

– Nu poate spune ce anume, bineînțeles, dar sunt sigură că e foarte important. E foarte deștept, mamă, a câștigat o bursă la Oxford pentru a studia limbile clasice.

– Cam sec individul, a intervenit Teddy. Foarte direct, chiar a refuzat al doilea pahar de șampanie de Revelion.

– Nu trebuie să bei până nu mai poți ca să fii fericit, se răstise Louise la el.

Nu-i stătea în fire să se răstească la nimeni, cu atât mai puțin la fratele ei iubit și Flora se întrebase atunci dacă acel comentariu venise din dorința de a-i lua apărarea lui Rupert sau începuse Teddy s-o irite.

Relația amoroasă între Rupert și Louise înflorise foarte repede și devenise profundă. Și Flora, și Archie îl plăcuseră pe Rupert pe loc, atunci când l-au cunoscut, și se bucuraseră foarte tare să fie martorii unei iubiri din ce în ce mai mari între cei doi. În consecință, cu numai două săptămâni în urmă, cuplul își anunțase logodna și Rupert venise la High Weald ca să petreacă weekendul și să sărbătorească. Fusese fascinat de moștenirea primită de Flora de la Beatrix și o implorase să-i permită să meargă cu ea la următoarea vizită la librărie, care urma să aibă loc în câteva săptămâni. Aflaseră că edificiul nu fusese bombardat în timpul Blitzului[43] și Flora urma să primească foarte curând contractul.

Rupert, cu toate că provenea dintr-o familie bună, nu avea un venit al său, astfel că Archie și Flora căzuseră de acord ca tânărul cuplu să se mute la Home Farm, peste drum, unde ferma rămăsese goală de când plecase administratorul. Știa că, după o mână de vopsea și cu niște perdele noi, mâinile dibace ale lui Louise aveau să creeze miracole în casa care li se potrivea numai bine porumbeilor. Flora se gândea deja la darul perfect de nuntă pentru tinerii miri.

– Mamă, pot să-ți spun ceva?

Louise a găsit-o pe Flora în grădină, într-o dimineață însorită de mai.

– Sigur. Flora s-a ridicat și s-a uitat cu atenție la figura îngrijorată a lui Louise. – Ce s-a întâmplat?

– Putem să ne așezăm?

Louise a arătat spre o banca la umbră, sub pavilionul cu trandafiri, construit recent de domnul Tanit.

– Ce e?

Flora vedea cum își frământa fata degetele lungi și agitate.

– E... delicat. E vorba de o fată din Land Army. Și de Teddy.

– Atunci ar fi bine să-mi spui.

– Știu încă de la Crăciun că se petrecea ceva între ei. Ții minte seara în care Tessie nu a ajuns la petrecere?

– Da.

– Ei bine, în seara aceea veneam de la căsuțe spre casă, când i-am văzut pe Teddy și pe Tessie cum au apărut de pe o alee de la Home Farm. Era trecut bine de miezul nopții și mi-a confirmat ceea ce-mi menționaseră deja câteva fete.

– Adică știau unde era ea?

– Da, și cu cine.

– Înțeleg.

– Speram ca relația să se sfârșească – sunt sigură că știi care e puterea de concentrare a lui Teddy, mai ales când vine vorba de femei – și asta părea să se întâmple.

– Atunci de ce îmi spui acum?

Louise a oftat din rărunchi și și-a mutat privirea spre grădină.

– Pentru că Tessie a venit ieri la mine, plângând de mama focului, și m-a anunțat că „stătea în calea familiei", după cum s-a exprimat. E însărcinată, mamă, și jură că e copilul lui Teddy.

– O, Doamne! De data asta, Flora a fost cea care și-a încleștat mâinile de teamă. Și este?

– E în patru luni sau mai mult și logodnicul ei a fost pe front, în Franța, în ultimele șase luni, fără permisie. Toate celelalte fete știau că a fost cu Teddy până dimineață și au mințit pentru ea. Mi-e teamă că se confirmă datele și aș zice că da, e copilul lui.

– Și Teddy? Ce zice?

– Încă nu i-a spus. El a rupt relația cu ea după aceea, după cum spune Tessie, imediat ce și-a făcut treaba cu ea.

– Atunci trebuie să se căsătorească cu ea.

– Nu vrea. Nu o iubește sau, într-adevăr, nici n-o mai place măcar! Și-apoi, Tessie e o tânără foarte inteligentă și foarte frumoasă, dar provine din cartierul

East End al Londrei[44]. Cei doi nu au nimic în comun, iar copilul, dacă este băiat, va fi moștenitorul proprietății High Weald. Ce naiba ar zice *papa*?

Flora s-a gândit la consecințele faptelor demne de dispreț ale fiului ei și apoi la reacția pe care urma să o aibă Archie la auzul veștii. Ar fi fost cireașa de pe tortul unei relații și-așa tensionate.

– Spui că femeia are un logodnic?

– Da, are. Sunt iubiți din copilărie și sunt împreună de ani buni.

– Crezi că ar putea să o iubească destul cât să o ierte și să privească acel copil ca pe al lui? Nu va fi prima fată care are parte în timpul războiului de această soartă, în fond.

– Nu știu, mamă, dar mă îndoiesc, tu nu?

Louise a fost foarte atentă la acest răspuns, cu un ton care sugera că disperarea Florei o făcea naivă.

– Adică, dacă era Rupert în locul lui, m-ar fi părăsit una-două. Și aici nu e doar vorba despre ce simte logodnicul lui Tessie pentru ea. Ci despre ce simte Tessie față de Teddy. Crede că e îndrăgostită de el.

– Din ce spui, e evident că Teddy nu simte la fel pentru ea.

– Ai putea oare să stai de vorbă cu el? Pari să fii singura de care mai ascultă. Jur, mamă, a luat-o razna în ultimele luni. Și în zonă are o reputație de alcoolic, că de-ar afla *papa*, s-ar șoca. Iartă-mă că pun totul pe umerii tăi, dar trebuie făcut ceva. Și repede.

– Mulțumesc că mi-ai spus, Louise! Lasă pe seama mea acum și voi încerca să mă gândesc cum e mai bine să procedez.

– Îi voi spune lui Tessie că am vorbit cu tine și că vei discuta chestiunea cu Teddy.

Flora și-a petrecut restul serii în grădină, dorindu-și ca Teddy să fie mai calm și mai adunat, asemenea domnului Tanit, care vorbea puțin, dar care se ocupa de plante și de animale cu mare blândețe.

Are compasiune, și-a spus ea, întrebându-se dacă fiul ei va învăța vreodată ce însemna asta.

Într-o noapte lungă în care îl privise pe Archie dormind lângă ea, Flora a luat o hotărâre. Știa cum va reacționa soțul ei dacă afla de comportamentul înfiorător al

fiului ei. Pentru el, onoarea era totul și nu s-ar fi mirat dacă l-ar fi azvârlit pe Teddy pe loc de la High Weald fără un sfanț în buzunar.

În acea după-amiază, Flora a rugat-o pe Louise s-o trimită pe tânăra Tessie la ea. Fata a venit în biroul ei, dulce și palidă, cu ochi mari, albaștri și temători. Flora a observat forma burții și, în acel moment, a simțit o durere bruscă. Chiar dacă ea și Archie încercaseră să aibă un copil împreună, nu reușise niciodată să rămână însărcinată, dar avusese totuși treizeci de ani când se hotărâseră să se căsătorească și câțiva ani mai târziu, își dăduse seama că îi trecuse vremea.

În timp ce o privea pe fată, o clipă de nebunie a făcut-o să-și imagineze acest copil în brațele ei și crescându-l ca pe al ei. Copilul lui Teddy... menit să fie încă un copil fără tată. Flora și-a alungat imaginația și s-a pregătit de confruntare.

– Bună, Tessie! Ia loc, te rog!

– Mulțumesc, doamnă! Îmi pare rău că vă implic în povestea asta, mai ales că ați fost așa de bună cu mine și cu fetele. Ați vorbit cu Teddy? Ce-a spus?

Flora și-a făcut curaj să mintă.

– Da, am vorbit și, din păcate, neagă faptul că are cunoștință despre această relație sau eveniment.

– Da' cum îi posibil? Toată lumea știe că ne vediam de luni de zile, din toamnă până la Crăciun. Ia să întrebați celelalte fete, că vă spun ele.

Tessie a izbucnit în hohote de plâns. Flora s-a ridicat și s-a dus la ea, a scos o batistă de dantelă din mânecă și i-a oferit-o. O durea sufletul pentru fata asta, dar familia ei era pe primul loc.

– Gata, gata, a spus cu blândețe. Nimic nu e atât de rău cum pare.

– Ba da! Cum să fie mai rău, mă scuzați că zic, doamnă? Cu un copil pe drum, făcut de un bărbat care neagă fapta și un logodnic care clar ca bună ziua o să-mi întoarcă spatele când o să vadă ce i-am copt. Iară mama și tata... or să mă arunce afar' din casă numaidecât. O să rămân pe străzi, lipită pământului. Mai bine mă duc și m-arunc în râu, ca să termin cu povestea asta!

– Tessie, te rog! Înțeleg că ești supărată, dar întotdeauna există o soluție, îți promit!

– Și care-i soluția aia, doamnă, mă scuzați că vă-ntreb?

– Ei bine, cel mai important acum e ca tu și copilul să aveți un acoperiș deasupra capului, nu-i așa? Adică o casă a ta.

– Normal. Dar cu banii mei, nu-mi pot permit un loc al mieu.

– Nu. De aceea sunt pregătită să-ți ofer o sumă de bani cu care să-ți poți cumpăra o căsuță a ta. De asemenea, îți voi oferi un mic venit anual, până când ajunge copilul la școală și îți poți găsi de lucru singură.

– Mă scuzați, doamnă, dar de ce? Tessie se uita suspicios la ea. Adică, dacă fiu' ăsta al dumneavoastră v-a zis că nu-i al lui și că nu... știe de mine, de ce nu mă dați afară și mai stați la povești?

– Fiul meu mi-a spus că nu poate fi copilul lui, dar asta nu mă oprește să ajut o tânără neajutorată, nu-i așa? Tessie, și eu am fost tânără și disperată. Și am avut parte de bunătate și ajutor când am avut mai mare nevoie. Pur și simplu, fac ce au făcut și alții pentru mine, a răspuns Flora cu calm.

– Dar casele costă mulți bani.

Tessie și-a suflat nasul zgomotos în batistă.

– Ai putea cumpăra ceva potrivit în apropiere de părinții tăi, dacă dorești. Unde locuiesc?

– În Hackney.

– Sunt sigură că te vor ierta după ce apare copilul. Poate chiar și logodnicul tău te va ierta. Asta dacă te iubește.

– O, da, mă iubește! Zice că-s lumina ochilor lui. Și uite ce i-am făcut. Nu, a clătinat Tessie din cap. Nu mă va ierta niciodată pentru asta, niciodată! Și ce vreți în schimb?

– Nimic. Poate doar o fotografie cu copilul, din când în când. Și promisiunea ta că nu vei târî reputația fiului meu prin mocirlă spunând minciuni despre el.

– Mă jur, doamnă, Teddy e tatăl copilului. Și cre' că știți și dumneavoastră asta și d-aia faceți asta pentru noi. Că port nepotul dumneavoastră. A pus mâna pe burtă. Dacă e băiat, ar putea moșteni toate astea.

– După cum bine știi, nu ai cum să dovedești nimic. Așa că iată oferta mea. Vrei să o accepți?

– Îi țineți partea, îl protejați, nu? Dragul fiu.... Toată lumea știe că e lumina ochilor dumneavoastră și nu poate nimeni să zică nimic de el. Unde e? Tessie s-a

ridicat, tremurând de furie. Zic că nici n-ați vorbit cu el. Vreau să vorbesc eu cu el. Acum!

– Cum dorești.

Flora a ridicat din umeri cât de nonșalant a putut, apoi s-a întors cu spatele și s-a dus la birou.

– Dar în clipa în care ieși din camera asta, îmi retrag oferta. Și îți garantez că nu vei afla nimic altceva din gura lui Teddy. Întreab-o pe Louise. Și în fața ei a negat, a adăugat, ca o măsură în plus. S-a așezat la birou și a scos carnetul de cecuri. Așadar, ce să fie? Poți pleca cu un cec pe numele tău cu suma de o mie de lire, să te întorci și să-ți faci bagajele. Îl voi trimite pe domnul Tanit să te ducă la gara Ashford într-o oră. Alternativa e să pleci cu mâna goală și să te arunci la picioarele fiului meu. Pe care, așa cum știm amândouă foarte bine, nu-l caracterizează mila.

S-a lăsat tăcerea și Flora spera că reușise să o convingă, numai că fata era mândră și deșteaptă, iar Flora îi admira spiritul.

– Ăsta e șantaj!

Flora nu a zis nimic, ci a luat stiloul și i-a scos lent capacul. În cameră s-a auzit un oftat îndelung, de om învins.

– După cum știți, nu am de ales. O să iau banii și o să plec.

– Fie! a spus Flora, în timp ce scria cecul ușurată. Ai luat decizia corectă, Tessie!

– Nu am avut de ales, nu ziceți, doamnă? L-am iubit, să știți! a continuat ea, cu tristețe. Eram mereu fată bună, dar m-a amețit cu tot felul de lucruri, cum că mă ia de nevastă.

– Poftim cecul și numele avocatului meu, care se va ocupa de-acum înainte de orice corespondență. De asemenea, te va ajuta la cumpărarea casei dacă va fi necesar.

– Mulțumesc, doamnă! a îngăimat Tessie. E clar că sunteți om bun. Teddy nu știe ce noroc are cu o mamă ca dumneavoastră, care strânge mizeria după el. Vă zic, ăsta nu-i om bun.

– La revedere, Tessie! Ai grijă de amândoi!

– O să încerc, doamnă, mă jur!

Tessie a ieșit din cameră și Flora s-a cufundat ușurată în scaun, în aceeași măsură dezgustată de poveste.

Nu există minciuni când e vorba de dragoste...

Își amintise cuvintele lui Archie cu ani în urmă. Totuși, dragostea ei pentru Teddy și nevoia de a-l proteja o transformase într-o persoană pe care nu o recunoștea și, pentru asta, se detesta.

***

– Ce e, mamă? La cinci trebuie să fiu la o întâlnire, s-a plâns Teddy posomorât, când a intrat în biroul Florei.

– Deja ai întârziat zece minute, așa că ar fi bine să trecem direct la subiect.

– Ce-am mai făcut de data asta? Ce bârfe ți-au mai ajuns la urechi?

– Cred că știi foarte bine despre ce e vorba.

– Ah! a chicotit Teddy. Bănuiesc că ai aflat despre așa-zisa mea legătură cu fata pe nume Smith.

– Da, am aflat, de la celelalte fete și de la sora ta, care pretinde că te-a văzut cu ea când plecați de la Home Farm, cu o seară înainte de Ajunul Crăciunului. Și astăzi, chiar de la Tessie.

– A venit la tine?

– Eu i-am cerut.

– O, Doamne, mamă! Cred că uiți că am douăzeci și patru de ani și sunt perfect capabil să ies singur din încurcătură.

– Recunoști deci că ești în încurcătură?

– Nu... s-a bâlbâit Teddy, dar nu vreau să se bage mama mea în viața mea. Îți dai seama că sunt numai minciuni!

– După ce am vorbit azi cu Tessie, mă îndoiesc sincer. O să trec direct la subiect. Știi că Tessie e însărcinată și sunt șanse mari să fie copilul tău. Ai refuzat să îți asumi orice responsabilitate pentru faptele tale, așa cum faci cu orice altceva. Minți cu nerușinare și trebuie să-ți salvez pielea de fiecare dată.

– Mamă...

– Te rog să nu mă întrerupi! Ești un bețiv leneș și obraznic și, sincer, o rușine pentru familia asta. Numai săptămâna trecută se gândea tatăl tău să-și schimbe testamentul.

– Și să mă dezmoștenească?

– Da. Flora vedea pe fața lui că dăduse lovitura. Și înțeleg de ce. Sinceră să fiu, dacă tatăl tău ar auzi chiar și o șoaptă din zvonul care umblă despre Tessie, ar fi ultima picătură.

– Înțeleg.

Teddy s-a așezat trist pe scaun.

– Îți sugerez ca de-acum înainte să nu ne mai minți, dacă vrei să te mai scoatem din situații neplăcute.

Teddy s-a uitat pe geam, pe lângă mama lui.

– Bine.

– Am trimis-o pe Tessie de-aici cu destui bani cât să fie în siguranță și ea, și copilul.

– Mamă, chiar nu trebuia să faci asta...

– Ba da. E aproape sigur copilul tău și nepotul meu și al tatălui tău. Recunoaște, Teddy, pentru numele lui Dumnezeu!

– Da, a consimțit el, în cele din urmă. E o șansă, dar...

– Puțin îmi pasă de acest „dar" al tău! Nu poți continua așa. Înțeleg că ești plictisit și că îți cauți un scop în viață, dar reputația ta de afemeiat și de bețiv e din ce în ce mai cunoscută.

– Sunt într-adevăr plictisit. Și nu mă mir, de fapt. Dacă nu aveam platfus, eram de mult plecat pe front și îmi făceam datoria, îmi serveam țara.

– Oricare ți-ar fi scuzele, trebuie să alegi în clipa asta. Fie rămâi aici și devii fiul cu care eu și tatăl tău ne putem mândri, fie îi voi sugera tatălui tău să te trimită în Ceylon, unde să stai cu mătușa Elizabeth și unchiul Sidney și să-i ajuți cu plantația lor de ceai. Oricum, va trebui să-i dovedești tatălui tău că meriți să-i fii moștenitor.

Ca mai devreme, când era Tessie aici, s-a lăsat o liniște mormântală.

– M-ai alunga? E război, mamă! Vocea lui Teddy se schimbase. Bombardează vasele și le scufundă constant!

Flora a tras aer adânc în piept înainte să continue:

– Da, doar pentru că nu mai sunt pregătită să te acopăr și să-ți scuz faptele. Numai mulțumită intervențiilor mele constante nu te afli acum într-un moment de criză cu tatăl tău. Totuși, oricât te iubesc, privirea acelei tinere pe care am

văzut-o astăzi și care stătea unde șezi tu acum în clipa în care i-am spus că ai negat orice relație cu ea m-a făcut să-mi dau seama că nu îți voi mai tolera acest comportament. Înțelegi ce spun, Teddy?

El și-a plecat capul nefericit.

– Da, mamă!

– Încă mai cred că în tine există bunătate. Ești tânăr și există o șansă să repari lucrurile și să-i dovedești tatălui tău că într-o zi vei merita să-i devii moștenitor.

– Da. Voi rămâne, mamă, a spus el în cele din urmă. Și promit să nu vă mai dezamăgesc pe tine și pe *papa*.

Fără nici un un alt cuvânt sau privire către ea, Teddy a părăsit încăperea.

Capitolul 39

În următoarele câteva săptămâni, într-adevăr, Teddy părea să o fi luat-o de la capăt. A ajutat cât a putut în casă și în grădină și erau multe de făcut, fiindcă, a doua zi după discuția dintre el și Flora, domnul Tanit a anunțat că el și soția lui plecau urgent de la High Weald. Cu toate că nu le oferise nici un motiv pentru plecarea bruscă, Flora a întrebat cum i-ar putea convinge să rămână, numai că Tanit a rămas mut.

– Așa e cel mai bine, doamnă! Doamna Tanit nu se mai simte bine aici.

Au plecat în noaptea aceea și Flora a rămas trează până dimineață, întrebându-se ce făcuse ca să o supere pe buna servitoare. Louise a ridicat din umeri cu disperare când a aflat vestea a doua zi.

– Doar știi de ce! a șoptit ea. Teddy a stat grămadă pe ea în ultimele luni. Adică, nu sunt sigură, dar în locul bietei fete, mă îndoiesc că aș fi suportat.

Flora a închis ochii și și-a adus aminte de momentul în care fiul ei i-a atins doamnei Tanit spatele, când stătuse rezemat de soba din bucătărie.

În următoarea seară, Flora a mâncat singură, fiindcă Archie sunase să le spună că era reținut la bază, ceea ce se întâmpla destul de des în acea perioadă. În noaptea aceea, a auzit din pat zgomotul bombardierelor germane, foarte aproape, dar nu s-a îngrijorat. Sunetele astea deveniseră familiare, precum ciripitul păsărilor dimineața. Totuși, în noaptea aceea erau foarte aproape și Flora a suspinat iritată că erau probabil nevoiți să doarmă în pivniță dacă veneau și mai aproape de ei.

Chiar înainte de miezul nopții, s-au declanșat sirenele care anunțau raidurile aeriene, iar Flora, Teddy și Louise au coborât scările. Două ore mai târziu, nu s-a mai auzit nimic și s-au întors la culcare. Flora știa că Archie va rămâne la baza aeriană toată noaptea.

***

– Mamă! Mamă, trezește-te! striga Louise lângă ea, a doua zi. A sunat cineva! Își zice șeful escadrilei! Vrea să vorbească urgent cu tine!

Cu sufletul la gură, Flora a zburat la parter, aproape împiedicându-se în graba ei de a ajunge la telefon. Știa deja motivul apelului.

Șeful escadrilei i-a dat vestea că Archie și alți paisprezece piloți de la RAF fuseseră uciși pe loc, atunci când căzuse o bombă în zona de corturi în care se aflau piloții în rezervă și alți soldați.

Oricât de puternică ar fi fost de fel, Flora a cedat atunci. Toată ironia o copleșea. Archie supraviețuise până acum, se bucuraseră că primise post mai aproape de casă, la Ashford în loc de Londra, care era ținta principală a bombardierelor germane, doar ca să-și piardă viața la câțiva kilometri de casă. Era o situație pe care mintea ei confuză nu o mai putea desluși.

Louise a chemat doctorul, care i-a prescris sedative și, timp de câteva zile, Flora a zăcut în pat, fără voința sau energia de a se mai ridica. Fără iubitul ei Archie, prefera să fie și ea moartă. Nici măcar când își vedea fiica extrem de tristă nu o motiva să mai iasă din dormitor. Zăcea acolo și retrăia fiecare moment în parte pe care îl petrecuse cu Archie și îi reproșa lui Dumnezeu că nu mai putea fi credincioasă din cauza faptului că i-l luase pe veci. Cel mai rău dintre toate era că nu avuseseră ocazia să-și ia rămas-bun.

***

În cea de-a șasea dimineață după telefonul fatidic, o bătaie în geam a trezit-o pe Flora, care zăcea adâncită într-un somn indus de somnifere. A ridicat capul și a văzut un pui de sturz care căzuse probabil din cuibul său din castanul bătrân de lângă geam. Pervazul se pusese în calea lui, dar era isteric și risca să pice de pe el, fiindcă țopăia și țipa întruna după mama lui.

– Vin acum, micuțule! a șoptit ea.

A deschis cu grijă fereastra și l-a luat în mână.

– Da, da, a gângurit Flora. Ești în siguranță acum. Aducem scara și te ducem cât ai clipi la mama ta.

Cu pasărea în palmă, a coborât în bucătărie, unde Teddy și Louise stăteau la masă.

– Mamă, te-ai trezit! Tocmai veneam să-ți aduc ceai, a spus Louise.

– Lasă asta. Mititelul ăsta a căzut din cuibul din castan. Teddy, poți să aduci o scară, ca să mă urc și să-l pun la loc, înainte să moară din cauza șocului?

– Sigur, mamă!

Louise a ridicat ochii la Teddy, care i-a făcut cu ochiul în timp ce se ridica.

– O să se facă bine, a murmurat el surorii lui, în timp ce ieșea după mama lui.

***

Slujba de înmormântare a avut loc la biserica de pe moșie și a participat multă lume, printre care țărani, prieteni și rude. Archie fusese plăcut și respectat în sat. Flora stătea între copiii ei și zâmbea printre lacrimi la elogiile aduse de către colegii din aviație, din ambele războaie. În timpul slujbei, Flora a făcut eforturi să-și găsească măcar o fărâmă de putere și curaj. În săptămâna solitară putuse măcar să jelească torente de durere și, în schimb, acum își putea sprijini copiii care sufereau. Firul vieții ei – sau, cel puțin, principala ei sursă de fericire – probabil că avea să fie întrerupt pentru totdeauna, dar copiii aveau toată viața înainte și nu voia să-i dezamăgească.

A doua zi după înmormântare, a primit vizita domnului Saunders, avocatul familiei, care, după ce și-a oferit condoleanțele, a trecut la treabă.

– Știți probabil că Lord Vaughan nu și-a rescris testamentul din 1921, a început domnul Saunders, în vreme ce scotea din antica servietă de piele un teanc ordonat de documente. Presupun că dorea în continuare ca moșia să-i rămână fiului său, Teddy?

– Așa bănuiesc... a confirmat Flora, strangulată de sentimentul de vinovăție.

– Atunci voi pune roțile în mișcare, ca Teddy să intre în posesia celor discutate. Din păcate, fiindcă nu există nici un document legal care să vă garanteze că aveți asigurată casa pe moșia High Weald, trebuie să vă spun că fiul dumneavoastră are dreptul să vă dea afară. Nu că ar face asta, desigur, dar am mai întâlnit situații similare.

– Voi discuta cu Teddy despre dorințele lui, a spus Flora încordată. Sunt sigură că putem rezolva asta între noi. Am o singură întrebare pentru dumneavoastră, domnule Saunders: dacă sora mea, Aurelia, i-ar fi dat naștere doar lui Louise, cu alte cuvinte unei fete, sau dacă Teddy ar fi murit în război, a adăugat încet, ce s-ar fi întâmplat atunci?

– Ei bine, lucrurile s-ar complica în acel caz. În primul rând, am căuta un moștenitor de sex masculin pentru moșie și, în cazul în care nu am găsi nici unul, Louise ar primi aproape cu siguranță dreptul de stăpânire a moșiei până când ar da naștere unui fiu. La maturitate, el ar moșteni și pământul, și rangul. Dacă ar da naștere unei fete, acea fiică ar primi aceleași drepturi până când s-ar naște un fiu. Asta dacă nu cumva, desigur, una dintre fiicele surorii lui Lord Vaughan ar face un băiat înaintea ei. Etc, etc.

– Am înțeles.

– După cum ați văzut, avem mare noroc că există un moștenitor direct, a chicotit el sec. Cunosc destule familii care nu au, din cauza celor două războaie care au devastat generații de tați și fii. Aveți noroc, Lady Vaughan! Linia directă a descendenței poate continua la High Weald, când multe familii într-o situație similară nu au beneficiat de această simplă tranziție.

– Mă întreb, domnule Saunders, dacă e posibil ca Louise să primească măcar o parte din moșie. Se va căsători în curând și soțul ei nu este un om bogat. Ca femeie, a spus Flora cu grijă, consider că faptul că e femeie nu ar trebui s-o

împiedice să aibă pretenții asupra proprietății familiei. Mai ales ca geamănă a lui Teddy.

– De acord, Lady Vaughan! Regulile în privința asta sunt arhaice și nu pot decât să sper că în curând femeile vor avea drepturi egale asupra proprietății și titlurilor. Totuși, mi-e teamă că numai fiul dumneavoastră poate decide asta acum. Îmi pare rău să vă spun că nici una din voi nu are jurisdicție în privința moșiei de la High Weald. E tare supărător că soțul dumneavoastră nu a apucat să rescrie testamentul. De-acum, sunteți la mâna fiului dumneavoastră. La fel și sora lui.

– Mulțumesc pentru sfaturi, domnule Saunders! Vom păstra legătura, eu, Teddy și dumneavoastră, fără îndoială!

– De-acum înainte, orice am de comunicat va trebui să ajungă direct la Teddy și să vă ocolească pe dumneavoastră, a răspuns domnul Saunders, în timp ce băga actele la loc în servietă. Încă o dată, condoleanțe pentru pierdere! Răposatul dumneavoastră soț a fost un om tare bun. Să sperăm că fiul lui va fi demn de moștenire. O zi bună, Lady Vaughan!

Cu un suspin adânc ce sugera că bârfa despre Teddy se împrăștiase în tot satul, domnul Saunders a plecat. Flora a rămas pe loc cu ochii pe fereastră, spre grădina care nu avea să mai fie în grija ei. Și-a dat atunci seama că Archie, oricât de nobile i-au fost intențiile la vremea respectivă, o eliminase pe Louise, adevărata moștenitoare, din succesiunea ei de drept. Și, în ciuda ultimelor zvonuri despre incapacitatea lui Teddy de a juca rolul de stăpân al proprietății de la High Weald, chiar nu era nimic de făcut, fără a expune înșelătoria comisă de Archie.

Era cel puțin recunoscătoare că avusese mintea să păstreze, prin investiții sigure, cea mai mare parte din moștenirea primită de la adevăratul ei tată, cu ajutorul și la sfaturile lui Sir Ernest Cassel. De-atunci, obținuse o dobândă din acțiuni bine documentate, iar fondurile ei rezistaseră cu bine urcușurilor și coborâșurilor pieței financiare volatile. Pe scurt, era o femeie bogată.

Home Farm urma deja să fie transferată pe numele lui Rupert și al lui Louise. Archie semnase și autorizase transferul titlurilor de proprietate, ca tânăra pereche să se poată muta în august, imediat după nuntă. Doar Teddy nu putea obiecta, nu?

Flora știa că însuși faptul că își imagina că ar fi fost în stare de așa ceva sublinia gravitatea situației. În seara aceea a stat de vorbă cu Teddy și cu Louise și le-a povestit despre conversația pe care o avusese cu domnul Saunders. S-a uitat cu atenție la expresia lui Teddy și s-a liniștit când a observat urme de durere și de ușurare.

– Ei bine, eu și Rupert vom fi extrem de fericiți la Home Farm, a mărturisit Louise bucuroasă. E un loc plăcut și sunt sigură că putem amenaja casa pe gustul nostru.

– Da, nu mă îndoiesc de asta, a spus Flora, fericită că Louise era cuminte și recunoscătoare din fire. În plus, bănuia Flora, nepoata ei nici nu așteptase mai mult, fiindcă nu era conștientă de adevăratele circumstanțe. Așadar, Teddy, toate astea vor fi ale tale! a declarat Flora, arătând veselă spre bucătărie. Cum te simți?

– Mamă, primesc doar ce mi se cuvine, nu? a răspuns Teddy, sigur pe el.

– Da, dar știi foarte bine că moșia High Weald necesită foarte multă muncă. Așa cum îți va explica domnul Saunders, nu prea mai există fonduri pentru întreținerea sa. Mai ales pentru fermă. Va trebui să angajezi un nou administrator, a adăugat Flora. Plus un personal care să se ocupe de casă, având în vedere că Louise va avea casa ei în vară.

– Vei fi aici ca să mă ajuți, mamă! Cel puțin până mă căsătoresc, a zâmbit el timid. Și cred că știu și cu cine!

– Serios? a exclamat Louise, care s-a luminat la față. Ar fi minunat dacă am avea copii de aceeași vârstă, care să crească împreună. Nu-i așa, dragă Teddy?

– Nu mi se pare că e mămoasă, dar mie-mi place de ea.

– Ce secretos ești, Teddy! Cum o cheamă? a mai întrebat Louise.

– Le veți afla pe toate la timpul lor. Nu e de pe-aici.

– Ei bine, sigur că mă voi muta imediat ce te vei căsători, a spus Flora. Mă pot muta temporar la casa din Londra, până când renovăm casa de zestre, în care nu s-a locuit de ani întregi.

– Casa din Londra o voi folosi doar eu de-acum înainte. Poate când te duci în oraș poți sta cu mama ta, pe strada Albermarle? Așa, a spus Teddy, în timp ce se uita la ceas, trebuie să plec. Trenul de Londra pleacă în jumătate de oră și trebuie să ajung la gara Ashford cu Rolls-Royce-ul tatei.

– Dar nu a fost folosit de ani, Teddy! Consumă prea mult combustibil și avem nevoie de cupoane pentru instalațiile de la fermă, a spus Louise, uitându-se disperată în direcția mamei.

– Sunt sigur că moșia mea își permite măcar acest lux. Mă întorc în câteva zile.

S-a ridicat, și-a pupat mama și sora pe creștetul capului și a părăsit bucătăria. În urma lui s-a așternut o liniște mormântală.

– Nici o grijă, mamă! s-a întors Louise spre ea. La Home Farm vei avea mereu un loc, alături de noi.

***

În următoarea lună, Flora și-a făcut curaj să-și ia rămas-bun de la High Weald, în timp ce Teddy strălucea prin absență, fiind mai mult la casa din Londra. Flora și Louise au făcut eforturi să-și depășească suferința și să administreze împreună proprietatea. Domnul Saunders îi scrisese Florei o scrisoare, mai mult din motive de diplomație, căci nu era deloc necesar, ca să-i transmită că transferul moșiei de la High Weald, al casei din Londra și al titlului decurgea bine și că cel mai târziu se va finaliza probabil până în noiembrie.

În cazul în care Flora și Louise aveau vreo părere despre moștenirea lui Teddy, nici una din ele nu voia să-și recunoască îndoielile. Măcar luna iunie a adus cu sine bună dispoziție, mulțumită succesului Zilei Z din Franța[45]. Flora a făcut tot posibilul să se concentreze asupra nunții lui Louise, hotărâtă să le ofere darul când sosea Rupert în weekend, pentru a discuta planurile. A fost foarte bucuroasă să le vadă încântarea când le-a spus despre librăria Arthur Morston Books.

– O, Doamne!

Rupert a scos batista și și-a șters ochii.

– Și eu care mă întrebam cum o să mențin stilul cu care a fost obișnuită fiica dumneavoastră. Ei bine, tocmai mi-ați răspuns! Nu am să vă pot recompensa vreodată. Sunt copleșit.

Florei i-au dat lacrimile când i-a văzut pe cei doi îndrăgostiți îmbrățișându-se fericiți. A știut în acel moment că luase hotărârea bună.

– Deasupra librăriei e un mic apartament, care poate fi modernizat și folosit când stați la oraș, a spus ea. Cu toate că sunt sigură că fratele tău vă va oferi un loc

în casa lui din Londra.

– Mă îndoiesc mamă, a spus Louise. Și chiar dacă o face, cred că ni se potrivesc mai mult camerele de deasupra librăriei, în orice stare ar fi.

***

Câteva zile mai târziu, Flora a primit o telegramă de la Teddy:

M-AM CĂSĂTORIT CU DIXIE LA PRIMĂRIA DIN CHELSEA AZI STOP FOARTE FERICIT STOP PLECĂM ÎN ITALIA ÎN LUNA DE MIERE STOP NE VEDEM CURÂND CA SĂ SĂRBĂTORIM STOP SPUNE-I LUI LOUISE CĂ AM AJUNS ÎNAINTEA EI LA ALTAR STOP TEDDY STOP

Louise a citit telegrama în liniște și pe fața ei se putea citi tot ce simțea.

– Of, Doamne! a murmurat ea.

– O cunoști?

– Nu tocmai. Dar sunt sigură că am auzit de ea. Ca toată Londra, de altfel. Mi-a prezentat-o pentru o secundă de Anul Nou.

– Cine e?

– Lady Cecilia O'Reilly. Irlandeză la origini, dintr-o familie bună, dar... boemă. Este, cu siguranță, foarte atrăgătoare. Cum a intrat la Savoy de Anul Nou, toți bărbații au rămas ca trăsniți. Are un păr roșu până la brâu și, aparent, un temperament la fel de înflăcărat. Teddy a rămas ca trăsnit în noaptea aceea și cred că de-asta a petrecut atâta timp la Londra în ultima vreme, a adăugat Louise. Vor fi un cuplu... interesant.

– Am înțeles.

Flora citea printre rânduri comentariile fetei și s-a posomorât și mai tare.

– Iartă-mă, mamă! Așa cum mi-ai tot spus, nu trebuie să judeci omul la prima vedere. Sau după reputația sa. Dixie o fi ea privită ca „neînfrânată", dar e un om bun. Sigur o să înveselească High Weald și o să-l țină pe Teddy mereu în stare de alertă, a zâmbit ea abia perceptibil.

În noaptea aceea, Flora stătea în pat, unde tânjea după căldura și confortul pe care i-l oferise trupul lângă care dormise atâta vreme. În timp ce se sprijinea de

perne, a început să-și facă planuri de viitor și se întreba cum o să-și salveze conștiința vinovată în legătură cu Louise.

***

O lună mai târziu, noul moștenitor al moșiei de la High Weald și-a adus acasă nevasta la fel de nouă. În ciuda așteptărilor ei, Dixie era o tânără pe care Flora a plăcut-o pe loc. Avea un râs gutural, pe care Flora îl punea pe seama nenumăratelor țigări franțuzești pe care le fuma, un ten alb, perfect și o siluetă mlădioasă ca trestia, iar toate laolaltă constituiau o forță remarcabilă. Era înfiorător de inteligentă și îl sfâșia cu dinții pe Teddy pentru fiecare remarcă necinstită pe care o făcea.

Au petrecut o seară sălbatică, în care au sărbătorit și s-a băut alcool cu nemiluita, în care biata Louise a devenit invizibilă și în care Dixie și-a făcut auzite opiniile despre orice, de la situația irlandezilor până la război, după care le-a împărtășit faptul că Churchill avea o personalitate depresivă, despre care știa din cercurile intime. Flora le-a urat noapte bună și s-a dus la culcare. Era măcar liniștită de faptul că Archie ar fi apreciat compania vivace a nurorii lui.

A doua zi, Flora l-a chemat pe Teddy în biroul ei, l-a sărutat cu căldură pe obraz și l-a rugat să se așeze.

– Felicitări, Teddy! Cred că Dixie e chiar adorabilă. Ai făcut o alegere bună și sunt sigură că noi două vom deveni prietene bune. Vreau doar să-ți spun că o să plătesc eu renovarea casei și aș vrea să știu dacă ești pregătit să-mi vinzi mie cei două sute de acri de fermă din jurul ei. Asta fiindcă terenul se învecinează cu Home Farm, fiind de cealaltă parte a potecii. Sunt pregătită să îl preiau și să mă ocup de el în locul tău. M-am consultat cu un agent local și îți pot oferi un preț corect, care îți va oferi apoi banii pentru întreținerea casei de la High Weald și a celei de la Londra.

– Am înțeles, s-a mirat Teddy. Aș vrea să discut întâi cu Dixie și cu avocatul meu.

– Te rog. Eu o să mă mut de-aici după nunta lui Louise.

– Desigur.

– Asta e tot.

– Bine. Teddy s-a ridicat. Poți să iei orice dorești din casă.

– Nu-mi trebuie multe și sunt obișnuită să o iau de la capăt. Tot ce vreau să spun e că ai primit o moștenire frumoasă. High Weald e un loc special și sper ca tu și Dixie să-l prețuiți, cum am făcut eu și tatăl tău.

Înainte ca Flora să izbucnească în lacrimi, a ieșit din încăpere.

***

Într-o zi înăbușitoare de august, Flora a participat la nunta lui Louise cu Rupert Forbes în biserica în care își îngropase recent soțul. În timp ce se ruga pentru cuplu, se ruga și la forțele atotputernice să aducă pacea care fusese promisă de nenumărate ori și în viața ei, și în lume.

***

Spre sfârșitul toamnei, Flora se plimba pe proprietate și se simțea ridicolă pentru faptul că își lua rămas-bun de la o casă pe care știa că avea să o mai viziteze în viitor, dar care nu îi mai aparținea. Dar apoi, și-a spus ea cu tristețe, nici nu fusese a ei vreodată, căci de fapt nu fusese niciodată a nimănui. Pur și simplu își aparținea sieși, ca orice casă foarte veche, care avea să dăinuiască, mult după ce aveau să se prăpădească locuitorii ei.

Se uita pe geamul bucătăriei la grădina împrejmuită de ziduri și își aducea aminte de momentele petrecute cu Archie acolo.

„Momente de fericire“, a citat ca pentru ea. Nimic nu durează o veșnicie, se gândea, deși oamenii așa cred. Nu poți decât să te bucuri cât poți de mult de moment.

Cabrioleta și poneiul o așteptau, încărcați cu cele mai prețioase lucruri ale ei. A ieșit pe ușa din față și s-a îmbarcat.

– Adio...

A trimis un sărut în zbor către High Weald, către Archie și toate amintirile, apoi a întors capul și, după o clipă în care a decis să se ierte pentru toate greșelile pe care le făcuse, a atins poneiul ușor cu biciul și a pornit spre un nou viitor.

Războiul cel Mare sau Războiul Națiunilor, denumit până la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, în 1939, când istoricii l-au redenumit Primul Război Mondial (1914–1918)

În engleză, *teddy* sau *teddy bear* înseamnă ursuleț de pluș

Operație de îndepărtare a ramurilor din partea inferioară a coroanei unui arbore

WLA, Land Girls sau Women's Land Army a fost o organizație civilă britanică creată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru ca femeile să poată lucra în agricultură și să înlocuiască bărbații plecați pe front.

Royal Air Force (Forțele Aeriene Regale) și Royal Canadian Air Force (Forțele Aeriene Regale Canadiene)

„The Blitz" se referă la bombardarea continuă a Regatului Unit, de către Germania nazistă, în perioada 7 septembrie 1940–10 mai 1941, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial

East End era o zonă renumită pentru sărăcie și probleme sociale.

Operațiunea Neptun sau Debarcările din Normandia, operațiune declanșată de Aliații occidentali în cel de-al Doilea Război Mondial

STAR. NOIEMBRIE 2007. *ROSA X CENTIFOLIA* (TRANDAFIR CENTIFOLIA – FAMILIA *ROSACEAE*)

Capitolul 40

Pendula m-a readus din trecut și am tresărit. M-am uitat la ceas și am văzut că era patru dimineața. În fața mea, Orlando ținea ochii închiși și se întunecase de oboseală. Am încercat să mă concentrez la ce-mi spunea, dar știam că aveam nevoie de somn înainte să încerc să înțeleg orice.

– Orlando? am șoptit, ca să nu-l sperii. Du-te și culcă-te.

A deschis ochii încețoșați.

– Da, a spus. O să vorbim mâine despre asta.

S-a ridicat și s-a clătinat până la ușă ca un drogat, apoi s-a întors și s-a uitat la mine.

– Acum înțelegi de ce am considerat că e mai bine ca fratele meu să nu știe toate astea? A fost foarte amărât și lucrurile s-ar înrăutăți dacă ar afla sigur că partea noastră de familie a fost păcălită.

– Așa cred și eu. Am arătat spre jurnale și l-am întrebat: Să le ascund?

– Ia-le cu tine. Meschina mea tentativă de a istorisi o poveste atât de complexă ți-a oferit doar baza piramidei pe care să poți construi. Noapte bună, domnișoară Star!

– Dar tot nu înțeleg de ce e povestea asta relevantă pentru mine.

– Of, Doamne! a exclamat, privindu-mă suspicios. Mă mir. Aș fi zis ca mintea ta agilă ar fi dedus asta. Pe mâine.

Mi-a făcut cu mâna și a ieșit din cameră.

***

Era trecut de ora unsprezece a doua zi când a apărut Orlando în bucătărie.

– Azi simt toți cei treizeci și șase de ani ai mei, pe fiecare în parte, plus încă vreo cincizeci, a spus, în timp ce se așeza greoi pe un scaun.

Și eu eram obosită după ce mă agitasem toată noapte, învârtindu-mă de pe o parte pe alta. Am reușit să adorm doar cu jumătate de oră înainte să sune alarma, așa că la șapte eram în picioare ca să-i fac micul dejun lui Rory și să-l duc la școală.

– Ce zici de un *brunch*[46]? Ouă Benedict și somon afumat? i-am sugerat lui Orlando.

– Mai bine de-atât nu se poate! Ne putem preface că suntem la Hotel Algonquin în New York, unde am ajuns după ce am dansat până dimineață într-o bodegă ieftină. Cum te simți azi, domnișoară Star?

– În stare meditativă, am răspuns cu sinceritate, în timp ce făceam ouăle.

– Sunt sigur că dacă provoci digestia, vei ingera mai ușor faptele.

– Ce nu înțeleg este de ce mi-a lăsat Mouse impresia că Flora MacNichol era o persoană malefică. Mie mi se pare că era minunată.

– Întru totul de acord. Dacă nu investea serios în restaurarea casei și a grădinilor după ce a murit stră-străbunica Aurelia, ca să nu mai zicem de munca pe care a depus-o pentru restaurarea și administrarea moșiei pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial, nici familia Vaughan, nici familia Forbes nu ar mai locui în prezent aici. La moartea ei, le-a lăsat lui Louise și lui Rupert terenul pe care l-a cumpărat de la Teddy. Pământul în sine generează principalul venit pentru Home Farm în ziua de azi.

– A făcut tot ce a putut ca să se achite față de Louise, m-am gândit eu.

– Da, și încă cum! În dificilii ani postbelici, tata zicea că Flora a ținut familia laolaltă. Făcea contabilitatea la Arthur Morston Books și a ajutat-o pe Dixie să-și crească fiul, pe Michael și să se ocupe de High Weald. După cum îți imaginezi,

Teddy nu era bun de nimic, în nici un domeniu. Flora a dus o viață lungă și împlinită.

– Câți ani avea când a murit?

– Aproape optzeci. Tata mi-a spus că au găsit-o într-o după-amiază însorită, în pavilion.

– Mă bucur că a fost fericită spre sfârșitul vieții. O merita. Cum de are Mouse impresia că ea e de vină pentru toate? În fond, a fost decizia lui Archie să îl treacă pe Teddy în certificatul de naștere ca geamăn al lui Louisei.

– Și asta din motive de înțeles altruiste, a adăugat Orlando. În felul lui, îi onora pe toți cei care muriseră în jurul lui în război. Te rog nu uita că Mouse știe doar o parte din poveste, de la tata, când a zburat în Grecia ca să-l vadă înainte să moară. S-a întors acasă tulburat, fiindcă, dacă ți-aduci aminte, ți-am spus că tata a murit la numai doi ani după Annie. Și atunci când am luat jurnalele relevante și le-am dus la librărie, am simțit că cel mai rău pentru Mouse era să se înece și mai adânc în trecut.

– A simțit că fusese înșelat în toate cele, am murmurat eu. A rămas fără soție, fără tată și fără moștenirea lui de drept.

– Da. Depresia e un lucru cumplit, domnișoară Star! a oftat Orlando. Măcar boala asta n-o am, din fericire.

– Poate că ar trebui să le citească, Orlando, și să vadă ce s-a întâmplat. Mie mi se pare că Flora însăși a fost cea care a pierdut cel mai mult.

– De acord, cu toate că e mare păcat că proprietatea nu a ajuns pe mâinile bunicii Louise și apoi la copiii pe care i-ar fi avut în viitor, adică pe tata, pe Laurence. Și Rupert, bunicul, a fost un tip răpitor!

– Poate dragostea de copii ne orbește pe toți.

– În multe cazuri, da, a consimțit Orlando. Flora era o femeie rațională și pragmatică. Știa că Archie și în consecință și ea se făcuseră vinovați pentru înșelătoria privind nașterea lui Teddy. El a crescut crezând că era moștenitorul de drept. Nu prea e vina lui, în fond. Dacă ar fi încercat să-i refuze moștenirea, ar fi existat șanse să-l piardă pe veci în bordelurile din Londra, unde și-ar fi pierdut viața pe vin, femei și muzică. Ceea ce, după cum aflăm din jurnalele ei, a făcut oricum la High Weald. Soția lui, Dixie, a fost cea care ne-a salvat. L-a născut pe

Michael, tatăl lui Marguerite și a avut grijă de moșie, în timp ce Teddy a băut până a murit. Mă șochează că High Weald a fost mereu salvată de generații de femei puternice.

– Iar acum, Rory va moșteni titlul și moșia prin intermediul lui Marguerite, am adăugat, în timp ce puneam mâncarea pe masă.

M-am așezat și Orlando și-a luat în mână cuțitul și furculița și a început să mănânce.

– Ah, o să-mi revin perfect după masa asta. Personal, mă bucur foarte mult că Lady Flora le-a lăsat librăria lui Rupert și a lui Louise. El a reușit să aibă mare grijă de ea în perioada sumbră postbelică și în cele din urmă eu am primit o moștenire minunată. Mouse zice că proprietatea e sigur mult mai valoroasă decât ce-a rămas din High Weald.

– Flora nu a avut copii de sânge, nu?

Era un gând care nu-mi dădea pace de când mă trezisem. Orlando m-a privit când mi-a răspuns:

– Nu. Ai făcut deci vreo conexiune?

– Așa cred.

– Da, păi, e într-adevăr păcat, domnișoară Star, căci ai fi fost o aristocrată britanică extrem de elegantă. Dar se pare că faptele pe care le știm spun că nu ai pic de sânge regal în tine.

– Atunci de ce mi-a dat tata pisica Fabergé ca indiciu?

– Aha! De când mi-ai povestit despre misiunea ta de căutare, asta m-a nedumerit cel mai tare. Din ce mi-ai spus despre tatăl tău – și atenție, am ascultat tot ce ai spus și, în plus, ce nu ai spus – am considerat că trebuie să existe un motiv pentru asta.

– Care crezi că e acela?

Am crezut că știam, dar am vrut să aud mai întâi de la el.

– Avea nevoie de ceva care să facă musai legătura între tine și familia Vaughan, mai degrabă decât Forbes. Și Teddy era fiul adoptiv al Florei. Așa că arborele *lui* genealogic e cel pe care trebuie să-l cercetezi.

– Te referi la copilul nelegitim al fetei din Land Army? am îngăimat suspicios.

– Iată! Știam eu că nu o să mă dezamăgești! Orlando și-a sprijinit bărbia în pumni și m-a studiat. Mi-ai spus în acea zi fatidică la librărie, când te-ai întors să-ți recuperezi prețiosul dosar de plastic, că sfera armilară prin coordonatele ei îți sugerase că te-ai născut la Londra.

– Da.

– Și unde locuia tânăra din Land Army?

– În East End.

– Da. Și ce adresă ți-au indicat coordonatele când le-ai căutat pe internet?

– Strada Mare, E8.

– Adică...?

– În Hackney.

– Exact! Estul Londrei!

Orlando și-a plecat capul și a lovit masa de bucurie că dezlegase misterul cu inteligența lui. M-a iritat, căci rădăcinile mele nu erau de râs.

– Iartă-mă, domnișoară Star, n-am cum să nu mă amuz la ironia asta! Ai venit la mine cu o pisică Fabergé, care te făcea rudă a regelui Angliei și am descoperit că, aproape sigur, nu ai nici o legătură de sânge, nici cu regele, nici cu familia Vaughan. Dar e posibil să fii stră-strănepoata nelegitimă a răuvoitorului nostru cuc din cuib.

Am simțit că-mi dădeau lacrimile. Cu toate că înțelegeam raționamentul analitic și lipsit de emoție al lui Orlando, faptul că i se părea atât de amuzant mă sfârteca pe dinăuntru.

– Nu-mi pasă care-mi sunt originile, i-am dat eu peste nas furioasă. Și, deși creierul meu extenuat debita mii de replici potrivite, m-am oprit. Scuză-mă, mă duc să mă plimb!

Am luat o geacă veche și niște cizme de cauciuc din hol, mi le-am pus și am ieșit în frig. În timp ce ieșeam pe poartă, eram supărată pe Pa Salt, care stătea undeva în cer și mă întrebam ce-o fi fost în capul lui. În cel mai bun caz, eram aparent stră-strănepoata nelegitimă a unui bărbat care furase fără știrea lui High Weald de sub nasul moștenitoarei de drept. În cel mai rău caz, eram o nimeni. Nu aveam nimic de-a face cu toate astea.

În timp ce făceam dreapta pe drum, picioarele m-au dus automat pe poteca cu afine, cum o numiserăm eu și Rory. Nu vedeam în fața ochilor de lacrimi și râsul lui Orlando îmi răsuna în urechi. Voise oare să mă umilească? Se bucurase de faptul că putea dovedi fără echivoc că aveam origini sordide? Că așa numitul lui sânge aristocrat îl făcea superior? De ce erau britanicii atât de obsedați de poziția socială?

– Doar pentru că au călcat lumea în picioare și au format un imperiu și au avut o familie regală nu înseamnă nimic. Oamenii sunt egali, indiferent de unde provin, am șuierat mânioasă la o coțofană care a ridicat ciocul la mine, a clipit și și-a luat zborul. În Elveția nu contează, mi-am spus. Pentru Pa Salt nu ar fi contat, știu eu! Așa că de ce?

Călcam apăsat pe potecă și mă uram pentru nevoia disperată de a aparține undeva sau cuiva care nu era CeCe sau vreo lume fantastică și suprarealistă pe care o crease Pa Salt la Atlantis, pentru stolul lui disparat de porumbițe. Voiam să-mi făuresc o lume a mea, care să-mi aparțină doar mie.

Am ajuns într-un câmp deschis și m-am prăvălit pe o buturugă, unde mi-am luat capul în mâini și am plâns până mi s-au umflat ochii. În cele din urmă mi-am revenit și m-am șters cu asprime la ochi.

Haide, Star, controlează-ți emoțiile! Nu ajungi nicăieri așa.

– Bună, Star! Ce faci?

M-am întors și l-am văzut pe Mouse la câțiva metri de mine.

– Bine.

– Nu pari. Vrei un ceai?

Am ridicat din umeri ca o adolescentă recalcitrantă.

– Ei bine, tocmai am fiert apa.

Mi-a arătat în spatele lui și mi-am dat seama că mersesem aiurea până ajunsesem pe câmpul din spatele casei lui.

– Scuze, am murmurat.

– De ce-ți ceri scuze?

– Nu am văzut pe unde mergeam.

– Nu-i nici o problemă. Vrei ceai sau nu?

– Trebuie să mă duc acasă să spăl vasele.

– Nu fi ridicolă!

A venit lângă mine, m-a apucat de cot și m-a condus perfect lipsit de orice fast spre casă. Când am ajuns în bucătărie, m-a împins ușor pe scaun.

– Așează-te. Pun eu ceaiul în cană. Lapte și trei linguriță de zahăr, da?

– Da. Mersi.

– Poftim.

În fața mea a apărut o cană cu ceai fierbinte. Nu puteam ridica ochii și mă uitam în schimb la textura lemnului mesei de pin. L-am auzit pe Mouse așezându-se în fața mea.

– Tremuri.

– E frig afară.

– Așa e.

Apoi s-a lăsat liniștea o vreme, timp în care am sorbit din ceai.

– Vrei să te întreb ce s-a întâmplat?

Am ridicat din nou din umeri, la fel de adolescentin și de recalcitrant.

– Mă rog, cum vrei!

Cu cana în mâini, simțeam cum mă cuprindea căldura camerei, care-mi încălzea venele înghețate. Cred că rezervorul de petrol fusese aprovizionat de când venisem aici ultima oară.

– Cred că știu de ce m-a trimis tata la librăria Arthur Morston, am spus în cele din urmă.

– Așa. E de bine?

– Nu știu.

Mi-am șters nasul cu dosul palmei, fiindcă urma să-mi curgă fără eleganță în cană.

– Prima oară când ai apărut la magazin și i-ai povestit lui Orlando, m-a sunat.

– Minunat! am exclamat laconic, supărată foc că cei doi frați vorbeau despre mine pe la spate.

– Star, încetează! Nu știam cine erai. E normal să-mi fi spus despre tine. Tu nu i-ai spune surorii tale?

– Ba da, dar...

– Dar ce? Orice ai auzit sau văzut în ultimul timp, eu și Orlando am fost mereu apropiați. Suntem frați. Orice s-ar petrece între noi, ne sprijinim unul pe altul.

– Mda, sângele-i mai gros ca apa, nu? am răspuns deznădăjduită, cu gândul că singurul om despre care știam că avea sângele meu în vene eram eu.

– Înțeleg că ești dezamăgită acum. Și apropo, știam că Orlando a luat jurnalele.

– Și eu.

Mi-a surprins privirea peste masă și ne-am zâmbit ușor.

– Probabil că toți ne-am jucat unul pe altul. Speram să afli de la el unde le-a pus. Știam și de ce le luase.

– Eu nu, până aseară. Am crezut că se supărase pe tine din cauza vânzării librăriei, am recunoscut. Aparent încerca să te protejeze.

– Și cine crede că ești?

– Îți spune el. Doar e fratele tău.

– Poate ai observat că nu vorbește cu mine în ultimul timp.

– O să vorbească. Te-a iertat deja. M-am ridicat, obosită de conversațiile astea. Trebuie să plec.

– Star, te rog!

M-am îndreptat spre ușă, dar m-a apucat de braț când duceam mâna spre clanță.

– Dă-mi drumul!

– Îmi pare rău.

Am clătinat din cap. Nu-mi ieșeau cuvintele din gură.

– Înțeleg ce simți.

– Ba nu înțelegi deloc, am spus, cu dinții încleștați.

– Ba da, serios. Te simți folosită de noi toți, în toate felurile. Ca Flora, un pion într-un joc ale cărui reguli nu le cunoști.

Mai bine de-atât n-o puteam spune nici eu. Am clipit ca să-mi curăț ochii de lacrimi și mi-am dres glasul.

– Trebuie să mă întorc la Londra. Spune-i tu lui Orlando că am plecat și să-l ia pe Rory la trei și jumătate de la școală, te rog.

– Da, dar, Star... S-a întins spre mine, dar m-am zbătut violent să scap. Bine, a suspinat el. Vrei să te duc la gară?

– Nu, mersi. O să chem un taxi.

– Cum vrei. Îmi pare foarte rău. Nu meritai... să-ți facem asta.

Am ieșit pe ușă și am închis-o elegant după mine, disperată să-mi stăpânesc reflexul de a trânti lucruri, apoi m-am întors la High Weald. Din fericire, Orlando nu era în bucătărie și am văzut că făcuse curat după micul dejun. Am chemat un taxi să mă ia cât de repede și am gonit la etaj ca să-mi strâng lucrurile.

Cincisprezece minute mai târziu, mă îndepărtam de High Weald și îmi spuneam că viitorul era singurul care conta și nu trecutul meu. Uram faptul că Pa Salt, pe care-l iubisem și în care avusesem încredere mai mult decât în oricine altcineva, nu făcuse decât să-mi provoace și mai multă amărăciune. Nu învățasem decât să nu mai am încredere în nimeni.

Când am ajuns la Charing Cross, m-am dus automat spre stația de autobuz care mergea spre Battersea. În timp ce așteptam, mă luptam cu gândul insuportabil că mă întorceam din nou la CeCe, după o nouă încercare eșuată de a-mi găsi drumul în viață.

O să se bucure că n-am reușit, mi-am spus cu răutate.

M-am certat singură pentru ideea asta, căci, în ciuda faptului că o parte din ea sigur avea să se bucure că mă avea înapoi, mai știam și că era omul care mă iubea cel mai mult pe lumea asta și că ar fi vrut să mă consoleze. Dar asta însemna să-i povestesc ceea ce descoperisem și nu eram în stare să dezvăluiesc asta nimănui, nici măcar ei. Nu încă.

În schimb, m-am urcat în autobuzul de Kensington și m-am oprit în față la Arthur Morston Books, unde începuse întreaga istorie. Am găsit cheile în rucsac, am deschis ușa și am intrat într-o cameră în care era mai frig ca afară. Se lăsa noaptea repede și am bâjbâit după întrerupător, apoi am tras obloanele bătrâne peste ferestre. Am aprins focul și mâinile îmi tremurau de frig. M-am așezat pe scaunul meu ca să-mi dezmorțesc degetele la foc. Am încercam să judec rațional senzația de mâhnire care mă încerca, pentru că, în sinea mea, știam că nu gândeam clar. Orlando nu intenționase să râdă de mine, voise doar să mă ajute cu povestea pe care mi-o spusese, doar că eu eram atât de obosită, de tulburată și de sensibilă, încât exagerasem cu reacția mea.

În cele din urmă, am scos puloverele din geanta de voiaj ca să mă învelesc cu ele, m-am ghemuit pe covorașul din fața focului și am adormit.

***

M-am trezit în aceeași poziție și m-am mirat să văd că era aproape nouă. Probabil că dormisem somnul adânc al morților. M-am ridicat și m-am dus să-mi fac cafea ca să-mi mai revin puțin, am băut-o fierbinte, dulce și neagră și m-am simțit în sfârșit mai calmă. Mă gândeam amuzată să locuiesc aici câteva zile, fiindcă aveam nevoie de spațiu și de liniște acum.

Mi-am scos laptopul din geantă și l-am deschis. Semnalul era slab la parter, dar măcar mergea. Am introdus coordonatele pe Google Earth ca să mă asigur că nu făcusem vreo eroare. Și iată: Strada Mare, E8.

Așadar, după tot ce descoperisem, să fi fost oare o coincidență că Tessie Smith locuise în Hackney? Nu. Am scos agenda în care începusem să-mi scriu romanul și m-am dus la ultima pagină, considerând că propria mea poveste devenea rapid mult mai interesantă decât orice ficțiune aș fi putut scrie.

Am notat numele pe două coloane, una pentru legăturile de rudenie ale lui Louise și alta pentru cele ale lui Teddy. Mi-am dat seama atunci că linia actuală a bărbaților Forbes era înrudită cu Flora prin sora ei, Aurelia: Flora era stră-strămătușa lui Orlando și a lui Mouse.

Dar... dacă eu eram stră-strănepoata lui Tessie, atunci eram rudă cu Marguerite prin Teddy. În consecință, cu Rory. Cel puțin gândul ăsta m-a făcut să zâmbesc. Următoarea dilemă cu care m-am confruntat a fost dacă voiam să merg mai departe cu toate astea. Șansele erau ca părinții mei să fie încă în viață.

M-am ridicat și m-am fâțâit prin cameră, în încercarea de a decide dacă voiam sau nu să le dau de urmă. Având în vedere că știam numele lui Tessie și zona în care locuise, ar fi fost de-a dreptul simplu să aflu despre copilul pe care-l născuse în 1944 sau oricare altul după acel an.

Dar... de ce mă dăduseră părinții mei? M-am oprit brusc din peregrinările din mintea mea când am auzit voci la intrare și am auzit cheia în broască.

– Rahat!

Am fugit spre șemineu în încercarea disperată de a ascunde faptul că dormisem acolo peste noapte. Ușa s-a deschis și a apărut Mouse, însoțit de un bărbat micuț, chinez, pe care l-am recunoscut din magazinul de antichități de alături.

– Bună, Star! m-a salutat Mouse mirat.

– Bună, am răspuns, strângând o pernă la piept.

– Domnule Ho, ea e Star, angajata noastră. Nu știam că vii azi.

– Da, păi, m-am gândit să vin și să mă asigur că e totul în regulă, am spus eu în timp ce mă duceam spre fereastră ca să trag obloanele.

– Mulțumesc! a spus, în timp ce a aruncat o privire spre șemineu, unde, alături de geanta de voiaj deschisă, zăceau împrăștiate puloverele care-mi ținuseră de cald peste noapte.

– Să aprind focul? l-am întrebat. E frig.

– Nu pentru noi, nu. Domnul Ho vrea să arunce o privire în apartamentul de sus.

– Bine. Atunci plec, dacă ești tu aici, am spus și m-am aplecat să-mi strâng lucrurile.

– De fapt, voiam să trec pe la tine oricum. Orlando mi-a dat ceva pentru tine. Stai puțin, nu durează.

S-a întors și l-a mânat pe domnul Ho spre fundul magazinului, unde i-am auzit urcând scările. Eu am aprins totuși focul și îmi ardeau obrajii de agonia rușinii. Când s-au întors, mi-am făcut de lucru în spate, încercând să nu trag cu urechea la ce spuneau în drum spre ușă.

Ușa s-a deschis, s-a închis, domnul Ho a ieșit și Mouse a venit spre mine.

– Ai dormit aici azi-noapte, nu?

Din ochii lui verzi, nu-mi dădeam seama dacă era supărat sau îngrijorat.

– Da, scuze.

– Nu-i nici o problemă. Vreau doar să știu de ce nu te-ai dus acasă.

– Pentru că... voiam să fiu singură.

– Înțeleg.

– Ce face Rory?

– Îi e dor de tine. L-am luat ieri de la școală și, după ce s-a culcat, am stat mult de vorbă cu Orlando. I-am spus despre oferta domnului Ho și a reacționat mult mai bine decât mă așteptam. Părea mai îngrijorat de faptul că te necăjise pe tine.

– Bun. Mă bucur pentru voi doi.

Mi-am auzit irascibilitatea în glas.

– Star, încetează! Începi să te pripești, a spus cu blândețe. Orlando, ca și mine, era foarte îngrijorat că-ți pot trece prin cap tot felul de lucruri. Ți-am lăsat amândoi mesaje pe telefon, dar nu ai răspuns.

– Nu avem voie cu mobilul în magazin. Așa că nu l-am folosit.

A zâmbit fără să vrea.

– Mă rog... Mouse a băgat mâna în buzunarul gecii. Asta e pentru tine.

Mi-a dat un plic mare și maro.

– Orlando mi-a spus că face niște investigații în numele tău.

– Am înțeles. Ei bine, am spus, în timp ce băgam plicul în rucsac și îmi ridicam geanta de voiaj. Mulțumește-i din partea mea.

– Star, te rog... ai grijă de tine! O ai pe sora ta măcar.

Nu am răspuns.

– V-ați certat? a întrebat în cele din urmă. De-asta nu te-ai dus acasă azi-noapte?

– Nu cred că ar trebui să fim atât de dependente una de alta, am spus brusc.

– Când am cunoscut-o mi s-a părut foarte posesivă cu tine.

– Este. Dar mă iubește.

– Și eu cu Orlando ținem unul la altul, chiar dacă ne mai certăm. Dacă nu era lângă mine în toți anii ăștia, nu știu ce-aș fi făcut. Are o inimă de aur, știi asta. Nu ar face rău nici unei muște.

– Știu.

– Star, de ce nu deschizi plicul de la el?

– O să-l deschid.

– Acum și aici zic. Cred că ți-ar prinde bine să nu fii singură.

– De ce ești brusc așa de amabil cu mine? l-am întrebat încet.

– Pentru că văd că ești rănită. Și vreau să te ajut. Așa cum m-ai ajutat și tu pe mine în ultimele câteva săptămâni.

– Nu cred că am făcut asta.

– Eu hotărăsc asta. Ai fost bună cu noi toți, răbdătoare și tolerantă, când eu, cel puțin, nu o meritam. Ești un om bun, Star!

– Mersi.

Stăteam cu geanta în mână și nu știam ce să fac.

– Uite, ce-ar fi să vii și să te așezi la foc, iar eu mă duc sus și strâng lucrurile pe care Orlando vrea să i le duc la High Weald?

– Bine, m-am predat eu, doar fiindcă îmi tremurau genunchii.

În timp ce Mouse a dispărut după ușa din spate, am scos plicul din rucsac și l-am deschis.

High Weald
Ashford, Kent
1 noiembrie 2007

Draga mea Star,

Îți scriu pentru a-ți cere iertare pentru felul stângaci în care ți-am vorbit ieri. Crede-mă, nu îmi băteam joc de tine, departe de mine! Pur și simplu m-a amuzat ironia geneticii și a sorții.

Acum trebuie să recunosc că din prima clipă în care ai călcat în librărie și mi-ai arătat pisica Fabergé și coordonatele, am pornit pe urmele rudelor tale. Asta pentru că, evident, e foarte posibil să facem parte din aceeași familie. În plic vei găsi toate faptele de care ai nevoie ca să afli despre adevărata ta familie.

Nu voi mai spune nimic (ceea ce nu-mi stă în fire), dar stai liniștită, sunt alături de tine dacă ai nevoie de explicații suplimentare.

Încă o dată, îmi cer scuze. Rory îți transmite dragostea lui.

Prietenul și admiratorul tău,
Orlando

Am atins plicul din pergament subțire și scump, închis cu pecete de ceară. Așadar, în fața mea se afla adevărul nașterii mele. Au început să-mi tremure mâinile, am amețit și mi s-a făcut rău.

– Te simți bine? m-a întrebat Mouse, care m-a găsit cu capul sprijinit pe articulațiile mâinilor.

– Da... nu, am mărturisit apoi.

A venit la mine și mi-a pus mâna pe umăr. Mi se învârtea capul.

– Biata Star! Doctorul Mouse deduce că pacienta suferă de șoc, emoție și sigur de foame. De aceea, și fiindcă e ora prânzului, mă duc peste drum să-ți aduc de

mâncare. Mă întorc imediat.

M-am uitat după el și, fără să vreau, am zâmbit în timp ce îmi alungam din minte imaginea Șobolanului de canal și, cel puțin în ziua aceea, i-am pus – în mintea mea – niște urechi simpatice și un nas roz creaturii albe și pufoase.

– Stai acolo, nu te mișca, a spus Mouse când s-a întors cu cutiile de aluminiu. Azi am eu grijă de tine.

Cu toate că eram ușor suspicioasă, având în vedere interacțiunile noastre din trecut, mă bucuram să aibă cineva grijă de mine. În timp ce mâncam și eu beam un pahar de Sancerre care mi s-a urcat imediat la cap, am căutat un motiv pentru care făcea asta, dar nu am găsit. Apoi mi-a trecut prin minte.

– Cine-l ia pe Rory de la școală azi?

– Marguerite. A venit ieri-noapte din Franța. Nu am mai văzut-o atât de fericită. E incredibil cum bați pasul pe loc ani la rând și nu se schimbă nimic, apoi, dintr-odată, vine un val de evenimente care te trag în largul mării și apoi te duc alene la mal, nu-i așa? Și pentru cei care se trag din familia Vaughan, și pentru Forbes, în ultimul timp au avut loc mișcări seismice. Iar tu pari să fi fost catalizatorul.

– Cred că e doar o coincidență.

– Sau soarta. Crezi în soartă, Star?

– Probabil că nu. Viața e cum îți așterni.

– Poate. Mă rog, în ultimii șapte ani, am crezut ca soarta mea era să sufăr. Și m-am complăcut sută la sută în asta. Adevărul e că m-am tăvălit în starea asta și nu pot compensa pentru suferințele pe care le-am pricinuit familiei mele. E mult prea târziu.

Privirea i s-a întunecat și expresia lui încordată i-a revenit pe chip.

– Ai putea încerca.

– Da, aș putea, nu? În sfârșit, hai să nu mai vorbim despre mine! Ai de gând să deschizi plicul ca să putem vorbi despre asta sau nu?

– Nu știu. O să-mi spună doar că părinții mei s-au descotorosit de mine, nu?

– Habar n-am.

– Ori asta, ori au murit. Dar dacă m-au dat, cum o să-i iert vreodată? Cum poate un părinte să-și dea copilul? Mai ales un bebeluș, cum știu că eram atunci

când am ajuns la Atlantis.

– Ei bine, a spus Mouse cu un suspin adânc, poate că ar trebui să afli motivele înainte să-i condamni. Unii oameni nu sunt în mințile lor când fac astfel de lucruri.

– Adică depresie postnatală?

– Așa cred, da.

– Nu e același lucru ca atunci când nu îți ajunge mâncarea să supraviețuiești sau nu ai un acoperiș deasupra capului.

– Nu, nu e. Oricum, ar trebui să mă întorc. Am treabă. Știi tu.

– Da.

– Dacă te pot ajuta cu ceva, a spus el în timp ce se ridica, sună-mă.

– Mersi.

M-am ridicat și eu și am simțit că s-a emoționat brusc.

– Și mulțumesc pentru masă.

– Nu-mi mulțumi pentru nimic, Star! Nu merit mulțumiri. Pa!

Și așa a plecat.

Am rămas pe loc și am clătinat din cap, certându-mă pentru naivitatea mea. Ce se petrecea cu el? Într-o fracțiune de secundă îl încercaseră emoții contrare. Tot ce știam era că ceva... ceva îl bântuia.

Capitolul 41

În seara aia, în timp ce mâncam cu CeCe, tensiunea între noi a fost palpabilă. În mod normal debita orice-i trecea prin minte, dar în acel moment, ochii ei erau o fortăreață impenetrabilă.

– Mă duc la culcare. Am zi lungă mâine, a spus în timp ce urca scările. Mersi pentru cină.

Am strâns masa și am ieșit pe terasă, în noaptea rece, ca să mă uit la fluviul care curgea sub mine. M-am tot gândit la Mouse și la analogia lui cu valul. Și eu treceam printr-o mișcare seismică. Până și relația mea cu CeCe se schimba, în sfârșit. Apoi m-am gândit la plicul nedeschis, care mai avea un pic și îmi găurea rucsacul dacă nu-l scoteam și știam că trebuia să vorbesc urgent cu cineva în care aveam încredere. Cineva care să nu mă judece și care să-mi ofere sfaturi calme și raționale.

Ma.

Am scos mobilul din buzunarul de la spate și am sunat acasă – adevărata mea casă – și am așteptat să răspundă, cum făcea de câte ori o suna vreuna din noi, chiar dacă era târziu. În seara aceea mi-a intrat căsuța vocală și mesajul automat mi-a spus că nu era nimeni acasă. Am fost foarte dezamăgită. Pe cine mai puteam suna?

Maia? Ally? Tiggy? Sigur nu pe Electra... Cu toate că o iubeam și o admiram pentru tot ce obținuse în viață, empatia nu îi stătea în fire. Pa o numea mereu „instabilă". Eu și CeCe o numeam pușlama.

Până la urmă, am încercat s-o sun pe Ally, știind că, spre deosebire de Maia, ea cel puțin se afla în emisfera nordică. A răspuns după ce a sunat a treia oară.

– Star?

– Bună. Sper că nu te-am trezit.

– Nu. Ce faci?

– Bine. Tu?

– Bine.

– Mă bucur să te aud.

– Îți povestesc tot când ne vedem. Deci, cu ce te pot ajuta? a continuat.

Am zâmbit auzind răspunsul automat al surorii mele mai mari. Știa că atunci când o sunau surorile mai mici, nu voiam s-o întrebăm de sănătate. Și nu avea o problemă cu asta, pentru că era rolul ei, de lider al familiei.

– Am un plic, i-am explicat. Și mi-e frică să-l deschid.

– Ah! De ce?

I-am povestit cât am putut de succint.

– Înțeleg.

– Ce crezi că ar trebui să fac?

– Să deschizi plicul, normal!

– Serios?

– Îți promit, Star, oricât de dureros e, Pa a vrut să ne ajute pe toate să ne vedem de viață. Și-apoi, dacă n-o faci acum, nu reușești decât să amâni momentul. Tot îl vei deschide la un moment dat, normal.

– Mersi, Ally! Cum e Norvegia?

– Minunată. Minunată! Am... vești.

– Ce anume?

– Sunt însărcinată. Cu Theo, a adăugat repede. Ma știe, dar nu am mai spus nici uneia dintre surori până acum.

– Ally...

Mi se pusese un nod în gât.

– Chiar că e minunat! O, Doamne! E uluitor!

– Nu-i așa? Ah, și mi-am găsit familia aici, în Bergen. Așa că, chiar dacă cei doi cei mai importanți oameni din lume nu sunt cu mine, am sprijin și urmează să aduc un copil pe lume.

– Sunt foarte încântată pentru tine, Ally! Meriți, ești tare curajoasă!

– Mersi. Și Star, pe șapte decembrie o să țin un concert de flaut la Sala Grieg din Bergen. Vă invit pe toate, desigur, dar mi-ar plăcea foarte mult să vii. Și CeCe, dacă e disponibilă.

– Promit că vin.

– Ma zicea că o să vină și ea, așa că poate vorbești cu ea să veniți împreună. Sunt fericită, Star, chiar dacă n-am crezut că o să mai fiu după... ce s-a întâmplat. Dar fii atentă, ca să ne întoarcem la tine, tot ce pot să-ți spun e că trebuie să-ți faci curaj, dacă vrei să-ți schimbi viața!

– Vreau.

– Te avertizez că e posibil să nu fie tocmai ce vrei să afli. Atlantis era basmul, dar aia era viața noastră atunci și nu mai e deloc așa. Ține minte doar, ești singura care-ți conduce destinul. Dar trebuie să pui și tu mâna la treabă. Înțelegi?

– Da. Mersi, Ally, ne vedem la începutul lui decembrie!

– Te iubesc, Star! Știi că sunt mereu alături de tine.

– Da. Dea Domnul! am adăugat.

– Dea Domnul!

Am închis și am intrat în apartament, unde mi-am dat seama că mi se învinețiseră degetele de frig. Mi-am verificat mesajele, le-am ascultat și pe cele de la Orlando și de la Mouse. Am făcut un duș rapid și m-am furișat în dormitor, unde CeCe dormea dusă.

– „Mișcare seismică", am murmurat, în timp ce am atins perna cu capul, recunoscătoare.

Voiam să îi urmez exemplul surorii mele mai mari. Și să fiu curajoasă.

***

Pe la ora patru, CeCe a avut un coșmar și, după ce m-am băgat în pat ca s-o liniștesc, am simțit că nu puteam dormi. M-am sculat și am coborât să-mi fac un ceai. Am privit întunericul de catifea ce acoperea Londra și Cele Șapte Surori Pleiade – cele mai strălucitoare stele din emisfera nordică pe timpul iernii – care sclipeau deasupra mea. M-am uitat spre est și m-am întrebat dacă rudele mele adevărate dormeau și poate se întrebau ce făceam eu sau pe unde eram.

Am strâns din dinți, am scos plicul din rucsac și, fără să mai stau pe gânduri, l-am deschis sub privirile singurului martor, orașul adormit. Am găsit înăuntru două coli de hârtie. Le-am desfăcut și le-am pus pe măsuță. Pe una dintre ele era arborele genealogic scris de mâna sofisticată a lui Orlando, din care țâșneau săgeți spre diverse comentarii. A doua era o copie după un certificat de naștere:

Data și locul nașterii: 21 aprilie 1980
Maternitatea Armatei Salvării, Hackney
Nume și prenume: Lucy Charlotte Brown
Tatăl: -
Mama: Petula Brown

– Lucy Charlotte, am răsuflat. Născută de ziua mea.

Eu eram?

M-am uitat la arborele genealogic, desenat cu mare atenție de Orlando și l-am studiat. „Tessie Eleanor Smith dăduse naștere în octombrie 1844 unei fete pe care

a numit-o Patricia, al cărei nume de familie era Smith. Nu era menționat nici un tată, deși Orlando scrisese pe margine *„Fiica lui Teddy?“*. Ceea ce indica faptul că Tessie nu reușise să se împace cu logodnicul ei și că își crescuse singură fiica, pe Patricia.

Apoi, în august 1962, Patricia dăduse naștere unei fete pe care o botezase Petula. Tatăl se numea Alfred Brown. Pe 21 aprilie 1980, Petula, la vârsta de optsprezece ani, o născuse pe Lucy Charlotte.

Am verificat de două ori arborele genealogic și am văzut că Orlando scrisese că Tessie murise în 1975, iar Patricia în septembrie anul acesta. Ceea ce, probabil, însemna că mama mea – numai când mă gândeam la cuvintele astea și mă înfioram toată – încă trăia.

Am auzit ușa de la baie trântindu-se la etaj, m-am ridicat și am început să pregătesc micul dejun, întrebându-mă dacă să-i cer sfatul lui CeCe.

– Neața, a spus ea, în timp ce cobora scările după duș. Ai dormit bine?

– Deloc rău, am mințit.

CeCe nu-și amintea niciodată coșmarurile pe care le avea, iar eu nu-i stârneam vreo jenă amintindu-i de ele. Părea neobișnuit de palidă și de reținută când s-a așezat la masă.

– Ești ok?

– Da, a încuviințat, dar știam că mințea. Te-ai întors de tot acasă?

– Nu știu. Adică s-ar putea să plec iar, dacă e nevoie de mine.

– Mi-e urât fără tine aici, Sia! Nu-mi place.

– Ai putea să-ți chemi niște colegi de facultate să vină când sunt eu plecată.

– Nu am prieteni și știi asta! a răspuns morocănoasă.

– Cee, sigur ai!

– Trebuie să plec.

S-a ridicat.

– Apropo, am vorbit cu Ally aseară și ne-a invitat pe amândouă la Bergen, unde are concert la începutul lui decembrie. Crezi că poți merge?

– Tu mergi?

– Da, normal! Mă gândeam să zburăm împreună.

– Sigur, de ce nu? Ne vedem mai târziu.

Și-a pus geaca de piele, și-a luat portofoliul și a lătrat un salut spre mine în timp ce ieșea.

Stejarul și chiparosul nu cresc unul în umbra celuilalt.

Chiar dacă stricam totul ca să ies din umbra ei, măcar încercam. Și eram convinsă că așa era mai bine pentru amândouă, deși CeCe nu își dădea încă seama de asta.

Am făcut duș și mi-am verificat mesajele. Orlando îmi scrisese că se întorcea în ziua aia din Kent, se ducea la librărie și voia să știe dacă eram acolo.

– Fată dragă, vino, te rog! Vreau foarte mult să vorbesc cu tine. Mulțumesc. Ah, sunt Orlando Forbes, apropo, a adăugat, chiar dacă nu era nevoie, ceea ce m-a făcut să zâmbesc.

Oficial eram în continuare angajata lui, așa că am hotărât să mă duc. Dar când m-am urcat în autobuzul de Kensington, am recunoscut că era doar o scuză. Trebuia să vorbesc cu Orlando despre familia pe care o găsise.

– Bună dimineața, domnișoară Star! Ce minunat să te revăd aici! Cum te simți în această zi cețoasă?

Orlando m-a întâmpinat în prag, plin de viață.

– Bine.

– „Bine“ nu e suficient. Ținta mea e să îmbunătățesc imediat cuvântul acesta îngrozitor. Ia loc, căci avem de discutat!

M-am supus și am observat că făcuse deja focul și mirosea a cafea. Orlando era pus pe treabă. A adus două cești cu cafea și a pus un dosar gros de plastic pe masă, în fața noastră.

– Prioritățile întâi: îmi accepți scuzele pentru abordarea insensibilă în privința crizei actuale de familie?

– Da.

– Chiar ar trebui să vorbesc doar cu mine sau să țip la personajele din cărți. Se pare că nu mă pricep la oameni.

– Cu Rory știi să te porți.

– Mă rog, asta e altă poveste, dar nu a mea din fericire. Deci, ai deschis plicul?

– Da. Azi-dimineață.

– Doamne! Orlando a bătut din palme ca un copil bucuros. Mă bucur. Și dă-mi voie să-ți spun, domnișoară Star, ești mult mai curajoasă decât mine! Am fost Orlando toată viața și mi-ar fi greu să descopăr că am fost un Dave sau Nigel sau. Doamne ferește. Gary!

– Îmi place Lucy. Am avut odată o prietenă dragă pe care o chema așa, l-am contrazis eu, fiindcă nu aveam chef de snobismul lui Orlando.

– Da, dar tu, Asterope, ești menită să zbori spre stele! Așa cum a făcut mama ta înaintea ta, a adăugat în mod misterios.

– Cum adică?

– Ei bine, în afară de certificatul de naștere, nu am găsit nimic legat de vreo Petula Brown în cercetările mele asidue despre trecutul tău. Absolut nimic pe internet, ceea ce e ciudat, având în vedere numele ciudat de botez. Până la urmă, am scris Arhivelor Naționale și oricui mi-a mai dat prin cap, ca să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Și ieri, am primit în sfârșit un răspuns. Ghici ce mi s-a spus!

– Chiar n-am habar, Orlando!

– Că Petula și-a schimbat oficial numele. Nu mai este Petula Brown, ci Sylvia Gray. Domnișoară Star, persoana care cred, fără urmă de îndoială, că e mama ta este în acest moment profesor de literatură rusă la Universitatea Yale! Ce părere ai de asta?

– Dar...

– Conform biografiei ei de pe website-ul Universității Yale, a continuat Orlando, în timp ce răsfoia dosarul de pe masă, din care a scos o hârtie, profesorul Sylvia Gray s-a născut la Londra și a câștigat o bursă la Cambridge. Foarte neobișnuit, domnișoară Star, pentru o fată din East End să obțină așa ceva. A făcut un masterat și un doctorat și era de cinci ani acolo când i s-a oferit poziția la Yale, „unde l-a cunoscut și s-a căsătorit cu Robert Stein, profesor de astrofizică la Yale. În momentul de față trăiește în New Haven, Connecticut, cu cei trei copii, patru cai și lucrează la noua ei carte“, a citat Orlando.

– E scriitoare?

– A publicat niște texte critice prin *Yale University Press*. Vezi cum ies la iveală genele?

– Urăsc caii. Dintotdeauna, am murmurat eu.

– Nu fi pedantă! Credeam că n-o să mai poți de bucurie.

– Nu neapărat. În fond, m-a dat altcuiva.

– Dar sunt sigur că ai dat de capăt arborelui genealogic pe care ți l-am desenat cu atâta grijă și că ai înțeles că Petula, acum Sylvia, avea numai optsprezece ani când te-a născut. S-a născut în 1962.

– Da, m-am prins.

– Probabil că era în anul întâi la Cambridge, ceea ce înseamnă că a rămas însărcinată la un moment dat în vara de dinainte.

– Orlando, ia-o mai ușor, te rog! Mă străduiesc să diger toate informațiile astea, dar nu-i ușor.

– Iartă-mă! După cum spuneam mai devreme, ar trebui să rămân cu ficțiunea mea și să las realitatea deoparte.

A tăcut, ca un copil pedepsit aspru, timp în care eu încercam să procesez cele ce-mi spusese.

– Pot să vorbesc? m-a întrebat timid.

– Da, am suspinat eu.

– Ar trebui să vezi ceva, domnișoară Star!

– Ce anume?

Mi-a întins o hârtie.

– Săptămâna viitoare vine în Anglia. Are o conferință la Cambridge, universitatea ei de bază.

– Ah!

Am citit fără să văd nimic și am lăsat-o din mână.

– Nu e uluitor? Să ajungă unde e acum, fără să beneficieze de nici un privilegiu. Asta dovedește cât a evoluat lumea.

– Și nu-ți place asta.

– Să zicem, a răspuns el, că m-am împotrivit progresului. Dar așa cum discutam cu fratele meu seara trecută, m-am schimbat mulțumită ție. În bine, aș zice. Investigarea originilor tale m-a învățat multe. Mulțumesc, domnișoară Star! Îți sunt, în multe feluri, îndatorat. Vrei să mergi?

– Unde?

– Să o vezi, la Cambridge, desigur!

– Nu știu. Nu m-am gândit...

– Evident că nu. Orlando și-a întrepătruns degetele și a priceput în sfârșit aluzia. Și acum ce-ar fi să-ți spun ce am hotărât în privința viitorului meu?

– Bine.

– Așa, ziceam că eu și Mouse am vorbit mult cu o seară în urmă și că o să te bucuri să afli că ne-am împăcat.

– Mi-a spus Mouse, da.

– Atunci știi deja că dragul domn Ho ne-a oferit o sumă uluitoare pentru librărie, ceea ce ne va permite, mie și lui Mouse, să ne plătim datoriile pe care le-am făcut, iar eu voi avea o soluție alternativă pentru mine și pentru cărțile mele. Vestea bună e că am impresia că am găsit-o deja, m-a anunțat.

– Serios?

– Chiar așa.

Apoi mi-a povestit despre librăria domnului Meadows din Tenterden și cum se oferise deja să preia contractul, lucru cu care domnul Meadows căzuse imediat de acord.

– La etaj e un apartament în care pot locui, a adăugat el. Și cred că după atâta experiență, mi-am câștigat dreptul de a-l boteza O. Forbes Esquire – Cărți rare. Ce părere ai?

– În legătură cu ideea sau cu numele?

– Cu ambele.

– Cred că sunt perfecte.

– Serios? a făcut Orlando, luminându-se ca soarele la față. Și eu! Și poate că e timpul să o luăm cu toții de la capăt. Adică și tu. În fond, ești rudă cu draga noastră Marguerite.

– Și cu Rory, am adăugat eu.

– Eu și Mouse ne-am sfătuit dacă să-i spunem tot ce știm despre trecut. Adică, în momentul ăsta chiar nu prea contează, având în vedere că a trecut mult timp de-atunci, dar ironia e că ea nu a vrut niciodată High Weald. După stăpânirea extravagantă a lui Teddy, moșia a rămas falită. Vărul tatei, Michael – fiul lui Teddy și al lui Dixie – a trebuit să vândă bucăți din ce mai rămăsese din fermă, plus casa primită ca zestre și căsuțele adiacente, doar ca să poată întreține

proprietatea cât de cât. Dar, bineînțeles, nu a mai rămas nici un ban pentru renovări. Eu și Mouse am hotărât să-i dăm lui Marguerite o parte din ce luăm pe librărie, ca s-o ajutăm să repare instalațiile de apă și căldură. Cine-ar fi crezut...?

– Ce anume?

Lui Orlando îi zburase deja gândul în altă parte.

– Că șaizeci și ceva de ani mai târziu, noi, rudele sărace, bieți comercianți și fermieri suntem cei care facem acțiuni de caritate față de următoarea stăpână a conacului. Dar asta se întâmplă după o vreme. La fel cum mamei tale i s-a schimbat destinul până la urmă, multe se pot schimba în două generații.

– Asta așa e.

– Vrei să mergi la Cambridge să-i asculți prelegerea?

– Orlando!

Mi-am dat ochii peste cap când mi-am dat seama cum mă adusese în punctul inițial, unde voia.

– Nu pot să apar pur și simplu și să-i spun că sunt fiica ei demult pierdută.

– Insist să-ți mai arăt o dovadă. Ai zice că este deznodământul muncii mele asidue de detectiv. Așa, unde am pus-o? A răscolit din nou într-un maldăr de hârtii. Aha! Uite!

Mi-a dat-o cu un gest bombastic. M-am uitat în josul paginii și am văzut o figură care mă privea. Îmi era la fel de cunoscută ca fața mea, doar mai în vârstă și mai bine îngrijită, cu ochi albaștri scoși în evidență cu un machiaj subtil și un ten de alabastru, încadrat de o tunsoare bob, blond-deschis și strălucitor. Simțeam privirea străpungătoare a lui Orlando și entuziasmul palpabil.

– De unde o ai?

– De pe internet, normal! De pe una din platformele de socializare. Zi-mi tu mie că doamna profesoară Sylvia Gray nu e mama ta, domnișoară Star!

M-am uitat din nou la ceea ce aș fi putut spune că era portretul meu la patruzeci și cinci de ani. În ciuda tuturor dovezilor scrise pe care le adunase Orlando pentru mine, abia fotografia asta le făcea reale.

– E foarte frumoasă, nu? m-a împuns el. Ca și tine. Și soarta a conspirat ca în câteva zile să o avem chiar în fața ochilor. E clar că trebuie să profiți de ocazie! Personal, mi-ar plăcea să vorbesc cu ea. E o autoritate în literatura rusă, ceea ce,

după cum știi, mă pasionează în mod deosebit. Biografia ei îmi spune că a locuit în St. Petersburg timp de un an, cât și-a făcut doctoratul.

– Nu, Orlando, încetează, te rog! E prea curând. Am nevoie de timp ca să...

– Sigur că da. Și, din nou, îmi cer scuze că m-am ambalat așa!

– Nu pot să mă duc pur și simplu la o prelegere la Universitatea Cambridge! Nu sunt studentă acolo.

– Adevărat, a căzut de acord, dar din fericire, știm cine e. Sau, cel puțin, a fost.

– Cine?

– Mouse. A făcut arhitectura acolo și cunoaște procedurile. A fost de acord să te bage pe furiș.

– Și despre asta știe?

– Draga mea, normal că știe!

M-am ridicat brusc.

– Ajunge, te rog, Orlando!

– În acest caz, subiectul este închis până când dorești să-l redeschizi. Să sperăm că până marțea viitoare, a adăugat cu un rânjet șiret. Iar acum, înapoi la treabă. Domnul Meadows spune că putem să ne mutăm în noua casă oricând dorim. Am sugerat în două săptămâni, ca să profităm de vânzările de Crăciun. Contractul e pregătit chiar acum. Astea, a mai spus Orlando, în timp ce arăta spre rafturile cu cărți, trebuie împachetate cu grijă și așezate în cutii numerotate, pe care le-am comandat deja și care vor sosi mâine. Le-am spus și lui Marguerite, și lui Mouse că nu vor putea beneficia de timpul tău până nu terminăm cu asta. Va trebui să muncim zi și noapte, domnișoară Star, zi și noapte!

– Bineînțeles.

– S-au întâmplat foarte repede toate, cu tot cu vânzarea librăriei, iar domnul Ho este foarte dornic să terminăm înainte de Crăciun. Trebuie să vii și să vezi interiorul librăriei Meadows. Zic că e și mai șarmantă decât asta. Și, cel mai important, are șemineu! În timp ce împachetăm, va trebui să renunțăm la o parte din stoc, fiindcă din păcate, avem mai puțin spațiu acolo, dar Marguerite a fost drăguță și a acceptat să depozităm restul la High Weald. Și apoi mai e și stocul domnului Meadows, pe care l-am cumpărat. O să fim inundați de cuvinte scrise!

Am încercat să mă concentrez la Orlando și să mă bucur pentru el, ușurată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dar ochii mi se îndreptau constant asupra hârtiei din fața mea. Fotografia profesorului Sylvia Gray, mama mea.

Am întors-o cu fața în jos și am afișat un zâmbet.

– Bun, de unde începem?

***

Cel puțin toată povestea asta cu împachetatul mi-a dat de lucru și fizic, și mental și, pe măsură ce se grăbeau zilele spre marți, am blocat orice gând asupra subiectului cu pricina. Și uite-așa, s-a făcut luni seara și eram extenuată și plină de praf după atâtea zile de pus cărți în cutii.

– E timpul să facem o pauză, domnișoară Star! mi-a propus el când a apărut din pivniță, unde împachetase cu finețe cele mai valoroase cărți din seiful antic.

– O, Doamne, nu sunt deloc obișnuit cu munca fizică! Și nici nu mi se potrivește. Pare-mi-se meritățm un pahar cu vin roșu bun ca să ne recompensăm pentru efort.

În timp ce urca la etaj, m-am prăvălit pe scaun lângă șemineul care-mi oferea o oază în mormanul de lăzi care ne înconjurau.

– Am desfăcut sticla acum două ore ca să se decanteze, m-a anunțat Orlando, în timp ce înainte pe coridorul îngust dintre lăzi, cu o sticlă și două pahare și s-a așezat în fața mea.

– Noroc!

Am ciocnit paharele și a continuat:

– Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot ajutorul, pur și simplu nu m-aș fi descurcat fără tine. Sper, bineînțeles, că ești pregătită să te muți cu mine la noua librărie.

– Ah!

– „Ah“? Nu se poate să nu te fi gândit deja la asta. O să te tentez și cu o promovare la gradul de administrator, cu salariul pe măsură.

– Mulțumesc. Pot să mă mai gândesc?

– Nu prea mult. Știi cât îți prețuiesc calitățile și cred că suntem o echipă invincibilă. Cu siguranță înțelegi ce înseamnă asta.

– Ce anume înseamnă?

– Că cele două linii disparate ale familiilor Vaughan/Forbes s-au reunit după șaizeci de ani într-o companie mixtă.

– Da, așa se pare.

– Și având în vedere că în fond asta a fost librăria Florei MacNichol, care tehnic este stră-strămătușa ta, dacă nu chiar de sânge, ai aceleași drepturi la ea ca și mine. Înțelegi? Totul se rezolvă până la urmă.

– Da?

– Haide, domnișoară Star, nu-ți stă în fire să fii pesimistă! Trebuie să te întreb...

– Nu!

Știam ce o să spună.

– Nu mă duc mâine. Nu pot.

– Pot să te întreb de ce?

– Pentru că... mi-am mușcat buza. Mi-e frică.

– E normal să-ți fie.

– Poate iau legătura cu ea altă dată, dar acum e prea devreme pentru mine.

– Înțeleg.

Orlando a suspinat învins, iar eu mi-am golit paharul și m-am ridicat în picioare.

– Ar trebui să plec, e trecut de opt.

– Ne vedem dimineață atunci? Gândește-te, te rog, la oferta mea. Am întrebat-o deja pe Marguerite dacă poți locui la High Weald până îți găsești casa ta în zonă. E foarte încântată de ideea asta. La fel și Rory.

– Doar nu i-ai spus deja despre... legătura dintre noi?

– Nu, dar e posibil să-i fi spus Mouse. Și-apoi, ea trăiește în prezent, nu în trecut. Mai ales trăiește clipa. Bun, noapte bună, domnișoară Star!

– Noapte bună!

***

Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit toată noaptea și a doua zi la Sylvia Gray și că nu m-am detestat pentru lașitatea de care dădeam dovadă. La șapte și jumătate fix, mi-am imaginat-o cum urca pe podium într-un val de aplauze.

Spre rușinea mea, știam că mai exista un motiv pentru care nu mă dusesem la Cambridge și anume oportunitatea pe care o ratasem cu zece ani în urmă, când nu primisem locul oferit de ei. Am rămas trează mult după ce s-a culcat sora mea și mi-am mărturisit că eram geloasă pe această mamă pe care nu o cunoscusem niciodată. Mama care nu se împiedicase de nimic în drumul ei spre Cambridge, de unde i se așternuse calea spre măreție, în lumea literară și academică. Nici măcar de mine, copilul ei.

Hotărârea ei de a crește mare din rădăcini umile m-a făcut să simt că nu făcusem nimic în viață pe lângă acest model de perfecțiune: mamă a trei copii, probabil străluciți și motivați, soție, călăreață și femeie de carieră care ajunsese în fruntea profesiei sale.

I-ar fi la fel de rușine de mine cum îmi e și mie...

M-am dus spre fereastră și m-am uitat la cerul senin și glacial, presărat cu stele.

– Ajută-mă, Pa! am șoptit. Ajută-mă!

Capitolul 42

– Bun, așadar, weekendul ăsta voi avea nevoie de tine în Kent, ca să mă ajuți cu despachetatul cărților la noua librărie, m-a anunțat Orlando, în timp ce mâncam prăjitura de la ora trei a doua zi. Eu plec dimineață ca să supraveghez descărcarea și sper ca până ajungi tu să fie gata vopsită fațada și să se apuce de plăcuță. Apoi te voi întâmpina la O. Forbes Esquire – Cărți rare.

Orlando radia de bucurie, pe când eu îmi simțeam steaua stingându-se și afundându-se și mai mult în nebuloasă.

– Trebuie să-i dăm cu toții bătaie, a continuat. Mouse mi-a promis că mă ajută și el, Marguerite la fel, care, apropo, duminică pleacă din nou în Franța. Așa că ar fi extraordinar dacă ai vrea să stai la High Weald o vreme, ca să ne ajuți pe mine și pe

Rory. Dacă vrei, poți să o privești ca pe o probă pentru a ocupa o poziție permanentă.

– Da, o să vin, am consimțit. În fond, ce să fac aici după ce se închide de tot librăria?

– Minunat! Atunci rămâne stabilit.

Am discutat cum urma să mă ocup de încărcarea cutiilor în camionetă la Londra, în timp ce Orlando sorta stocul nedorit de la High Weald și pregătea sosirea cărților de la Londra.

În noaptea aceea, i-am spus lui CeCe că urma să plec în Kent în câteva zile.

– Pe urmă te întorci, nu?

Dacă nu prin cuvinte, prin expresie mă implora vizibil.

– Normal.

– Adică, sper că nu te gândești să te muți acolo, nu? Pentru numele lui Dumnezeu, Star, ești vânzătoare, sigur ai găsi o slujbă mai bine plătită în Londra! Alaltăieri am trecut pe lângă librăria Foyles și căutau personal. Ai găsi imediat altă slujbă.

– Da, așa e.

– Știi că nu-mi place să stau aici singură, fără tine. Promiți că te întorci?

– O să fac tot posibilul, am răspuns.

Era timpul să mă gândesc la mine și nu voiam să-i dau speranțe false lui CeCe. În fond, nu era un copil neajutorat, cum fusesem eu când mama mea se pusese pe ea înaintea mea.

CeCe s-a posomorât. Mi-am petrecut a doua zi la librărie, de dimineața până seara. Până vineri dimineață, când a venit camioneta în fața ușii, eram gata. Orlando a insistat să sune la fiecare câteva minute cu tot soiul de instrucțiuni și, până la urmă, am încălcat regula de aur și am răspuns la mobil în magazin.

Au apărut câțiva dintre clienții noștri, care se uitau cu tristețe la cărțile pe care le încărcam în dubă. Eram pregătită și pentru asta, căci eu și Orlando aleseserăm câte o carte pentru fiecare dintre ei, ca dar de despărțire. Imediat ce-a plecat mașina, cu cele câteva lucruri ale lui Orlando din apartamentul său, am dat roată prin magazinul gol, cu sentimentul că se termina o epocă, una care se ducea departe, în trecut, până la însăși Beatrix Potter.

Ultima mea sarcină a fost să iau scrisoarea înrămată pe care Beatrix i-o scrisese Florei când era tânără și pe care am învelit-o în hârtie maro, ca să o iau cu mine la Kent. În timpul ăsta, mi-am promis să mă duc într-o zi în Ținutul Lacurilor, ca să văd unde locuise Flora. Cu toate că știam că nu eram rude de sânge, mă simțeam legată de ea. Și ea fusese neobișnuită, renegată și fără un loc al ei. Dar supraviețuise cu vehemență și îndârjire. Până la urmă și-a găsit locul, alături de bărbatul pe care-l iubea.

– Adio! am șoptit în întuneric, privind pentru ultima oară camera care-mi schimbase viața pentru totdeauna.

***

Mai târziu, în aceeași seară, am sosit cu taxiul în Tenterden și am rămas în fața noului magazin, ale cărui lumini sclipeau în negura nopții. Am privit fațada proaspăt renovată – Orlando alesese culoarea verde a librăriei din Kensington. Deasupra vitrinei se contura vag plăcuța deja în lucru și mă bucuram că măcar un membru al clanului Forbes/Vaughan era fericit în seara aceea.

Orlando și-a croit drum printre cutii spre mine.

– Bun venit în noua mea casă, Star! Mouse și Marguerite trebuie să ajungă din clipă în clipă. Am trimis după șampanie alături. Vine și familia Meadows. Știi că parcă prefer locul ăsta celui vechi? Uită-te și tu ce priveliște!

M-am uitat și am văzut copacii de dincolo de aleea îngustă și felinarele stradale demodate care străluceau între ei.

– E minunat.

– Și avem și o ușă care dă în cafenea, așa că nu mai luăm prânzul la pachet. Îl primim cald pe farfurie, direct din cuptor. Ah! Au ajuns! a exclamat Orlando, în timp ce a aruncat o privire în spatele meu și a făcut cu mâna.

Land Roverul lui Mouse oprise în față. Marguerite și Rory au intrat în magazin după el.

– La țanc! a anunțat Orlando, iar eu am recunoscut-o pe doamna Meadows care apăruse în ușa din fundul magazinului, cărând o tavă cu pahare și șampanie, însoțită de un bărbat mai în vârstă și mai îndesat, care purta un papion cu buline.

– Domnule și doamnă Meadows, cred că îi cunoașteți pe fratele meu și pe draga mea verișoară, Marguerite! Și, desigur, pe Rory. Doamnă Meadows, ați cunoscut-o și pe asistenta mea, a adăugat Orlando, în timp ce mă conducea spre ea. Domnișoara are un nume perfect pentru ea, Asterope D'Aplièse, cunoscută ca „Star". Asta și este! a încheiat el și s-a uitat cu drag la mine.

Orlando m-a lăsat cu familia Meadows, ca să-și întâmpine restul familiei. Am sorbit din șampanie și am stat la taclale cu cuplul în vârstă, care se bucura că preluase Orlando afacerea lor.

– Bună, Star!

– Bună! i-am răspuns lui Mouse, care venise lângă mine.

Apoi am fost cuprinsă de două brațe.

– Bună, Rory! am spus cu un zâmbet larg.

– Unde ai fost?

– La Londra, l-am ajutat pe Orlando să aducă aici cărțile.

– Mi-a fost dor de tine.

– Și mie de tine.

– Putem să facem *brownes* mâine?

– Normal că putem.

– Am încercat să fac cu Mouse, dar au fost oribile. Lipicioase. Bleah!

Rory a exagerat apoi cu sunetele care sugerau sila.

– Asta așa e, sunt de acord, a ridicat Mouse din umeri. Cel puțin am încercat.

– Star!

Marguerite m-a luat în brațe și m-a pupat pe obraji, nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori.

– Așa ești întâmpinat în Provence! a râs ea.

M-am uitat la Marguerite cea cu ochi violet și cu picioare lungi, sceptică în privința legăturii noastre genetice. La privire eram foarte diferite, cu toate că aveam tenul asemănător. Dar apoi, același ten îl aveau și alți oameni cu care nu eram înrudită.

– Mi-a spus Mouse că ați avut niște zile foarte interesante. S-a aplecat ca să-mi șoptească la ureche. Bun venit în nebuna noastră familie! a chicotit ea. Nu mă mir că te-am primit în sufletele noastre așa ușor. Ești de-a noastră. Pur și simplu.

Și, în seara aceea, în timp ce stăteam în noua librărie a lui Orlando, înconjurată de „familie“, am avut senzația că așa și era.

***

M-am trezit mai târziu decât de obicei a doua zi, probabil din cauza oboselii psihice și fizice din ultimele zile. Am coborât în bucătăria goală, care în lipsa mea revenise la starea ei haotică și am găsit un bilet pe masă.

Suntem toți la librărie să îl ajutăm pe Orlando. Mouse vine să te ia la unsprezece. M și R. x

Când am văzut că era trecut de nouă și jumătate, am urcat și am făcut rapid o baie cu apă rece ca gheața, timp în care m-am tot întrebat dacă aș putea să-mi construiesc o viață aici, în Kent. M-am șters cât am putut de repede, mi-am scuturat părul și l-am stors, apoi mi-am tras blugii și puloverul albastru pe mine, cel despre care Mouse îmi spusese că-mi stătea bine. Nu că ar fi contat, evident.

Atunci de ce încerci să-i faci pe plac?

Mi-am impus să mă potolesc și, până am auzit mașina oprind și pașii grei și familiari la ușa bucătăriei, stăteam deja lângă sobă cu o tavă cu *brownies*.

– Bună, Star! m-a salutat Mouse când a intrat.

– Bună! Plecăm acum? Am făcut niște *brownies* și am pus să fac cafea.

– Sună minunat, s-a auzit o voce și nouă, și cunoscută în același timp. Parcă vorbeam eu cu un accent american.

– Am venit cu cineva care vrea să te cunoască, a spus Mouse, cu o figură vinovată.

Apoi, din spatele lui, a apărut în bucătărie femeia din fotografia pe care mi-o arătase Orlando.

– Bună, Star! a spus figura din fotografie.

M-am uitat lung la ea, la fața ei, la corpul ei și apoi n-am mai văzut nimic din cauza lacrimilor care-mi împăienjeniseră ochii. De furie, de teamă sau dragoste, nu știam sigur.

– Star! a spus Mouse cu blândețe. Ea e Sylvia Gray. Mama ta.

Nu-mi amintesc prea multe din următoarele minute, doar că Mouse m-a luat în brațe și că i-am plâns pe umăr.

– Îmi pare tare rău, mi-a șoptit la ureche. M-am dus la Cambridge să-i ascult prelegerea și apoi m-am prezentat. Și-a dorit cu disperare să vină să te cunoască. Spune-mi ce să fac.

– Nu știu, am răspuns eu, cu glasul înăbușit în geaca lui.

Apoi am simțit alte două brațe care mă cuprindeau.

– Și mie îmi pare rău, mi-a spus ea. Iartă-mă, Star, iartă-mă! Nu am uitat nici o clipă de tine. Jur! M-am gândit la tine zi de zi.

– NU! am strigat și am împins-o.

Am fugit pe hol și afară, în aerul rece de noiembrie, și m-am plimbat prin labirintul de buruieni și plante din grădină. Nu-mi trebuia nici trecut, nici mamă. Voiam un viitor – unul sigur, real și curat. Iar femeia aia care voia să sară pe mine în casă nu era nici una, nici alta.

M-am dus orbește spre sera în care Archie își îngrijea pe vremuri răsadurile pe care Flora le plantase cu atâta grijă și dragoste, ca să crească puternice și trainice. M-am așezat pe jos, tremurând de frig.

Cum îndrăznește să vină după mine?! Și Mouse cum îndrăznește s-o aducă aici? Familia asta chiar crede că-mi poate controla astfel viața?

– Star? Ești aici?

Nu știu cât timp trecuse, când l-am auzit pe Mouse intrând în seră.

– Îmi pare foarte rău, Star! A fost o decizie proastă. Ar fi trebuit să te avertizez, să-ți cer permisiunea... Când m-am dus aseară la Cambridge și m-am întâlnit cu Sylvia după aceea, i-am spus despre mine și ce credeam eu și Orlando despre tine, așa că m-a implorat să o aduc aici, la High Weald, ca să te cunoască.

– Probabil că vrea să vadă casa bunicului ei, nu pe mine, am șuierat eu.

– Ei bine, poate vrea să vadă și casa, dar mai mult voia să te vadă pe tine, jur!

– Douăzeci și șapte de ani nu a vrut, de ce acum?

– Pentru că mama ei a mințit-o și i-a spus că ai murit când erai bebeluș. Are până și un certificat de deces fals de la mama ei.

– Poftim??

Am ridicat ochii la el.

– Ăsta e adevărul. Dar... a suspinat, cred că e treaba ei să-ți explice toate astea, nu a mea. Star, iartă-mă! Am greșit, toată povestea asta... Ar fi trebuit să-ți respectăm dorințele, dar când am văzut-o, când i-am văzut disperarea cu care voia să te cunoască, m-a copleșit.

Nu am zis nimic. Trebuia să mă gândesc.

– Ei bine, te las în pace atunci. Și din nou, îmi cer scuze.

– Nu-i nimic. M-am șters la nas și m-am ridicat. Vin cu tine.

Am făcut un efort supraomenesc să mă ridic în picioare. M-am clătinat către el și m-a apucat cu brațul lui puternic de mijloc și m-a condus prin grădina cu ziduri înalte spre casă.

Am intrat în bucătărie și am văzut că Sylvia plânsese. Machiajul ei subtil și perfect se scursese și îmi părea mult mai fragilă decât atunci când intrase pe ușă.

– Să pun de ceai, ce ziceți? a sugerat Mouse.

– Bună idee, a răspuns femeia, care aparent era mama mea.

Mouse a pus apa la fiert, timp în care eu tremuram toată, cu spatele la sobă și încercam să mă întremez.

– Nu vrei să vii aici și să te așezi?

– De ce m-ai dat? am izbucnit dintr-odată.

S-a întristat și a tăcut, ca să-și poată căuta cuvintele.

– Nu te-am dat, Star! După ce te-ai născut, în vacanța de Paște, mama a insistat să mă întorc la Cambridge ca să-mi dau examenele din prima sesiune de an. Avea ambiții în ce mă privește. Eram foarte inteligentă și în mine vedea un viitor de care ea nu avusese parte. Avusese o viață grea, pentru că tata murise de tânăr și fusese nevoită să mă crească singură. Era îndârjită, Star, foarte îndârjită!

– Acum dai vina pe mama ta, nu? am ripostat, îngrozită să mă aud pe mine însămi atât de neînduplecată.

– Ai tot dreptul să fii furioasă. Dar îți jur, când te-am lăsat în mai în grija mamei, erai un copil sănătos, frumos și vesel. Planul era ca ea să aibă grijă de tine până terminam universitatea și îmi luam diploma. Nici prin gând nu-mi trecea să te dau spre adopție. Nici măcar o dată, jur! Dar da, dacă vrei adevărul, trebuia să fac în așa fel încât și viața mea, și a ta să fie mai bune. Apoi, la doar câteva zile

după ce s-a terminat sesiunea, am primit o scrisoarea în care aflam că tu muriseși, aparent de moarte în pătuț[47].

A băgat mâna în geanta de piele și a scos un plic.

– Ăsta e certificatul de deces pe care mi l-a dat. Uită-te și tu!

– Cum poate fi falsificat un asemenea document? m-am oțărât la ea, fără să mă uit.

– Simplu, mai ales dacă ești aproape măritată cu doctorul. După ce a murit tata, a lucrat ca menajeră la el zilnic, ani la rând. El abia aștepta să o ajute, la fel cum ea își dorea să mă tragă pe sfoară. El era un om oribil, membru de nădejde al comunității catolice și probabil considera că ar fi trebuit să fiu și pedepsită.

– Și să-ți spună că ți-a murit copilul? Am clătinat din cap. Îmi vine greu să cred. Și de unde știai că trăiesc, dacă credeai că-s moartă?

– Pentru că mama a murit acum câteva săptămâni. Nu m-am dus la înmormântare, nu vorbisem cu ea de aproape douăzeci și șapte de ani. Dar am primit o scrisoare de la avocatul ei, pe care trebuia s-o deschid după moartea ei. Îmi mărturisea în scrisoare ce făcuse atunci. Evident, a continuat mama, mai mult în sine, probabil credea că era în drum spre iad după minciuna îngrozitoare pe care mi-o spusese.

– Scria și cine mă adoptase?

– Spunea că doctorul te dăduse preotului la biserică, acesta te dusese la un orfelinat, undeva în East End, dar când m-am dus acolo cu două zile în urmă, chiar înainte să mă întâlnesc cu Mouse, mi-au spus că nu există nici o mărturie despre un copil pe nume Lucy Charlotte Brown.

– Tatăl meu adoptiv nu m-ar fi luat niciodată de-acolo dacă ar fi știut adevăratele circumstanțe, am comentat defensiv.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar mama a știut întotdeauna cum să mintă eficient. Slavă Domnului că am moștenit-o pe bunica Tessie. Ce doamnă minunată era! A muncit pe brânci toată viața și o dată nu s-a plâns.

M-au lăsat picioarele. M-am lăsat la podea, cu brațele încrucișate peste piept.

– Nu înțeleg cum m-a găsit Pa Salt.

– Pa Salt e tatăl tău adoptiv?

Am ignorat-o.

– De ce nu mi-ai găsit numele la orfelinat?

– Probabil că preotul te-a înregistrat cu alt nume, dar e interesant că timp de două săptămâni după ce îmi spusese că muriseși, nu primiseră nici un copil. Am verificat registrele originale cu secretara acolo. Chiar nu știu, Star! Îmi pare rău.

– Și acum a murit și tata și nu-l mai pot întreba.

Mi se învârtea capul. Mi-am cuprins genunchii și mi-am pus capul pe ei.

– Ei bine, a intervenit Mouse. Coordonatele tale indică Strada Mare, locul în care a trăit Patricia Brown – bunica ta – până a murit. Acolo te trimit coordonatele, nu la vreun orfelinat. Poate au aranjat o formă de adopție privată. E ironic, nu? a mai spus, după o pauză. Ați început amândouă să vă căutați una pe alta în același timp.

– Asta dacă spune adevărul, am mormăit eu.

– Nu minte, Star! Crede-mă, nu putea nimeni să inventeze o astfel de poveste pe loc, în clipa în care am abordat-o după conferință, a murmurat el, în timp ce punea cana cu ceai fierbinte pe jos, lângă mine.

– Și Mouse nu m-ar fi lăsat să vin la tine dacă nu m-ar fi crezut, a spus Sylvia. A verificat și Arhivele Naționale ca să vadă dacă fusese înregistrată oficial moartea ta. Și nu fusese. O, Star, ce fericită am fost! Am tot încercat, fără succes, să dau de urma ta și am venit mai devreme decât trebuia în Anglia ca să mai încerc o dată. Pierdusem orice speranță când a apărut iubitul tău.

– Nu e iubitul meu.

– Prietenul tău atunci, s-a corectat ea.

– De ce ți-ai schimbat numele?

– După ce mi-a zis mama că ai murit, am luat-o razna o vreme. Serios, nu m-ar fi mirat dacă te-ar fi omorât cu mâinile ei. Mi-a spus și că se ocupase singură de înmormântare, ca să mă scutească de durere. M-am dus acasă imediat, bineînțeles, ca să mă asigur că nu mă mințea și atunci mi-a dat certificatul tău de deces. Am acuzat-o că nu a avut grijă de tine... Mama și-a mușcat buza și i-am văzut durerea în privire. Și m-a dat afară din casă. Am jurat să nu mă mai întorc vreodată. Și așa am făcut. Am rămas la Cambridge, unde am lucrat în vacanță ca să mă pot întreține. Am vrut să mă detașez de ea complet și m-am gândit că dacă-mi schimb numele, nu mă va mai putea găsi niciodată.

– Cine a fost tatăl meu?

– Șeful meu de la fabrica de haine la care am lucrat cu o vară înainte să mă înscriu la Cambridge, ca să strâng bani pentru universitate. Era căsătorit, normal... Doamne, mi-e și rușine să-ți povestesc!

Mama și-a luat capul în mâini și a plâns. Nu am încercat să o consolez. Nu puteam. În cele din urmă, și-a revenit și a continuat.

– Nu eu ar trebui să plâng. Nu am nici o scuză, dar mi se părea fascinant la vremea aceea, mă scotea la restaurante sofisticate, îmi spunea că sunt frumoasă... Of! Ce naivă eram! Habar n-ai cum era mama, exagera cu protecția și cu chestiile religioase pe care mi le-a băgat pe gât toată copilăria. Habar nu aveam cum să evit o sarcină. Crede-mă pe cuvânt, versiunea catolică nu funcționează! Iar tu ai fost rezultatul inevitabil.

– M-ai fi avortat dacă ai fi putut?

– Nu știu. Încerc să fiu sinceră pe cât se poate, Star! Ideea e că după acea vară, am intrat la Cambridge și, în noiembrie, m-am prins că ceva nu era în regulă. Am rugat o prietenă să-mi cumpere un test de sarcină și medicul mi-a confirmat că eram gravidă în patru luni.

Și-a ridicat cana cu ceai și a sorbit din ea și atunci am observat cum îi tremurau mâinile. M-am emoționat.

Nu trebuie să treacă prin asta, m-am gândit. Putea să nege că știe de mine față de Mouse.

– Îmi pare rău că sunt nepoliticoasă, am spus.

– De obicei nu e, a intervenit Mouse. Fiica ta ne-a schimbat pe toți de când a intrat în viețile noastre.

Am ridicat ochii la el și i-am citit afecțiunea pentru mine.

– Ei bine atunci, vă las.

A ieșit din bucătărie și am simțit nevoia să-l chem înapoi.

– Poftim, ți-am adus ceva ce-am făcut pentru tine când m-am întors la Cambridge după ce te-ai născut. Voiam să ți-o prind la mână data următoare când aveam să te văd.

Sylvia s-a ridicat, a venit la mine și s-a așezat în genunchi.

– Ca să îți poarte noroc în lipsa mea.

Mi-a dat o cutie de bijuterii, mică, din piele. Am deschis-o și am citit numele bijutierului din Cambridge imprimat în aur, în interiorul ei. Pe catifeaua albastră era o mică brățară. Am scos-o și m-am uitat la inimioară.

Lucy Charlotte
21/04/1980

– Voiam să adaug în fiecare an, de ziua ta, câte un pandantiv, dar nu am avut ocazia. Până acum. Poftim!

A scos-o din cutie împreună cu suportul de catifea din centru și o bucățică de hârtie. Mi-a dat să citesc. Era o chitanță pentru brățară, cu data 20 mai 1980. Costase 30 de lire sterline.

– Foarte scumpă pentru vremea aceea.

Mi-a zâmbit și am observat inelul de logodnă cu diamant uriaș sclipind pe degetul ei. Mirosea a parfum dulce și scump. Nu am spus nimic, doar m-am jucat cu brățara mică. Dacă toată povestea asta era o păcăleală, era una bună.

– Lucy... Star, uită-te la mine, te rog! A întins mâna și mi-a ridicat bărbia spre ea. Te-am iubit atunci și te iubesc și acum. Te rog, crede-mă!

Mi-a zâmbit, cu ochii albaștri plini de lacrimi. Nu mai puteam să n-o cred.

– Pot să te iau în brațe? Am așteptat mult timp asta, m-a încurajat ea.

Nu am spus nu și a venit spre mine și m-a îmbrățișat. Am ezitat un pic, apoi am strâns-o în brațe și eu.

– E un miracol, a murmurat, cu gura în părul meu, pe care-l mângâia tandru. Copilul meu... fetița mea frumoasă...

***

– Toate bune? m-a întrebat Mouse, care a intrat în bucătărie o oră mai târziu și ne-a găsit pe jos, cu spatele lipit de sobă.

– Da, i-am zâmbit. Toate bune.

– Păi, sunați-mă dacă aveți nevoie de mine, a spus, în timp ce ne privea. S-a întors spre ușă, apoi din nou spre noi. Parcă mă uit la două boabe într-o păstaie. Și a ieșit din încăpere.

– Mouse ăsta e un om bun, mi-a spus mama, care mă mângâia în continuare pe degete, de parcă și le imprima în memorie. În ultima oră nu-și luase mâna de pe mine și se tot scuza pentru asta, spunând că trebuia să se convingă că era real și că nu visa. E rudă cu noi?

– Nu.

Am încercat să-i povestesc pe scurt despre mine și despre copilăria mea la Atlantis, alături de cele cinci surori. Apoi am trecut la High Weald și la complexitățile familiei Forbes/Vaughan.

– Am auzit că Mouse are un frate destul de ciudat. Parcă Orlando îl cheamă, dacă nu mă înșel, a spus ea.

– Da, și e minunat.

– Cred că Mouse are o slăbiciune pentru tine, Star! Și apropo, mă bucur că tatăl tău adoptiv ți-a dat un nume atât de frumos. Ți se potrivește. Știi că Lucy înseamnă „lumină“?

– Da.

– Așadar, ești o „stea“ care strălucește puternic, a zâmbit ea.

Am vorbit în continuare, dar deviam de la subiect ori de câte ori ne venea o întrebare în minte. Am aflat astfel despre cei trei frați vitregi, cu toții mult mai tineri decât mine, pe nume James, după Joyce, Scott, după Fitzgerald și Anna, după eroina tragică a lui Tolstoi. Mi-a spus că avea o căsnicie fericită cu Robert, tatăl copiilor. Viața lor părea de-a dreptul idilică.

– Robert știe de existența ta, evident. A fost cu totul alături de mine atunci când am primit scrisoarea de la avocatul mamei, acum câteva săptămâni. O să fie super încântat când o să-i spun că te-am găsit până la urmă. E un om bun, a adăugat. Ți-ar plăcea de el.

– Mi s-a oferit un post la Cambridge, i-am mărturisit deodată.

– Pe bune? Uau! Asta e o mare reușită în zilele astea. Pe vremea mea era mai ușor să obții un post, mai ales că proveneam dintr-o clasă defavorizată. Guvernul își dorea să instaureze egalitarismul atunci. Te-ai descurcat mai bine ca mine. De ce nu l-ai acceptat?

– Ar fi însemnat să-mi las sora singură. Și aveam nevoie una de alta.

– La CeCe te referi? Cea cu care locuiești la Londra?

– Da.

– Păi, te poți întoarce, dacă asta îți dorești. Nu-i niciodată prea târziu să-ți schimbi destinul, să știi.

– Așa zicea și Pa Salt. Am zâmbit. Numai lucruri de felul ăsta spunea.

– Îmi place de Pa Salt al tău. Păcat că nu am apucat să ne cunoaștem.

– Da, ne-a fost un părinte minunat tuturor surorilor.

Am simțit că a trecut-o un fior, dar a depășit repede momentul.

– Și? Ai idee ce vrei să faci cu viața ta, acum că te-ai stabilit în Anglia?

– Nu tocmai, nu. Adică m-am gândit că vreau să scriu, dar e mai greu decât pare și sunt sigură că nu mă pricep.

– Poate că nu e momentul acum și inspirația îți va veni mai târziu, cum se întâmplă atâtor scriitori. Mie așa mi s-a întâmplat.

– De fapt, îmi plac lucrurile simple: să mă ocup de casă, să gătesc, să grădinăresc. M-am întors deodată spre ea. Nu sunt prea ambițioasă. E ceva rău în asta?

– Evident că nu! Adică ne bucurăm că femeile se emancipează în continuare și dă-mi voie să-ți spun că în anii 1980, noi, fetele, chiar eram pioniere, prima generație de femei educate care au călcat – pe tocuri chiar – vehement în locurile de muncă dominate de bărbați. Dar cred că ceea ce am făcut a fost pur și simplu să oferim femeilor care au venit în urma noastră alegerea. Cu alte cuvinte, le-am permis să fie cine voiau să fie.

– Atunci pot să spun că în momentul ăsta nu-mi doresc o carieră?

– Da, draga mea, mi-a spus și mi-a strâns mâna, apoi m-a sărutat pe creștetul capului. Asta e libertatea pe care ți-a dat-o generația mea și nu-i nimic greșit să vrei să stai acasă și să-ți crești copiii, cu toate că știu foarte bine că e mult mai ușor dacă găsești pe cineva pregătit să te sprijine cât crești copiii.

– Mda, nu am pe nimeni de felul ăsta, am chicotit.

– O să ai, iubito, o să ai!

– Ăăă... Salut! a spus Mouse din ușa bucătăriei. Am venit doar să spun că a sunat Orlando. El, Marguerite și Rory se întorc acum din Tenterden.

– Atunci ar trebui să plec.

Mama se pregătea să se ridice, dar am tras-o înapoi.

– Mouse, poate să rămână și ea?

– Da, Star! mi-a răspuns cu un zâmbet. E perfect în regulă.

Capitolul 43

În timp ce mă băgam în pat mai târziu, am decis că seara aceea a fost cea mai bună din viața mea. Cei din familiile Forbes și Vaughan sosiseră cu toții și, evident înștiințați de Mouse în prealabil, au primit-o pe Sylvia cu brațele deschise.

– În fond, face parte din familie, râsese Marguerite, în timp ce își aprindea una din nesfârșitele ei Gitane și bea nenumărate pahare cu vin roșu, în timp ce eu găteam o pulpă de vită pe care o adusese Orlando cu el de la fermă.

La cină, îi explicaserăm Sylviei cum ne potriveam eu și cu ea în puzzle-ul familiei. Vinul curgea și eu simțeam cum se așternea liniștea și pacea între zidurile vechi și umede ale casei din High Weald, ca și cum secretele trecutului fuseseră cernute ca o furtună de zăpadă, ce se așternea acum calm pe sol.

Mai târziu, în timp ce dădeam din picioare în căutarea unul loc cald între așternuturile reci, mi-am dat seama că în acea seară, cu mama alături, simțisem în sfârșit că-mi găsisem locul.

***

– Doamne Dumnezeule! a făcut mama când a intrat în bucătărie a doua zi, unde eu deja pregăteam micul dejun lângă aragaz. Ce mahmureală am! Uitasem cum beau englezii, a spus, în timp ce venea spre mine. M-a îmbrățișat pe neașteptate. Miroase bine, a comentat, uitându-se la cârnații pe care îi prăjeam pentru Rory, care o ștersese ca să se uite la *Harry Potter*, DVD-ul lui preferat mai nou, cu toate că nu-l oprise nimeni. Gătești extraordinar, Star, pe bune! Ca și bunica ta, Tessie. Încă visez la cartofii ei prăjiți.

– Fac și din ăia, am spus.

– Mi-ar plăcea să-i gust într-o zi, mi-a zis, uitându-se după cafetieră. Pot să-mi iau cafea?

– Te rog.

– Mersi. Știi, eu și Marguerite am mai stat după ce v-ați culcat toți. Am tot încercat să ne dăm seama în ce fel suntem înrudite. Până acum credem că suntem verișoare de gradul doi, dar cine știe? Și cui îi pasă? Vai, fata aia bea de stinge! S-a așezat la masă, și, în ciuda mahmurelii anunțate, părea foarte elegantă în blugi și puloverul ei de cașmir. Îmi spunea cum s-a amorezat de proprietarul castelului din Franța unde pictează frescele. S-a săturat de High Weald și încearcă să le facă pe toate. Am impresia că i-ar plăcea să se mute.

– Unde?

– Păi, în Franța, cum unde?

– Și Rory? Ar trebui să învețe limbajul semnelor în franceză și e foarte diferit de versiunea britanică.

– Chiar nu știu, Star, dar poate o să-ți povestească. Știi, venind aici, mi-am dat seama cât de normală sunt. Și ce viața simplă duc, în comparație cu verii mei englezi, proaspăt descoperiți.

– Când pleci în State?

– Am avion diseară. Așa că dacă vrei, am putea petrece ziua împreună.

– Mi-ar plăcea.

Am servit micul dejun și am spălat vasele, apoi l-am rugat pe Rory să ne arate grădina. El pedala înaintea noastră pe potecile înghețate și mă chema prin semne dacă rămâneam prea mult în urmă.

– E un băiețel tare drăgălaș. Și inteligent, a comentat mama. Ca să nu mai zicem că te place foarte mult.

– Și eu țin la el. E foarte jovial.

– Așa e. Dumnezeu să-l aibă în pază, sper ca viața să fie bună cu el pe viitor.

– Are o familie care îl protejează.

– Da, așa e. Cel puțin deocamdată, a zâmbit mama trist.

În acea după-amiază, mai târziu, am rugat-o pe Marguerite să-mi împrumute Fiatul și am dus-o pe mama la Tenterden, unde Orlando, la fel de mahmur ca mama, punea cărțile pe raft.

– Ah! Rentierele îmi fac cinstea să-mi viziteze umila locuință. Bun venit, profesore Gray! Acum pot să spun că un profesor de literatură de la Universitatea Yale este primul meu client. Trebuie să vă arăt minunata mea primă ediție din Anna Karenina.

– Orlando, te-am rugat și aseară, spune-mi pe nume.

În timp ce Orlando și mama se bucurau de pasiunea lor comună, am preluat aranjarea cărților pe raft, cu senzația că, asemenea lui Rory, făceam eforturi să înțeleg despre ce vorbeau.

– Bineînțeles, experta în literatură engleză de la începutul secolului XX e Star. Orlando era destul de sensibil ca să nu mă lase pe dinafară. Poți s-o întrebi orice despre grupul Bloomsbury, în special despre fosta noastră vecină de la High Weald, draga noastră Vita Sackville-West și iubitele ei. E o ironie, având în vedere trecutul Florei Vaughan.

– Star mi-a povestit aseară vag despre asta, a comentat mama.

– Data viitoare când revii pe meleagurile noastre, Miss Sylvia, trebuie să citești toate jurnalele. Îți oferă o înțelegere fascinantă asupra Angliei din perioada lui Eduard.

– Poate că Star ar trebui să le redacteze și să publice o carte. Sunt sigură că întreaga lume s-ar minuna de povestea Florei.

– Dar chiar așa! Miss Sylvia, e o idee excelentă! Are vaste cunoștințe de literatură din perioada respectivă, plus legătura ei personală cu Lady Flora; e clar că numai ea poate face asta! a consimțit Orlando, în vreme ce privirile lor au coborât asupra mea.

– Poate în timp, am ridicat eu din umeri.

– Dacă vrei să faci asta, sunt sigură că editura de la Universitatea Yale ar fi foarte interesată să o publice.

– Și mulți alți editori de-aici, a protestat Orlando. Povestea are toate elementele unei cărți romantice, ca să nu mai spunem că e și adevărată.

Mama s-a uitat la ceas.

– Mi-e teamă că trebuie să mă întorc, fiindcă trenul meu pleacă în curând spre Londra.

La High Weald, a coborât cu valiza.

– Te duce Mouse la gară, am spus.

– O, Star! M-a strâns în brațe. Hai să ținem legătura cât de des putem. Altfel o să am impresia că am visat. Ai numerele mele? E-mailul?

– Le am, da.

De-afară s-a auzit un claxon.

– Bun, trebuie să-mi iau rămas-bun, dar cum ajung acasă, punem la cale altă excursie. Fie vii la mine în Connecticut și îți cunoști frații și sora, fie mă întorc eu aici, bine?

– Mi-ar plăcea.

Mama m-a strâns iar în brațe și mi-a trimis un pupic în zbor când ieșea pe ușă. S-a urcat în mașina lui Mouse și au plecat, iar eu m-am simțit deodată nefericită fără ea. Femeia asta părea să mă cunoască foarte bine, într-un fel în care nu mă știa nimeni, pe când eu abia începeam să aflu câte ceva despre ea.

***

Mai târziu, după ce s-a culcat Rory, am servit o mâncare din cartofi cu varză, făcută din resturi, și am mâncat în liniște, extenuați cu toții după ultimele două zile. Orlando s-a scuzat și s-a dus la culcare, iar Mouse a urcat să verifice o țeavă spartă pe care o descoperise Marguerite în tavanul din dormitor.

– Am pus o oală, a oftat ea în timp ce mă ajuta să strâng masa. Apropo, mâine-dimineață mă întorc în Franța. Mouse o să-ți dea niște bani ca să cumperi mâncare cât lipsesc.

– Când te întorci?

– Niciodată, dacă e după mine, dar na! Doamne, cât urăsc casa asta! E ca și cum aș avea grijă de o rudă bătrână și bolnavă, care nu mai poate fi ajutată. După ce a șters o farfurie, Marguerite s-a întins spre țigările ei, și-a aprins una și s-a prăbușit pe scaun. Îi spuneam lui Mouse că ar trebui să mă gândesc foarte serios s-o vând. Știu că ar trebui s-o moștenească Rory, dar sunt sigură că există pe undeva un băiat de oraș însurat cu o femeie care are mari aspirații și care și-ar cheltui banii pe o casă de țară ca asta. Cel puțin Mouse zicea că el și Orlando o să-mi dea niște bani de pe urma vânzării librăriei. Doar cât merit având în vedere circumstanțele, a adăugat sumbru.

– Rory e fericit aici.

– Da, el e, pentru că a devenit casa lui. Ce ironie...

S-a uitat spre fereastră și a suspinat din rărunchi, eliberând fumul de țigară.

– Mă rog, mâine îmi iau tălpășița și mai mult ție îți datorez asta, Star! Pe bune, ai adus ordinea în casă și printre noi. Mai ales pentru Mouse.

– Nu prea cred, am murmurat.

– Nu știi cum era înainte să apari tu. S-a schimbat, Star, și cel puțin asta îmi dă speranțe că lucrurile se vor schimba în viitor. Face eforturi pentru Rory, ceea ce, pentru mine, e un miracol. Chiar și Orlando e mai puțin detașat de lumea reală de când ai intrat în viața lui. M-am întrebat adesea dacă e homosexual, dar nu l-am văzut niciodată cu nimeni, bărbat sau femeie. Bănuiesc că e asexual. Ce părere ai?

– Cred că e îndrăgostit de cărțile lui și numai de ele are nevoie, am spus, nevoind să comentez asupra sexualității șefului meu.

– Știi ce? Cred că ai perfectă dreptate, a zâmbit Marguerite.

– Rory îți duce dorul când pleci, am spus, ca să întorc discuția pe un teritoriu lipsit de riscuri.

– Și mie îmi lipsește, dar vestea bună e că s-a obișnuit să tot vină oameni noi să aibă grijă de el. A avut o sumedenie de bone înainte să hotărăsc că era momentul să mă ocup eu de el. Așa că, dacă nu te superi, te las. S-a ridicat și și-a stins țigara în ghiveciul bietului cactus. Îți spun un secret: e minunat să te îndrăgostești. Ne face mai luminoși. Noapte bună, Star!

Și cu asta, mi-a suflat un sărut și m-a lăsat cu mâinile în clăbuc, ametită. Am terminat cu ordinea și m-am îndreptat pe coridor spre sufragerie, cu o cană de ciocolată fierbinte, cu senzația că aveam nevoie de timp să îmi trag sufletul.

– Salut.

Mouse a intrat tocmai când mă așezam.

– Salut.

– Mâine trebuie să chem un instalator să se uite la țeavă. Nu că va putea face mare lucru. Bănuiesc că e spart acoperișul.

– Ah! am exclamat, cu ochii la flăcările care țâșneau din bușteni.

– Pot să mă așez?

– Da. Vrei o ciocolată?

– Nu, mersi. Star, aș vrea să-ți spun ceva.

– Ce?

– Mai multe, de fapt, mi-a explicat, în timp ce se așeza pe scaunul din fața mea, unde părea la fel de stânjenit ca mine. Ei bine, a răsuflat, s-au întâmplat multe de când ai pus piciorul prima oară în librărie, nu?

– Da.

– Și cum te simți acum că ți-ai găsit mama?

– Bine. Mulțumesc că te-ai dus la Cambridge în numele meu.

– Nici o problemă, pe bune. De fapt, mi-a făcut bine să mă întorc într-un loc în care fusesem atât de fericit. Acolo am cunoscut-o pe Annie.

– Serios?

– Da. M-am dus la Cambridge cu câteva ore înainte de conferință și am băut o bere în cârciuma unde am vorbit prima oară cu ea.

– Bănuiesc că te-a alinat asta, am spus într-o doară.

– Nu. Deloc. A fost oribil. Am stat acolo și tot ce am auzit au fost gândurile ei despre comportamentul meu după moartea ei. Ce ființă egoistă și crudă am fost de când m-a părăsit. Am fost rău, Star, chiar am fost.

– Erai în doliu. Asta nu e răutate.

– Ba e atunci când îi afectează pe toți cei din jurul tău. Aproape am distrus familia asta și nu exagerez deloc, a adăugat Mouse vehement. Apoi, mai târziu, în aceeași seară, am întâlnit-o pe mama ta și am văzut dragostea pe care ți-o păstrase în toți acești ani, chiar și după ce crezuse, până acum câteva săptămâni, că erai moartă. Și mi-am imaginat-o pe Annie, acolo sus, privindu-mă, cu tot ce am făcut. Sau nu am făcut, s-a corectat. Am stat pe podul de la King's College și aproape că m-am aruncat în râu. Știu de mult ce haos a produs comportamentul meu, dar, ca orice alt alcoolic care știe că e un bețiv nenorocit și continuă să bea ca să se simtă mai bine, nu am știut cum să îndrept lucrurile.

– Înțeleg, am spus încet. Chiar înțelegeam.

– Noaptea aia la Cambridge a fost fundamentală, a continuat el. Am înțeles că trebuie să las trecutul în urmă și să-mi iau rămas-bun de la Annie. Și să nu mă mai văicăresc atâta. La ce bun să mă agăț de amintirea ei când asta îi afecta pe cei în viață? Apoi m-am dus acasă hotărât să încerc să îndrept lucrurile.

– Asta e bine, l-am încurajat.

– Prima escală ești tu. În seara aia, pe pod, am recunoscut în sinea mea că am... sentimente pentru tine. Ceea ce m-a tulburat. Sincer nu credeam să mai iubesc vreodată. M-a nimicit vinovăția. După ce am petrecut șapte ani și jumătate ridicându-i statuie soției mele moarte, am simțit că o trădam, că faptul că puteam simți fericire în compania ta era greșit. Și, a continuat el, mi-a fost... îmi este îngrozitor de frică. Probabil te-ai prins că atunci când iubesc, mă consum tot pentru asta. Mi-a zâmbit ușor. Și, Star, sunt sigur că, din păcate pentru tine, m-am îndrăgostit de tine. Ești frumoasă în toate felurile posibile.

– Ba nu, Mouse, te asigur, am spus repede.

– Ei bine, pentru mine ești, cu toate că până și eu îmi dau seama că sigur ai hibe, cum avea și Annie. S-a aplecat în față și s-a întins spre mâinile mele, pe care le-am cedat șovăitor, în vreme ce-mi sărea inima din piept de emoție. Habar n-am ce simți față de mine. Calmul pe care-l afișezi e impenetrabil. L-am întrebat pe Orlando aseară, fiindcă pare să te cunoască cel mai bine dintre noi. A zis că părerea lui e că m-am purtat mult prea ciudat cu tine, ba iubitor, ba vinovat că simțeam asta, că probabil ești speriată de moarte și dacă ar fi să simți ceva. Mouse, foarte elocvent și tăios de obicei, nu avea de gând să se oprească. Așa că am decis ca primul lucru pe care vreau să-l fac pentru reabilitarea mea, pentru a redeveni un „eu“ nou și mai bun este să îmi fac curaj și să-ți spun. Deci? Crezi că e posibil? Să simți ceva pentru mine?

Ceea ce simțeam era că Mouse avea un avantaj nedrept cu această epifanie. A avut timp să-și pună în ordine sentimentele, fie ele reale sau imaginare. Pe când eu nu.

– Nu știu.

– Mda, n-a fost tocmai o replică din Romeo și Julieta, dar cel puțin nu e un „nu“ hotărât. Mi-a dat drumul la mâini, s-a ridicat și a început să se fâțâie. Și, înainte să decizi dacă simți sau nu, mai am ceva să-ți spun. Și e îngrozitor că, în cazul în care descoperi că simți ceva pentru mine, chestia asta o să te facă să te răzgândești pe loc. Dar nu te pot amăgi de la început, Star, și dacă avem vreo șansă împreună pe viitor, trebuie să știi.

– Ce e?

– Așa... Mouse s-a oprit și s-a întors spre mine. Chestia e că Annie era surdă.

Am ridicat ochii spre el, căci îmi cerea să fac legătura. O simțeam, dar nu mi-era clară.

– Cu alte cuvinte, Rory e fiul nostru... Al meu.

– O, Doamne! am șoptit.

Tot ce nu pricepusem despre familia asta începea să se clarifice în acel moment de revelație. M-am uitat în șemineu și l-am auzit pe Mouse expirând și prăvălindu-se pe scaun.

– Când a rămas însărcinată, am fost foarte entuziasmați. Apoi s-a dus la primul control și am aflat că avea cancer ovarian. Evident nu putea face nici un tratament, ca să nu facă rău copilului, așa că am rămas cu oroarea de a alege între a continua sarcina și a suporta consecințele întârzierii chimioterapiei sau a avorta și a se apuca imediat de tratament. Optimistă cum era, Annie a hotărât prima variantă, știind că și dacă trăia, și dacă murea, era singura ei șansă să aibă un copil. Doctorii îi spuseseră că imediat după naștere trebuia scos tot. Mă urmărești, Star?

– Da.

– Rory s-a născut și au operat-o imediat pe Annie. Dar deja cancerul ajunsese în glandele limfatice și la ficat. A murit câteva luni mai târziu. I s-a pus un nod în gât. Adevărul e că, atunci când am descoperit boala, o rugasem să facă avort și să își dea șansa de a se salva. Știi deja cât o adoram. Când m-a părăsit, de câte ori mă uitam la Rory nu mai vedeam un copil nevinovat, ci pe ucigașul mamei sale. Star, l-am urât! L-am urât că și-a ucis mama... pe dragostea vieții mele. Era totul pentru mine.

S-a înecat și nu a putut continua imediat. Am rămas încremenită pe scaun, nici să respir nu îndrăzneam.

– Nu-mi amintesc mare lucru după aceea, dar am suferit un fel de cădere nervoasă și o vreme am stat în spital. Marguerite, fie binecuvântată, nu a avut de ales decât să-l ia pe Rory la High Weald. Am ieșit din spital sub tratament sever și mi l-au adus înapoi pe Rory, cu o bonă care se aibă grijă de el. Am fost încurajat, cum ar spune psihologul meu, să creez o „conexiune“ cu el. Dar nu puteam. Nici nu suportam să mă uit la el. Apoi a murit și tata și de-aici potopul. Până la urmă, după o serie de bone care nu au avut succes, pe care le-am speriat cu agresivitatea

mea, Marguerite a sugerat ca Rory să locuiască la High Weald cu ea. Mă priveau ca pe o cauză pierdută. Și asta eram. Am abandonat arhitectura și ferma. Culmea e că Marguerite a fost împovărată de creșterea lui Rory în ultimii cinci ani și nu a putut să-și vadă de viață și de carieră. Iar Rory... Of, Star, crede că sunt unchiul lui! Și cel mai rău e că nu știe nimic despre mama lui! Nu am lăsat pe nimeni să-i spună despre Annie niciodată. Și seamănă cu ea. Și el e talentat. Cum să repar lucrurile față de el?

S-a lăsat liniștea și Mouse s-a așezat cu capul în mâini, gâfâind.

– Cel puțin i-ai făcut *brownies* zilele trecute, am spus în cele din urmă.

A ridicat ochii la mine și i-am văzut agonia din ochi. A ridicat mâinile apoi.

– Da. Și mulțumesc, mi-a răspuns perfect, prin semne.

Capitolul 44

I-am spus lui Mouse că trebuia să mă duc la culcare. Eram extenuată de trauma suferită în ultimele zile și acum asta! M-am întins pe pat și m-am băgat în pătură ca într-un cocon, ca să analizez faptele înainte să-mi las inima să decidă.

Cu toate că aveam sentimente profunde pentru Mouse și îl compătimeam pentru pierderea suferită, aveam sentimente și pentru Orlando, și pentru Marguerite, și, mai ales, pentru Rory. Inocent prin definiție. Condamnat prin naștere și nimic mai mult.

Și totuși... era un suflet fericit, netulburat, care încuraja dragostea numai prin faptul că o oferea la rândul lui. Își acceptase situația neobișnuită, așa cum fac copiii, cum făcusem și eu, de altfel, fără să ceară nimănui socoteală. În ciuda comportamentului pe care tatăl lui îl avusese față de el, fusese alinat de alții, ca și mine.

În ce privește confesiunea lui Mouse, am hotărât să nu o iau prea în serios. Avusese o revelație influențată de întoarcerea la Cambridge. Toți acei ani de

singurătate și nefericire picuraseră o iubire închipuită pentru singura femeie la îndemână: eu. Munceam pentru fratele lui, îl hrăneam pe el și aveam grijă de fiul lui. Era o greșeală lesne de înfăptuit.

Da, mi-am spus, *ăsta e motivul.*

Nu aveam de gând să-mi deschid inima sensibilă și să-i permit să-și toarne sentimentele în apele turbulente ale furtunii emoționale a lui Mouse.

Dar voi rămâne aici, m-am gândit și am închis ochii. *Pentru Rory*.

***

Îl dusesem pe Rory la școală și tocmai mă întorsesem la High Weald a doua zi, când Mouse a intrat pe ușă. Am observat că purta aceleași haine în care îl văzusem și cu o zi în urmă, ca și cum nu se culcase deloc.

– Bună.

– Bună, am spus, în timp ce scoteam din cămară ouăle și baconul pentru micul dejun al lui Orlando.

I-am aruncat o privire în drum spre aragaz și mi-am spus că în acea dimineață părea complet devastat. O parte din mine considera că merita.

– Te-ai gândit la ce ți-am spus aseară? m-a întrebat.

– Da.

– Și?

– Mouse, te rog, am avut multe de îndurat în ultimele zile, nu pot să mă gândesc și la asta acum.

– Normal.

– Și-apoi nu e vorba de tine sau de mine, ci de Rory. De fiul tău.

– Știu. Uite, m-am gândit și eu. Și ai dreptate. Nu mă pot aștepta să ai încredere în mine, darmite să mă iubești, mai ales după felul în care m-am purtat cu amândoi. Dar... vrei să rămâi aici?

– Da. Rory are nevoie de stabilitate. Am și o slujbă aici, la librărie.

– Ei bine, atunci... Se lăsa de pe un picior pe altul. Cu ajutorul tău, aș vrea să încerc să-mi repar relația – sau cel puțin să încep o relație – cu fiul meu. Nu pot face mare lucru până nu vindem librăria și nu intră banii în cont, așa că m-am

gândit să profit de timpul ăsta și să-l petrec cu Rory. Nu mă pricep, știu, dar poate învăț, nu se poate altfel.

– Dacă vrei, da, poți.

– Vreau, Star, crede-mă, vreau!

– Atunci asta rezolvă una din problemele mele. Îl poți lua pe Rory de la școală și eu îl pot ajuta pe Orlando la librărie mai mult și să-l duc acasă. Sunt multe de făcut acolo până deschidem.

– Minunat, a spus pe loc. Deși nu cred că o să mă descurc cu gătitul.

– Gătesc eu la întoarcere, dar mai e și baia...

– Și povestea de noapte bună. Știu.

Mi-a zâmbit timid.

– Bună dimineața tuturor, a spus Orlando când a intrat în bucătărie. Ne-a privit pe amândoi și a simțit tensiunea. Am nimerit într-un moment prost?

– Deloc, am răspuns. Micul dejun e gata cât ai bate din palme. Îl iei pe Rory la trei și jumătate? am confirmat cu Mouse, încăpățânată să nu-i ofer și micul dejun.

– Da. Pa! a murmurat și a ieșit imediat.

Orlando a săltat capul spre mine întrebător.

– Mi-a zis Mouse aseară. Că Rory e fiul lui.

– Ah! Ăsta da, pas înainte, având în vedere că până de curând nu recunoștea nici față de el. Faci miracole, domnișoară Star, vorbesc serios!

– N-am făcut nimic, Orlando, am spus, în timp ce așezam farfuria cu ouă și bacon în fața lui.

– Atunci o să spun că iubirea face miracole. Sigur că am știut din clipa în care te-a zărit prima oară că...

– Ajunge, Orlando!

– Iartă-mă, dar te rog, domnișoară Star, cel puțin dă-i o șansă să se reabiliteze și să se facă îndrăgit de tine.

– Aș prefera să se facă îndrăgit de Rory, am protestat eu și am trântit tigaia în chiuvetă, ca s-o spăl.

– Mi se pare mie sau te cam înflăcărezi? Poate că Mouse nu e singurul de-aici care s-a schimbat în ultimul timp mulțumită sentimentelor.

– Orlando...

– Nu mai zic nimic. Altfel decât că, atunci când se căiesc păcătoșii și vor să-și repare greșelile, datoria creștină e să-i iertăm. Eu, unul, l-am iertat. Fratele meu e un tip simpatic și decent și dacă nu ar fi trecut prin moartea lui Annie...

– Ajunge!

M-am întors spre el cu tigaia udă în mână și a ridicat mâinile, prefăcându-se speriat.

– Gata, promit! Am tras fermoarul. De-acum depinde de Mouse.

– Da, am consimțit cu ardoare. Așa este.

***

În următoarele zile, Mouse s-a ținut de cuvânt. L-a dus pe Rory la școală în fiecare dimineață, apoi l-a adus acasă. Ajungeau acasă cu câteva ore înaintea mea și cumpărau mâncarea de pe lista pe care i-o lăsam în fiecare zi. Eu îl duceam pe Orlando în Tenterden, apoi găteam pentru toți patru, timp în care îl urmăream pe Mouse care făcea tot posibilul să-și ispășească păcatele din anii de viață ai fiului pe care îi ratase. După cină îl ducea la baie și îi citea o poveste. Rory se minuna de noul talent al lui Mouse de a comunica prin semne.

– Se pricepe mai bine ca tine, Star! Învață repede, nu?

– E foarte hotărât, pentru că te iubește, i-am explicat și l-am sărutat de noapte bună.

– Și eu îl iubesc. Noapte bună, Star! Vise plăcute, puricii să te sărute!

M-am îndreptat spre ușă și am stins lumina. În toți anii ăștia, m-am gândit, Mouse știuse foarte bine să comunice prin limbajul semnelor, căci învățase ca să poată comunica cu Annie. Și speram ca într-o zi Rory să afle despre mama lui, care îl iubise atât de mult, încât își dăduse viața pentru el.

***

Joi, Mouse m-a anunțat că sunase Marguerite cât fusesem eu la librărie.

– Ar vrea să rămână în Franța până la începutul lui decembrie și să se întoarcă la deschiderea librăriei. I-am spus că am eu grijă de Rory weekendul ăsta. Tu probabil trebuie să te întorci la Londra.

– Da, trebuie, am încuviințat.

Era important ca Mouse și Rory să petreacă cât mai mult timp împreună, fără nimeni în jur.

– Bun, atunci mâine-seară te duc la gară când termini treaba la librărie.

– Mersi. Poate tu și Rory îl puteți ajuta pe Orlando în weekend. Vrea să se mute în apartamentul de deasupra magazinului duminică.

– Sigur. Noapte bună!

– Noapte bună!

***

În seara următoare, am coborât în gara din Londra și am luat autobuzul spre Battersea. Străzile erau deja decorate de sărbători și mă întrebam oarecum unde o să-mi petrec Crăciunul. Nu era nimic mai rău decât să stau în apartamentul steril și sordid, după ce petrecusem glorios, ani la rând la Atlantis sau pe plajele îndepărtate la lumina lunii.

Crăciunul la High Weald *ar fi perfect!*

I-am cerut simțirii neascultătoare să tacă și, în același timp, am refuzat să recunosc cum mă uitasem la Mouse, care îl ținea pe Rory pe genunchi și îi citea din carte, iar eu am simțit... da, am simțit un val de emoții pentru el. Dar era mult, mult prea devreme să-mi deschid inima și să las să iasă ceea ce mă temeam că se afla înăuntru.

Cum am intrat în casă, CeCe s-a bucurat enorm să mă vadă și am stabilit să petrecem weekendul împreună.

– Trebuie să mă și tund weekendul ăsta, mi-a spus. Mi-a crescut prea mult părul.

M-am uitat la ea și mi-am adus aminte cum, copil fiind, avusese o coamă de bucle superbe, ca de ciocolată, care-i treceau de umeri. Apoi, la șaisprezece ani, venise acasă cu părul tăiat și ne explicase că o enerva.

– Nu-l mai tunde, Cee, am spus, văzând ce drăguță era, cu buclele suave lângă ochii căprui. Îți stă bine mai lung.

– Bine, a consimțit, luându-mă prin surprindere. Trebuie să cumpăr niște haine mai călduroase, dar știi că urăsc cumpărăturile.

– Vin cu tine. O să ne distrăm.

Astfel că, a doua zi, am pornit pe strada Oxford să ne luptăm cu ceilalți cumpărători de Crăciun. M-am aventurat și mi-am cumpărat o rochie pentru concertul lui Allie și chiar am convins-o pe CeCe să își ia o bluză de mătase frumoasă și o pereche de pantaloni gri, cu ghete cu toc înalt.

– Nu mă văd purtând așa ceva, a mormăit ea, în timp ce se privea în oglindă.

– Arăți minunat, Cee, i-am spus sincer, admirându-i silueta frumoasă.

Probabil că pierduse în greutate în ultimele săptămâni, dar nu observasem înainte, fiindcă de obicei purta tricouri largi cu mânecă lungă și blugi lăbărțați. Și-apoi, fusesem plecată mai mult.

Duminică am gătit friptura tradițională la prânz, am tras aer în piept și i-am spus despre întâlnirea cu mama.

– Doamne, Sia! De ce naiba nu mi-ai zis până acum?

Mi-am dat seama că era rănită.

– Nu știu. Poate că trebuia să mă obișnuiesc cu ideea înainte să spun oricui.

– Nu prea sunt „oricine“, a protestat ea. Înainte ne spuneam totul, mai ales chestiile intime.

– A fost foarte ciudat la început, Cee, am încercat să-i explic, dar părea încântătoare. S-ar putea să mă duc s-o vizitez în State. De fapt, azi-dimineață mi-a trimis un e-mail și m-a invitat să petrec Crăciunul și Anul Nou acolo.

– Sper că nu te duci! mi-a spus îngrozită. Și-așa e nasol că ești plecată toată săptămâna, darmite de Crăciun! Nu l-am mai petrecut separat. Ce m-aș face?

– Normal că îl petrecem împreună, am liniștit-o eu.

– Foarte bine. De fapt, și eu am să-ți spun ceva. Mă gândesc să renunț la facultate.

– Cee! De ce?

– Pentru că nu-mi place deloc. Nu cred că pot fi instituționalizată, mai ales după atâta amar de ani în care am fost un spirit liber.

– Și ce-o să faci?

– O să-mi încerc mâna ca artist, cred. A ridicat din umeri. Oricum, las-o baltă! Mă bucur că ți-ai găsit mama. Și acum îți pot spune despre...

M-am uitat la ceas și am văzut că era trecut de ora trei.

– Îmi pare rău, Cee, trebuie să prind trenul. Dar vorbim data viitoare, da?

– Bine.

CeCe m-a privit dezolată în timp ce urcam scările. Am împachetat repede, am coborât și am găsit-o în studio, unde picta.

– Pa! am spus în drum spre ușă. Te anunț dacă mă întorc weekendul următor. Să ai o săptămână bună!

– Și tu, a mormăit.

***

În Kent am fost ocupată cu „marea deschidere“, cum îi spunea Orlando, care urma să aibă loc în două săptămâni. El stătea în fața librăriei, îmbrăcat cu cel mai bun costum al lui de catifea și fotoreporterul local îi făcea fotografii pentru interviul pe care-l dădea. M-am simțit extrem de mândră de el.

Viața la High Weald a continuat la fel și am observat că și Rory, și Mouse începeau să se obișnuiască cu noua lor rutină. Am făcut tot posibilul să nu intervin dacă, din când în când, Mouse își pierdea răbdarea cu fiul lui, pentru că era absolut normal. Până și Mouse trebuia să învețe ce însemna asta.

„Marea deschidere“ avea loc sâmbătă și, ca o lașă, i-am scris un mesaj lui CeCe din Tenterden, în care îi explicam că nu mă întorceam acasă în acel weekend. Am primit un răspuns brutal.

N-ai decât. Sună-mă! Vreau să vorbim.

Am respins ideea de a mă simți vinovată. Mi-am dat seama că, într-un fel, era ca și cum aș fi încheiat o relație amoroasă. Durea, dar până la urmă era mai bine pentru amândouă. Și chiar dacă aș fi plecat mâine de la High Weald și să nu mă mai întorc niciodată, era esențial să ne despărțim, căci nu mă mai puteam întoarce în același loc. Și nici CeCe nu trebuia să facă asta. Speram doar ca în cele din urmă să ne găsim într-o relație diferită și mai naturală.

Mouse îmi onorase cererea de a-mi lăsa timp să mă gândesc la ce-mi spusese. În fiecare seară, după ce-i spunea noapte bună lui Rory, ieșea pe ușa bucătăriei, îmi făcea cu mâna și spunea că ne vedem a doua zi. Orlando stătea deja în apartamentul lui din Tenterden și atunci serile se căscau asemenea unui abis în

fața mea, căci îmi dădeam seama că la fel ca CeCe, nu mă pricepeam să fiu singură.

Mă rog, nu aveam de ales decât să învăț și chiar dacă-mi tot venea să-l rog pe Mouse să mai rămână la o bere înainte să plece, nu o făceam. În schimb, aprindeam focul în sufragerie, mă așezam în fața lui, citeam jurnalele Florei și mă întrebam dacă chiar le-aș putea redacta pentru a publica o carte pe care oamenii să vrea să o citească. Din păcate eram distrasă constant, fiindcă gândurile îmi zburau la Home Farm și mă întrebam la ce se gândea sau ce făcea Mouse.

Tipul ăsta zbuciumat și devastat care îmi mărturisise dragostea... Întrebarea era dacă eu îl iubeam. Era posibil. Dar... era ceva ce el nu știa și gândul de a-i spune, lui sau altcuiva, era un lucru pe care nu-l puteam analiza.

***

– Toate gata? m-a întrebat Orlando, care arăta superb în fracul eduardian proaspăt cumpărat, cu guler scrobit și cravată maro.

– Da.

– Bun atunci, a spus și am aruncat împreună o privire în librăria imaculată, înainte să îl urmez spre ușă. Speram să fie oameni afară care să vadă cum tăia funda roșie pe care o pusesem dimineață, la insistențele lui, peste prag.

A deschis ușa și i-am văzut pe Mouse, Rory și Marguerite care stăteau alături de o femeie blondă și minionă pe care nu o cunoșteam. Lângă ei se afla un grup de trecători fascinați, care se opriseră cu pungile de cumpărături, uluiți de costumația pretențioasă a lui Orlando.

– Doamnelor și domnilor, aș vrea să anunț deschiderea librăriei O.Forbes Esquire – Cărți rare. Acum voi oferi foarfeca administratoarei, fără de care nu aș fi aici. Ia foarfeca, a șuierat la mine, în timp ce doar că nu mă împungea în burtă cu ea.

– Nu, Orlando! Tu trebuie să faci asta.

– Te rog, domnișoară Star, tu ești coloana mea vertebrală, ce-o însemna și asta și vreau să tai tu funda.

– Bine, am suspinat.

Așa că am tăiat funda și „familia“ noastră a aplaudat și au strigat urale, ca și trecătorii. Oamenii s-au înghesuit în librărie și a venit și un fotograf să mai facă poze, în timp ce beam cu toții șampanie.

– Bună, Star, m-a salutat și sărutat Marguerite pe obraji. Ea e Hélène, apropo. Este proprietara castelului și, ai putea spune, partenera mea de viață.

I-a zâmbit tandru lui Hélène și i-a strâns mâna.

– Mă bucur să fiu aici, a spus Hélène cu accent, într-o engleză ezitantă.

– Star vorbește franceză perfect, printre alte talente pe care le are, a informat-o Marguerite.

Am vorbit o vreme cu Hélène despre castelul ei de lângă Gigondas, un sat în centrul glorioasei văi Rhône, despre frescele superbe ale lui Marguerite și în general despre cât de minunată era Marguerite.

– Mi-a spus că datorită ție putem petrece mai mult timp împreună, a adăugat Hélène. Mulțumesc, Star!

– Bună, s-a auzit o voce în spatele meu.

– Bună.

M-am întors și Mouse m-a pupat formal pe amândoi obrajii. Rory stătea lângă el.

– Ce părere ai de noua librărie a lui Orlando? l-am întrebat pe Rory.

– I-am făcut un tablou cu ea.

– Și eu l-am înrămat. Nu e minunat? a întrebat Mouse, în timp ce Rory mi-l oferea să-l admir.

Era o acuarelă cu fațada librăriei.

– Uau, Rory, e fantastică! i-am spus prin semne. Ce talentat e! m-am adresat lui Mouse.

– Nu-i așa?

Am auzit mândria în glasul lui și mi-a venit să plâng.

– Fii atentă... S-a aplecat la urechea mea. Pot să te invit în oraș în seara asta? Sunt sigur că restul se descurcă măcar o dată fără tine.

– Da, am răspuns, fără pic de ezitare.

***

O fi fost șampania băută în toiul zilei de-am consimțit așa repede, m-am gândit supărată, în timp ce răscoleam prin colecția săracă de haine în seara aceea. Aveam de ales între cele două pulovere și niște blugi. Am ales puloverul albastru și am intrat în bucătărie unde cei de la High Weald încă sărbătoreau deschiderea librăriei.

– Mouse tocmai a sunat să spună că te ia din față în câteva minute, mi-a spus Orlando.

– Mersi, am răspuns, depistând imediat mirosul de cârnați arși din tigaie, pe care instinctiv i-am luat de pe foc.

Afară s-a auzit claxonul.

– Distracție plăcută! a rânjit Marguerite, sub brațul protector al lui Hélène, care o ținea pe după umăr și cu Rory pe genunchi, mâncând mulțumită niște Smarties. Și să nu cumva să te întorci înaintea zorilor, a adăugat, la care toată bucătăria a râs zgomotos.

Roșie la față, m-am dus spre ușă, ca un miel la tăiere.

– Salut, mi-a spus Mouse, care m-a pupat pe obraji cum am intrat în mașină. Se bărbierise și, pentru o clipă, i-am simțit pielea netedă pe față. Gata?

– Sigur. Unde?

– La cârciuma din sat. E ok? Au mâncare foarte bună.

The White Lion era un bar aglomerat și fermecător, în care ardea focul în șemineu și tavanul era prevăzut cu bârne de lemn. Mouse și-a comandat bere pentru el și un pahar cu vin alb pentru mine, a luat două meniuri și m-a condus la o masă dintr-un colț liniștit.

– Mersi că ai venit, apreciez, a spus. Mă gândeam să vorbim despre una-alta.

– Cum ar fi?

– Faptul că Marguerite vrea să plece să trăiască în Franța cu Hélène. Permanent.

Așadar, discutăm afaceri, nu e o întâlnire amoroasă, am conchis eu.

– Și tu ce-ai zis?

– Da, normal. În fond, Rory e fiul meu și trebuie să-mi înfrunt responsabilitățile. Rory va moșteni titlul pe care eu l-am primit când a murit unchiul meu, care o avea doar pe Marguerite. Și în mod ironic, eu voi moșteni

High Weald dacă Marguerite moare înaintea mea, fiindcă are patruzeci și trei de ani și probabil că nu va avea copii. Dar oricum, moșia îi va rămâne lui Rory.

– Așadar, tu ești Lord Vaughan? am rânjit eu.

– Tehnic, da, dar evident că nu folosesc titlul. Ăștia de-aici nu m-ar ierta vreodată. A zâmbit cu jumătate de gură în timp ce arăta spre mulțimea de la bar. Oricum, ca să n-o mai lungim, Marguerite sugera să facem schimb de case. Având în vedere că ea intenționează să petreacă cât mai puțin timp posibil aici și faptul că High Weald e casa lui Rory și va fi și pe viitor, consideră că așa e cel mai bine. Ea va lua Home Farm și cu banii din vânzarea librăriei din Kensington, dacă vindem ce a mai rămas din fermă, vom avea toți bani să plătim restaurarea ambelor proprietăți. Eu, unul, m-am săturat de „dat cu tractorul", cum zice Rory, îți zic. Eu și Orlando am căzut de acord ca tot stocul să devină al lui dacă decidem să facem asta. Ce părere ai?

– Păi, lui Rory îi place la High Weald, așa că pentru el e cel mai bun lucru dacă rămâne acolo.

– Iar pentru mine, o năpastă să restaurez casa. Sau o pot vinde și găsi un loc pe care să mi-l permit.

– Nu, am protestat. Adică poți, dar nu cred că ar trebui. Tu... familia ta... aici vă e locul.

– Întrebarea e, Star, e și locul tău?

– Știi că ador casa...

– Nu despre asta vorbeam. Uite, poți să zici că sunt nerăbdător, dar ultimele trei săptămâni au fost un coșmar. O iau razna cu tine la High Weald, așa de aproape și totuși așa de departe. Așa că te-am invitat aici astă-seară ca să te întreb ce ai de gând. Cu noi, adică. Va trebui să accept dacă nu vrei să fii cu mine. Dar dacă nu vrei, cred că cel mai bine e să-ți găsim un loc de stat în Tenterden. Și nu e o amenințare, a completat repede, cu toate că este un ultimatum. Și-a trecut mâna prin păr. Star, te rog să înțelegi că, cu fiecare zi în care tu te afli cu noi în casa aia, eu mă atașez și mai mult de tine. Și de dragul lui Rory, nu-mi permit să o iau din nou razna.

– Înțeleg.

– Deci?

M-a privit peste masă.

Haide, Star, ai curaj și spune DA...

– Nu știu, m-am auzit din nou.

– Mda. Bine atunci. S-a uitat în gol. Asta spune tot.

Nu spune absolut nimic, în afară de faptul că mi-e foarte frică să-mi eliberez sentimentele și să am încredere în tine... și în mine.

– Îmi pare rău, am adăugat penibil.

– Nu-i nimic. Și-a golit halba. Păi, dacă nu mai e nimic de spus, te duc acasă.

L-am urmat afară, fără să mai comandăm de mâncare. Nu trecuseră decât douăzeci de minute de când intraserăm și m-am urcat în mașină cu un sentiment oribil. Ne-am întors tăcuți, a intrat pe alee și a oprit brusc în fața casei.

– Mersi pentru vin.

Am deschis portiera și mă pregăteam să cobor, când m-a apucat de mână.

– Star, ce anume te sperie? Te rog, nu pleca. Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește cu mine! Spune-mi ce simți!

Cu un picior afară și unul înăuntru, fizic și metaforic, am deschis gura să vorbesc, dar nu mi-a ieșit nici un cuvânt. Ca de obicei, nu puteam vorbi.

În cele din urmă a oftat prelung.

– Poftim, ia asta! a spus. M-am gândit că o să-ți placă. Mi-a pus un plic în mână. Dacă te răzgândești... Dacă nu... mersi pentru tot. La revedere.

– La revedere.

Am trântit portiera și m-am dus spre intrare, hotărâtă să nu mă uit în urmă, în timp ce el dădea înapoi și pleca. Am deschis încet ușa și am auzit râsete în bucătărie. M-am îndreptat spre scară, prea rușinată să-mi anunț prezența, și am înaintat pe coridor ca să verific dacă se gândise cineva să-l culce pe Rory.

– Te-ai întors. Te-ai distrat cu Mouse?

– Da, mulțumesc.

– Star?

– Da?

– O să vă căsătoriți? Rory rânjea la mine și se prefăcea că se pupa cu cineva. Te rog!

– Rory, amândoi te iubim...

– Star?

– Da?

– Mag s-a supărat că s-a stricat telefonul și a zis că Mouse e tata și el să plătească. Este?

– Va trebui să-l întrebi tu asta, Rory. Somn ușor! i-am urat și l-am pupat din nou.

– Mi-ar plăcea să fie el tata, a șoptit adormit. Și tu ai putea să fii mama.

L-am lăsat singur și m-am mirat cât de iertători pot fi copiii și cât de simplu le pare totul. Am intrat în camera mea și m-am ascuns sub pătură, fără să mă mai dezbrac, pentru că era prea frig. Apoi am deschis plicul pe care mi-l dăduse Mouse.

Dragă Star,

Aș vrea să plecăm împreună undeva weekendul viitor. Am un anume loc în minte. Cred că ar trebui să petrecem niște timp singuri, departe de tot ce se petrece aici. Fără promisiuni. Dă-mi de știre. O x

P.S. Scuze că-ți scriu, doar în caz că nu-mi fac curaj să-ți cer când ne vedem față-n față la bar.

***

A doua zi m-am trezit brusc cu gândul la cele petrecute cu o seară în urmă. În timp ce-mi puneam pe mine al doilea pulover ca să nu mai tremur de frig, m-am gândit că poate ar trebui pur și simplu să mă duc la el și să-i spun că eram de acord.

Haide, Star, du-te...

M-am îmbrăcat, am coborât repede și am intrat în bucătăria goală, plină cu farfurii și tigăi murdare, ca să nu mai zic de paharele și numeroasele sticle goale de vin. Tocmai mă îndreptam spre ușa din spate, știind că trebuia să vorbesc cu el înainte să-mi piară curajul, când am văzut un bilet sprijinit în mijlocul mesei.

Star! A sunat sora ta aseară. Poți s-o suni? A zis că e urgent! P.S. Sper că te-ai distrat. M x

– Rahat.

Toate gândurile legate de un posibil viitor cu Mouse s-au șters din mintea mea când m-am dus la telefon, am ridicat receptorul și, cu mâna tremurândă, am format numărul apartamentului din Londra. Nu se mai oprea din sunat. Am încercat pe mobilul lui CeCe, dar a intrat căsuța vocală. Am lăsat receptorul din mână, mi-am spus că probabil și-a închis mobilul și nu auzea fixul, cu toate că CeCe auzea și un vârf de ac de la un kilometru. Am tot încercat, dar nimic.

Am fugit sus, mi-am căutat telefonul sperând să aibă semnal măcar de data asta, ca să aud ce mesaj îmi lăsase. Dar evident că nu era semnal. Mi-am azvârlit totul în geantă, am gonit la parter și am chemat un taxi să mă ia imediat.

Abia în tren am putut verifica mesajele care nu se mai opreau și deja deranjau ceilalți pasageri, care se uitau urât la mine.

„Star, sunt CeCe, poți să mă suni te rog?“

„Star, unde ești?“

„Mi-au zis că ești în oraș. Trebuie să vorbim. Sună-mă.“

„E de rău.“

„TE ROG! SUNĂ!“

Futu-i, futu-i, futu-i!

Aș fi vrut ca trenul să ajungă mai repede în Londra. Mi s-au umplut ochii de lacrimi când mi-am dat seama cât de egoistă fusesem în ultimele săptămâni. Îmi abandonasem sora. Nu văd cum altfel puteam numi ce făcusem. Când avusese nevoie de mine, nu fusesem alături de ea.

Ce fel de om sunt? m-am întrebat.

Am ajuns acasă, am deschis ușa și inima stătea să-mi sară din piept. Nu era nimeni în sufragerie și nici în bucătărie, în mod bizar era ordine și am fugit la etaj. Nici acolo nu era. Ciudat, patul era făcut, de parcă nici nu ar fi dormit în el.

M-am uitat în baie, în camera de oaspeți și chiar în dulap, care, în ciuda puținelor haine pe care le avea CeCe, părea remarcabil de gol. Am coborât și m-am uitat pe terasă. Apoi am văzut biletul de pe măsuță.

„Te rog, te rog, te rog“ imploram, în timp ce mă apropiam de el și l-am ridicat tremurând de frică. M-am afundat în canapea și am citit în viteză ca să mă asigur

că nu era un bilet de sinucidere, ceea ce, spre ușurarea mea, nu era. Apoi am recitit încet.

Sia,

Am sunat în locun [dislexie] care stai, dar au spus că iești în oraș. Se pare că nai primit nici unul dintre mesajele mele. Voiam să vorbim pentru că am decis să mă las de șcuală. Voiam să știu ce părere ai de asta. Oricum am plecat. Nu că a fost ciudat decând a murit Pa? Știu că trebe săț trăești viața. Ca și mine dealtfel. Io mă simt singură aicea și mie dor de tine. Și am hotărât că trebe să plec o vreme sămi pun gândurile în ordine. Vreau cei mai bun pentru tine pe bune. Așa că sper că iești fericită. Sper că amândouă să fim fericite.*

Nuț face griji de mine. S ok.

Te iubesc.

Cee

Ps săi zici tu lu Ally cămi pare rău. No să ajung în Norvegia. Am băgat camelia în casă că iera frig.

Mi-au dat lacrimile în timp ce citeam. Cu dislexia ei, CeCe se chinuise mult să scrie o frază, darmite o scrisoare. Era singura pe care mi-o scrisese vreodată – pe care fusese nevoită să mi-o scrie – pentru că până atunci fusesem mereu alături de ea. Am aruncat o privire în studioul ei și am văzut planta la una dintre ferestre. Pe jos era o floare, cu petalele albe și delicate aproape veștejite. Și ea suferise în urma neglijenței și părea la fel de abandonată cum se simțise și salvatoarea sa când scrisese scrisoarea. Pentru asta m-am urât și mai tare.

Am scris imediat alt mesaj, pe lângă cele panicate pe care i le trimisesem din tren, dar tot nu mi-a răspuns. Stăteam în apartamentul gol și mut, mă uitam spre fluviu și îmi imaginam nopțile nesfârșite petrecute de una singură aici, în timp ce eu stăteam în sânul noii mele familii dramatice, dar iubitoare.

S-a lăsat seara și tot așteptam să mă contacteze. Telefonul însă nu suna, ca la High Weald, unde nu aveam semnal. Cumva, faptul că acum aveam semnal era și mai rău. Cineva, nu un dispozitiv, prefera să păstreze tăcerea. Până la urmă m-am

târât în pat sau, mai bine zis, în patul lui CeCe, unde am tremurat, chiar dacă era minunat de cald în apartament.

Nu CeCe avea o problemă. Ci eu. După tot ce făcuse pentru mine – mă iubise, protejase, vorbise în numele meu – o abandonasem fără să mă uit în urmă, fără să-i dau vreo șansă. M-am gândit cât de calm îi spusesem că-mi găsisem mama și cum plecasem apoi grăbită la High Weald, fără să-i dau timp să spună ce voia să-mi spună. Mi-am dat seama cât de rănită se simțise.

A venit dimineața, inevitabil, și i-am scris un mesaj lui Orlando, în care îi spuneam că nu puteam să ajung la muncă din cauza unei crize în familie. Spre surpriza mea, mi-a scris în câteva minute.

Înțeleg.

Răspunsul laconic m-a deranjat și mai mult. Poate că se văzuse cu Mouse, care îi spusese că-mi ceruse să plec de la High Weald dacă nu aveam de gând să fiu cu el. M-am dus amorțită până la cel mai apropiat supermarket, știind că-mi trebuia cel puțin mâncare pentru creier, dacă pentru stomac nu. Decorațiunile de Crăciun mă tachinau cu veselia lor de prost gust, iar radioul din magazin cânta colinde în difuzoare. Acasă mi-am făcut omletă pe care nu am vrut s-o mănânc, apoi m-a sunat Ma, care voia să facem planuri ca să ne întâlnim la hotelul la care rezervase camerele din Bergen. I-am spus că CeCe nu mai venea, dar nu i-am explicat că muream de îngrijorare și de ce. Mi-era prea rușine.

Când mi-a sunat din nou telefonul după-amiază, am năvălit spre el, dar m-am pleoștit brusc când am auzit clinchetul vocii lui Shanti la celălalt capăt.

– Star, te-am sunat să văd ce faci. Nu am vorbit de mult și am senzația că s-a întâmplat ceva.

– N-am... nimic.

– Îmi dau seama din glasul tău că ceva ai. Vrei să vorbim despre asta?

– Sora mea a plecat, am spus și, încurajată cu blândețe de Shanti, i-am povestit tot ce se întâmplase și am simțit durerea pierderii lui CeCe în fiecare cuvânt. Doar nu crezi că ar face vreo prostie, nu?

– După scrisoarea pe care ți-a lăsat-o, nu, nu cred. Star, îmi pare rău că treci prin asta, dar mi se pare că CeCe face ceea ce ai fi făcut și tu – se regăsește. Fii atentă, ai

chef să vii la mine să bem un pahar cu vin? S-ar putea să-ți facă bine să ieși din casă.

– Nu, mersi, am înghițit în sec. Poate se întoarce CeCe și vreau să fiu aici.

***

Au trecut trei zile infernal de lungi și tot nu s-a întors. I-am scris și rescris o scrisoare pe care s-o las în apartament, în caz că se întorcea cât eram plecată în Norvegia. În continuare, nu spunea nimic, în ciuda tonelor de mesaje pe care i le scrisesem. Mă dădeam de ceasul morții întrebându-mă dacă, la fel ca un animal rănit, avea nevoie să fie singură ca să facă ceva îngrozitor. La un moment dat m-am gândit să sun la poliție și s-o dau dispărută, dar bunul-simț mi-a spus că CeCe îmi lăsase o scrisoare în care-mi explica absența ei. Și, având în vedere că avea douăzeci și șapte de ani, mă îndoiam că poliția avea să se impună.

Îmi era și dor de High Weald. Mă gândeam întruna la Rory... și la Mouse. Mi-am dat seama că, în ultimele și turbulentele săptămâni, reușise cumva să-mi stea alături exact în clipa în care avusesem nevoie de el.

Mă rog, acum nu era aici și, în ciuda faptului că inițial fusesem foarte hotărâtă să mă duc să-i spun că acceptam propunerea lui, faptul că nu avusesem nici o veste de la el de-atunci mă făcea să cred că renunțase la mine.

***

Până la sfârșitul săptămânii, cu ultimele puteri pe care le mai aveam, mi-am luat geanta de voiaj pregătită cu zile în urmă doar ca să am ceva de făcut. Tocmai când plecam spre Heathrow, mi-a sunat telefonul. Am dat fuga să răspund.

– Da?

– Star? Sunt Mouse. Scuze că te deranjez, dar am fost la High Weald azi-dimineață, unde nu mai fusesem din weekend. Marguerite a vrut să petreacă timp cu Rory înainte să plece în Franța. A trebuit să mă ocup și de vânzarea librăriei și am avut o grămadă de alergături de făcut cu avocații. Când am sunat mai devreme să văd ce făcea Rory, mi-au spus că plecaseși de duminică la Londra.

– Ah!

– Oricum, azi-dimineață când m-am dus acolo, am găsit biletul care ți-era adresat pe masa din bucătărie. S-a întâmplat ceva? Cu sora ta adică.

– Da... adică nu, a plecat și nu știu unde.

– Am înțeles. Probabil ești foarte îngrijorată.

– Cam da.

– De-asta ai plecat duminică?

– Da.

– Sincer, mi-ar fi plăcut să-mi spună cineva motivul pentru care ai plecat! Îți dai seama ce-a fost în mintea mea. Nu că-s mișto familiile?

– Da, am înghițit în sec, ușurată.

– Vrei să vin la Londra? Marguerite stă cu Rory până marțea viitoare, așa că sunt liber până atunci.

– Tocmai plecam în Norvegia la concertul surorii mele.

– Care dintre ele?

– Ally. Cea al cărei logodnic a murit. E însărcinată, am adăugat.

– Ah! A urmat o pauză. E o veste bună?

– Da, este, am spus hotărât. Ally e foarte încântată.

– Star?

– Da?

– Mi-e dor de tine. Ție ți-e dor de mine vreun pic?

Am încuviințat, apoi mi-am dat seama că nu mă vedea, așa că am tras aer în piept și am deschis gura.

– Da.

A urmat o pauză lungă.

– Uau! Adică ai citit scrisoarea din plic?

– Da.

– Și vrei să plecăm împreună câteva zile după ce te întorci?

– Pot... să mă mai gândesc?

Mi-a răspuns cu un oftat.

– Bine, dar poți să-mi spui până mâine la prânz? Marguerite pleacă marți, așa că trebuie să mă întorc în Kent la Rory până după-amiază. Dacă vrei să mergi, vin și te iau duminică, după ce mă întorc din Kent.

– Așa facem.

– Drum bun și sper să afli ce-i cu sora dispărută.

– Mersi, pa!

– Pa!

Am gonit pe scări spre ușă, în speranța că taxiul pe care-l comandasem mă aștepta încă. Mașina a plecat și pe drum am primit un mesaj.

Scuze, Sia, abia miau intrat mesajele tale. Am tot călătorit. S bine. Povestesc când ajung acasă. Te iubesc, Cee.

I-am răspuns imediat.

Cee! Slavă Domnului! Am fost foarte îngrijorată. Îmi pare tare rău pentru tot. Și eu te iubesc. ȚINEM LEGĂTURA. Xxx

Apoi m-am rezemat de banchetă, extrem de ușurată.

Capitolul 45

În sală, luminile se stingeau treptat și, pe scenă, am văzut-o pe sora mea care se ridica de pe scaun. Sub rochia neagră, foarte bine definit, se vedea conturul noii vieți care creștea în ea. Ally a închis ochii preț de o clipă, ca și cum s-ar fi rugat. Când a dus flautul la buze, cineva m-a strâns de mână. Știam că Ma avea același sentiment ca mine.

În timp ce frumoasa melodie cunoscută din copilăria noastră la Atlantis plutea în sală, am simțit cum toată tensiunea acumulată în ultimele săptămâni se dilua și mă părăsea odată cu crescendoul. Ascultam și știam că Ally cânta pentru toți cei pe care-i iubise și pierduse, dar în același timp am înțeles că, la fel cum iese soarele după o noapte lungă, în ea se aprindea acum o nouă lumină. Și, pe măsură ce i se alătura orchestra și muzica atingea crescendoul, mă încercau și pe mine senzații similare și sărbătoream zorii unei noi zile.

Totuși, în propria mea renaștere alții avuseseră de suferit și asta era partea pe care trebuia s-o îndur. Abia înțelesesem de curând că existau mai multe feluri de iubire.

În pauză, m-am dus la bar cu Ma, iar Peter și Celia Falys-Kings, care se prezentaseră ca părinții lui Theo, au venit să bea un pahar de șampanie cu noi. Mă uitam la brațul lui Peter care o ținea de mijloc pe Celia și cum arătau și acum ca un tânăr cuplu îndrăgostit.

– *Santé*[48], a spus Ma și a ciocnit cu mine. Nu-i așa că e o seară superbă?

– Este, am răspuns.

– Ally a cântat sublim. Aș vrea ca și celelalte surori să fi fost aici s-o asculte. Și, normal, tatăl vostru.

M-am uitat la fruntea ei, brusc îngrijorată și mă întrebam ce secrete avea și cât de greu atârnau pe umerii ei, cum se întâmpla în cazul meu.

– Așadar, CeCe nu a putut ajunge? m-a întrebat timid.

– Nu.

– Ai văzut-o recent?

– Ma, nu am stat prea mult acasă zilele astea.

– Vasăzică, tu ești mama care a avut grijă de Ally în copilărie? a întrebat Peter.

– Da, a răspuns ea.

– Te-ai descurcat de minune, a lăudat-o.

– E meritul ei, nu al meu, a răspuns Ma, cu modestie. Sunt mândră de toate fetele mele.

Peter s-a întors cu ochi sfredelitori spre mine.

– Și tu ești una dintre celebrele surori ale lui Ally?

– Da.

– Cum te cheamă?

– Star.

– Și a câta ești?

– A treia.

– Interesant. S-a uitat din nou la mine. Și eu am fost al treilea. Niciodată ascultat sau auzit. Corect?

Nu am răspuns.

– Sunt sigur că-ți trec multe prin cap, nu? a continuat. La mine așa era.

Chiar dacă avea dreptate, nu aveam de gând să-i spun, așa că am ridicat din umeri, fără să spun nimic.

– Ally e o ființă specială. Amândoi am învățat foarte multe de la ea, a spus Celia, care mi-a zâmbit ca să schimbe subiectul. Era clar că vedea cum tăcerea mea nu putea însemna decât că mă luptam cu întrebările lui Peter.

– Într-adevăr! Iar acum vom fi bunici, mulțumită darului pe care ni-l oferă sora ta, Star! a adăugat Peter. Și de data asta voi fi alături de micuț. Viața e prea scurtă, nu?

A sunat clopoțelul și toată lumea din jur și-a golit paharele, oricât de pline erau. Ne-am întors în sală și ne-am reluat locurile. Ally îmi povestise deja într-un mail tot ce descoperise în Norvegia. L-am studiat pe Felix Halvorsen îndeaproape când a urcat pe scenă și am hotărât că legătura genetică cu el avusese un impact neimpresionant asupra trăsăturilor fizice ale lui Ally. Am mai observat mersul lui legănat, în timp ce se îndrepta spre pian și mă întrebam dacă era beat. M-am rugat să nu fie. Știam, din ce-mi spusese Ally mai devreme, cât de mult însemna seara asta pentru ea și pentru fratele regăsit, Thom. Îl plăcusem imediat, când îl cunoscusem mai devreme.

Felix a ridicat degetele spre clape, s-a oprit și am simțit cum fiecare membru din public și-a ținut respirația odată cu mine. Tensiunea s-a ridicat în clipa în care degetele lui au atins clapele și primele note din „The Hero Concerto“ s-au auzit pentru prima oară în public. Conform programului, trecuseră șaizeci și opt de ani de când fuseseră compuse. În următoarea jumătate de oră, fiecare dintre noi a fost avut parte de un spectacol de un mare rafinament și frumusețe, creat de alchimia perfectă dintre compozitor și interpret: tată și fiu.

În vreme ce inima-mi zbura pe aripile muzicii, am zărit un fragment din viitor. „Muzica este dragostea în căutarea unui cuvânt“, l-am citat pe Tolstoi încet. Acum trebuia să-mi găsesc eu vocea și să mai prind și curaj s-o folosesc.

Aplauzele au fost pe bună dreptate tumultuoase, publicul s-a ridicat în picioare și uralele au umplut sala. Felix a făcut plecăciune după plecăciune, și-a chemat fiul și fiica din orchestră alături de el, a liniștit apoi publicul și a dedicat spectacolul răposatului său tată și copiilor lui.

Prin gestul lui, am văzut dovada vie că se poate merge mai departe și că poți face o schimbare pe care alții o vor accepta, chiar dacă o vor considera dificilă.

În timp ce publicul se ridica de pe scaune, Ma m-a atins pe umăr și mi-a spus ceva. Am încuviințat absent, fără să mă gândesc la ce spusese și i-am răspuns că ne vedem în foaier. Am rămas apoi pe loc, singură, pe gânduri și în timpul ăsta eram vag conștientă că restul celor din sală treceau pe lângă mine. Am văzut apoi, cu colțul ochiului, o siluetă familiară.

Inima a început să-mi bată nebunește, corpul mi s-a ridicat din proprie voință și am fugit prin sala goală spre mulțimea care ieșea din clădire. Am căutat disperată silueta și imploram cerul să-mi readucă din mulțime profilul inconfundabil.

Mi-am făcut loc în foaier și picioarele m-au scos în stradă, în aerul rece de decembrie. Am rămas acolo în speranța că-l voi revedea, dar știam că dispăruse.

– Aici erai! a exclamat Ma, venind din spatele meu. Am crezut că te-am pierdut. Star? Ești ok?

– Cred că l-am văzut, Ma! În sală.

– Pe cine?

– Pe Pa! Sunt sigură că el era!

– O, *chérie,* a spus ea luându-mă în brațe, așa catatonică cum eram de șoc. Tare-mi pare rău! Lucrurile astea se întâmplă când moare cineva drag. Mie mereu mi se pare că-l văd pe tatăl vostru la Atlantis… în grădina lui, pe Laser și mă tot aștept să-l văd ieșind din biroul lui.

– El era, știu că el era, am șoptit în umărul ei.

– Atunci poate spiritul lui a fost prezent în sală și a ascultat-o pe Ally cântând. Nu-i așa că a cântat frumos? a întrebat Ma, care mă conducea ferm pe alee.

– Da, a fost o seară minunată până când…

– Încearcă să nu te gândești la asta. Doar te va necăji. Biata Ally a crezut că i-a auzit vocea la telefon când era la Atlantis. Evident, era doar robotul. Hai, că ne așteaptă mașina să ne ducă la restaurant. Părinții lui Theo ne așteaptă deja înăuntru.

Am lăsat-o pe Ma să vorbească pe drum, fiindcă încă mi-era rău de șoc. Fără îndoială, avea dreptate, pur și simplu fusese un bătrân de aceeași statură, care, fiind la distanță, a părut sufletului meu disperat imaginea lui Pa Salt.

Restaurantul era plăcut, luminat de lumânări, iar când a sosit Ally cu fratele ei geamăn, Thom, ne-am ridicat toți și i-am aplaudat.

– Lipsește cineva? a întrebat Ma, cu ochii la scaunul liber din capul mesei.

– E locul tatălui nostru, i-a explicat Thom, cu o engleză perfectă, în timp ce se așeza lângă mine. Dar nu credem că va veni, nu, Ally?

– În seara asta îl putem ierta, a zâmbit ea.

– Când am plecat era înconjurat de reporteri și admiratori care-l lăudau. A așteptat mult momentul ăsta. E seara lui.

– Ally m-a obligat să-i mai acord o șansă. Thom s-a întors spre mine. Și a avut dreptate. Sunt foarte mândru de el în seara asta. *Skål!*[49] A ciocnit cu mine.

– Toată lumea merită o a doua șansă, nu-i așa? am șoptit, aproape doar pentru mine.

În restul serii m-am distrat cu povestea pe care mi-a spus-o Thom despre cum apăruse Ally la ușa lui și cum descoperiseră că erau gemeni.

– Și totul se datorează acestuia, a spus, în timp ce a scos din buzunar o broscuță pe care a așezat-o pe masă. Toată lumea din orchestră a avut una în seara asta, ca tribut marelui om!

Era târziu când am plecat de la restaurant și ne-am luat rămas-bun afară.

– La ce oră plecați mâine? ne-a întrebat Ally pe mine și pe Ma, în timp ce ne îmbrățișam.

– Avionul spre Geneva pleacă la zece, dar al lui Star e abia la trei, i-a răspuns Ma.

– Atunci poate vii la mine acasă și povestim, mi-a sugerat Ally. Poți să iei un taxi direct spre aeroport.

– Sau o pot duce eu, s-a oferit Thom.

– Ne organizăm mâine. Noapte bună, dragă Star, somn ușor!

Mi-a făcut cu mâna în timp ce se urca în mașina parcată în față, urmată de Thom.

– Ne vedem mâine, a zâmbit el și au plecat.

***

A doua zi de dimineață, m-am uitat curioasă în timp ce mă ducea taxiul acasă la Ally și la Thom. Cu o seară în urmă fusese prea întuneric ca să văd piscurile

acoperite de zăpadă ce înconjurau orașul Bergen, dar acum apreciam perfecțiunea lor, demnă de o felicitare de Crăciun. Tot urcam, până am ajuns pe un drum îngust și ne-am oprit în fața unei case tradiționale cu șindrilă, proaspăt vopsită în crem, cu obloane bleu.

– Star, intră! m-a întâmpinat Ally în prag.

Am intrat într-un hol călduț.

– Ally, ce frumos e! am spus, în timp ce mă conducea într-o sufragerie luminoasă, plină de mobilă scandinavă de pin deschis la culoare și o canapea moale. La fereastra imensă care dădea spre lac și spre dealurile înzăpezite era un pian.

– Ce priveliște! am spus. Îmi aduce aminte de Atlantis.

– Și mie, dar ceva mai suav, cum e totul în Bergen, inclusiv locuitorii săi. Cafea sau ceai?

Am cerut cafea și m-am așezat în fața șemineului modern din sticlă, în care ardeau vesel bușteni.

– Poftim! Ally a pus cana în fața mea și s-a așezat lângă mine, pe canapea. Doamne, Star, cu ce să începem? S-au întâmplat multe. Thom zicea că ți-a povestit multe despre noi. Vreau să știu de tine. Apropo, ce face CeCe? Și mai precis, unde e CeCe? Nu sunt obișnuită să nu vă văd împreună.

– Nu știu. A plecat din Londra și a dispărut. Și... am mărturisit, e vina mea.

– V-ați certat?

– Da... Mă rog, eu am încercat să-mi găsesc drumul meu.

– Și CeCe nu?

– Nu. Mă simt prost, Ally.

– Ei bine, poate și ea are nevoie să se regăsească. Trebuia făcut ceva, noi toate eram îngrijorate de relația voastră.

– Da?

– Da. Și, personal, cred că despărțirea asta e foarte importantă pentru amândouă. Și sunt sigură că va fi doar temporară.

– Sper. Dar aș vrea să știu unde e. Era supărată că nu i-am spus despre întâlnirea cu mama mea.

– Ți-ai găsit mama? Uau, Star! Povestește-mi!

I-am povestit, ca întotdeauna cu efortul de a-mi găsi cuvintele, dar Ally mă încuraja și i-am oferit cea mai precisă versiune de care eram în stare.

– Doamne! Și eu care mă gândeam că aventura mea a fost complicată și traumatică, a răsuflat Ally. Și cu Mouse ăsta ce e? Îi mai dai o șansă?

– Așa cred.

– Încearcă, cât mai poți, m-a sfătuit hotărât. Știu bine că nimic nu durează o veșnicie.

– Da. M-am întins spre mâna ei. Au nevoie de mine. Amândoi. Tată și fiu.

– Și toți vrem să aibă cineva nevoie de noi, nu? Ally și-a mângâiat burta umflată. Ar trebui să-ți chem un taxi. Thom e foarte dezamăgit că a trebuit să se ducă la muncă pentru a trage concluziile după triumful de aseară. A zâmbit, s-a ridicat și s-a dus la telefon. E clar că ai un fan aici. E cazul să-i spun că ești luată?

– Da, am răspuns. Cred că da.

La aeroportul din Bergen, în timp ce stăteam la coadă la îmbarcare, am scos telefonul și înainte să decolăm, i-am scris lui Mouse.

Da, te rog.

***

În Londra, m-am trezit a doua zi la nouă și jumătate. Mouse venea să mă ia la unsprezece. În timp ce mă gândeam la sosirea lui, ziua și seara care urmau, stomacul meu se dădea peste cap înainte și înapoi. Îmi refăcusem bagajul și lăsasem în geantă rochia neagră pe care o purtasem la concert cu o seară în urmă, pentru orice eventualitate, apoi m-am îmbrăcat cu puloverul gros de lână pe care mi-l făcusem cadou în Bergen. Am mai pus bocancii, două seturi de lenjerie intimă deasupra și m-am cutremurat.

Când o să afle, e posibil nici să n-ajung la mașină, m-am gândit, în timp ce mă lăsam cuprinsă de panică.

A sunat interfonul la unsprezece fix și i-am dat drumul în clădire. Inima îmi bubuia când am auzit liftul urcând și sunetul pașilor lui pe coridorul îngust.

– E deschis, am strigat, cu un glas ca strangulat de un piton.

– Salut, a zis și mi-a zâmbit. A venit spre mine și s-a oprit la câțiva metri. Star, ce-i? S-a întâmplat ceva? Pari complet îngrozită.

– Sunt.

– De ce? Din cauza mea?

– Nu... și da, am încercat eu să respir, în timp ce îmi făceam curaj. Poți să te așezi, te rog?

– Bine, a consimțit și s-a dus spre canapea. Te-ai răzgândit? Despre asta e vorba?

– Nu. Doar că... trebuie să-ți spun ceva.

– Sunt ochi și urechi.

– Chestia e că... Am început să mă fâțâi eu de data asta. Chestia e că...

– Star, orice ar fi, nu poate fi mai rău decât ce ți-am spus eu. Te rog, spune odată!

M-am întors spre el, am închis ochii și am pronunțat următoarele cuvinte:

– Sunt... virgină.

Liniștea a părut să dureze o veșnicie în timp ce-i așteptam răspunsul.

– Aha... Asta e tot? Adică asta voiai să-mi spui?

– Da! Și am tresărit când i-am simțit atingerea mâinii pe umăr.

– Ai avut vreodată o relație?

– Nu. Eu și CeCe eram mereu împreună. Nu am avut ocazia.

– Înțeleg.

– Da?

– Da.

Foarte rușinată, am simțit cum m-a întors spre el și m-a luat în brațe.

– Mă simt ca o proastă, am murmurat. Am douăzeci și șapte de ani și...

Am tăcut amândoi un pic și mi-a mângâiat părul.

– Star? Pot să spun ceva?

– Da.

– Poate că sună ciudat, dar faptul că ești – ca să o spun altfel – neatinsă de altcineva e un dar, nu o hibă. Și-apoi, în domeniul despre care vorbim, au trecut ani buni de când... Mă rog, pot spune sincer că nu ești singura care n-a dormit noaptea din cauza asta.

Starea emotivă pe care mi-a mărturisit-o Mouse m-a făcut evident să mă simt mai bine. S-a retras și m-a luat de mâini.

– Star, uită-te la mine!

Am ridicat ochii la el.

– Înainte să mergem mai departe, trebuie să știi că niciodată nu te-aș supune nici unui stres și nu aș profita de tine, atâta timp cât faci la fel în ce mă privește. Trebuie să fim buni unul cu altul, nu?

– Da.

– Așa că... A coborât ochii la mine. Vrei să încercăm? Doi oameni traumatizați care încearcă să se repare unul pe altul?

M-am uitat pe fereastră, la fluviul care își vedea de drumul lui înainte, neîmpiedicat. Am simțit atunci cum începea să se prăbușească digul protector pe care-l construisem în jurul inimii mele. Am întors privirea spre el și am simțit cum, în sfârșit, mi se strecura dragostea prin pori. Speram ca într-o zi să devină un torent.

– Da, am răspuns.

***

– Ce anume e asta? l-am întrebat pe Mouse care scotea din portbagaj bagajele pe care le-a preluat hamalul de la intrare.

– Nu recunoști descrierea Florei?

M-am uitat la casa vastă și cenușie, pe ferestrele căreia răzbătea lumina caldă în noaptea înnegurată. Deodată mi-am dat seama.

– E Esthwaite Hall, casa copilăriei Florei MacNichol!

– Exact. Căutam un loc în care să stăm în Ținutul Lacurilor și am descoperit că recent a devenit hotel. Mouse m-a sărutat pe creștetul capului. Aici a început povestea ta – și, într-un fel, a mea. Intrăm?

La recepție, mi-a oferit politicos o cameră separată, dar în schimb, am făcut un compromis și am luat un apartament, iar Mouse a cerut să fie adus un pat în sufragerie și a spus că acolo va dormi.

– Nu vreau să intri în panică, m-a asigurat el.

Sus, mi-am pus rochia neagră, pentru că urma să cinăm într-un restaurant formal. Am ieșit din baie și Mouse a fluierat.

– Star, arăți uluitor! Nu ți-am mai văzut picioarele dezgolite până acum și sunt așa de lungi și de subțiri... Scuze! s-a controlat. Voiam doar să-ți spun că ești frumoasă. E OK?

– E OK, am zâmbit.

La cină, Mouse mi-a explicat cum fosta lui carieră ca arhitect presupunea că nu trebuia să plătească pe nimeni ca să facă planurile de renovare pentru High Weald. Ochii lui verzi s-au luminat în timp ce vorbea despre casa din viitor și mi-am dat seama deodată că și el o iubea. Când i-am văzut reaprinsă pasiunea pe care probabil o avusese pe vremuri, inima a început să-mi picure ca un robinet deschis la refuz.

– Să nu uit – a băgat mâna în sacou și a scos o cutie de bijuterii familiară. Am primit asta înapoi de la Sotheby. Chiar este un Fabergé, comandat de regele Eduard al VII-lea însuși. Face mulți bani, Star!

Mi-a dat-o și am scos figurina micuță, minunându-mă că Flora MacNichol o prețuise la vremea ei și că avusese parte de o asemenea aventură.

– Nu sunt sigură că-mi aparține.

– Bineînțeles că da. Sincer, am presupus că Teddy o amanetase cu ani în urmă. Sigur a făcut asta cu alte comori din familie. Indiferent cum ai dat peste ea, ești stră-strănepoata lui Teddy. E moștenirea ta, Star! Știi, m-am gândit din ce în ce mai mult la trecut, mi-a spus Mouse, cu ochii la Pantera din palma mea. Și înțeleg ce încerca Archie să facă atunci când l-a adoptat pe Teddy ca și cum ar fi fost al lui, după trauma pe care o trăise în timpul războiului... A clătinat din cap. Oricare ar fi fost consecințele, voia să ispășească pentru morțile lipsite de sens și masacrarea la care fusese martor, oferind mai departe darul High Weald urmașului unui soldat necunoscut. Așa cum sper eu să-l pot răsplăti pe Rory, renovând-o pentru el.

– Da, mi se pare că a fost un gest frumos.

După cină, m-a condus în apartament.

– Păi, a spus, noapte bună atunci.

Și-a scos sacoul în sufragerie, iar eu m-am oprit și m-am dus la el, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

– Noapte bună!

– Pot să te iau în brațe? m-a întrebat, respirându-mi pe piele.

– Da, te rog!

M-a luat în brațe și m-am topit toată.

– Mouse?

– Da?

– Ai putea să mă săruți?

Mi-a înclinat bărbia spre el și a zâmbit.

– Cred că mă descurc, da.

***

Când ne-am trezit a doua zi, priveliștea glorioasă a lacurilor ni s-a deschis ca un cadou nedesfăcut la ferestrele apartamentului. Am explorat toată ziua, am vizitat Hill Top Farm, fosta casă a lui Beatrix Potter, acum muzeu, apoi am mers cu mașina la Wynbrigg Farm, casa Florei, unde suferise ani la rând de singurătate. L-am strâns pe Mouse tare de mână, bucuroasă că evitasem soarta ei la mustață.

La hotel, ne-am plimbat printre copacii de lângă râul Esthwaite și am văzut o ciocârlie care plutea în ceață pe lac, la apus. Aveam nasurile roz de frig, ne țineam de mână și admiram seninătatea priveliștii, a cărei frumusețe ne amuțise.

În seara aceea am mers la Tower Bank Arms, barul unde Archie Vaughan petrecuse prima noapte la han când venise în vizită la Flora.

– Poate trebuia să mă cazez aici, ca el, mi-a zâmbit Mouse.

– Mă bucur că nu ai făcut-o, am răspuns, cu toată sinceritatea.

Cu toate că după sărutul nostru îl lăsasem pe Mouse să doarmă singur, zăcusem întinsă în pat și mă gâdilase tot corpul. Știam totuși că în timp, pe măsură ce căpătam încredere, aveam să ajung și acolo. De fapt, probabil avea să-mi placă totul până acolo.

A doua zi am plecat de la Esthwaite Hall. Mouse a condus spre valea Langdale și ne-am plimbat prin trecătoarea maiestuoasă. Deodată mi s-a năzărit un gând.

– Mouse?

– Da?

– Cum te cheamă de fapt? Știu că începe cu „O“.

A făcut o grimasă.

– Credeam că nu mai întrebi.

– Deci?

– De la Oenomaus.

– Aoleu!

– Știu. Ridicol, nu?

– Numele tău?

– Da, și asta, evident. Poți să dai vina pe tatăl meu, obsedat de mitologia greacă, dar mă refeream la coincidență. Conform mitului, Oenomaus era căsătorit cu Asterope. Alte mituri spun că era fiul ei.

– Da, am auzit legende în jurul numelui meu. De ce nu mi-ai spus până acum?

– Te-am întrebat o dată dacă crezi în soartă. Ai spus că nu. Pe când eu am știut în ziua în care te-am văzut prima oară la High Weald și când ți-am auzit numele real, că eram destinați să fim împreună.

– Serios?

– Da. Era scris în stele, m-a tachinat el. Și se pare că ai la picioarele tale și tată, și fiu.

– Așa, deci. Sper că pot să-ți spun în continuare Mouse.

Râsul nostru a răsunat atunci în toată valea Langdale, iar Oenomaus Forbes, Lord Vaughan de la High Weald, m-a strâns tare în brațe.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Te întorci cu mine la High Weald în seara asta, Asterope?

– Da, am spus fără ezitare. Nu uita că mâine mă duc la muncă.

– Normal, romantico! Bine atunci, a spus și mi-a dat drumul, ca să mă ia de mână. E timpul ca amândoi să mergem acasă.

Masă între micul dejun și prânz

SMSS – sindromul morții subite a sugarului, cunoscut și sub numele de moarte instantanee sau moarte în pătuț

În limba franceză în original, „Sănătate“

Din norvegiană, „noroc“

CECE. DECEMBRIE 2007. *CAMELLIA* (FAMILIA *THEACEAE*)

Capitolul 46

Stăteam la aeroportul Heathrow și așteptam să se deschidă poarta. Mă uitam la ceilalți pasageri care treceau pe lângă mine și vorbeau cu copiii sau cu partenerii lor. Toți păreau fericiți și plini de speranță. Bănuiala mea era că și cei care călătoreau singuri erau așteptați la destinație de cineva.

Eu nu mai aveam pe nimeni, nici aici, nici acolo. Deodată am simțit compasiune pentru toți bătrânii care stau pe băncile din parcurile londoneze, pe lângă care treceam în drum spre facultate și înapoi. Crezusem că se bucurau de compania celor plini de viață care treceau pe lângă ei în soarele iernii, dar acum îmi dădeam seama că în mijlocul unei mulțimi te simți mult mai singur și-mi doream să mă fi oprit și să-i fi salutat. Așa cum îmi doream acum să se oprească cineva și să-mi spună ceva.

Sia, unde ești?

Aș vrea să pot nota ce-mi umblă prin cap și să-ți trimit să citești ceea ce simt cu adevărat. Dar știi că nu le am cu scrisul și că mi-a luat o eternitate să scriu scrisoarea pe care ți-am lăsat-o acasă și tot prost am scris-o. Nu ești aici să pot vorbi cu tine, așa că trebuie să vorbesc singură, în mintea mea, în terminalul 3.

Credeam că o să-mi auzi strigătul de ajutor, dar nu l-ai auzit. Toate săptămânile astea am văzut cum te-ai îndepărtat de mine și am făcut tot posibilul să te las s-o

faci, ca să nu mă mai deranjeze că mă lași mereu singură și te duci la familia aia sau că am ajuns să te irit, pe tine și pe toată lumea.

Cu tine am putut să fiu mereu eu însămi și credeam că-ți plăcea de mine așa cum eram. Că mă acceptai așa cum eram și pentru ce încercam să fac pentru tine.

Știu ce părere au alții despre mine și nu știu exact unde greșesc, pentru că am totul în mine – chestiile bune, cum ar fi iubirea. Și faptul că vreau să am grijă de oameni și să-mi fac prieteni. Parcă e un comutator între cine sunt pe dinăuntru și ce se vede pe dinafară. Apropo, știu că nu mă exprim corect, dar tu erai cea care-mi corecta eseurile înainte să le predau profesorilor.

Eram bune una cu alta. Ție nu-ți plăcea să vorbești, dar pronunțam eu cuvintele în locul tău, așa cum tu le scriai în locul meu. Făceam echipă bună.

Credeam că o să fii fericită când am cumpărat apartamentul. Aveam să fim veșnic în siguranță. Terminam cu călătoriile, fiindcă știam că te săturaseși de asta și venise timpul să ne găsim un loc al nostru și să fim ceea ce eram, împreună. Dar se pare că doar am înrăutățit lucrurile cu asta.

Și abia în ultimele zile, când stăteam singură în apartament și așteptam să mă suni, abia atunci am înțeles. Te-am făcut să te simți ca un tigru în cușcă, nu puteai scăpa. Am fost nepoliticoasă cu prietenii tăi, bărbați sau femei, pentru că mi-era frică să nu pierd singura persoană care părea să mă iubească, în afară de Pa și Ma.

Am plecat, Sia, te las un pic singură, pentru că știu că asta îți dorești. Pentru că te iubesc mai mult decât oricine altcineva pe lumea asta, dar cred că tu ți-ai găsit pe altcineva să iubești și nu mai ai nevoie de mine.

Am ridicat ochii și am văzut că începuse îmbarcarea și am simțit un gol în stomac, pentru că nu mă mai urcasem niciodată în avion fără Sia alături. Ea stătea la geam și eu la mijloc, pentru că îi plăcea să plutească printre nori. Eu am preferat să simt pământul sub picioare și ea îmi dădea o pastilă cu douăzeci de minute înainte să plece avionul, ca să adorm imediat și să nu-mi fie frică.

Am răscolit în buzunarul din față al rucsacului după portofelul în care știam că pusesem pastila înainte să plec de-acasă, dar nu era acolo.

Trebuia să mă descurc cumva fără ea, am hotărât, în timp ce răscoleam în continuare după pașaport și cartea de îmbarcare. De-acum trebuia să mă descurc fără multe. Am dat peste plicul în care aveam scrisoarea de la Pa Salt. Am scos-o,

lipită de un rest de gogoașă cu gem și am văzut că plicul era pătat și lipicios. Tipic, mi-am spus, nu puteam nici măcar să păstrez curată cea mai importantă scrisoare pe care o primisem vreodată. Am șters zahărul de pe ea, am scos fotografia alb-negru și m-am uitat la ea a suta oară. Știam că unul dintre ei a murit deja, dar celălalt...

Mă rog, cel puțin existase cineva pe lumea asta căruia aparținusem în adevăratul sens al cuvântului și, m-am consolat eu, cel puțin aveam arta, lucrul pe care nu mi-l putea lua nimeni niciodată.

Am pus plicul la loc, în buzunarul din față, m-am ridicat în picioare și mi-am săltat rucsacul pe spate. Am urmat valul de oameni care înainta lent spre poarta de îmbarcare și mă întrebam ce era în capul meu de aruncam pe apa sâmbetei tot ce plănuisem să fac. Dar, dacă era să fiu sinceră, nu doar Sia avusese de furcă cu schimbarea. La numai câteva săptămâni de când eram în Londra, mă mâncau picioarele să fug din nou în lume. Nu puteam să stau locului mai mult de câteva săptămâni – așa fusesem dintotdeauna – și îmi dădusem seama că nutream în sinea mea groaza de a fi instituționalizată.

Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te înscrii la facultatea de arte, fraiero...

Cel mai mult îmi plăcea să-mi car casa în spate și exaltarea că habar n-aveam unde urma să dorm în noaptea aceea. Să fiu liberă. Și vestea bună era că, bănuiam eu, așa aveam să trăiesc de-acum încolo.

Mi s-a părut ciudat că în momentul ăsta mă îndreptam exact spre unul din cele două locuri pe care evitasem mereu să le vizitez.

Am înaintat pe culoar și m-am uitat la un afiș care făcea reclamă unei bănci și în mintea mea râdeam de autorul lipsit de imaginație, când, deodată am surprins o figură familiară trecând pe lângă mine. Era să-mi sară inima din piept când m-am întors și mi-am lungit gâtul în căutarea sa. Dar se îndepărta, iar eu mergeam rapid în direcția opusă.

Am început să alerg pe banda rulantă și loveam cu rucsacul oamenii pe lângă care treceam, dar în disperarea mea de a coborî, puțin îmi păsa. Am ajuns la capătul bandei, gâfâind de șoc și din cauza greutății rucsacului. Mă tot feream de valul de oameni care veneau spre mine și în cele din urmă am ajuns la intrarea sălii de așteptare pentru plecări.

Căutam cu disperare din priviri să-l revăd, dar tocmai se anunța închiderea porții și știam că era prea târziu.

MULȚUMIRI

Acest proiect nu ar fi fost posibil fără ajutorul multor oameni buni, cărora le sunt îndatorată că m-au sprijinit în acest maraton al unei serii de șapte cărți.

În Ținutul Lacurilor: multe mulțumiri lui Anthony Hutton de la Tower Bank Arms, barul de lângă casa lui Beatrix Potter din Near Sawrey, pentru cunoștințele aprofundate de istorie locală și ospitalitate deosebită. Mulțumiri și lui Alan Brockbank, care la vârsta de nouăzeci și cinci de ani și-a făcut timp pentru un interviu despre viața satului pe vremea lui Beatrix și care ne-a ținut cu sufletul la gură cu poveștile uluitoare și pline de aventuri. Mulțumesc lui Catherine Pritchard, directoarea casei Național Trust de la Hill Top Farm, pentru expertiza asupra lucrurilor doamnei Potter. Mi-ar fi plăcut enorm să scriu în această carte toate detaliile fantastice din viața lui Beatrix, care a muncit până în ziua în care a murit: ca soție, țărancă, scriitoare, desenatoare, cercetătoare, iubitoare a naturii și a animalelor și ca prietenă multora.

Mulțumesc lui Marcus Tyers, proprietarul librăriei St Mary's Books, din Stamford, pentru cunoștințele neprețuite din domeniul complex al afacerilor cu cărți rare și pentru că mi-a spus ce preț ar fi plătit Orlando pentru Anna Karenina (o sumă exorbitantă!)

Aș vrea să mulțumesc fantasticei mele asistente personale, Olivia, care a urcat cutezătoare pe dealurile din Ținutul Lacurilor, singură, pe ploaie, pentru a găsi un monument dedicat lui Eduard al VII-lea, pe care insistasem că-l va descoperi, dar care nu se afla acolo! Și echipei mele de redactori care au făcut cercetare și au muncit din greu, Susan Moss și Ella Micheler, care m-au ajutat să dau piept cu rețetele lui Star, precum și cu limbajul britanic al semnelor și cultura celor cu deficit de auz.

Mulțumesc celor treizeci de edituri internaționale din toată lumea, unde mă mândresc acum că mi-am făcut prieteni, în special Catherine Richards și Jeremy Trevathan de la Pan Macmillan, Regatul Unit, Claudia Negele și Georg Reuchlein de la Random House, Germania, echipa de la Cappelen Damm, Norvegia: Knut Gørvell, Jorid Mathiassen, Pip Hallen și Marianne Nielson; Annalisa Lottini și Donatella Minuto de la Giunti Editore, Italia și Sarah Cantin și Judith Curr de la Atria, SUA.

A fost o plăcere deosebită să scriu povestea lui Star, fiindcă am putut face asta pentru prima oară de acasă, cu sprijinul familiei. Au învățat să mă ignore în timp ce mă plimbam prin casă ca o stafie, la orice oră din zi și din noapte, vorbind în dictafon și împletind țesele *Surorii umbră*. Harry, Bella, Leonora și Kit – știți cu toții ce însemnați pentru mine – și mulțumesc lui Stephen, soțul și agentul meu care mă ține pe calea cea dreaptă în toate felurile posibile. Ce m-aș face fără tine? Mulțumiri speciale lui Jacquelin Heslop, care se ocupă cu atâta măiestrie de fortul Riley și are grijă de noi toți. Surorii mele, Georgia și mamei mele, Janet. Lui Flo, căreia îi dedic această carte. Îmi lipsești.

Și în cele din urmă cititorilor mei. În 2012, ideea de a scrie o serie de șapte cărți părea o nebunie. Nu am crezut niciodată că poveștile surorilor mele vor emoționa atât de mulți oameni din toată lumea. Sunt onorată și smerită să primesc e-mailurile, scrisorile și cuvintele voastre în semn de sprijin și mă bucur că am avut șansa să vă cunosc pe unii dintre voi în turneele mele prin lume. Mulțumesc!

NOTA AUTOAREI

Prima oară când mi-a venit ideea de a scrie o serie de cărți bazate pe „Pleiadele, cele șapte surori“ habar n-aveam unde voi ajunge. Eram foarte atrasă de faptul că fiecare dintre surorile mitologice era, conform legendelor, o femeie unică și puternică. Unii spun că erau șapte mame care ne-au însămânțat pământul – și nu există dubiu că, în poveștile lor, erau toate foarte fertile – și au avut mulți copii cu feluriți zei, care erau fascinați de puterea, frumusețea și aerul lor diafan și mistic.

Am vrut să ridic în slăvi împlinirile femeilor, mai ales ale celor din trecut, unde adesea, contribuția lor la o lume mai bună în care trăim în ziua de azi a fost pusă în umbră de realizările mult mai frecvent documentate ale bărbaților.

Cu toate acestea, definiția feminismului este egalitate, nu dominare, iar femeile despre care scriu, și cele din trecut, și cele din prezent, acceptă că vor și au nevoie de bărbați în viețile lor. Poate masculinul și femininul sunt adevăratele yin și yang ale naturii și trebuie să lupte pentru echilibru. În principiu, să accepte puterile și slăbiciunile individuale ale celuilalt.

Și, desigur, cu toții avem nevoie de dragoste. Nu neapărat în forma tradițională a căsătoriei, cu copii, dar cred că ea este sursa vieții fără de care noi, oamenii, ne-am ofili și am muri. Seria „Cele șapte surori“ celebrează fără rușine căutarea nesfârșită a dragostei și explorează consecințele devastatoare pe care le suportăm când o pierdem.

În timp ce călătoresc în jurul lumii, pe urmele personajelor mele reale și fictive, pentru a face cercetare, mă minunez întruna, cu smerenie, de tenacitatea și curajul generațiilor de femei care au trăit înaintea mea. Că au luptat împotriva prejudiciilor sexuale și rasiste ale vremurilor apuse, că și-au pierdut pe cei dragi în devastatoarele războaie sau molime ori că și-au luat viața de la început în celălalt

capăt al lumii, aceste femei ne-au pavat calea spre libertatea gândului și a faptei de care ne bucurăm în prezent și pe care adesea le luăm de bune.

Din păcate, lumea nu este încă perfectă și mă îndoiesc că va fi vreodată, pentru că întotdeauna ne va aștepta o nouă provocare. Totuși, cred sincer că oamenii și mai ales femeile au de câștigat în urma acestei provocări. Suntem în fond zeițele multitaskingului! În fiecare zi, cu copilul de mână și manuscrisul în cealaltă mână sărbătoresc faptul că libertatea mea de a fi cine sunt a fost câștigată de mii de generații de femei remarcabile, începând poate cu chiar cele șapte surori.

Sper din tot sufletul că v-a plăcut călătoria lui Star. Adesea, curajul mut de zi cu zi, bunătatea și forța internă trec neobservate. Star nu a schimbat lumea, dar a avut un impact în viețile celor din jurul ei și le-a făcut mai bune, iar în tot acest timp, s-a găsit pe sine.

Puteți citi mai multe despre CeCe și surorile ei în următorul volum al seriei, *Sora perlă*.